

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BLACKENED BLADE

ISLA DAVON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KARARMIŞ KILIÇ

ISLA DAVON

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Yazar Hakkında

Kararmış Kılıç

Kararmış Kılıç © Isla Davon 2023

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan, mekanik veya elektronik yollarla, fotokopi dahil olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap tamamen kurgusal bir eserdir. Kitapta anlatılan karakterler, isimler ve olaylar kurgusal olup yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, yerler, işletmeler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇERİK UYARISI

Bu kitapta kan ve şiddet içeren sahneler, küfürlü dil ve yetişkinlere yönelik içerik ile zorbalık ve saldırı girişimi yer almaktadır. Lütfen kendi takdirinize göre okuyun.

*Ailem için,
En zor zamanlarımda bile beni her zaman destekleyen ailem için.
Sözler, size olan minnettarlığımı ve sevgimi tarif edemez ya da ölçemez.*

Kız kardeşim S'ye. Bana katlandığın için teşekkür ederim.

Ve son olarak, kitap sayfalarında kaybolmayı, kitap karakterleri dediğimiz arkadaşlarla gülmeyi ve ağlamayı seven tüm okuyuculara... Her sayfayı, her anı ve her yeni arkadaşı keyifle yaşamanızı dilerim.

BÖLÜM 1

Ben, , bu cehennem gibi hapishanenin yanıp kül olmasını, yıkılıp toz olup gitmesini hep dilemişimdir... Sadece bunun gerçekleştiğinde ben de içinde olacağımı düşünmemiştim.

Elimin genişliği ve uzunluğu kadar olan kapının küçük parmaklıklarından, dumanın koridorlarda yavaşça yayılmasını izliyorum. Yanık kömür ve kül kokusu küçük odama sızarken, etrafımdaki hücrelerden çığlıklar yükseliyor. Diğer mahkumlar serbest bırakılmak, yanmaya terk edilmemek için yalvarıyor, birinin onları kurtarmasını istiyorlar.

Ama buraya yardım gelmeyecekti, en azından bizim için.

Burası tek kişilik koğuşların bulunduğu kattı. Her tarafı kalın, sağlam betondan yapılmış karanlık bir bodrum katıydı ve sadece büyük bir metal kapı vardı. Buradaki tek arkadaşlık soğuk ve nemdi, ya da artık düzgün bir cümle bile kuramayacak kadar çıldırmış ve yıkılmış diğer mahkumların çığlıklarıydı.

Burası Tesis'ti.

Bizim türümüzü hor görenler tarafından doğaüstü varlıklar için yapılmış bir hapishane. Seçimlerinde önyargılı davranmıyorlardı; cadılar, büyücüler, şekil değiştirenler, kahinler, iblisler, elfler, periler, her türden doğaüstü varlıklar... Hepimiz tiksinti ve nefretle karşılanıyorduk. Kimsenin bu grubun başında *kimin* olduğunu veya nasıl oluştuğunu tam olarak bilmiyordu, sadece gölgelerde var olduklarını biliyorlardı.

Bazıları onlara *avcı* diyor, bazıları *kahraman* diyor, ama onlar bundan çok uzaktılar. Kendilerini insan olarak adlandıran varlıklar, en az insan olanlardı.

Eskiden bunların, çocukların uslu durması için ebeveynlerin onlara anlattığı masallar olduğunu düşünürdüm. Küçük çocukların zihinlerine korku salmak için anlatılan masallar, böylece itaatkar olmaları için. Onların dinlemelerini, okul ödevlerini yapmalarını ve yeteneklerini toplum içinde kontrol etmelerini sağlamak için, yoksa kaçırılıp hapsedileceklerdi, ailelerini ve gün ışığını bir daha asla göremeyeceklerdi.

Ben, tanınmış bir klandan gelen bir cadıydım. Ama kendi gücüm yoktu. Ve bu güç eksikliğim nedeniyle, kendi türüm tarafından dışlandım, alay edildim ve işkence gördüm. Kendi türümün gözünde neredeyse bir insan gibi, dışlanmış ve parya bir varlıktım.

Ama o acı ve izolasyon bile beni *buna* hazırlayamazdı.

Bu tesisde geçirdiğim son altı yıl boyunca... kanlar içinde kalana ve kırılına kadar dövüldüm. Onların "testleri" ve eğlenceleri için yaratıklar ve canavarlarla savaştım. Açlıktan neredeyse deliye dönene kadar aç bırakıldım. Hayal bile edemeyeceğim şekillerde fiziksel ve zihinsel işkence gördüm, ama bunun nedenini hâlâ bilmiyorum.

Duman, parmaklıklar arasından ve kapının etrafındaki çatlaklardan hızla içeri giriyor. Aldığım her nefes, ölümcül dumanı ciğerlerime çekiyor.

Bu benim sonum olamaz. Bu cehennem çukurunda bunca zaman hayatta kaldım, her işkence seansında ve deneyde mücadele ettim. Şimdi ölemem. Burada ve bu şekilde ölemem.

Buradaki ilk birkaç ayımdan ve özellikle kötü geçen bir "seans"tan sonra, onların beni yıkmasına izin vermeyeceğime karar verdim. Ruhum benim en güçlü gücümdü. Diğer her şeyi yıkabilirlerdi, ama onu yıkamazlardı. O parçam dokunulmamış, kırılmamış ve hala özgürlüğünü arıyordu.

Hayatımın çok büyük bir bölümünü saklanarak harcadım. Kendim için savaşmak için çok çekingen ve çok korkaktım.

Yardıma layık olmadığımı düşünürdüm. Acımın bir nedeni olduğunu düşünürdüm. Burada, mecbur *kalana* kadar kendim için savaşabileceğimi hiç fark etmemiştim.

Gözlerimi büyük metal kapıya dikiyorum, kalın gri parmaklıkları ve paslı boya parçaları, küçük hücreyi yavaşça dolduran dumanla hafifçe bulanıklaşıyor.

Savaşmadan pes etmeyecektim.

Kendimi kapıya atıyorum, tüm ağırlığımla soğuk metale çarpıyorum. Bir çatırtı duyuyorum, ardından sol omzumdan koluma kadar yayılan bir acı hissediyorum, ama kapı bir milim bile kıpırdamıyor. Acıyı zihnimin arkasına iterek tekrar deniyorum, zaten daha kötüsünü de yaşamıştım.

Kapıya vurarak, etrafımdaki seslere katılıp çığlık atıyorum.

Yardım için yalvarmam ya da ağlamam, ama sesimin duyulduğundan emin olurum, etrafımda mahsur kalan çaresiz ve kırılmış mahkumlar tarafından duyulsun bile.

Ciğerlerim yanmaya başlıyor, boğazım kuruyor ve sesim kısılıyor, görüşüm hafifçe bulanıklaşıyor.

Görüşümü duman mı bulanıklaştırıyordu? Yoksa çok fazla duman mı soludum?

Ellerimi metal kapıya dayadım, pes etmek ya da yavaş yavaş beni saran yorgunluğa boyun eğmek istemiyordum. Ağrıyan uzuvlarımı yukarı çekip

son gücümü kollarımda toplayarak kapıya tekrar itiyorum. Kafam önümdeki kalın, soğuk metale düşene kadar devam ediyorum.

Hayatım boyunca pes ettim ya da başkalarına boyun eğdim. Bana birazcık bile iyi davranan herkesi memnun etmeye çalışıyordum. Böyle yaparsam, karşılığında onların sevgisini kazanabileceğimi umuyordum. Kendimi ve değerimi başkaları için önemsiz hale getirdim, kolay lokma olarak görülmemeye, dövülmeme, incitilmeme ve alay edilmeye izin verdim.

Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama çıkar, boğuk sesinde mizah yoktur.

Hayatımın büyük bir bölümünde, sevdiğim kişiler tarafından terk edildim veya ihmal edildim, onların sevgisini hak edecek kadar değerli veya güçlü değildim.

Kırıldım. Okul yılları boyunca dövülen ve zorbalığa uğrayan, *gençliğimde farklı bir cehennem yaşayan*, izole bir kız oldum.

En sevdiğim insanlar tarafından ihanete uğradım, tüm tatlı fısıltıları acı yalanlardan ibaretti. Ve sonra buraya getirildim. *Solup yavaşça çürümek için.*

Ama hayatta kaldım.

Her şeye rağmen hayatta kaldım.

En kanlı anlarımda bile, yine de ilerlemeye devam ettim. Bu cehennem çukurunda, bir daha asla kendimden vazgeçemeyeceğimi çabucak öğrendim.

Elimi bir kez daha kapıya vuruyorum, ama bacaklarım aniden pes ediyor, dizlerim bükülerek sert zemine çarpıyorum. Düşerken yanağım metal kapıya sürtünüyor ve gözlerimde küçük siyah noktalar belirirken yüzümden sıcak bir damla akıyor.

Ellerim, tekrar kaldırarak kadar güçsüz ve ağır olduğundan, yanlarıma düşer.

Başımı eğip onlara baktım, yeni ve eski yaralar her parmağımı ve cildimin her santimini kaplıyordu. Hemen üzerinde, bileğimde, kol manşeti büyüklüğünde kalın gümüş ve siyah metal bir bant cildime yapışmıştı. Orası, Tesis tarafından oraya yerleştirilmiş bir kelepçeydi.

Tam olarak neyden yapıldığını bilmiyordum, sadece cildime her zaman soğuk geldiğini ve beni zayıflattığını biliyordum. Ayrıca beni yavaşlatıyor, vücudumu sersemletiyor ve düzgün hareket edememe ya da çabuk iyileşememe neden oluyordu. Sanki üzerimde kalıcı bir ağırlık varmış gibi, o kadar ağırdı ki vücudum düzgün çalışmıyor ve en ufak bir güç bile benden çekip gidiyordu. Beni teste gönderirken çıkarmışlardı.

Keşke bu olmasaydı. Keşke düşündüğüm kadar zayıf olmadığımı daha önce bilseydim. Yapabileceklerimi daha önce bilseydim, hayatım farklı olurdu ve beni alamazlardı. Kimse alamazdı.

Kafamı sallıyorum, içimde kalan son damla gücü toplayarak titreyerek dönüp kapıya uzanıyorum.

Nefesim her solukta daha da zayıf ve hırıltılı hale gelirken, kalın metali kazıyıp tırmalıyorum. Duman ve gazlar ciğerlerimi tırmalıyor, her nefesimi ağır ve acı verici hale getiriyor.

Gördüğüm ve tattığım tek şey, beni çevreleyen duman ve kül kokusu ve ölümün sıcak kucaklamasının hızla etrafımı sardığını hissediyorum.

Kalın gri kapıyı çizip kazımaya devam ederken her parmağımda keskin bir acı hissediyorum, ardından sıcak bir damla akıyor. Küçük kırmızı izler kapıyı kaplarken, ben bir parça umuda tutunmaya çalışıyorum.

Şimdi duramazdım, durmayacaktım.

Elimden gelen her şeyi yapmalıydım ve yıllar önce yapmam gerekeni yapmalıydım. Son nefesimi bu yaralı bedenimden verene kadar savaşıcağım.

Yardım için ağlamayacağım, yalvarmayacağım, yakarmayacağım. Bunların hiçbir faydası yok.

Beni kurtarmaya gelecek parlak zırhlı bir şövalye ya da beni kurtarmaya hazır bir kurtarıcı yok. Kahraman umutları çoktan yok oldu.

Görüşüm kararmaya başlıyor, etrafımdaki renkler soluyor, sesler uzaklaşıyor.

Ellerim bir kez daha yere düşüyor. Bu sefer onları tekrar kaldırmak için hiç gücüm kalmadı.

Dumanla dolu ciğerlerime biraz hava çekmeye çalışıyorum, kaderimle savaşmaya ve bedenimin işlevini sürdürmesini, *yaşamaya devam etmesini* sağlamaya çalışırken zihnim bilinç kaybına girip çıkıyor.

Vücudumun hafifçe titrediğini hissederken ağzım açılıp kapanıyor. Vücudum gevşek bir şekilde yana doğru yığılırken görüşüm daha da kararıyor, titreyerek son bir kez kanla lekelenmiş hapishane kapısına doğru döndüğümde arkamda betonun sertliği hissediyorum.

Bu hayattaki en büyük pişmanlığım, *ki pek çok pişmanlığım var*, özgürce yaşamamış olmak, kendimi savunmaya layık olduğuma inanmamış olmak.

Her darbeyi, her sert sözü ve soğuk bakışı hak ettiğim gibi kabul ettim. Her tatlı fısıltıya ve sahte gülümsemeye inandım ve hiçbir şeyi sorgulamadım, başından beri hiçbir şeyin olmadığı ilişkilerde umuda tutundum.

Hayatım acı doluydu ve bu kısa yirmi yedi yıl bile sonsuz bir ıstırap gibi geldi.

Daha iyisini hak ediyordum.

Genç halim daha iyisini hak ediyordu.

O zamanlar gücüm olmasa bile bana saldıran elleri ısırmalıyım.

Akademi yıllarımda vücudumu lekeleyen morlukları benim değil, bana eziyet edenlerin yaraları haline getirmeliydim.

Büyümeliydim ve sadece onun tatlı sözlerine ve onların acımasız bakışlarına inanarak kendimi bir kafese hapsetmemeliydim.

Hayatımı çekilmez hale getirenlere karşı... bu kadar bağışlayıcı olmazdım.

Sadece bu hapishaneden değil, başkalarının kurallarından ve düşüncelerinden de kurtulmak için savaşırdım.

Özür dilemeden *kendim* olurdum.

Karanlık görüşümü tamamen kaplıyor, son nefesim dudaklarımdan sızıyor. Kara boşluk beni yutarken, tek ses kalbimin son atışı.

BÖLÜM 2

Parmaklarım yumuşak bir şeye dokundu, hareket ettiğimde altımda hafif, sıcak bir his yayıldı, sanki bir bulut gibi.

Tesis, mahkumlarına sadece çuval bezi gibi kumaştan yapılmış giysiler veriyordu. Hapishanelerinde kirli süper kahramanlar için battaniye veya yastık ayrılmıyordu.

Peki bu neydi?

Gerçekten öldüm mü ve burası cennet miydi yoksa bir tür cennet mi? Cehennem *bu kadar* iyi hissettiremezdi.

Vücudum *hafif* hissediyor.

Göğsümde ağrı ya da ağırlık yok, parmaklarımda batma hissi yok ve etrafımda dumanlı bir tat ya da koku yok. Hala biraz zayıf hissediyorum ama eskisine kıyasla hiçbir şey. Sanki üzerimden bir yük kalkmış, bir ağırlık gitmiş ve onunla birlikte her gün beni çeken ve aşağı çeken tüm ağırlar ve acılar da gitmiş gibi.

Derin bir nefes alıyorum, nefes alıp verirken hava hafif ve bol. Bir an durup nefes alıyorum ve altı yıldan fazla süredir tadamadığım huzuru yaşıyorum.

Bu her neyse, ya da hangi öbür dünyaya girmiş olursam olayım, çok uzun zamandır hissetmediğim kadar sıcak ve hoş bir yerdi.

Yavaşça gözlerimi açtım, anında bir parlaklık beni vurdu, bu yüzden hemen tekrar kapattım.

Parlak ışıklar kesinlikle cennetsel bir şeydi, değil mi?

Yani, buraya geleceğimi düşünmek benim için çok da zor değildi. Kötü bir insan değildim ve kimseyi incitmedim... en azından masum kimseyi.

Beni öldürmek isteyen muhafızlar ve canavarlar sayılmaz.

Ayrıca, o hayatta çok acı çekmiştim.

Altı yıldan fazla bir süre cehenneme rakip olabilecek bir yerde hapsedildim ve ondan önce de Wensridge Akademisi adlı mini cehennemde yaralandım ve dövüldüm.

Burası, elitler için özel bir doğaüstü akademiydi ve çoğunlukla prestijli ve güç delisi doğaüstü varlıkların kötü niyetli, ayrıcalıklı çocuklarıyla doluydu. Tesis'ten çok önce ruhumu kırmaya çalışanlar.

Gözlerimi yavaşça tekrar açtım, ışığı engellemek için elimi kaldırırken gözlerimi kısarak.

Cennetin nasıl bir yer olduğunu merak ettim. Bol bol sıcak yemek ve dinlenmek için birkaç bulut, benim cennet anlayışım olurdu.

Oh, bir de televizyon.

Netflix ve çikolata olmadan geçen altı yıl çok uzun bir süreydi. *Yapacak çok işim var.*

Gözlerim ışığa alışırken yavaşça bedenime doğru bakıyorum. Derimde yara izi ya da yanık izi yok.

Parmaklarım kolumdaki yumuşak eti okşadı. Artık o kadar ince değillerdi ve cildimde gençlik yıllarımdan beri görmediğim yumuşak bir parlaklık bile vardı.

Kolumu çevirdiğimde parmaklarım dondu.

Kolumun yan tarafında büyük mor bir çürük vardı, etrafında sarı ve kahverengi tonlarında birkaç küçük çürük vardı.

Diğer koluma bakıyorum, ileri geri çevirerek daha fazla morluk buluyorum.

Vücudum kesinlikle eskisinden daha iyi görünüyordu, ama cennette neden morluklarım olacaktı ki?

Hareket etmek için kalkarken, altımda yumuşak bir "bulut"un yatak olduğunu fark ettim.

Bacaklarımın üzerine krem rengi pamuklu bir battaniye örtülmüş, arkamda da ona uyan yumuşak bir yastık var. Kendimi daha yukarı çekip etrafa bakıyorum.

Şu anda bulunduğum alanı incelerken, gözlerim artık tamamen alışmış ve tanıdık bir odaya bakıyorum.

Akademiden mezun olduktan sonra yedi yıldan fazla süredir görmediğim bir oda.

Yattığım küçük yatak, yıpranmış başlığı ve çizik bacakları olan eski kestane ağacından yapılmış. Karşısında daha da eski bir ahşap masa duruyor ve onun solunda büyük, eski bir çam ağacından yapılmış şifonyer ve ona uyan bir gardirop var. Ahşapları yıpranmış, küçük çatlaklar ve çizikler var, eminim ki bunlar ikinci el ya da buraya gelmeden önce atılmak üzereydi.

Odanın duvarları donuk bej renkte boyanmış, bazı köşelerde tavandan küçük su lekeleri damlıyor, diğerlerinde ise küçük küf lekeleri var.

Gardiropun yanındaki küçük pencerenin yanında, perde çubuklarına zayıf kumaşlar asılmış, açık krem rengi perdeler tozlu ve kenarları yıpranmış.

Sağıma dönünce, yanımda tanıdık bir beyaz kapı fark ettim. Kapı hafifçe aralık bırakılmış ve rengi solmuş fayanslı bir zemin ile küçük, kirli bir lavabo görünüyor.

Geri dönüyorum. Oda eski ve boş görünüyor, renk ve yaşamdan yoksun. Tıpkı yedi yıl önce, akademideki son üç yılımı burada geçirmek zorunda kaldığımda hatırladığım gibi.

Yani cennete değil, cehenneme gönderilmişim gibi görünüyor.

Sanırım düşünceler gerçekten önemlidir, çünkü beş yıl boyunca işkence gördüğüm ve izole edildiğim bir yerin cennet olması imkansızdır.

Battaniyeleri üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. Her şey çok gerçekçi geliyordu.

Ayak parmaklarımın altındaki soğuk zeminin hissi, solumdaki eski ve esintili pencereden içeri giren hava ve sağımdaki en uzak kapıdan gelen sesler ve insanların hareketleri.

Bir dakika... Sesler mi?

Burada neden sesler olsun ki?

Kapıya doğru yürüdüm ve hızla kapıyı açtım.

Yanımdan geçerken üç çift gözle karşılaşıyorum, biri bana sert bir bakış atarken, diğer ikisi onun yanında kıkırdayıp alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Pijamalarınıza yürüyüşe mi çıkıyorsunuz?" Sarışın bir kız geçerken alaycı bir şekilde sorar.

Ortadaki kız geri dönüyor, bakışları benimkilerle buluşuyor ve "Zavallı" diye tükürüyor, sonra da yatakhane merdivenlerinden aşağı iniyorlar.

Onların merdivenlerden aşağıya, bir alt kata kaybolmalarını izledim.

Ne oluyordu? Neden tüm bunları görüyor, tüm bunları yaşıyordum? *tekrar yaşıyordum?*

Yani, akademi yıllarımdan benim için küçük bir cehennem olduğunu söylediğimi biliyorum, ama gerçekten bunu gerçek cehennemimde tekrar mı yaşıyordum?

Yoksa bu bir tür illüzyon ya da kabus muydu? Çünkü bu hayatımın en kötü kısmı değildi.

O konuda birinci sırada Tesis vardı. Öyleyse, acı çekmem gerekiyorsa cehennem benim bunu yaşamamı istemez miydi?

Kafamı sallıyorum.

Burada neler oluyordu?

Neden buradaydım?

Kolumdaki morarmış deriyi çimdikliyorum, burnum orada oluşan hafif ağrıya buruşuyor.

Muhtemelen bunun için en iyi test değil.

Koluma ve parmaklarıma bakıyorum. Hiçbir yara izi veya nasır yok.

Parmaklarımın eklemlerini büküyorum, bir zamanlar kırılmış ve yırtılmış dokudan hiçbir acı hissetmiyorum, şimdi sadece yumuşak ve genç bir cilt hissediyorum.

Bu bir rüya mıydı?

Ama ben kesinlikle

ölmüştüm.

Özellikle onların özel "*testlerinden*" sonra birçok kez ölümün eşiğine gelmiştim, bu yüzden o hücrede son nefesimi verdiğimi biliyorum.

Bu düşünceyle göğsümde küçük bir acı hissediyorum.

Onca yıl savaştım ve sonunda bir yangınla öldüm, o korkunç hücrede mahsur kaldım.

Sanırım tek tesellim, tesisin de yanmış olması. Umarım küle dönmüştür.

Yavaşça odaya geri dönüp, küçük banyoya ve aynaya doğru ilerlerken kapıyı kapatıyorum.

Genç bir kızın yansımasına bakarken nefesim kesildi.

Tanıdık mavi gözlü bir kız bana bakıyor, uzun gül rengi saçları ince omuzlarından hafif dalgalar halinde dökülüyor. Açık teni parlak ve lekesiz, ikiye ayrılmış dolgun pembe dudakları var. Teninde yara izi, kesik veya yanık yok, sadece burada orada hafif morluklar var. Eskisi gibi değil.

Bu farklı bir bendim. *Daha*

genç bir bendim.

Tesis'ten önceki ben.

Bunu bana göstermenin amacı neydi?

Eskiden ne olduğumu? Daha genç ve daha parlak halimi?

Ve yaşlılarının acımasızlığı ve alaylarından başka bir şey bilmeyen, ama *gerçek* acıyı ve dehşeti henüz tatmamış olan birini?

Ellerimi lavaboya koyup kenarını sıkıca kavradım ve bana bakan daralmış gözlere baktım.

Neden bu kadar gerçekçi geliyordu?

Neden her şey bir rüya değilmiş gibi, beni acı çekmem için uydurulmuş bir illüzyon değilmiş gibi hissettiriyordu?

Neden burada nefes alıp hareket ettiğim her an, sanki bu *gerçekten* gerçekmiş gibi hissettim?

Gözüm aynanın köşesine takıldı, kenarı kırık ve pürüzlüydü.

Parmağımı alıp keskin kenarın üzerinde yavaşça gezdiriyorum. Küçük bir kesikten anında hafif bir acı duyuyorum ve küçük yaradan bir damla kan akıyor.

Bakışlarımı kesik ile aynanın yansıması arasında gezdiriyorum.
Ne tür bir illüzyon, rüya ya da kabus bu kadar gerçek hissettirdi?
Ve eğer bunlardan biri değilse, o zaman tüm bunlar bir şekilde... *gerçek* miydi?

Eğer bir tür cehennem ya da ceza değilse, o zaman ölümden ya da ölü olmaktan geri getirildiğime ve geçmişe döndüğüme inanmam mı gerekiyordu?

Zaman yolculuğu mümkün bile değildi.

Back to the Future'daki gibi bir olasılık yoktu. Hiçbir doğaüstü varlık bu yeteneğe sahip değildi, bu doğaya ve dengesine aykırı olurdu. Ve mucizeler... Eğer gerçek olsalardı, yıllar önce *her şeyden* kurtarılmış olmam gerekirdi.

Banyodan çıkıp pencereye doğru ilerledim ve perdeleri kenara ittim. Kızlar yurduunun önündeki tanıdık avluya ve az önce gördüğüm üçlüye baktım.

En az yedi ya da sekiz erkek tarafından çevrelenmişler, diğer öğrenciler yurt avlusundaki farklı binalara giderken ya da gelirken yanlarından geçerken, hepsi konuşup gülüyorlar.

Arkalarında orman ağaçları uzanıyor, ağaçlarda koşuşturan sincaplar ve yukarıda uçan kuşlar görüyorum.

Bu gerçekten mümkün müydü? İkinci bir şans?

Tanrı benim sefil hayatıma acımış mıydı, yoksa bir yerde hata yapmış ve bu hatayı düzeltmek mi istiyordu?

Dudaklarımdan küçük, karanlık bir kahkaha dökülür ve sonra donakalırım, nefesim bir anda kesilir.

Gözlerim, uzun güneş sarısı saçlarına, küçük narin burnuna ve gülümserken kıvrılan narin pembe dudaklarına takıldı.

Kalbim göğsümde hızla atarken, her zamanki maiyeti ile çevrili olarak avludan geçip ana binaya doğru ilerlemesini izledim.

Seria.

Üvey kardeşim.

Ve beni Facility'ye götürülmeden önce bile ihanet edip kalbimi kıran kişi.

Yıllarca onun tatlı fısıltılarına, *"cesaret verici"* sözlerine inandım. Ama hepsi sahteydi, hepsi planlanmış yalanlardı.

Akademide çektiğim acı ve ıstırapın sebebi oydu.

Beni içten içe yavaşça yakan ateşe kibrit çakan oydu.

Bana zayıf olduğumu inandırdı, beni istediği yerde tuttu, böylece uşakları ve piyonlarıyla çevrili bir kraliçe gibi hüküm sürebilsin diye.

Zil çalınca kahkahası uzaklara kayboldu ve beni düşüncelerimden kopardı.
Peki.

İllüzyon, rüya, mucize ya da cehennem laneti, kabul ediyorum.

Eğer bu, benden alınan hayatı yeniden yaşamak için bir şansa, o zaman onu yaşayacağım ve hem özgürlüğümü hem de intikamımı alacağım.

Onu son gördüğüm anın görüntüsü zihnimde canlanıyor.

Ben yere diz çökmüşken o benim üzerinde duruyor, gözyaşlarım yanaklarımdan akarken o eğilip yumuşak elleriyle yüzümü avuçluyor.

Yüzüme yaklaşarak gözyaşımı siler, şefkatle adımı söyler ve sonra kulağıma, onun dudaklarından çıkacağını hiç düşünmediğim sözleri yavaşça fısıldar.

"Zavallı Micai, her zaman çok acınası... ve acınası. Burada ne olacağını sandın?"

Nefesim ciğerlerimde donuyor, o ise devam ediyor ve benim inandığım her şeyin yalan olduğunu söylüyor. Beni her zaman hor gördüğünü ve her fırsatta hayatımı cehenneme çevirmeye çalıştığını söylüyor. Yıllar boyunca yaşadığım en acı anların hepsinin, onun eğlencesi ve benim cezam için onun komplolarıyla düzenlendiğini söyledi. Benim gibi birinin, bu kadar zayıf, büyüsüz ve acınası birinin var olmaması gerektiğini söyledi. Bane ailesinin adını lekeleyen bir leke ve kusur olduğumu, doğumda annemin hayatını aldığı anda ortadan kaldırılmam gerektiğini söyledi.

Onun son sözleriyle içimde bir şey kırıldı, kafamın içindeki küçük bir ses bana onun haklı olduğunu söylüyordu. Burada olmamam gerektiğini. Eğer burada olmasaydım, belki de beni sevebilecek tek kişi hala hayatta olurdu. Babam mutlu olurdu ve eşini kaybetmezdi.

Ben bir iğrençliktim.

Güçlü bir büyücü klanından doğmuş, ama hiç güç sahibi olmayan biriydim. Ben değersizdim. Babam bunu biliyordu, ailem bunu biliyordu, akademideki tüm öğrenciler bunu biliyordu ve Seria...

Geri çekildi, küçük parmaklarını çenemin etrafına doladı ve sonra onu morartacak kadar sıkı bir şekilde kavradı. Mavi gözleri benimkilerle buluştu, o kadar yabancı, o kadar karanlık bir bakıştı ki, onu tanıyamadım.

Yavaşça, çarpık bir gülümseme dudaklarında belirir, yüzüme bakarken gözlerinde gerçek bir neşe parıldar.

"Artık hepsi benim." Tutuşu daha da sıkılaşıır ve daha da acı verici hale gelir, "Her zaman olması gerektiği gibi."

Beni geri itti ve sert bir şekilde yere düştüm, başım dönüyordu ve her şey kararmadan önce içimi kesen bir acı hissettim, sadece Seria'nın topuklarının uzakta, yattığım yerden uzaklaştığı sesi duyuyordum.

Pencere pervazına tutunduğum eli gevşetiyorum, parmak eklemlerim beyazlamış.

Bir kez daha ana akademi binasına bakıyorum, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

"Keyfini çıkarın, çünkü bu sefer... gerçek acıyı tattıracak olan benim."

BÖLÜM 3

, geleneksel lacivert ve siyah üniformayı giydim, elimi, dar blazerin altın işlemeli akademi arması üzerinden aşağı doğru kaydurdım ve ona uyan pileli eteğe doğru uzattım. Beyaz gömleğimin yakasını düzelttim ve şifonyerin üstünden kırmızı kravatı aldım. En azından hangi sınıfta olduğumu gösteren yararlı bir işaretti.

Akademi beş yıla bölünmüştü; on beş ve on altı yaşından yirmi ve yirmi bir yaşına kadar. Doğaüstü varlıkların yeteneklerini ve güçlerini daha iyi kontrol etmeyi öğrenmeleri ve dünyayı ve tarihini daha geniş bir ölçekte tanımaları için kurulmuştu.

Ama esas olarak, öğrencilerin akademiden sonra faydalanacakları bağlantılar kurmaları için hiyerarşik bir yetiştirme ortamıydı.

Prestij ve güç her şeydi, doğaüstü toplulukta bile.

Kim olduğunuz ve hangi aileden geldiğiniz, konumunuzu belirleyen faktörlerdi. Korkulan, hayranlık duyulan veya dışlanan biri olmanız, kanınız veya doğaüstü yeteneklerinizle belirleniyordu.

Ne yazık ki benim için, *Krallığın en eski klanlarından biri olan* güçlü bir klandan gelmeme rağmen, gücümün yetersizliği beni kendi ailemde bile bir parya haline getirmişti.

Bu da beni kolay bir hedef haline getirdi.

Kravatı tutup boynuma doladım ve kırmızı düğümü bağladım.

Akademide her yıl için bir renk sistemi vardı; birinci sınıflar için fildişi, ikinci sınıflar için zümrüt, üçüncü sınıflar için kırmızı, dördüncü sınıflar için lacivert ve beşinci sınıflar için siyah.

Neyse ki bu sayede, üçüncü sınıftayım diye anladım. Bu da, aya bağlı olarak ya on yedi ya da on sekiz yaşında olduğum anlamına geliyordu.

Kravatımı düzeltirken elim duruyor. *Neredeyse on yıl öncesine gitmiştim.*

Kafamı sallayıp beyaz gömleğimin yakasını bir kez daha düzeltiyorum. Uzun pembe saçlarımı parmaklarımla tararken, yıllardır bakım evinde bana yaptıkları sıkı kesimden çok farklı olan yumuşak ve pürüzsüz dokunuşunu hissed

, yıllardır tesiste bana yaptıkları sıkı kesimden çok farklıydı.

Parmaklarım uzun saçlarımın ucundaki küçük bir düğüme takıldı. Bu kadar uzun saçlara bakmaya alışkın değildim. Ne kadar güzel olsalar da, bakımı zor olacaktı. Daha sonra bununla ilgili bir şeyler yapmam gerekecekti.

Komodinin üzerindeki küçük aynaya son bir kez bakıyorum ve orada gördüğüm yansımayı parmaklarımla okşuyorum, kapıya doğru yürürken dudaklarıma küçük bir gülümseme konuyor.

Bundan sonra ne olursa olsun, özgür olacağım. Hiç olmadığım kadar özgür.

Ne anlama gelirse gelsin, beni nereye götürürse götürsün, kendi yolumu seçecektim.

Bana verilen ikinci şans için mücadele edecektim.

Yurt merdivenlerinden aşağı inerken, ana akademiden okulun başladığını belirten yüksek bir zil sesi duyulur.

Hatırladığım kadarıyla, dersler yaklaşık on dakika sonra başlayacaktı.

Kapıyı açıp yatakhane binasından dışarı adımımı attım. Güneş gökyüzünde parlak bir şekilde parlıyor, ormandan çam ağacı ve kır çiçeklerinin kokusu bana ulaşıyor. Hafif bir esinti saçlarımı okşayarak bana doğru geliyor.

Özgürdüm.

Fiziksel olarak

özgürdüm.

Gökyüzünde güneşi görmeyeli, temiz havayı koklamayeli ne kadar zaman geçmişti? İstedğim gibi hareket edebilmeyeli, hem de dışarıda, ne kadar zaman geçmişti?

Bir farkındalık içimi kapladığında nefesim kesildi. Bu özgürlüğü bir daha asla elimden alamazlardı.

Gelecekte karanlık ve nemli hücreler olmayacaktı ve bir daha beni hapseden hiçbir tür kafes olmayacaktı. *Asla.*

Bu benim ikinci şansım, ikinci hayatımdı ve bir daha asla kimsenin bunu benden almasına izin vermeyecektim.

Sınıfların yapıldığı ana binaya yavaşça ilerlerken, etrafımdaki kokuları ve manzarayı keyifle içime çekiyorum.

Ana akademi binası üç katlıydı ve dış cephesi gri tuğlalarla kaplıydı. Eski duvarlarını hafif bir sarmaşık tabakası kaplıyordu ve gotik esintili kemerli pencereleri ile süslü vitray pencereleri kısmen gizliyordu.

Ana girişi, iki büyük gri mermer grifon ve karmaşık detaylar ve oymalarla süslenmiş sekiz fitlik büyük siyah maun kapı ile çerçevellenmiş, başlı başına bir özellikti.

Büyük süslü kapılardan geçip ana resepsiyona doğru ilerledim.

Birkaç dakika ders programımı kaybetmiş gibi davranıp sekreterin birkaç sinirli i çekişi ve keskin bakışlarına maruz kaldıktan sonra, programı elimde tutuyorum.

Tarih de yazıyordu. Görünüşe göre Ekim başında geri dönmüştüm. Doğum günüm Kasım ayında olduğu için hala on yedi yaşındaydım.

Koridordan geçerken programıma göz attım. şu anda ikinci katta "Dünya Tarihi" dersim vardı.

Merdivenlerden yukarı çıkıp, sınıfa doğru ilerlerken, önceden sınıfa giren bir grup erkek öğrencinin peşinden gittim.

Öğrencilerle dolu sınıfı gözden geçirip, orta bölümdeki boş bir koltuğa doğru ilerledim.

Tam oturmak üzereyken, arkamdan burunlu bir ses duyuyorum. "...Bane... Bayan Micai Bane."

Sesin geldiği yöne döndüğümde, iki dar gri gözle karşılaştım.

Kömür grisi saçlı adam, sabırsızca önündeki masaya kalemini vururken kaşlarını kaldırı.

Sınıf sessizleşir, tüm gözler hafif bir eğlenceyle benimle sinirli öğretmen arasında gidip gelir.

"Geç kaldınız Bayan Bane ve geç kalma konusunda politikamın ne olduğunu açıkça belirtmiştim."

Sınıfa birlikte girdiğim erkeklere bakıyorum, bazıları ilgisizce başka yöne dönmüş, birkaçı küçümseyici bir şekilde gülümsüyor, biri bile göz kırpmıyor, ama hiçbiri durdurulmuyor ya da ağrılmıyor.

Peki neden ben?

Sonra bu öğretmenin *kim* olduğunu anladım. *Bay Finch*.

O, önceki hayatımda beni korkutan bir adamdı. Her fırsatta, akademinin eğitimine ve zamanına layık olmadığını düşündüğü öğrencileri aşağılamaya ve küçük düşürmeye çalışırdı.

Eski halim için ne yazık ki, bu pislik öğretmenden düzenli olarak aşağılanıyordum. Zaten kendine güveni az olan genç halimi, daha da küçük hissettiriyordu.

"Dinliyor musunuz, Bayan Bane?" Diye iç çekerek, zeytin yeşili ipek kravatını eliyle düzeltti ve kaşlarını çatarak rahatsızlığını gösterdi.

"Dikkatiniz ve temel farkındalığınız eksik görüldüğüne göre, belki bir süre ayakta durmak daha iyi hatırlamanıza yardımcı olur."

Sınıfta birkaç kıkırdama duyulurken, merdivenlerin yanındaki duvarı işaret ediyor.

"Orada durun ve sınıfa daha fazla sorun çıkarmayın Bayan Bane." Arkasını dönüp dersine hazırlanmaya başlar.

Bu adamdan nasıl korkmuşum? Egosu, 170 cm'lik boyundan açıkça daha büyüktü. Onun neredeyse iki katı boyunda, tek bir bakışıyla insanı titretmeye yetecek kadar karanlık ve ürpertici bakışları olan daha korkutucu gardiyanlar tanımıştım.

Dersine, dirseklerinin etrafında küçük kareli yamalar bulunan, üzerine pek uymayan kahverengi blazer ceketiyile başlıyor ve şu anda tek görebildiğim zayıf ve acınası bir adam. Yaşının çok altında olan çocukları aşağılayarak zevk almaya çalışan bir adam.

Duvara doğru bir adım atıp yaslanırken, o da dönüp gözlerime bakıyor.

"Orada rahat olmanı söylediğimi hatırlamıyorum Bayan Bane, bu bir ceza."

Bana tekrar işaret ederken bakışları sertleşir.

"Duruşunu düzelt ve düzgün dur."

Dünkü kız gibi sessizce itaat edip özür dileyeceğimi mi sandı?

Ne yazık ki onun için, o kız artık burada değil ve o benimle kalmak zorunda. *Hepsi öyle.*

"Bana ayakta durmamı söyledin ve son baktığımda..." Yere bakıp, hafifçe açılmış gözlerine geri döndüm, "Ayakta duruyorum."

Diğer öğrenciler izlerken, sınıfta iğne düşse duyulacak bir sessizlik hakimdir, bakışları benim hızlı cevabım karşısında şok ya da heyecanla doludur. Bazıları ağızlarını açar ya da gözlerini büyütürken, diğerleri açıkça benimle alay eder ya da bana ters ters bakar. Bir öğrenci, benim oturacağım sandalyeyi tekmeliyor, o ve etrafındakiler gülerek benim bakışlarımı görmezden gelirken, çocuğun dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

Bay Finch boğazını temizler, şaşkın ifadesini değiştirip benim itaatsizliğime öfkeyle bakarak dikkatimi tekrar kendisine çeker.

"Başını büyük belaya sokacaksın Bayan Bane."

"Ne için?" Başımı hafifçe eğdim, dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Onun burun delikleri genişledi, gözleri gözleri daralır bana bana "Rahatsızlık rahatsız edici davranışlarından dolayı..."

"Rahatsız edici mi? Ne şekilde?" diye soruyorum.

"Şu anda sergilediğin davranışların ve dersi bölmen."

"Sizin istediğinizi yaptım. Dersi devam etmesini engelleyen sizsiniz."

Bakışları kararır, dudakları birbirine sıkışır ve duruşunu düzeltir. Böyle zayıf bir adamı nasıl bu kadar korkutucu bulabilirdim?

Onun bakışlarına karşılık veriyorum, test günlerinde Tesis'teki gardiyanlara attığım bakışları biraz ekleyerek.

O, benim ifademde gördüğü şeyden dolayı yüzü hafifçe düşerek geri çekildi.

Ağzını açtığı anda, sınıfın kapısı açılır ve çok uzun boylu bir çocuk içeri girer. Üniforması dağınık ve bol, akademi blazeri yerine büyük bir deri ceket giymiş. Kulaklarında birden fazla piercing var ve yüzünde "*Bana bulaşma*" diyen bir ifade var.

Görünüşe göre herkes mesajı almıştı, çünkü sınıfın arkasındaki koltuklardan dağıldılar ve sınıfın geri kalanı ona bakmaya bile cesaret edemedi.

Bu çocuk kimdi ve neden daha önce hiç fark etmemiştim?

Oğlan sınıfın arkasına doğru ilerlerken, yanımdan geçerken dudaklarını geniş bir esnemeyle gerer.

Bay Finch'e bakıyorum, sınıfın önünden çocuğun arkasını izlerken gözleri hafifçe titriyor.

Dudaklarım hafifçe gülümserken, "Ona da ayağa kalkmasını söylemeyecek misiniz, Bay Finch?" diye sesleniyorum.

Oğlan yerine oturmadan önce geri dönüyor ve gözlerini Bay Finch'e diyor.

"Uygulamanız gereken bir kural yok mu?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Öğretmen gözle görülür şekilde terlemeye başlarken, çocuğun bakışları benden Bay Finch'e kayıyor.

"Y-hayır. Gerek yok. Demek istediğimi söyledim, oturabilirsiniz Bayan Bane."

Oğlan yerine oturur, başını masaya dayar, artık ilgilenmiyordur.

"Ne demek istediniz?" diye sorarım, kendimi daha dik oturtturarak.

Burada işimizin bittiğini mi sandı? Beni küçük düşürüp, istediği zaman ve istediği şekilde bırakabileceğini mi sandı? *Siktir git.*

"Bayan Bane..."

"Yani, beni özellikle işaret etmenin ne anlamı vardı? Birkaç dakika geç kaldım diye mi?" Ona anlamlı bir bakış atarım. "Geç kalan tek kişi ben değildim, neden ben?"

Yakarını göğsünde tekrar düzeltir, yüzünde ilgisiz bir ifade vardır.

"Bayan Bane, ben zaten..." diye başlar, ama onu keserim.

"Evet, sanırım sizin gibi *sorunları* olan birinin, sizin gibi davranmak için gerçek bir

davranmak için gerçek bir nedene ihtiyaç duymaz," diye ekledim gülümseyerek, Bay Finch'in yüzü kızarıırken. Gözleri iğne ucu kadar küçülürken, dudaklarının etrafındaki kırışıklıklar derinleşti.

"Dinleyin, Bayan Bane..." diye dişlerini sıkarak konuşmaya başlar ama ben onu tekrar keserim. "Dinledim. Sizi dinledim. Yüksek sesle. Ve. Net bir şekilde."

Gözleri benimkilerle buluştu, sözleri boğazında kurudu ve bana baktıkça kaşlarındaki kırışıklıklar derinleşti.

Yavaşça arkamı dönerim ve sınıfın arkasında boş olan tek koltuklara doğru yürürüm, oradaki öğrenciler orta kısımdaki tüm koltukları kapmışlardır.

En yakın boş koltuğa oturduğumda şaşkın bakışlar ve fısıltılar yükselir, hem de uzun boylu, esmer ve düşünceli Bay Tall'ın hemen yanına.

Boş olan tek yer orasıydı ve o zaten uyuyordu, kimin umurunda?

Görünüşe göre o umursuyordu.

Benim varlığımı fark edince doğrulur, gözlerimiz karşılaştıkça kaşlarını kaldırır. Baş hafifçe sağa eğilir, gevşek kahverengi saçları bu küçük hareketle yana düşer ve boynuna kadar uzanan koyu renkli dövmeyi gösterir. Delici mavi gözleri vücudumu baştan aşağı süzer ve tekrar yukarı çıkar, koyu renkli kaşlarında artık bir kırışıklık vardır.

Cebinden küçük bir nesne çıkarır, beni izlerken onu ileri geri salladıktan sonra bana doğru eğilir.

"O benim koltuğum." Sesi kaba ve boğuk, tehditkar bir tonla konuşuyor.

Belli ki arkadaşlıktan hoşlanmıyordu, ama ben bugün zaten bir pislikle uğraşmıştım.

Onun soğuk bakışlarına karşılık verdikten sonra oturduğu koltuğa bakıyorum.

"Görünüşe göre zaten bir tane var."

Kaşları kalkar, gözleri hafifçe genişler ve koyu bir gülümseme mükemmel dolgun dudaklarını gerer.

Şimdi görebildiğim kadarıyla, çok keskin bir çakıyı parmaklarıyla çevirmeye devam ediyor.

"Hepsi benim, tatlım. Anlarsın ya, kendi alanımı severim. Paylaşmam."

Bana, Bay Finch'in altını ıslatacak kadar büyük bir sırtı attı.

"Esnemekten hoşlanırım," diye bıçağını daha da uzatarak bana doğru yaklaşıyor. "Ve bıçaklarımdan birinin sana çarpmasını hiç istemem." Yüzündeki ifade ise tam tersini söylüyor.

Odaya göz gezdirip, sınıfın önündeki geniş açık alanı işaret ettim.

"Orada *esnemek* için bolca yer var."

O alana bir göz atar ve ardından dudaklarından karanlık ve çılgın bir kahkaha çıkar. Bu kahkaha, Bay Finch'i sınıfın önünde irkiltir ve diğer öğrenciler masalarına daha da yaklaşır.

Sırtışı genişler, dişleri parıldarken bakışları vahşileşir.

Hızla hareket ederek elini bana doğru uzatır ve farkına bile varmadan, keskin bir bıçak ucu yanağımın derisine dokunur. Soğuk metal bana daha da yaklaşır, o da bana doğru eğilir, ağzını açtığında nefesi yüzümü gıdıklar.

"Kiminle uğraştığını bilmiyor musun?" Sözleri soğuktu, gözlerindeki karanlık tehdidi yansıtıyordu, acı vaat eden bir tehdit. Sadece çok fazla köşeye sıkıştırılmış vahşi bir hayvanda görebileceğiniz çılgın bir bakış. Sınırlarına kadar zorlanmış ve artık sadece defalarca gördüğü ve gösterilen karanlığı ve vahşeti yansıtan bir bakış.

"Aydınlat beni." Onun delici mavi gözlerine bakıyorum ve ona yaklaşıyorum, bıçak yanağımı hafifçe sıyrırken bakışlarım sabit kalıyor.

Bana verebileceği acı, benim zaten yaşadıklarım kadar kötü olamazdı.

Yanağımdan küçük, ıslak bir damla süzülürken ve tek bir kırmızı damla aramızdaki yere düşerken gözleri büyüdü.

Ona daha da yaklaşıyorum, aramızda artık sadece bir parça boşluk var, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar. "Ya da paylaşmaya alış."

Bay Finch tahtaya bir şeyler yazarken, ben geri çekilip koltuğumda dikleşiyorum.

Yanımda yüksek sesli, boğuk bir kahkaha duyulur, tüm sınıf sessizleşir, Bay Finch kalemini düşürür ve onu almak için tökezler.

Oğlan bana bakar, gözlerini silerken bakışları biraz daha yumuşar.

Bıçağı alır, dudaklarına götürür ve küçük kan damlacıklarını yalar, bakışları benimkinden hiç ayrılmaz, bakışları soğuktan çok meraklı hale gelir.

Sonra küçük bıçağı cebine geri koyar.

"Eğlenceli bir şeyle oynamayalı uzun zaman oldu." Dudaklarında kötücül bir gülümseme yayılır, "Tam da sıkılmaya başlamıştım."

Gözleri vücudumu taradıktan sonra tekrar benim bakışlarıma döndü.

Yavaşça masaya yaslandı, başını kollarına dayadı ve beni izlerken bakışları hiç sarsılmaz.

Bana son bir kez çılgın bir sırıtiş attıktan sonra yavaşça gözlerini tekrar kapattı.

Birkaç hızlı meraklı bakış ve hafif fısıltılar dışında, sınıfın geri kalanı sorunsuz bir şekilde devam eder. Bay Finch, dersine biraz daha gergin bir şekilde devam eder ve ben de bir buçuk saatten fazla süren sıkıcı "*Dünya Tarihi*" dersinin tadını çıkarırım. Önceki hayatımda nefret ettiğim bir başka şey de *derslerdi*.

Sınıf zili çalınca biraz esneyerek kendimi kaldırıyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

Dışarı çıkarken programımın yazılı olduğu kağıdı alıyorum ve bir sonraki dersimin adı olan "*Sanat Müziği*" yazısını görünce donup kalıyorum.

Sorunum dersin kendisiyle değil, bu dersin ardından gelen "*Grup dersi; 2., 3. ve 4. sınıflar*" yazısıyla.

Üvey kardeşim Seria benden bir sınıf altındaydı, bu yüzden ders saatlerinde karşılaşma şansımız pek yoktu. Bu ders hariç.

Bir yıl boyunca her pazartesi, her ikinci derste onu görmek zorunda kalacaktım. Bu sefer onun gülümsemelerinin ve tatlı sözlerinin hepsinin sahte olduğunu biliyordum. Kendini masum ve nazik göstermek için yaptığı bir gösteri ya da performans, nazik maskesinin altında karanlık kötülüğünü saklıyordu.

Birkaç kapı ötedeki sınıfa doğru yürüdüm ve sınıfın birkaç adım önünde durdum. Kapıdan tiz bir kahkaha sızıyordu ve ben donakaldım.

Onun sesi bana her zaman bir periye ya da bir denizkızının ya da sirenin sesini hayal ettiğim gibi hatırlatırdı. Çok tatlı, çok melek gibi.

Kız kardeşimi gerçekten seviyordum. Ailemize geç katılmıştı, ben on dört, o ise on üç yaşındaydı. Sevgiye özlem duyuyordum ve kız kardeşler olarak bağlanacağımızı umuyordum.

Onun gelmesinden sonra etrafımdaki birkaç arkadaşımın neden beni terk ettiğini veya bana bakışlarının neden soğuduğunu hiç anlamamıştım. *Şimdi anlıyorum.*

Çektiğim acıların ve döktüğüm gözyaşlarının çoğu, onun planladığı bir komplo ya da manipülasyonun sonucuydu. En azından bunu, onu Tesis'te görmeden önce son kez görüştüğümüzde kendisi de sevinçle itiraf etmişti.

Odaya doğru bir adım atıyorum, öfkem artmaya başladıkça bakışlarım kapıya doğru sertleşiyor.

Omzuma sert bir itme gelir ve erkek öğrenciler koridorda gülüşerek uzaklaşırken ben yana doğru sendelerim.

Nerede olduğumu fark edince öfkem arka plana itildi ve o kapının ardındaki kızın, onun sahte, kötü bir kaltak olduğunu ve bana yaşattığı her türlü acıyı hak ettiğini bildiğimi bilmediğini anladım.

Yavaşça nefes alıp öfkemi yatıştırıyorum.

Şimdi zamanı değildi.

Onu ve uşaklarını alt edecek kadar güçlü değildim. O grup beni ittiğinde kendimi tutamayıp sendelemiştim. Onu şimdi alt edersem, başıma geleceklerden kendimi koruyamazdım. Fiziksel olarak çok zayıftım.

Önce antrenman yapmam gerekiyordu. Artık zamanım vardı, hem de bolca.

Bir anlık acı, onun yıllar boyunca bana yaptıklarını ve onun yüzünden çektiğim acıları asla telafi edemezdi.

En ölümcül avcı, gelip geldiğini bile fark etmediğin avcıdır. Onun, hepsinin peşine düştüğümde, bu daha da tatlı olacak.

Kapıya doğru bir adım daha attım, bu sefer çok daha sakın bir şekilde, ama aniden yana doğru itildim ve yanımdaki duvara çarptım.

Sağ omzum ve sırtımdan bir acı geçer, çarpmanın etkisiyle başımda şiddetli bir ağrı başlar. Bir figür üzerime eğilirken, duyularım uyuşur.

"Herkesin yoluna çıkarak ne yapmaya çalıştığını sanıyorsun?" Uzun boylu sarışın bir çocuk üzerimde dikiliyor, bana tepeden bakarken yüzünde somurtkan bir ifade var. Her iki yanında iki kaslı çocuk duruyor.

Fare kahverengi saçlı çocuk bana çarpık bir gülümseme attı.

"Belki de yerini unutmuştur... çukurda." Alaycı bir şekilde gülümsedi ve dudaklarından karanlık bir kahkaha çıktı.

Sarışın çocuğun Jeremy Colton olduğunu hatırlıyorum, yanındaki fare rengi saçlı çocuk ise Jake Andrews'dı. İkisi de kurt adamlardı ve akademi yıllarım boyunca bana sürekli eziyet ettiler.

Jeremy, Jake'in şakasına katılarak gülüyor, üçüncü ve en tanıdık olan çocuk ise sadece bana bakıyor.

Kane benim çocukluk arkadaşım, o da bir şekil değiştiren ve sporcuydu, diğer iki ahmakla birlikte okulun futbol takımının bir parçasıydı.

Çocukluk arkadaşlarıydık ama bu Seria'dan *önceydi*.

Soğuk, buz gibi bakışları benimle aynı fikirde gibi görünüyordu.

Bir zamanlar çok sıcak ve sevgi dolu olan yüzü, şimdi başkalarının bana eziyet etmesini ve fiziksel saldırıda bulunmasını izlerken kayıtsızlık maskesi takıyordu.

Kane arkasını dönüp sınıfa doğru yöneldi, Seria ve eskiden çocukluk arkadaşım dediğim diğer üç çocuğun yanına gitti.

Dönüp onun gitmesini izlerken, çocukluğumla ilgili anılarımın hepsinin yalan ve illüzyon olup olmadığını merak ediyorum.

Beşimizin anıları gözlerimin önünden geçiyor, onun Xander'ın yanına doğru ilerlemesini izlerken; beşimizden biri evlerimizin arkasındaki ormanda saklambaç oynarken, kendi küçük kalelerimizi inşa edip göl kenarında oynarken, gülümsemeler, gözyaşları ve sonsuz sevgi ve dostluk sözleri.

Onlar, benim evimin ve aile hayatımın nasıl olduğunu çok iyi bildikleri için, beni kasvetli bir gençlikten kurtarmış ve bana çocukluğa benzer bir şey vermişlerdi. Onlar, genç halim için daha iyi bir dünyanın umuduydu... ama artık değil.

Bu, Seria'dan, akademiden ve Tesisten önceydi.

Bir el yüzümün yanındaki duvara çarptı, beni milimetrelerle ıskaladı.

"Neye bakıyorsun, pleb?" Jeremy ve Jake'e dönüyorum, ikisi de benden çok daha uzun, gözleri düşüşümden dolayı açıkta kalan bacaklarımdan yavaşça yukarı doğru kayıyor.

Onların suratlarına bir tokat atmak için ne yapmazdım.

Ellerimi yumruk yapıyorum ama hemen fark ediyorum ki, yeterince güçlü değilim.

Bu vücut, iki normal erkeği alt etmek için bile fiziksel olarak çok zayıf, iki atletik şekil değiştiren erkeği alt etmek ise hiç mümkün değil.

Genç halimde yara izi ya da kırık kemiğim yoktu, ama fiziksel gücüm ya da antrenmanım da yoktu.

Zihnini, yıllarca kavga edip pisliklerle başa çıkma tecrübesi olan yirmi yedi yaşındaki birinin zihni kadar keskin, ama bu on yedi yaşındaki beden, insan standartlarına göre bile zayıf.

Güçlenmek için zamana ihtiyacı vardı.

Elbette, hak ettikleri acıyı onlara yaşatabilirdim, ama bu, çabuk iyileşen bir şekil değiştiren için geçici bir şey olurdu. Ama benim için, iyileşmesi zaman alacak gereksiz kırık veya çatlak kemiklerim olurdu.

Jeremy bana doğru eğildi, "Belki de sana yerini daha *unutulmaz* bir şekilde öğretmeliyim?"

Yumruklarımı sıkıyorum. Birkaç kırık kemik ne ki? O, ona vereceğim her şeyi hak ediyordu. Bu zayıf bedenle bile, ona verebileceğim kadar acı çektireceğime emin olurdum.

Gülümsemesi genişler, iğrenç bir düşünceyle gözleri parıldayarak bana yaklaşır.

Ama birden donar ve dudaklarını gerginleştiren sırtışı, yüzüne bakarken kaybolur.

"Deneyin..." diyorum dişimi sıkarak, "ve bu düşüncenin aklınızdan geçtiğine pişman olacaksınız."

Gözleri hafifçe genişledi, sonra hızla yukarı doğru kıvrıldı ve dudaklarından ağır ve alaycı bir kahkaha döküldü, iki yardakçısı da ona katıldı.

"Ciddi misin? Şimdi kendini bir şey mi sanıyorsun?" Jake kıkırdar. "Bu düşünceyi kafana kim soktu?" Jeremy kendini dik durur, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Sen zavallı ve zayıfsın, kendi başına hiçbir şey yapamazsın."

Etli parmağını omzuma batırır, keskin bir acı omzumda ve az önce aldığı darbeden dolayı yayılır.

"Siktir git Micai, sende bir damla bile sihir yok, değil mi?" Başını sallar ve omuzlarını silker. "*Sen* kime ne yapabilirsin ki? Eminim bir *insan* bile seni kolaylıkla yere serer."

Jake yaklaşır. "Sen bir hiçsin, bunu unutma. Seni tolere ediyoruz, hepsi bu. Ama çizgiyi aşarsan, şey..." Sırtışı kaybolur, gözleri sertleşir. "Seninle uğraşarak zamanımı boşa harcamak istemem, ama mecbur kalırsam harcarım."

Bu kadar küçük çocuklardan bu kadar karanlık tehditler. Onları altlarına işetip, cenin pozisyonunda kıvrılmalarını sağlayacak daha büyük canavarlar görmüş ve onlarla savaşmışım.

Sırtımdan ve omzumdan geçen acıyı görmezden gelerek kendimi kaldırmaya çalışıyorum, dik dururken bakışlarım Jeremy ve Jake'den hiç ayrılmıyor.

Jake, Jeremy'nin omzunu çeker, "Bırak onu ben halledeyim..."

Sözleri, başımın üzerine dökülen soğuk sıvı ve kahverengi topaklarla kesildi.

Kahverengi sıvı saçlarımdan aşağı akıyor, yüzüme damlıyor ve üniformamdan yere kadar akıyor. Topaklar ve parçalar yanına yuvarlanıyor ve yüzümden ve giysilerimden aşağı akıyor. Üniformamda çürümüş çamur izleri bırakıyor ve o kadar kötü ve çürümüş bir koku yayıyor ki, Jake ve Jeremy bundan kaçınmak için geri adım atıp benden uzaklaşıyorlar.

Yanımda bir kahkaha duyulur, ardından küçük bir karton kutusu kafamın üstüne çarpar ve yere yuvarlanır. Jake ve Jeremy yeni gelen gruba katılırken, etrafımda daha fazla kahkaha ve kıkırdama duyulur. Koridorda kahkahaları yankılanırken, yanımdan bir ses kıkırdar.

"Bunu senin için sakladım Mica. Minnettar değil misin?" Küçük kıızıl saçlı kız, bir grup erkek onu çevrelerken bana alaycı bir şekilde gülümser.

"Çikolatalı süt, sevmedin mi?" O gülüyor, bozulmuş sütün damlaları ve parçaları yüzüme düşerken, etrafındaki erkekler bana kıkırdıyor ve alay ediyor.

Kızıl saçlı kız, Seria'nın sınıf arkadaşı ve kolayca manipüle edilebilen bir piyon olan Ivy Harris'tir.

Bu minik yeşil gözlü cadı erkeklerin ilgisinden hoşlanıyordu ve aşırı makyaj yapıyordu, doğal çillerine duyduğu nefreti gizlemeye *çalışıyor* ama başaramıyordu. Küçük boyu, koyu göz farı ve göz kalemi ile ağır eli bana her zaman belirli bir çöp kutusu dalgıcını hatırlatıyordu. Sanırım etrafındaki erkekler çöp *gibi*di.

Şimdi ıslak ve kokuşmuş saçlarımı elimle tarayarak geriye doğru itiyorum ve bu düşünceyle dudaklarım gülümsüyor.

"Neye gülüyorsun?" Ivy alaycı bir şekilde sorar, minik yüzü ateşli mizacıyla hızla bükülür. "Yalnız, acınası hayatın seni şimdiden deli mi etti?" Tekrar gülmeye başlar ama kısa süre sonra durur.

"Belki."

Artık kendimi "akıllı" olarak nitelendiremezdim, yaşadıklarımın sonrasına, ve bu tür saçmalıklar artık bana çocukça geliyordu, hatta neredeyse *sevimli* bile. Bu, artık her şeyi kabullenip sineye çekeceğim anlamına gelmiyordu.

"O zaman bundan sonra daha dikkatli olmalısın, Ivy." Etrafımızdaki kahkahalar sönünce onun bakışlarıyla göz göze geldim. Ivy'nin yüzü inanmaz bir ifadeyle buruştu ve kaşları çatıldı, dudakları tekrar açılmadan önce bir nefes verdi. "Sen kimsin..."

Üzerimizde zil çaldı, dersin başladığını haber veriyordu.

Ivy'nin gözleri sınıfa doğru kaydı, sonra tekrar bana döndü ve gözlerinin kenarları gerildi.

"Bu iş burada bitmedi." Beni geçerken omzuma vurur ve arkasından gelen bir grup erkekle birlikte sınıfa girer.

Omzumu çevirmeye çalışıyorum, acı yüzümü hafifçe buruşturuyor. Daha kötüsünü de yaşamıştım, ama umarım çabuk iyileşir. Görünüşe göre beni bir süre rahat bırakmayacak ve doğru hatırlıyorsam, hiçbirini benimle uğraşmaya gelince pes edecek bir kişiliğe sahip değildi.

Hızlı bir şekilde antrenman yapıp güçlenmem gerekecekti.

Arkamda bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve bu ses beni düşüncelerimden kopardı.

Arkama, elinde çiçek desenli elbisesine bastırılmış bir yığın kağıtla sarışın bir kadın dikiliyor.

Bana bakarken gözlüklerini düzeltmeye çalışıyordu. Gözlüklerini düzelttikten sonra, gözleri saçlarımdan üniformama doğru kaydı. Burnunu hafifçe kıristırdı, gözlerinde acıma ifadesi vardı ve başını salladı.

"Dersin geri kalanını izinli sayıp Micai'yi temizleyebilirsin. Bu dersin notlarını başka bir öğrenciye verip daha sonra sana iletmesini söyleyeceğim." Bana başını sallayıp, yaralanmamış omzuma hafifçe vurduktan sonra sınıfa girdi. Bu öğretmen ya tamamen saf ya da farkında değildi. Notları alamayacaktım, ama yine de bana verdiği bu mühlet için minnettardım. O pisliklere, o pisliklerle kaplı halde sınıfa girdiğim için tatmin olmalarını istemiyordum. oraya girmemin zevkini tatmalarını istemiyordum.

Bayan Fleur, müzik ve sanat öğretmeni idi ve hatırladığım kadarıyla her zaman çok dağınık ve düzensizdi, ama diğer öğretmenlere göre daha sıcakkanlıydı. En azından bana hiç kötü davranmamıştı.

Merdivenlerden aşağı inip ana binadan çıkarak kızlar yurduna doğru yöneldim.

Sıcak bir duşa ihtiyacım vardı ve acilen, çünkü iğrenç koku ve bozulmuş sıvı cildime yapışmıştı.

Bu tür günler, ikinci sınıfta başıma gelenlere kıyasla çok hafif kalıyordu, doğru hatırlıyorsam *sıkıcı* bile denilebilirdi. *Tabii bunların hiçbirisi, Tesis'te yaşadıklarımın yanında hiçbir şeydi.*

Her halükarda, kesin olan bir şey vardı, bana yöneltilecek tüm kötülük ve saldırılarla başa çıkmak için gereken kadar güçlü değildim.

Ve daha güçlü olmam gerekiyordu, böylece bana yöneltilen saldırıyı durdurmakla kalmayıp, onu yapan eli de kırabilirdim.

Buradaki öğrenciler artık hiçbir şeyi sessizce kabul etmeyeceğimi bilmeliydi.

Bana dokunmanın sonuçları olacaktı.

Ve er ya da geç, hepsinden tam olarak ödeme alacaktım.

BÖLÜM 4

, akan sıcaklığın altında yoluma devam ediyorum, ılık su yüzüme dökülüyor ve beni iğrenç kokudan ve çürümüş sıvı parçacıklarından arındırıyor, şimdi bunun bozulmuş çikolatalı süt olduğunu anlıyorum.

Odamda, boynumda ve göğsümde yapışkan bir madde olduğunu fark ettiğim anda, sıırıslıklam ve mahvolmuş üniformamı çıkardım.

Yumuşak su püskürmesinin altında duruyorum, suyun yüzüme değmesiyle hissettiğim hafif bir acı, bana daha önce gördüğüm çocuğu ve yüzümdeki küçük kesikleri hatırlatıyor.

O kimdi? Neden onu daha önce hiç görmemiştim, özellikle de herkes ondan bu kadar korkuyorsa?

Kendi mutsuz düşüncelerime o kadar dalmış mıydım ki, başka kimseyi görmedim?

Ellerimi yüzümden ve saçlarımdan aşağı kaydırarak, kalan kalıntıları ve bu sabahki tüm sıkıntıları da beraberinde yıkamaya çalışıyorum.

Bu hareketle omzumda keskin bir acı hissediyorum.

Elimi omzumdan koluma doğru kaydırıyorum, parmak uçlarım yumuşak ve pürüzsüz cildimde nazikçe kayarken, içimden garip bir his yükseliyor.

Artık gerçekten hiçbir yara izi kalmamıştı.

Yarım on yıldan fazla bir süre boyunca, ancak cehennem olarak tanımlanabilecek bir yerde acı çektiğime dair hiçbir kanıt ya da delil yoktu.

Zincirlerim olmasaydı iyileşebilirdim, ama zincirlerim varken yaraların veya daha büyük kesiklerin iyileşmesi günler sürebilir, kırık veya çatlak kemikler asla düzgün bir şekilde iyileşemezdi.

Bu yüzden de vücudumda o kadar çok yara izi vardı. Bu yüzden boynumdan ayak parmaklarıma kadar vücudumun her yerinde çirkin yara izleri ve deforme olmuş deri çizgileri vardı.

Görünüştümden nefret ediyordum, kendimi olabildiğince örtmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

Her yara izi bana Tesis'in bana yaptıklarını ve benden aldıklarını hatırlatıyordu. Bir mucize eseri oradan çıkabilsem bile, kendi vücudum bana her zaman çektiğim acıları hatırlatacaktı... Başıma gelenlerden asla kaçamayacaktım.

Gözlerim kollarımdan ve göğsümden bacaklarıma ve ayaklarıma doğru kayarken, küçük, ılık bir damla yanaklarımdan aşağı akıp su akışına katılıyor.

Onlar gitmişti.

Cildim yumuşak, genç ve lekesizdi. Yıllarca süren işkence ve acının izleri ya da lekeleri yoktu.

Dudaklarımdan küçük, titrek bir nefes çıkıyor.

Gerçekten özgürdüm... ve bedenim artık bir hatırlatıcı ya da uzaklaşmam gereken bir şey değildi.

Yavaşça sabuna uzanıp günün ve geçmişin tüm duygularını silmeye çalışıyorum, kendime huzurlu bir an ayırıyorum.

Birkaç dakika sonra, duştan çıkıp kurulandım. Banyodan çıkarken aynaya baktım ve sağ kalçamda garip şekilli bir çürük olduğunu, sol kalçamda da bir tane daha oluşmakta olduğunu fark ettim.

Sağ tarafımdaki küçük koyulaşmış cildi parmağımla okşadım ve renginin hızla koyu siyah bir tonuna dönüştüğünü fark ettim, sanki şekil cildime dövme yapılmış gibiydi. Rengi gittikçe koyulaştı ve sol kalçamdaki morluk da aynı tonu aldı.

Şekiller belirginleşmeye başlar, neredeyse uzun bir çizgi oluşturur ve sonra uzamış bir ters "s" şekline dönüşür. Bir ucu biraz daha kalındır ve diğer ucu daha ince bir uca doğru inceler, orada da iki küçük keskin eğri yavaşça belirir.

Her iki kalçamda da izlerin oluşumu tamamlandığında cildimi okşadım.

Bunlar kesinlikle morluklar değildi ve izlerde bir şey hissedebiliyordum. Onlara bakarken garip bir tanıdıklık ya da déjà vu hissi beni sarıyor, ama bu hayatta ya da önceki hayatımda böyle bir şey gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Öyleyse neden şimdi ortaya çıkıyorlardı?

Hala hayatta olmamla ya da neredeyse on yıl öncesine geri getirilmemle bir bağlantıları olabilir miydi?

Bu şekiller ne anlama geliyordu ve neden kalçalarımda ortaya çıkmışlardı?

Kaşlarım çatıldı, cildimdeki izlere bakarken aklımdan çok fazla soru geçiyordu. Bunların ne olduğunu veya ne anlama geldiğini bulmak için nereden başlamalıydim?

Kalçalarımı gösterip diğer öğrencilere veya öğretmenlere bunların ne olduğunu bilip bilmediklerini soracak durumda değildim.

Hayır. İçimden bir ses, tam da bunu yapmamam gerektiğini söylüyor.

Nedense, bu dövmelelerin, izlerin ya da her ne iseler, daha büyük bir şeyin parçası olabileceğini hissettim.

Sanırım bunlar, şu anda burada olmamın nedenine bağlanan küçük bir iplik olabilir.

Ve doğanın ve dengenin sınırlarını aşabilen sihir, özellikle düşmanlar ve bilinmeyenlerle dolu bir yerde, burada tartışmam gereken bir konu değildi.

Ne olursa olsun, onlardan kötü bir şey geldiğini hissetmedim.

Açıkçası, oldukça havalı görünüyorlardı, ama muhtemelen onları örtüp meraklı gözlerden uzak tutmak en iyisiydi.

Uzaklardan bir zil sesi duyulunca dalgın düşüncelerimden sıyrıldım. Banyodan çıkıp şifonyere doğru yürüdüm ve temiz giysiler giydim. Beyaz bir tişört ve gri bir eşofman. Çekmecedan bir fırça aldım, parmaklarım bu uzun saçları düzeltmeye yetmiyordu.

Fırçayı çıkarırken çekmecedan küçük bir bilezik düşüyor.

Eğilip onu aldım, küçük gümüş ve siyah metal zinciri elime aldım ve tanıdık bir soğuk ürperti omurgamdan aşağı indi.

Gözlerimi küçük zincire dikiyorum, siyah ve gümüş halkalardan bir 'M' harfi düşüyor.

Bu, Seria'nın bana tanıştığımız ilk hafta verdiği bir hediyeydi. Kendisinin de aynı 'S' harfli bir kolyesi olduğunu ve kız kardeşler olarak bir şeyi paylaşmak istediğini söylemişti.

O günden sonra onu her gün takardım, ama şimdi bu küçük zincir, gençlik yıllarımdan bir anısı veya hatırasından daha garip bir anlam taşıyor.

Zihnimin derinliklerinde bir şey beni rahatsız ediyor, soğuk metalden gelen ürkütücü bir tanıdıklık. Bir titreme daha geçiyor içimden, kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve bir şey kulağıma fısıldayarak onu atmamı söylüyor.

Bileziği elimde çevirirken, Tesis'e götürülmeden önce her gün taktığım bir takıya neden bu kadar güçlü bir nefret duyduğumu merak ediyorum.

Ve o anda anlıyorum.

Küçük zinciri yere düşürdüm, titreme beni sardı.

Nasıl hemen fark edemedim?

Aynı soğukluk hissi, bileklerimden kemiklerime kadar yayılıyordu. kemiklerime yayılan aynı soğukluk. O cehennem çukurunda her gün bileklerimi saran aynı siyah ve gümüş rengi ince metal.

Kelepçeler, kalın metal manşetler. *Tesis*.

Titreyerek bileziği yerden alıp daha dikkatli bir şekilde inceledim. Hiç şüphe yoktu.

Daha küçük ve farklı tasarlanmış olabilirlerdi, ama başka bir şeyle karıştırmam imkansızdı.

Bana bıraktıkları soğuk, kemiklerimi donduran hissi unutamazdım. Şimdi bu bileziği tutarken hissettiğim aynı his. Etkisi biraz daha az olsa da.

Titrek bir nefes dudaklarımdan çıkar, etrafıma bakınarak odayı arar gibi, sanki Tesis'ten biri her an üzerime atlayacakmış gibi.

Kafamı sallıyorum.

Hayır, onlar burada değillerdi. Bu mümkün değildi.

Burası Wensridge Akademisi, doğaüstü dünyanın en eski ve en prestijli kurumlarından biriydi.

Peki o zaman bu *nasıl* burada olabilirdi?

Metal zinciri sıkıca tutuyorum, 'M' harfi derime batıyor ve bana küçük harfli tılsımı hatırlatıyor.

Seria'nın bana hediye ettiği bir tılsım.

Ama neden onda bu vardı? Nasıl ele geçirmişti? Bunun ne olduğunu biliyor muydu? Böyle bir şeye nasıl sahip olabilirdi ve neden bana vermişti? Yoksa hepsi bir tesadüf müydü?

Hayır... Olamaz.

Seria hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onun sana gösterdiği hiçbir şeye güvenemeyeceğindir. O gözlerin arkasında kindar bir kötülük var.

Kurt falan değil, o koyun kılığına girmiş bir yılan.

Seni yavaş yavaş zehirleyip, önünde kıvranıp acı çekmeni izlemek için, gülümseyip masumiyet numarası yapan bir yılan.

Fiziksel olarak bu kadar zayıflamamın sebebi bu muydu?

Gençken hiç gücüm ya da sihirli yeteneğim yoktu, ama vücudum ancak on dört ya da on beş yaşında bu kadar zayıfladı.

Zayıflamış durumum nedeniyle bazı derslere bile katılamaz hale geldim.

Ayrıca sık sık hastalanıyordum ve bu da okulun pisliklerinin, benim fazla direnemeyeceğimi bilerek sürekli bana sataşmalarını kolaylaştırıyordu.

O bunu biliyor muydu? Bütün bu yıllar boyunca gücümün olmaması ve daha sonra zincirlerim çözüldüğünde Tesis'te gücümün artmasının sebebi o muydu?

Karanlık bir kahkaha dudaklarımdan döküldü.

Her zaman bunun Tesis sayesinde olduğunu düşünmüştüm. Belki de benim yeteneklerimi ortaya çıkarmışlardı. Akademi yıllarımda neden orada sahip olduğum güce sahip olmadığımı hiç sorgulamamıştım.

Bileziği çekmeceye fırlatmadan önce sıkıca kavradım. Öfke içimde kaynamaya ve çürümemeye başladıkça nefesim kısa nefesler halinde çıkıyordu.

Nasıl? Neden? Neden?! Neden benden bu kadar çok nefret ediyordu? Böyle bir manipölasyonu ve ihaneti hak edecek ne yaptım ki?

Benden her şeyi alırken, ben onu hala seviyorken, nasıl benden nefret edebilirdi?

O, benim istediğim her şeye sahipti; babalarımızın sevgisi, soyumuz, güçlü sihir yetenekleri, onu tanıyan herkesin hayranlığı ve eskiden arkadaşım dediğim dört erkeğin sevgisi ve ilgisi.

Bana gösterdiği sahte sevgiye inanarak ona tutunmuştum.

Herkes benden uzaklaşmışken, beni gerçekten seven tek kişinin o olduğunu düşünüyordum.

Bana, sihir olmasa bile beni sevdiğini, her zaman kardeş olacağımızı ve her zaman benim tarafımda olacağını söylerdi.

Öyle miydi?

Bütün bunlar, aptalca davranıp, bana gösterilen tek sevgiye körü körüne inanarak, kendi isteğimle onun acımasız ağına düştüğüm için aldığım bir ceza mıydı?

Bunu kendim mi başıma getirdim?

Bütün bunlar benim hatam mıydı?

Hayır, oraya gidemezdim, öyle düşünemezdim.

Gençliğim yalnızdı ve sevgiye açtı, Seria geldikten sonra her şeyi aldığı gibi sevgiyi de aldı. Bir bağ, bir bağlantı, herhangi birinden herhangi bir tür sevgi arzuluyordum.

Ne yazık ki, genellikle bu tür şeyleri koşulsuz olarak veren insanlar benim hayatımda yoktu. Ve bu benim hatam değildi, *onların* hatasıydı.

Artık, onların sevgisine olan arzum içimde kurumuş, çoktan yok olmuş.

Artık kör değilim. Gözlerimi gerçekten açmak için cehennemde altı yıl geçirmem ve ölmem gerekti, ama bir daha asla kapatmayacağım.

Göreceğim tek karanlık, isteyerek doğruca yürüdüğüm karanlık olacaktır. Eski bir gömleği bileziğin üzerine itip çekmeceyi kapatıyorum.

Seria'nın böyle bir şeyi nasıl elde ettiğini ve Tesis ile ne gibi bir bağlantısı olduğunu yakında dikkatlice araştırmam gerekecek.

Yıllarca süren yalanlar ve güvensizliklerin altında çok uzun süre gömülü kalmıştım, ama artık o küçük kız değildim ve bunu göstermenin zamanı gelmişti.

Banyoya gidip lavabonun altındaki küçük dolaptan makas alıyorum. Aynaya bakıp kesmeye başlıyorum.

Buradaki cahil ve alaycı öğrenciler ve öğretmenler, eski çocukluk arkadaşlarım, Seria'nın piyonları ve cadının kendisi, ayrıca Tesis. Onlara bana baktıkları için pişman olmalarını sağlayacağım.

Parça parça intikamımı alacağım ve bana bulaşmamaları gerektiğini göstereceğim.

Birkaç kesimden sonra aynaya baktım.

Dalgalı gül altın rengi saçlarım omuzlarımin hemen üzerine düşüyor, bana bakan mavi gözlerimde daha parlak bir bakış yansıyor ve vücudumda daha önce hiç hissetmediğim kadar hafif bir his var.

Burada kafesler, prangalar ya da gardiyanlar yoktu... henüz yoktu.

Bu hayatta, antrenman yapmaya vaktim vardı ve o "*bilezik*" ortadan kalktığına göre, vücudum yavaş yavaş gücünü toplayıp tekrar iyileşebilmeliydi.

İnce kollarımı ve yumuşak ellerimi aşağıya doğru baktım.

Eğitim yapmam ve gücümü geliştirmem gerekiyordu, yeteneklerim de kısa sürede gelişecekti.

Hızlı adapte olabiliyordum, en azından Tesiste öğrendiğim kadarıyla, karşıma çıkardıkları her dövüşe ve yaratığa hızla uyum sağlıyordum. Ne kadar dayanabileceğimi ve ne kadar kanlı olabileceğimi görmek için her seferinde daha büyük ve daha güçlü canavarlar getiriyorlardı.

O aptal kelepçeler, zayıflamış bedenim ve beni sürekli hayatta kalma mücadelesinde tutan Tesis olmasaydı, oradaki tüm gardiyanları ve yaratıkları parçalardım. Beni kafeste tutacak hiçbir şey olmazdı.

Banyodan çıkıp pencereye doğru ilerliyorum, gökyüzü yavaşça karararak erken geceyi karşılıyor.

Ormanın ağaç sınırına doğru bakıyorum.

Kimsenin gitmeyeceği, görünmeden antrenman yapabileceğim sessiz ve تنها bir yere ihtiyacım vardı.

Yavaşça kararan ormana bakışlarım daralır.

Kısıtlı erişime sahip bir ormandan daha iyi bir yer olamazdı, değil mi?

Gardırobumdan büyük gri bir kapüşonlu sweatshirt ve eski spor ayakkabılarımı çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum.

Karanlık basana kadar beklerdim ve sonra başlardım. Gece karanlığı, ben antrenman yaparken meraklı gözleri uzak tutardı.

Yavaş yavaş her şeyi yeniden inşa edecektim, hatta daha fazlasını, ve bunu yaptığımda... hepsini yavaş yavaş acı çekeceklerdi.

BÖLÜM 5

, gri kapüşonlu sweatshirt'ümü başıma geçirip yüzümü karanlığa gömdüm ve sessiz ve karanlık yatakhaneyi yavaşça geçerek arka kapıya doğru ilerledim.

Bu akademideki insanlar için varlığımın ne kadar önemsiz olduğunu unutmuştum.

Kimse beni almaya gelmedi ya da derslerime katılmadığım için azarlamadı, ama sanırım bu da bir avantajdı.

Küçük salondan geçiyorum. Yurt annemiz Bayan Klein, eski bir siyah beyaz film izliyor ve küçük kabak şeklindeki kupasından brendi gibi kokan bir içki içiyor.

Yavaşça yatakhaneinin arka kapısından çıkarken, onun kahkahası kapının kilitlenmesinin sesini bastırdı.

Gecenin karanlığını kullanarak hızla bankların yanına sürünerek ormanın ağaç sınırına doğru ilerledim.

Yaklaşan ayak sesleri ve sesler duyunca ağaçlara doğru koşuyorum ve bir grup, az önce oturduğum bankın önünden geçerken dikkatlice bir ağacın arkasına saklanıyorum.

Boyları uzun, vücut yapılarına bakılırsa muhtemelen hepsi erkek. Koyu renkli giysiler giymişler ve onlar da gölgelerde kalıyorlar, bu yüzden yüzlerini seçemiyorum.

Muhtemelen birkaç kilometre ötedeki kasabaya gizlice kaçan bir grup. Bu alışılmadık bir durum değildi.

İçlerinden biri aniden taş bankı tekmeledi, tekmenin gücüyle kalın, ağır tuğla sallandı ve bir köşesi ufalanmaya başladı.

Yanındaki başka bir çocuk onun kolunu çekerek "*Hadi*" diyor ve üçüncü ve son çocuğa doğru yürüyor. Yavaşça avludaki ilan tahtasının önünden geçip akademinin ana kapısına giden yolu takip ediyorlar.

Wensridge akademisi devasa bir kampüse sahipti ve yüzlerce dönüm ormanla çevriliydi. En yakın kasaba yaklaşık on mil doğuda bulunuyordu.

Genç doğaüstü varlıkları eğitmek ve mahremiyetlerini korumak için harika bir yerdi, ancak eğlence arayan sıkılmış, ayrıcalıklı öğrenciler için o kadar da harika değildi.

Kasaba küçüktü, sosyalleşmek için sadece birkaç yerel butik ve kafe vardı. Çoğu yer, onları işleten sakinlerden daha eskidi ve genellikle yenilenmeye veya en azından yeni bir boya katına ihtiyaç duyuyordu.

Onlar tamamen gözden kaybolana kadar bekledikten sonra ormanın derinliklerine doğru ilerledim, akademiden uzaklaşırken ağaçların arasında kaldım.

En az yirmi dakika yürüdüm, akademi arkamda kaldı ve artık görüş alanımdan çıktı. Eğitim için küçük bir alan ararken etrafımda orman ağaçlarından başka hiçbir şey yoktu.

Uzakta küçük bir dere akıyor, etrafımda sonbahar rüzgarı yaprakları hışırdatıyor ve küçük orman hayvanları uykuya hazırlanırken, diğerleri uyanmaya başlıyor.

Bir sincap yanımdaki ağaca tırmanıyor ve küçük bir deliğe girerken, bir baykuş geçiyor ve karanlıkta parlayan gözleriyle ağaca bakıyor.

Orman hayvanları etrafımda hareket edip dağılıyor, ben yavaşça ilerlerken doğanın gece hayatı uyanıyor ve sakinleşiyor.

Gökyüzüne dönüyorum, ay yavaşça belirirken yıldızlar şimdi üzerimde parlamaya başlıyor, yumuşak ışığı bana karanlık ormanın özelliklerini daha iyi gösteriyor.

Karanlıkta hiçbir korku hissetmedim, sadece beni çevreleyen özgür dünyanın güzelliğini içime çekmenin ve altı uzun yıl boyunca yapamadığım şeyi yapmanın verdiği saf bir özgürlük ve keyif hissi vardı.

Derin bir nefes alıp, etrafıma bakmadan önce bir an daha çevremdeki manzarayı içime çekmeye devam ediyorum.

Bu bölge akademi tarafından yasaklanmıştı.

Ne kadar uzağa giderseniz, vahşi büyümlü canavarlarla karşılaşma veya ayağınız kayıp bir hendeğe veya dik bir uçuruma düşme ihtimaliniz o kadar artıyordu. Ama burayı mükemmel kılan da buydu.

Akademinin geri kalanından izole edilmişti ve bu kadar uzakta meraklı gözler yoktu.

Eğer bir yaratıkla karşılaşırsam... sanırım pratik deneyim kazanmış olacağım ve umarım bu fiziksel olarak gelişmeme yardımcı olur. *Ve ölümümle sonuçlanmaz.*

Soğuk bir nefes veriyorum. Dudaklarımdan çıkan nefes küçük bir duman bulutu oluşturuyor, ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe hava daha da soğuyor.

Uzakta bir dalın kırılma sesi dikkatimi çekti, ardından ayaklarımın altında yaprakların çıtırtısı duyuldu ve ses yaklaşmaya başladı.

Büyük bir devrilmiş ağaç gövdesinin yanına çömelirim, gölgesinde ve yosun kaplı kabuğunun arkasında saklanırım.

Kişi yaklaşıyor, yüzünü kapüşonlu koyu renkli bir süveter örtüyor. Kişi iç çekiyor, soğuk nefesim buradaki daha soğuk hava ile benimki gibi duman haline geliyor.

Geniş omuzları ve fiziği, onun bir erkek ya da uzun boylu bir çocuk olduğunu gösteriyor.

Omuzları gergin, sırtı dik, ormanın karanlık ucuna bakıyor.

Burada ne yapıyordu ki? Öğrenci miydi, yoksa devriye gezen bir öğretmen mi?

Ama bu kadar uzağa gelmiş miydi?

O, ormanın daha ürkütücü tarafına doğru ilerlerken, küçük bir ay ışığı damlası başlığının üzerine düşer ve ışıpta gümüş beyazı bir saç teli görünür hale gelir.

Beklerim, onun yavaşça ormanın sağ tarafında kaybolmasını izlerim, sonra kendimi toparlayıp karşı tarafa, orman zemini daha fazla ay ışığıyla kaplı olan bölgeye doğru yönelirim. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra, her tarafı ağaçlarla çevrili, meraklı gözlerden beni koruyan küçük bir açıklık bulurum.

İçeri girmeden önce etrafımda ayak sesleri olup olmadığını dinledim.

Ama sadece rüzgârla savrulan yapraklar ve etrafta koşuşturan birkaç küçük hayvan var.

Kapüşonlu ceketimi çıkarıp açıklığa adım attım ve merkezine doğru ilerlerken yorgun bacaklarımı esnettim.

Omuzlarımı döndürdüm ve dövüşürken The Facility'de öğrendiğim hareketleri ve antrenmanları hatırlayarak duruşumu aldım.

En zayıf halimde bile vücudumu eğitmeye çalıştım.

O hücrede hareket edebildiğim her gün antrenman yapıyordum. Düzgün bir yumruk atamasam ya da sadece on sınav çekebilsem bile, vücudumu güçlendirmek için hareket etmeye devam ediyordum.

Şu anda gücüm ve çevikliğim olmasa da, anılarım vardı ve zihin güçlü bir şeydi.

Yumruklarımı kaldırıp, elimden geldiğince güç uygulayarak jab-cross kombinasyonu yapıyorum, hızımı hızla artırıp ön ve arka kroşeye geçiyorum. Hızla geri çekilip, ayaklarımın üzerinde hafifçe zıplayarak duruşumu değiştiriyorum, ellerimi ve yumruklarımı başıma getirirken bir ritim oluşuyor. Kalçalarımı ve ayağımı döndürerek güçlü bir roundhouse tekmesi yapıyorum. Bunu her iki bacağımla sırayla tekrar tekrar yapıyorum, sonra başka bir jab-cross kombinasyonuna geçiyorum ve yan adım atarken dönerek hareket ediyorum.

Vücudumu hareketlere bırakıyorum, eski rutinimi zaman kavramını yitirene kadar tekrar tekrar yapıyorum ve tek hissedebildiğim vücudumdaki fiziksel yanma hissi, kulaklarımda kendi kalp atışlarımla sesi ve ağır nefeslerim.

Bir süre sonra, yüzümden ve göğsümden damlayan teri silerek sakinleşmek için bir dakika veriyorum.

Umduğumdan çok daha fazla nefes nefese ve yorgundum.

İstediğim seviyeye ulaşmak biraz daha uzun sürebilir gibi görünüyor. Her gece antrenman yapmam gerekecek.

Yerden kapüşonlu sweatshirt'ümü alıp hızla giyiyorum, buz gibi hava beni yakalıyor.

Yakında kış gelecekti ve beraberinde birkaç "eğlenceli" olay da gelecekti. Ama bu sefer, hareketsiz oturmayacaktım.

Küçük açıklıktan çıkıp akademiye doğru ilerlerken, karanlık ormanda adım sesleri veya sesler olup olmadığını dinleyerek ilerledim.

Daha önce gördüğüm garip adama rastlamak istemiyordum.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, ağaçlar seyrekleşiyor ve akademinin ve yatakhane binasının tanıdık silüetini seçebiliyorum.

Hızla avlunun gölgelerine sızdım ve yurt binasının arka kapısına doğru ilerledim.

Kapıyı hafifçe çekerim, ama dirençle karşılaşırım. Kilitliydi.

Bayan Klein yatmış olmalıydı. *Sanırım düşündüğümde daha uzun süre antrenman yapmıştım.*

İç çekerek, kapüşonlu ceketimin cebinden küçük bir çengelli iğne çıkarır ve kapının anahtar deliğine hafifçe sokarım. Küçük metal iğneyi, hafif bir klik sesi duyana kadar çevirip döndürürüm.

Kapı yavaşça gıcırdayarak açılırken dudaklarım gülümser ve içeri girerim.

Ay, eski yatakhaneinin pencerelerinden içeri girerek yolunu aydınlatmaya devam etti ve odama ulaşana kadar bana rehberlik etti.

İçeri süzülerek girerim ve rahat yatağa uzanırım, vücudum gece için sınırlarına ulaştığında, eski ve yıpranmış ahşap altımda gıcırıyor.

Karanlık beni tekrar sarmaya başlar, bu sefer nazik ve sakinleştirici bir karanlık, hoş geldin dediğim bir karanlık.

Gözlerim, beni çevreleyen yumuşak sıcaklıkla kapanmaya başlar, kafamda kalan son sözler, tanıdık, tatlı, boğuk bir sesin adımı çağırmasıdır.

"Micai".

BÖLÜM 6

T Sesler ve kahkahalar beni uykumdan uyandırır. Gözlerimi açarım, seslerin geldiği koridoru odamdan ayıran kapıya doğru kısırım. Yuvarlanırım, kaslarım hareketsiz kalmam ve uykuya dönmem için bana haykırır. Ama vücudumu saran ağrı hoş bir ağrıdır.

Bu, sıkı çalışmamın kanıtı. Yavaş yavaş kaydettiğim ilerlemenin ve bu hayatta mücadele etmeye karar verdiğim yeni yolculuğun kanıtı. Zamanla memnuniyetle kabul edip alışıcağım bir ağrı.

Yorgun ellerimle yüzümü ovuşturup duşa doğru ilerlerken kahkahalar yavaş yavaş sönmeye başlar. Banyo kapısını açarım ve içeri girerken eski ahşabın gıcırdamasını ve çıtırdamalarını dinlerim.

Her zaman bu eski odada kalmamıştım, ama birkaç "*şaka*" ters gittiğinde, okul temizlikten bıktı ve beni buraya taşınmaya karar verdi.

Kızlar yurdu yaz tatili boyunca yenilenmiş, eski tesisatlar yenilenmiş ve odalar modernize edilerek daha lüks hale getirilmişti. Ama benim odam dokunulmamıştı, banyo armatürleri hala orijinal pirinçten, paslı ve her şeyiyle. Aynanın köşeleri kırılmıştı ve lavaboda birkaç ince çatlak vardı.

Ama odamın neden dokunulmadan bırakıldığını anlayabiliyordum. Yıllar boyunca, bana eziyet edenler benim eşyalarımı yok etmeye karar vermişlerdi; buna üniformalarım, pijamalarım, okul kitaplarım ve *odam da* dahildi.

İlk yılımda odamı tamamen boşaltmışlardı; yatak ya da mobilya yoktu, sadece odanın ortasında parçalanmış giysilerim ve kitaplarımın bulunduğu tek bir kutu vardı.

İkinci yılımda, duvarlarımı ve zemini domuz kanıyla kapladılar ve yatağımın ve banyomun her yerine ölü güvercin tüyleri bıraktılar. Onların öldüğünü nasıl anladım?

Çünkü yorganımın ve yastıklarımın altında cesetlerini buldum.

Ama okulun beni buraya, bu eski, küçük yere taşınmaya karar vermesinin sebebi bu değildi. Üçüncü yılının başında, sadece birkaç ay önce, odama bir *vasbeer* soktular.

Bu küçük sihirli kemirgen, kapalı alanlarda vahşileşir ve "*bölgesini işaretler*". Ne yazık ki benim için, bu yarattığın dışkısı toksinlerle doludur ve sahip olduğum az sayıdaki eşyalarımı atmak zorunda kaldım.

Oda da tamamen temizlenip dezenfekte edilmek zorunda kaldı, bu işlem görünüşe göre haftalar sürdü ve bu arada ben buraya getirildim. Tam anlamıyla geçen yıl depo olarak kullanılan bir odaya. Bu oda, diğer kızların odalarının yarısından daha küçük ve sadece çiziklerle dolu ikinci el mobilyalarla donatılmış.

Asıl sorun oda değildi. Sorun, sahip olduğum eşyalarımı, ya da sahip olduğum az sayıdaki eşyalarımı. Çocukluğumdan kalma birkaç preslenmiş çiçek, evden getirdiğim en sevdiğim birkaç kitap ve vefat eden annemin bir fotoğrafı. Onunla ilgili sahip olduğum tek şeydi ve "temizleme işlemi" sırasında yakılmıştı. Okul bana istisna yapılamayacağını, *her şeyin* imha edilmesi gerektiğini söylemişti. *Ama onunla ilgili sahip olduğum tek şey buydu.*

Eski paslı duş musluğunu çeviriyorum ve başlığından yeterince iyi bir su fişkirinca düşüncelerimden kendimi koparıyorum. Çalışıyor olmasına ve sıcak su akmasına sevineyim herhalde, Tesis'e kıyasla bir lüks.

Duşun altına girip suyun vücudumdan akmasına izin veriyorum, kaslarımdaki ağrıyı hafifletiyor ve dün gece gücüm yetmediği için yıkayamadığım ter ve kiri temizliyor.

Birkaç dakika ve biraz sert ovuşturma sonrasında, dışarı çıkıp kurulanıyorum, artık daha kısa ve bakımı daha kolay olan saçlarımı tarıyorum. Sonra üniformamı giyiyorum.

Banyodan çıkarken aynadaki yansıma bakıyorum ve kendime verdiğim yeni görünümün tadını çıkarıyorum.

Çantamı alıp odamdan çıkıp birinci kata indim.

Karnımdan guruldama sesi geliyor, yeni bir tür ağrı beni ele geçiriyor. Doğru, bu vücut günde bir kez bayat yemekten daha fazlasına alışkındı.

Ana binanın arkasına, kafeteryanın bulunduğu yere doğru ilerliyorum.

Bu bina, akademinin en modern binasıydı.

Beyaz ve güvercin grisi tonlarında boyanmış, geniş ve açık bir odası vardı. Odanın etrafına büyük beyaz ve siyah masalar ve sandalyeler yerleştirilmişti ve odanın üst kısmında büyük bir mermer servis standı vardı. Üniformalı garsonlar masanın arkasında duruyor, taze yiyecek ve içecekleri servis ediyorlardı.

Kapıdan içeri giriyorum, taze ekmek, pastırma ve krep kokusu anında burnuma geliyor ve neredeyse ağzımın suyu akıyor.

Birkaç masanın önünden geçip, oda sessizleşirken yiyeceklere doğru ilerledim. Etrafıma baktığımda, odadaki birkaç küçük öğrenci grubunun bana baktığını gördüm. Bazıları şaşkın bakışlarla, bazıları ise açıkça ters ters bakıyor ve kaşlarını çatıyordu.

Hepsini görmezden gelerek, her mahkumun rüyasını süsleyen yiyeceklerin bulunduğu yere doğru ilerliyorum; taze yaz meyveleri, çıtır kruvasanlar, gevrek domuz pastırması, yumurta benedict ve ekstra şurup ve krema ile servis edilen kabarık krepler. Ve hepsi, uyumlu siyah ve gri üniformalı garsonlar tarafından servis ediliyor.

Yüzlerinde yapışmış yorgun gülümsemeler, bu okulun nankör ve kibirli öğrencileriyle uğraşmaktan bıktıklarını zaten gösteriyordu.

Kruvasan, ekstra porsiyon domuz pastırması ve ekstra krema ile kabarık bir krep istiyorum, çünkü neden olmasın? Garsona teşekkür ettiğimde, gözleri hafifçe büyüdü, sonra başını salladı ve bana portakal suyu uzattı. Köşedeki boş bir masaya doğru ilerleyip tepsimi masaya koydum. Varlığımdan rahatsız olan birkaç kişi homurdanıyor ve bazıları da bana keskin bakışlar atıyor. Geri kalanlar ise varlığımı açıkça görmezden geliyor ve ben gelmeden önce yaptıkları sohbetlerine devam ediyorlar.

Yerime oturup yemeğe başlıyorum. Onları görmezden geliyorum, önümdeki taze ve lezzetli yemek ilk lokmamı aldığımda dikkatimi çekiyor. Bu lezzetli hamur işi damak tadımı okşarken dudaklarımdan çıkmak isteyen yüksek sesli iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

Cenneti deneyimleyemeyeceğini söyleyenler, bu kruvasanları tatmamış olmalılar, çünkü bunlar pişmiş mutluluğun saf haliydi.

Bu kadar lezzetli ve *taze* bir şey yiyeli ne kadar oldu? Altı yıl mı?

Yoksa daha da uzun mu?

Sanırım hiç bu kadar yemekten zevk almamıştım, ama bir şeyin değerini, o şey artık yok olduğunda ya da elinden alındığında anlarsın.

Her yemek değerliydi, verilen küçük bayat kırıntılar bile.

Tesis'te günlerce yemek yemeden kaldım ve ne kadar dayanabileceğimi görmek için sınırlarıma kadar zorlandım. Bu, gardiyanlar için sadece küçük bir eğlenceydi, ama yemek yemeden geçen her gün, bir daha asla yaşamak istemediğim bir ıstıraptı.

Her şeyi dışlayarak, önümdeki yemeğin her lokmasını yavaşça tadını çıkararak, her kırıntıyı son yemeğimmiş gibi yudumluyorum.

Portakal suyumun son damlasını da içtikten sonra, yavaş yavaş dolan odaya göz gezdiriyorum. Stereotipik okul grupları çoktan oluşmaya başlamıştı, ama doğaüstü dünyada erkeklerin kızlara oranı neredeyse yediye birdi, bu yüzden her zaman bir veya iki kız, daha büyük bir erkek grubu tarafından çevreleniyordu.

Bir grup üniversiteli erkek öğrenci iki büyük masayı bir araya getirir, gürültülü ve şamatalı sesler, onlara katılan iki kızın dikkatini çekerken, gruptan kahkahalar ve çığlıklar yükselir.

Başka bir masada, üç kişilik küçük bir kız grubu, saçlarını düzeltirken küçük salata tabaklarının üzerinde aynalar uçuruyor.

Cadılar, her zaman çok kibar ve düzgün. *Ve güce takıntılı.*

Onlar, büyücüler ve şekil değiştirenlerle birlikte doğaüstü nüfusun neredeyse yüzde sekseni oluşturuyordu. Bu da onlara "*çoğunluk yönetir*" tavrını kazandırıyor.

Odanın etrafına dağılmış, daha sessizce konuşan veya huzur içinde yemek yiyen ve ortadaki sporcuların gürültüsünü görmezden gelen birkaç küçük gruba dikkat ediyorum. Saç renkleri daha canlı, duruşları daha zarif ve çevrelerindeki diğer insanlara hiç ilgi duymuyor gibi görünüyorlar. Muhtemelen kendi arkadaşlıklarını tercih eden periler, kahinler veya elfler gibi tipler.

Giderek daha fazla öğrenci odaya girerek kalan koltukları doldurdu, ama hepsi benden ve masamdan uzak durdu.

Tepsimi garsonlara geri götürdüm ve az önce yemek yediğim köşedeki masaya baktım.

Orada görünürde bir sorun yoktu, öyleyse neden herkes oradan uzak duruyordu? Benim bilmediğim bir şey mi vardı?

Sonra aklıma geldi. *Kafeterya. Buradaki diğer öğrenciler. İzolasyon ve zorbalık.*

Geçmişte, ikinci ve üçüncü sınıftayken kafeteryadan uzak dururdum, bunun yerine yurttaki soğuk sandviç veya meyve yemeyi tercih ederdim.

Onlardan kaçınmak için her şeyi yapardım.

Keskin bakışlardan, soğuk sözlerden, sandalyemi altımdan tekmelemelerinden, üzerime içecek dökmelerinden ve yemeklerime "denemek" istedikleri müşil veya iksir katmalarından kaçınmak için.

Kafeterya geçmişte benim için tam bir ızdırap yeri idi, ama şimdi, tüm bu sıcak ve lezzetli yemeklerle, *kimsenin* beni uzak tutması mümkün değil.

Kafeteryadan çıkıp günün ilk dersine doğru yol alıyorum, belki yeterince erken gidersem kısa bir şekerleme yapabilirim. Gece geç saatlere kadar süren antrenmanlar uykumu azaltmıştı ve on yedi yaşındaki bu vücut buna alışık değildi. Yine de antrenmanlar buna değmişti. Ağrılara rağmen kendimi farklı hissediyordum, küçük de olsa içimde hafif bir değişiklik hissediyordum. İçimde büyüyen, genişleyip gelişmeyi bekleyen küçük bir güç.

Belki de o bileziği sadece birkaç gün takmamak bile sonuç vermeye başlamıştı. Belki de o bilezik tüm bu zaman boyunca fiziksel gücümü engelliyor ve beni zayıflatıyordu.

Dişlerimi sıkıp, yumruklarımı sıkarak koridordan geçip sınıfa doğru yürüdüm.

Bir daha asla o zayıf ve naif kız olmayacağım.

Her gece antrenman yapacağım, kaslarımı ve vücudumu yanarak çılglık atana kadar çalıştıracacağım, ta ki her zaman sahip olmam gereken güç ve kuvvetle dolana kadar.

Aynı rutinle birkaç gün geçer; uyanmak, duş almak, yemek yemek, derslere gitmek, tekrar yemek yemek *çünkü yemekler önemlidir* ve harikadır, yorgunluktan yatağa düşene kadar antrenman yapmak ve sonra tekrar uyumak.

Kısa saçlarımla ilgili birkaç alaycı şaka ve birkaç kişinin beni ayağımdan kaydırmaya veya sandalyemi tekmelemeye çalışması dışında, nispeten huzurluydu. Çoğunluk beni görmezden gelmeyi tercih etti.

Dersler hatırladığımdan daha uzun ve daha sıkıcıydı, özellikle de *Büyüler, İllüzyonlar ve Lanetler* dersi.

Bayan Bruswick, diğer öğrenciler gibi statü ve geleneğe inanan bir öğretmendi, bu yüzden güçsüz ve uygun bir desteği olmayan bir cadı olmam, onun ilgisinin en altında kalmama neden oldu ve ders boyunca bana sadece sert bakışlar attı. Yine de, bu, benim hiç var olmadığımı varsaymayı tercih eden etrafındaki öğrencilerden daha iyiydi sanırım.

Pazartesi ve arşamba günü uyuyakaldığım için kaçırdığım Savunma dersleri hariç, bu hafta tüm derslere katıldım. Salı gecesi, rutinimi değiştirip açıklıkta birkaç tur daha koşarak özellikle zorlu bir antrenman yaptım. Kahvaltıya yetişemedim, derslere katılmayı bırakın.

Önceki hayatımda, fiziksel olarak çok zayıf olduğum ve daha az aktif bir ders tercih ettiğim için Savunma dersine katılmamıştım, ama bu sefer gerçekten sabırsızlıkla bekliyordum.

Öğretmen, Bay Valor, ciddi öğretim tarzı ve güçlü dövüş becerileriyle tanınıyordu. Bu yıl fakülteye katılmıştı ve silah ve savaş stratejisi ustasıydı. Görünüşe göre herkese eşit davranıyor ve statü veya güçten bağımsız olarak herkesi adil bir şekilde disipline ediyordu.

Kafeterya kapısından geçerek doğrudan yemeğe yöneldim.

Burada lezzetli bir kahvaltı ve akşam yemeği yemek, elimden geldiğince rutinim haline gelmişti. Yemeğıme dikkat ederek ve önceki hayatımdan ders alarak, yemeklerimi bir saniye bile gözümün önünden ayırmadım. Ve şu ana kadar her şey yolunda gitti.

Peynir kokusu burnuma geliyor. Bu akşamki akşam yemeğı menüsünde taze yapılmış lazanya, sebzeli risotto ve dana eti wellington vardı.

Garson, lezzetli görünen yemeklere neredeyse ağzımın suyu akarken bana küçük bir gülümseme attı.

"Bu akşam ne alırsın, Micai?" dost canlısı, ilek sarısı saçlı garson Finn gülümsedi. Benim gözlerim beef wellington ile lazanya arasında gidip gelirken, onun parlak mavi gözleri hilal şeklinde kıvrıldı.

Finn ve diğer birkaç garson, son birkaç gün içinde benim varlığıma alışmıştı. Hatta zaman zaman selamlaşıp sohbet etme alışkanlığı bile edinmiştik. Sanırım bu okuldaki kibirli öğrencileri ve onların snobluğunu sevmememiz bizi birbirimize bağladı. Bir de bana her zaman fazladan yemek veriyorlardı.

Beni besleyen insanları sevmemek mümkün değil.

"Peynirli lazanya lütfen."

Gülerek bana ekstra büyük bir parça kesip, biraz daha yaklaşıarak bir şişe su uzattı.

"Eğer artarsa sana Wellington'dan biraz ayırırım." Bana göz kırpar ve arkamdaki başka bir öğrenciye servis yapmaya gider.

Her gece antrenman yapıyordum, kaslarımı ve vücudumu güçlendiriyordum ve alabileceğim tüm ekstra kalorilere ihtiyacım vardı. Bu yüzden mutfakta bağlantılarımın olması kesinlikle yardımcı oluyordu.

Her zamanki yerime doğru ilerliyorum, masa her zamanki gibi boş. Ve tam da sevdiğim gibi.

Yine de akşam yemeği saatlerinde genellikle çok uzun süre kalmayı sevmezdim. Çok kalabalık ve gürültülü oluyordu, ama bugün o peynirli lazanya beni çağırıyordu ve böyle bir yemeği aceleye getiremezsiniz.

Oda gittikçe gürültülü hale gelirken, ekstra büyük porsiyonlu lazanyayı yemeye başladım ve dersler bittiğinde masaların öğrencilerle dolduğunu gördüm.

Yemeğimden bir büyük lokma daha alırken, yumuşak ve kremli makarna ve yumuşak et tüm dikkatimi önümdeki tabağa çekti.

Her lokmanın tadını çıkararak birkaç lezzetli lokma daha aldım, lazanyanın sadece yarısı bitmişti ki, aniden parlak mor bir sıvı tabağımın üzerine döküldü ve lazanyamı sulu maddeyle ıslattı.

"Yemeğini bitirdin, değil mi?" Tanıdık, tiz bir ses duyuldu. "Öyleyse çekil."

Ivy boş bir teneke kutuyu tabağımın yanına bırakır ve kaşlarını kaldırır. Ben kirlenmiş yemeğime bakarken bir anlık sessizlik geçer.

"Ne? Çirkin ve aptal *olmanın* yanı sıra sağır mısınız?" Etrafındaki erkekler bana bakarak gülüyorlar.

Islak tabağıma tekrar bakıyorum, yemeğim artık ıslak ve hafif üzüm suyu kokan bir maddeyle kirlenmiş durumda.

Elimde tuttuğum çatalı sıkıca kavrarırken elim hafifçe titrer, bu da masamın etrafındaki grubun daha fazla gülmesine neden olur.

"Yoksa yemeğine devam etmek mi istiyorsun?" Ivy alaycı bir gülümsemeyle bana yaklaşır, gözleri benden önümdeki dağınık yemeğe kayar.

"Sonuçta, yemeği israf etmemeliyiz, değil mi Micai?" Arkamda duran birine başını salladı.

Kaba bir el omzumu öne doğru iter, kahverengi saçlı bir çocuk dudaklarında karanlık bir sırıtişla kirlenmiş lazanyaya doğru başını sallar. "Ye."

Omzumu tekrar iterek beni dağınık tabağa doğru yaklaştırmaya çalışırken, sarışın mohawk saçlı başka bir çocuk da diğer tarafıma gelir.

"Kalmaya bu kadar hevesli olduğuna göre, hepsini yediğinden emin ol."

Alaycı bir şekilde gülümser.

Ivy gülüyor, etrafındaki çocuklar da ona katılırken, bu ses kulaklarımı tırmalıyor.

Ivy'nin kavisli yeşil gözlerine bakıyorum. Beni rahatsız eden onların alayları ya da daha önce bana yaptıkları değildi. Ama az önce keyifle yediğim yemeği mahvetmeleri *dayanılmazdı*. Tesiste öğrendiğim bir başka "ders"... verilen her parça yemek çok değerliydi.

Onlar gülmeye devam ederken, damlayan, dağınık tabağı alıp, tek bir hızlı hareketle bana en yakın olan yüzüne saplarım.

Ivy'nin.

Etrafımızı saran erkekler donup kalır, gözleri fal taşı gibi açılır ve tabakın yere düşüp parçalanmasını izlerler. Kalan lazanya ve üzüm suyu, Ivy'nin dehşete kapılmış yüzünden ve yeni lekelenen üniformasından yavaşça damlar.

Zaten sessiz olan oda, iğne düşse duyulacak kadar sessizliğe büründü, ben kendimi kaldırıp yavaşça düzeliirken odanın diğer ucundan sadece birkaç fısıltı ve bastırılmış kıkırdama sesi geliyordu. Ivy'ye bakarken blazerimden birkaç damla sıçrayan sıvıyı sildim.

"Hiçbir şeyi israf etmemi istemediğine göre, paylaşmak daha iyi, değil mi?" Etrafımdaki erkeklere ve Ivy'ye bakarım.

"Yoksa diğer *çöplerin* yanına mı atmalıydım?" Ivy yüzünü silerken, yanakları neredeyse domates kırmızısı olurken, dudaklarım hafifçe kıvrılır. Ya da belki de cildinden damlayan sos muydu?

Gözleri kısılır ve sesi köpekleri bile havlatacak bir tona ulaşır.

"Senin neyin *var*?! Gerçekten delirdin mi?!" Çığlık atar, küçük çilli burnu buruşur, yüzü çirkin bir ifadeye bürünür. Yanındaki çocuklardan biri yanağından bir parça makarna almaya çalışır, ama o elini itip, ona kötü bir bakış atar ve bana döner.

"Belki?" Bir el beni arkadan yakalamaya çalışırken, yere sıçrayan lazanya kalıntılarına bakıyorum. Eli itip, bana doğru gelen başka bir eli de yana kaydırıyorum, etrafımdaki iki cesedi hızla itip geçerek onların yanına geliyorum.

Ivy'nin gözleri büyüdü, sonra hızla hilal şeklinde kıvrıldı, yüzünü silerken dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Hiç ilgi olmaması, az ilgi olmasından iyidir, değil mi Micai? O kadar ilgi yoksunu musun ki, şimdi bir parça bile olsa ilgi görmek için her şeyi yaparsın?" Yüzündeki sosu silerken, dudakları genişlerken burnu yavaşça yukarı doğru kalkar.

"Hayatının ne kadar acınası olduğunu sonunda fark ettin ve buradaki herkesin... ve *evindeki herkesin* senden ne kadar nefret ettiğini görünce çıldırdın mı?" Odadan ve Ivy'nin etrafındaki erkeklerden kıkırdama ve alaycı kahkahalar yükselir.

Eski ben, *evden* bahsedildiğinde geri çekilip küçük bir top gibi kıvrılırdı. Uzaklaşır ve asla karşılık vermez, odasında tek başına temizlenmeye çalışırken sessizce birkaç damla gözyaşı dökerdi. Ama bu pislikler için ne yazık ki, karşılık vermekte hiçbir sorunum yoktu, o kadar çok istiyorsa ısırdım bile.

"Eğer ben bu kadar *acınası* ve *deliysem*, o zaman belki de biraz endişelenmelisin Ivy," bir adım daha yaklaşıyorum, yüzü hala kırmızı ve beyaz sosla kaplı, "Çünkü gerçekten kimsem yoksa, kaybedecek hiçbir şeyim yok."

Blazerinden bir parça makarna alıp yere attım, hafif bir sıçrama sesi çıkardı.

"Hiçbir şeye ve kimseye sahip olmamak, birinin zihniyetini gerçekten etkileyebilir." Ivy'nin bakışlarıyla tekrar karşılaşınca ona küçük bir gülümseme atıyorum, bu gülümseme onu biraz irkiliyor ve bilinçaltında bir adım geri atmasına neden oluyor, sonra devam ediyorum. "Küçük veya zayıf biri bile, bütün bir evi küle çevirecek bir kibrit yakabilir."

Bir an sessizlik olur, sonra Ivy'nin etrafındaki aptallardan biri kahkahayı patlatır, ardından bir başkası, ta ki hepsi karınlarını tutarak gözlerini silene kadar.

"Sanki bir şey yapabilirmişsin gibi." Beni bozuk lazanyaya iten kahverengi saçlı pislik gülüyor. "Ne yapacaksın, *bizi ısırmak mı?*"

"Ya da bizi lanetleyecek misin?" Gözlerini silen sarışın çocuk alaycı bir şekilde sorar. "Bunun için yetenek ve beceriye sahip olman gerekir, ya da en azından bir tür sihre... ki sende yok."

"Tabii ki yok." Ivy alaycı bir şekilde güler ve fısıldayarak bir şeyler mırıldanır. Birkaç saniye içinde yüzündeki ve saçındaki tüm kirler silinir, üniforması yeniden tertemiz olur. Aramızda olanların tek kanıtı, tabak ve hala yerdeki kirler kalır.

"Sanırım bu senin intikam girişimindi?" Gözlerinde karanlık bir parıltıyla sıırıttı. "Ama bu boşuna. Bize dokunamazsın, bunu yapmak için

gücün olmalı ya da önemli biri olmalısın. Ama sen bir hiçsin."

Dudakları kıvrılır, "Ve şimdi, bana karşı koyabileceğini *düşündüğün* için, bunun bedelini ağır ödeyeceğinden emin olacağım." Bana doğru eğilir ve fısıldar. "Ne kadar küçük bir umut varsa, onu da daha önce seni kırdığım gibi kıracağım, ama bu sefer ayağa kalkamayacaksın. Kendi sefaletinde gömülü kalmış olmayı dileyeceksin... Bu küçük *girişimi* hiç yapmamış olmayı dileyeceksin."

Bana attığı bakış, daha önce gördüğüm bir bakışı hatırlatıyor, çarpık bir heyecanla dolu bir bakış. Sanki kolay bir avı izliyormuş gibi sadist bir bakış.

Tabii ki öyle düşünüyordu, hepsi öyle düşünüyordu.

Onun sözleriyle geri adım atacağımı, affedilmeyi dileyeceğimi mi sanıyor?

Dudaklarımdan çok sert ve mizahsız bir kahkaha kopar ve tüm o sinir bozucu sesler susturulur.

"Ödeşme mi?" Karmaşaya bakıp sonra Ivy'ye dönerek boğazımdan yine karanlık bir kahkaha kopar. "Yıllar boyunca bana yaptıklarının bedelini ödediğini düşünüyor musun?" Kafamı sallarım. "Hayır. Bu kadar önemsiz bir şey nasıl ödeşme olabilir ki? Bu daha başlangıç bile değil."

Ivy alaycı bir şekilde gözlerini devirir. "Peki tam olarak ne yapabileceğini *düşünüyorsun*? Micai, senin ne büyü ne de arkadaşların var. Kendi ailen bile sana ne olacağı umursamıyor." Kemikli parmağını göğsüme batırır ve alaycı bir şekilde gülümser. "Sana yardım edecek ya da seni savunacak kimse yok, yoksa çoktan yapmış olurlardı. Yıllarca süren aşağılanma ve sefalet, neden hala buna katlanıyorsun? Neden istenmediğin bir yerde yaşıyorsun? Etrafında seni isteyen tek bir kişi bile yokken?" Elini göğsüne koyar, etrafındaki erkekler kıkırdarak alaycı bir gülümseme yayılır dudaklarında. "Ben bile bunun üzücü olduğunu düşünüyorum."

Sözleri kafamda yankılanıyor, yıllar öncesinin duyguları göğsümden çıkmaya çalışıyor, eski yaralar açılmaya ve serbest kalmaya çalışıyor. Yalnızlık, korku, istenmemenin ve değersiz ve boş hissetmenin acısı... Hayır.

Kafamı sallıyorum. Hayatta kalmıştım, *Ivy Harris'ten* daha kötü şeyler yaşamıştım.

Bu benim ikinci şansımdı ve bana yaptıkları her şeyin bedelini ödetirdim, hatta daha fazlasını.

Konuşmak için ağzımı açtığımda, aniden bir el beni arkadan yakaladı. Bu temasla birlikte vücudumu soğuk bir titreme sardı.

Tanıdık bir ses "Burada ne oluyor?" diye bağırırken, önümde sarı saçlar dalgalanır. Ivy'ye bakar, sonra bana: "Micai?" Seria'nın mavi gözleri benimkilerle buluşur, dudaklarında nazik bir gülümseme belirir. "Her şey yolunda mı, Micai?"

O küçük pembe dudaklardan adımın çıkmasıyla, sanki cildimin altına karıncalar girmiş gibi bir his tüm vücuduma yayılır.

Benimle Ivy arasında bakışlarını gezdirerek, her zamanki hızlı cevabımı bekliyor. Ve ben bekledikçe, daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum.

Yüzündeki ifade çok tatlı ve sıcak görünüyor, ama o gülümseme asla gözlerine ulaşmıyor. Gözlerinin arkasında daha karanlık bir şey hareket ediyor, entrikacı ve hesapçı bir şey, bekleyip izleyen bir şey.

Çenesinde küçük bir seğirme var, sabırsızlıkla her zamanki uysal cevabımı beklerken sıkıca kenetleniyor, dudaklarında hafifçe titreyen gülümsemesi, yine her zamanki yumuşak gülümsemesine dönüşüyor.

Nasıl bu kadar kör olabildim? Bunu daha önce nasıl görmedim? Ve artık tamamen farkında olmadığım için başka neler fark edeceğim?

Kafasını sallar, Ivy'ye dönerek dudaklarından küçük, nazik bir iç çekiş çıkar. "Burada ne olmuş olursa olsun, eminim dostane bir şekilde çözebiliriz, değil mi?"

Ivy ona küçük bir gülümsemeyle başını sallar. "Elbette Seria. Micai ile küçük bir anlaşmazlık yaşadık. Ama şimdi her şey yolunda, değil mi Micai?"

"Anlaşmazlık mı?" Seria başını hafifçe eğdi, kaşlarını kaldırarak tabağa ve yere dökülen yemeğe baktı.

"Micai, bir şeyi açıklamaya çalıştığımda biraz sinirlendi," diye cevaplar Ivy, dudaklarında sahte bir kaş çatma ile, "Ve o... bana yemeğini fırlattı."

Seria'nın gözleri büyüdü ve ben onların sinir bozucu küçük oyunlarını izlerken hızla bana döndü.

"Burada ne olduğunu bilmiyorum, ama şiddet asla çözüm değildir. Ivy benim sınıf arkadaşım ve senin alt sınıf öğrencin Micai. Örnek olmalısın, söylenenler yüzünden öfkeni ondan çıkarmamalısın." Ivy ve etrafındaki çocuklar bana sırtıp alay ederken, o "*barışı korumak*" ve "*okul* adabı" hakkında saçma sapan şeyler söylemeye devam eder.

Onların saçmalıklarını dinlemek zorunda kalmanın öfkesi boğazıma kadar geliyor.

Onların ağızından çıkan saçmalıkları dinlemektense, bütün gün bir maymunun kara tahtayı kazıyarak çıkardığı çığlıkları dinlemeyi tercih ederim.

Bütün bunlar benim hatam olmamasına rağmen, neden herkes beni suçlamakta bu kadar rahat görünüyor?

Bu okulun öğrencilerine ne kötülük yapmıştım ki? Bu akademide, *bu dünyada* soy ve güç gerçekten her şey miydi?

Komik olan şey, bir hücreye kilitlenip çürümeye başladığında, bunların hiçbirinin önemi kalmaması. Ne güç, ne prestij, ne de zenginlik... Hepimiz aynı şekilde ölürüz.

Ağzımı açıp ikisini de yerlerine oturtmaya hazırlanırken, kafeterya kapısı gürültüyle açıldı ve içeri girdiler.

Dört eski çocukluk arkadaşım. Beni Seria için terk edenler.

Xander, Kane, Anders ve Knox bize doğru dönerler, etrafımızdaki manzarayı görünce bakışları anında sertleşir. Sonra doğruca bize doğru yürürler ve Seria'nın etrafında koruyucu bir duruş sergilerler.

Bu soğuk bakışlar eskiden beni delip geçerdi. Başkalarının karanlık sözleri ve fısıltılarından ya da bana attıkları fiziksel darbelerden daha çok acı verirdi. Eskiden onların soğuk bakışlarına dayanamayıp kabuğuma çekilirdim.

Küçükken, çocukken bana gösterdikleri sevgi ve şefkati istemiştım... ama artık istemiyordum. Onlara ya da sevgilerine ihtiyacım yoktu.

Her birinin gözlerine kendimce sabit ve soğuk bir bakışla karşılık veriyorum, yıllar sonra bu yüzler bana artık daha yabancı geliyor.

Kane, Ivy'ye, sonra da kaşlarını çatmış olan Seria'ya bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Ne yaptın?" diye soruyor.

Tüm bu dramadan yorgun düşmüş bir şekilde iç çekiyorum. Onu görmezden gelip yanlarından geçip kapıya doğru yürüyorum.

"Micai!" Kane bağırır ve herkesin gözleri bana çevrilir.

Kapıda durup ona doğru dönerim, soğuk gözlerine bakarken dudaklarım hafifçe kıvrılır.

"Seninle konuşmanın ne anlamı var? Zaten kararını vermişsin." Arkamdaki gürültüyü görmezden gelerek kafeteryadan çıkarken arkanı dönerim.

Nasıl olur da gözümün önündeki saçmalığı hiç görmedim?

Neden bu kadar soğuk kalpli aptalların sevgisini istedim ki? Ve neden Ivy ve o pisliklerin hayatımı kontrol etmelerine izin verdim? Neden hiç karşı koymadım?

Tabii, fiziksel olarak güçlü değildim, *ama yine de...* Bir şeyler yapabilirdim, *herhangi bir* şey. Onların bana pençelerini geçirmelerine izin vermekten, genç halimi paramparça etmelerine izin vermekten, ona karşılık bile veremeyeceği noktaya kadar ezmelerine izin vermekten başka bir şey yapabilirdim.

Artık kesin olan bir şey vardı... Artık geri durmayacaktım. Acıtsa da, kanamaya başlasam da, bana yaptıkları her şeyin hesabını onlardan alacaktım.

BÖLÜM 7

, ana akademi binasına ve ilk dersime doğru yol alıyorum. Geri döndüğümden bu yana bir hafta geçmişti bile.

Cuma günü küçük olaydan sonra hafta sonu çabucak geçmişti.

Neyse ki, buradaki öğrencilerin çoğu o süre içinde evlerine gitmişti, çünkü dersleri yoktu ve burada ya da kasabada yapacak daha iyi bir şeyleri yoktu. Cuma akşamları evlerine giderler, Pazar günü geç saatlerde geri dönerler ve Pazartesi günü dersler yeniden başlar.

Ve kalan az sayıdaki öğrenci ise ya kütüphanede ders çalışıyor ya da antrenman sahasında egzersiz yapıyordu.

Hafta sonunun çoğunu antrenman yaparak ya da cuma günü maruz kaldığım küçük çaplı zorbalığın ardından temizlik yaparak geçirdim; üniformam dolabımda yırtılmış ve parçalanmış, kitaplarım avluda yakılmış ve yatakhane kapıma siyah boyayla "*iğrenç fahişe*" yazılmıştı.

Kullandıkları boya veya sıvı ne olursa olsun, silerek temizlemek işe yaramadı, *hatta harfleri yazmış olabilirlerdi*. Bu yüzden üzerine boyadım ve şimdi tamamen siyah. Ve dürüst olmak gerekirse, bu durumu biraz sevdim.

İki günün geri kalanını antrenman yapmak ve dinlenmek için kullandım. Henüz olmam gereken yerde değilim, ama kendimi daha güçlü hissedebiliyorum. Her antrenman seansı nefes nefese kalmadan daha uzun sürdü ve her hareketim öncekinden biraz daha güçlüydü.

Ayrıca iyileşiyordum. Küçük çizikler ve morluklar çabuk iyileşiyordu ve antrenmandan ve kas ağrılarından kurtulma yeteneğim de çok daha hızlıydı.

O aptal tılsım bileziğinin bu kadar kötücül bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Güçsüzlüğüme ve iyileşemememe kesinlikle katkıda bulunmuştu.

Seria'nın beni kontrolü altında tutmak ve fiziksel olarak karşılık veremememi sağlamak için kullandığı başka bir yol.

Bu da başka bir şeydi. Cuma günü küçük olayın intikamı, bir şekilde daha sert bir şekilde gelecekti, küçük şakalar veya keskin bakışlar ve sözler onlar için çok önemsizdi.

Hem Ivy hem de Seria beni bu kadar kolay affetmeyecekti. Ama en azından Ivy, bana doğrudan saldırmaya çalışır, yarattığı her sahnenin dikkatini çekmekten zevk alırdı.

Seria ise gölgede ve diğer insanlar aracılığıyla çalışır, onları bana karşı kışkırtırdı. Planları, akademinin her yerine yayılmış ince siyah iplikler gibi derindi. O sahte gülümsemenin arkasında neler olup bittiğini veya ne tür kötü planlar yaptığını asla bilemezdim.

Her halükarda, Seria, Ivy veya Kane olsun, eminim yakında harekete geçeceklerdir, ama bu sefer hazırlıklı olacağım.

Bu sefer birkaç dakika bile vakit kalmışken tarih dersine doğru yol alıyorum.

Bay Finch'in ifadesini izliyorum, yanından geçip sınıfın arkasına doğru ilerlerken. Benden *gerçekten* hoşlanmıyordu. Dudakları büzülmüş, duruşu biraz sert, bakışları hor görmeyle dolu, sonra arkasını dönüp, daha fazla öğrenci yavaş yavaş sınıfa girip yerlerine otururken her sıraya kağıtları dağıtıyor.

Geçen haftaya göre birkaç boş yer daha var, yani benimle sınıfın geri kalanı arasında birkaç boş yer var.

Mavi gözlü bıçaklı adamın da burada olmadığını fark ettim.

Bazı öğrencilerin birkaç sert bakışından ve Bay Finch'in birkaç hoşnutsuz bakışından başka, her şey normal şekilde ilerliyor.

Zil çalıyor, ders bitiyor ve ben kalkıp yavaşça bir sonraki derse doğru ilerliyorum, ama ne ders olduğunu fark edince duruyorum. *Sanat Müziği*.

Pazartesi günkü ders, ikinci, üçüncü ve dördüncü sınıflarla ortak bir ders anlamına geliyordu.

Bu da Ivy ve Seria demekti.

Ve Kane, Xander, Knox ve Anders. *Eğlenceli*.

Sınıfa doğru ilerlerken, odaya girmeden önce durdum ve o zaman onları gördüm.

Knox'un açık kahverengi saçları bir tarafa düşmüş, diğer tarafı tamamen traşlanmış, koltuğuna yaslanmış, ayaklarını en yakın masaya dayamış.

Anders, dudaklarında kötücül bir gülümseme ve yeşil gözlerinde parıltıyla yanına yaklaşıyor ve Knox'u öne doğru iterek neredeyse devriliyor. Sarı, omuz uzunluğundaki saçları, dar gözlü Knox'a gülerek yanlara sallanıyor.

Knox başını salladı ve Anders'ı boğazlayarak ikisi birlikte gülüp oynadılar. Onların bu oynak doğası ve sıcak gülümsemeleri, bir zamanlar hiçbir şeyim ve kimsem yokken bana güven ve huzur hissettirmiş, bir şeyin parçası olduğumu hissettirmişti.

Kane ve Xander onların solunda durmuş, onları izliyor ve tezahürat ediyorlar. Sırtları kapıya dönük, ama Kane'in atletik yapısı ve kahverengi dalgalı saçları, ya da Xander'ın kaslı vücudu ve kısa kesilmiş siyah saçları ile karıştırılmaları mümkün değil.

Gençlik günlerimizden, Seria'nın gelmesinden önceki bir anı aklıma geliyor.

Küçük gözlerimden iri damlalar süzülürken, daha da çömelip dizlerimi sıkıca kavrayarak küçük bir top haline geliyorum. Etrafımda başka bir hıçkırık sesi duyulurken, ben de gözyaşlarımı siliyorum.

Bu günü sevmezdim, her yıl çok uzun gelirdi ve babamın ve diğer yetişkinlerin bakışları... Soğuk bir titreme eğik sırtımı kaplar.

Normalde beni sevmezlerdi ve genellikle beni görmezden gelirlerdi, var olmam için gereken asgari şeyi yaparlardı, ama bu gün, her yıl, bakışlarında öfke ve nefret hissedebiliyordum.

Doğduğum gün, annemi babamdan aldığım gündü.

Onu öldürdüm... hizmetçiler her yıl bana bunu söylüyor. Bu yüzden babam bana bakmaya ve uzun süre yanımda kalmaya dayanamıyor... çünkü ona ondan aldığım şeyi hatırlatıyorum. Eşini.

Eş, değerli bir şeydi, sadece bir kez elde edebileceğin bir şeydi... ve ben doğarak onu öldürdüm.

Her yıl, bu günde, saklanmanın, herkesin bakışlarından ve sözlerinden uzak bir yer bulmanın en iyisi olduğunu öğrendim. Beni gördüklerinde yüzlerindeki ifadeye dayanamıyordum ve her yıl ben büyüdükçe, onlar da daha öfkeli oluyorlardı.

Bir gözyaşı daha silerken midem guruldadı, hareket ederken tanıdık bir ağrı içimi kapladı. Açlık ağrısının geçmesini umarak boş yeri ovuşturdum.

Normalde biri bana küçük bir kahvaltı veya atıştırmalık hazırlardı; biraz yulaflapası veya küçük bir elma. Onu odama getirir ve sessizce yememi, babamı rahatsız etmememi söylerlerdi.

Ama o gün, öfkeli bakışlarıyla, bir şey istersem bana incitici sözler fısıldarlardı.

"Yiyecek mi? Hayatta olup yemek yiyebilmek güzel değil mi? Zavallı annen artık bunu yapamıyor."

"Tek yaptığın almak, almak, almak. Efendi böyle bencil bir veledi hak etmiyor."

"Senin için yemek mi? Bence efendiden yeterince aldın, değil mi?"

"Aç mısın? Bir iki gün yemek yemesen ölmezsın, değil mi?"

"Bugün hiçbir şey isteme, bir kırıntı bile. Senin gibiler ölü bir fare gibi yaşamalı..."

Gözlerimi sıkıca kapatıp, tanıdık bir sesin adımı çağırdığını duyduğumda, anıları ve soğuk sözleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Micai?" Knox gizli saklanma yerimizin girişinden içeri sürünerek girer; küçük, insan yapımı bir delik, bir köpek ya da birkaç küçük çocuk sığabilecek büyüklükte. Burası, herkesten uzak, birbirine sarılmış eski ağaçların gizlediği, ormanın ve dünyanın geri kalanından bizi koruyan küçük sığınamızdır.

"İyi misin, M?" Anders, Knox'un omzunun arkasından sarı saçları görünür görünmez seslenir, hemen ardından Kane ve Xander de gelir.

"Ne oldu?" Kane, gözyaşlarını silerken küçük kahverengi kaşlarını çatarak sorar. "Yine o aptal hizmetçiler mi?"

Xander, Kane ve Anders'ı iterek Knox'un yanıma gelmesini sağlar, eliyle sırtımı nazikçe okşarken bana sıcak bir gülümseme atar.

"Kim olduğunu söyle," Xander diğer tarafıma diz çökerek, "Onlara ödetirim." Eli yanağıma uzanır ve oradaki ıslaklığı siler. "Kimse seni ağlatamaz Micai."

"Evet, hepsini döveceğiz." Anders gülüyor. "Yetişkinler ya da başkaları sana ne derse desin M, sen bizden birisin."

"Ve bizim," diye ekledi Kane, bakışlarını yere çevirirken yanakları hafifçe kızardı.

Hepsi bana aynı gülümsemeyle ve aynı mırıldanmayla karşılık verdiler, açlık ağrılarının yerini kelekler aldı ve ben de onlara gülümsedim.

"İşte tanıdığımız Micai," Knox gülümser ve yüzümden bir saç telini çeker, kahverengi gözleri bizimle buluştuğunda parıldar. Diğer elinden, arkasında olduğunu fark etmediğim bir şeyi yavaşça çıkarır ve bana verir.

"Doğum günün kutlu olsun, Micai." Ondan küçük mor çiçek demetini, menekşeleri alırken kalbim daha hızlı atmaya başladı, onun yanakları hafifçe kızardı. "Neredeyse senin kadar parlak ve güzeller."

"Haksızlık bu," diye homurdanıyor Anders, bana yaklaşıyor, bu sefer mavi çan çiçeklerinden oluşan başka bir küçük demet uzatıyor, "Benimkini önce vermek istedim."

Bana bakar, küçük gülümsemesi büyür, "Mutlu yıllar, M."

"Evet, evet, kimse buna razı olmadı." Kane, Anders'ın yanına oturur, bir eli arkasında, gözleri benimkilerle orman zemini arasında gidip gelir.

"Hepimiz seni düşünerek seçtik." Çiçeklerini çıkarır, bir demet bebek nefesidir. Nazikçe uzatır, kahverengi gözleri tekrar benimkilerle buluşurken buketim büyür. "Doğduğun için teşekkürler Micai."

Gözlerim yine yaşarmaya başlar, onun sözleriyle sıcaklık yanaklarımdan aşağı süzülür. Ama bu seferki mutluluktan, bana her zaman verdikleri ve hissettirdikleri sıcaklık ve rahatlıktan kaynaklanıyor. Evde beni boğmaya çalışan karanlıktan her zaman kurtaran çocukların koşulsuz sevgisinden.

"Onu ağlattın Kane!" Anders, Kane'in omzuna vurarak homurdanıyor. Kane hızla dönüp Anders'ı şakacı bir şekilde boğazına sarılıyor.

Onları izlerken boğazımdan küçük bir kıkırdama yükselir.

Knox omzuma hafifçe vurur, gözleri Xander'a kayarken bana yaklaşır. Kendi çiçeklerini nazikçe çıkarır, bir demet sarı çuha çiçeği, ve yavaşça bana uzatır.

Dudaklarında sıcak bir gülümseme belirir, "Biz her zaman senin ailen olacağız ve seni her zaman koruyacağız Micai."

Kane yana kayarak Anders'a uzanırken, Knox onu alt ederken anılarımdan koparım. Ve onunla Xander'ın arasında Seria oturmaktadır.

Etrafındaki erkekler konuşup gülerken, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. Diğer erkekler, Xander ve Kane'in keskin bakışları altında, onun dikkatini çekmeye çalışırlar.

Knox'a doğru dönerken uzun sarı saçları masanın üzerine düşer, kirpiklerini kırıştırarak elini Knox'un koluna koyar ve onu yanına oturmaya çeker.

İkinci sınıfta okuyan hiç kimse, odanın ortasında üçüncü sınıflar için ayrılmış koltuklara oturmazdı. Ama kurallar onun için esnetilebilirdi, değil mi?

Müzik öğretmeni Bayan Fleur koltuklar konusunda oldukça rahattı, bu da benim lehime olacaktı.

Sınıfa girip dördüncü sınıfların oturduğu koltuklara doğru ilerlerim. Karşı tarafta, pencerelerin yanındadırlar.

Sınıfta kahkahalar kesilir, arkada boş bir koltuk bulup oturduğumda, odayı soğuk bir atmosfer ve ağır bir sessizlik kaplar.

Birkaç kişi bana dar bakışlar ve keskin bakışlar attı, sonra odanın karşı tarafında ve ikinci sınıfların oturduğu koltuklarda birkaç kıkırdama ve kahkaha duyuldu.

Echoing kahkahalara ve fısıltılara bakarak iç çektim.

Ivy Harris, diğer iki kız ve beş erkekle birlikte oturuyor, hepsi gülümseyip kıkırdayarak açıkça bana bakıyorlar.

"Korkmuş gibi görünüyor." Ivy'nin sağındaki minyon sarışın alaycı bir şekilde gülümsedi.

Belki pire kapmaktan korkuyordur.

Ivy gülümser, yüzünde sanki herkesin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi bir ifade vardır.

Kızıl saçlarını eliyle tarar, ağzını açarken bakışları tamamen bana odaklanır.

"Cuma çünkü o küçük patlama senin karakterine pek uymadı Micai... Son zamanlarda seni rahatsız eden bir şey mi var?" Arkasında birkaç bastırılmış kahkaha duyulurken kaşlarını çatıyor. "Arkadaşlarınla sorun mu yaşıyorsun?" Alaycı bir şekilde gözlerini genişletip gülümsemesini bastırıyor. "Bir saniye unuttum, senin arkadaşın yok." Başını sallıyor ve manikürlü parmağını dudaklarına dokunduruyor. "*Erkeklerle ilgili sorunlar demek istedim?*"

"*Erkekler* mi? Hangi erkek *onun* yanında olmak ister ki?" Ivy'nin diğer tarafındaki siyah saçlı kız gülüyor. "Akıllı başında hangi insan bu kadar zavallı ve zayıf birinin yanında olmak ister ki?"

Gözlerimi devirdim. Elinden gelenin en iyisi bu mu?

Tam bunu görmezden gelip arkayı dönmek üzereyken, Ivy tekrar ağzını açar.

"Yoksa *babanla* sorunların mı var? Evde sorunlar mı var, Micai?" "Hey..."

Ön sıradan bir ses yükselir, ama hemen kesilir.

"Ivy." Seria ayağa kalkar, dudaklarını sıkıştırarak Ivy'nin etrafındaki öğrencilere bakar. "Babamdan bahsetme." Ivy ile göz göze geldiğinde bakışları keskinleşir. "Kiminle uğraştığını unutma. Bane klanı, uğraşmak isteyeceğin bir klan değil."

Seria konuşurken oda iğne düşse duyulacak kadar sessizleşir, herkesin bakışları Seria ve Ivy arasında gidip gelir.

Ivy'nin yüzü solgunlaşır. "Saygısızlık etmek istemedim Seria. Ben... Asla..."

"Bundan sonra babamın adını kullanma, Ivy." Seria tekrar uyarıyor, ifadesi sakın ama sesi keskin. "Buna izin vermeyeceğim."

Ivy defalarca başını sallar, "Elbette. Bane klanı kurucu dokuz aileden biridir, sana veya babana *asla* saygısızlık etmem." Seria'nın gözleri bu övgüyle gururla parlar.

Onun sözleri üzerine dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrılır. Çünkü ben, Seria'nın aksine, babamın veya ailemin desteğine sahip değilim. Bu da beni avlanılabilir bir hedef yapar, değil mi?

Seria ona küçük bir gülümsemeyle başını sallar ve Ivy rahat bir nefes alır.

Xander yanına dikilirken, Seria tekrar yerine oturur. Xander ona bakar, elini nazikçe yanağına dokundurur, Seria ise gülümser ve tatlı bir sesle onun adını söyler.

Uzun zaman önce, böyle bir şey beni rahatsız ederdi. Eskiden sahip olduğumuz aşk ve dostluklara hala umut besleyen bir parçamı acı verici bir şekilde sarsardı. Genç halim, önündeki mükemmel görüntüden çok incinmiş, eskiden sevdiği erkeklerin kalplerini tamamen kız kardeşine vermesini izleyerek arkasını dönerdi.

Ama neyse ki artık bunların hiçbiri beni etkilemiyordu. Onlara olan sevgim, esaret altında geçirdiğim her günle birlikte hızla solmuştu.

Aslında başından beri hiç var olmayan bir şeye tutunmuş olduğumu fark ettim.

Eğer gençken bana söyledikleri gibi beni sevmiş olsalardı, Seria için beni bu kadar kolay terk etmezlerdi.

Asla bana sırtlarını dönüp soğuk davranmazlardı. Akademideki öğrencilerin elinde çektiğim işkence ve tacizin devam etmesine izin verip, sanki birlikte geçirdiğimiz onca yıl hiç olmamış gibi, beni izleyip kolayca uzaklaşmazlardı.

Seria'nın entrikaları ve tatlı sözlerine rağmen, sadakat ve sevgi el ele giderdi. Yıllardır tanıdıkları beni değil de ona inandılarsa, başından beri benim onlar için pek bir anlamım yoktu demektir.

Yıllarca hapis yatarak düşünme fırsatı buldum ve *gerçek* aşkın o kadar kolay sönmeyeceğini öğrendim.

Eğer gerçekse, o zaman kimse onu elinden alamaz, ne zaman ne de ölüm bile. Ona sahip olduğun her şeyle sarılacaksın, çünkü onu kaybetmek, bir parçanı kaybetmek anlamına gelir.

"Başka bir zaman tekrar konuşuruz, Micai." Ivy, düşüncelerimden beni kopararak koltuğuna otururken seslendi.

Başka bir gün mü?

Ivy'ye bakarak iç geçiriyorum. "Benden daha fazla endişelenecek sorunların olduğu açık, o yüzden benim sorunlarım yerine kendi sorunlarına odaklansan iyi olur."

Ivy donar, etrafında sessizlik hakim olur, sadece bana en yakın dördüncü sınıf öğrencileri mırıldanır ve fısıldaşır.

"O da neydi..." Ivy tekrar dik durmaya başlar, ama hemen kesilir.

"Sesin herkesin kulaklarını tırmalıyor, Ivy." İkinci sınıfların arkasındaki bir kız seslenir. Uzun, ipeksi siyah saçlarını omzunun üzerinden atarken sesi keskin ve sert çıkar, yanındaki iki iri çocuk ise Ivy'nin grubuna gözlerini kısarak bakar.

"Neden dramayı başka bir güne saklamıyorsun da, geri kalanımıza baş ağrısı yaşıyorsun?" Kaşlarını kaldırarak, Ivy ve arkadaşlarına keskin bir bakış attı.

Ivy alaycı bir şekilde gülümser, ağzını açar ve gözlerini odanın içinde dolaştırır, sınıfın çoğu onun bakışlarından kaçır. Yüzü hafifçe buruşur, dudakları birbirine yapışır ve ağzını hızla kapatır.

Arkasını dönerek, siyah saçlı kıza bakmadan hızla yerine oturur. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi yanındaki erkekler ve iki kızla sohbet etmeye başlar. Kızgınlığının tek göstergesi, yanaklarını kızartan kırmızı renk ve çenesinin hafif titremesidir.

Sınıfın önüne dönerim, odanın diğer tarafında birkaç kahkaha daha duyulur, ardından bir homurtu gelir ve kahkahaları keser.

Gülüşlerini bastırmaya çalışan iki çift gözle karşılaşınca şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırırım. Knox yanını ovarken, Anders başını ovuşturur, Xanders ve Kane ise yanlarında durup somurtarak bakar.

"Yine de komikti." Anders dönmeden önce mırıldanır.

Knox bakışlarını yere çevirir, sonra tekrar Seria'ya bakar. Seria'nın bakışları biraz daha kararmış, bana bakarken gülümsemesi gergindir.

Onun yanından bana doğru başka bir soğuk bakış hissediyorum ve kısa süre sonra Xanders'ın mavi gözleri beni dik dik bakıyor.

Küçük bir el onun yanından çekerek dikkatini tekrar ona çevirir. Ona bakarken gözleri tekrar saf hayranlık ve sevgiyle dolar.

Bir şey beni çekiyor, göğsümde bir ağrı oluşuyor. Ama onları izlediğimden ya da *onların* sevgisini istediğimden değil.

Bir kez gerçek aşkı tattım. Ve beton bir kaldırımın arkasında, boğuk bir sesle bile, bunun gerçek olduğunu biliyordum.

Daha önce hissettiğim her şeyi silip süpürdü, hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm şekillerde beni tamamladı. İçimdeki yalnız çocuğu sardı ve ruhumun soğuk ve sertleşmiş kısımlarını ısıttı. Tek istediğim vazgeçmek olduğu günlerde hayatta kalmam ve savaşmam için beni itti. Hiç umut yokken bana umut verdi, tek hissedebildiğim acı olduğunda bana rahatlık verdi.

Dudaklarım hafifçe titreyerek gülümsedi, göğsümde bir ağrı hissetmeye başladım ama başımı sallayarak bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım. *Şimdi bunun sırası değildi.*

Boynumda soğuk bir ürperti hissediyorum ve dönüp Kane'in daralmış bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Onun nesi vardı şimdi, nefesimi fazla mı aldım ve Seria'nın özel oksijenini mi emdim?

O her zaman inatçı, huysuz biriydi ve aptalca bir şekilde bunun sevimli olduğunu düşünürdüm. Şimdi sürekli somurtan yüzü, sanki bir torba acı penis yutmuş gibi görünüyordu.

Bu bir kurt adam özelliği miydi, yoksa bu ifadeyi sadece benim için mi saklıyordu?

benim için mi saklıyordu?

Elimi sallayarak selam verdim, gözleri daha da kısıldı, sonra hızla elimi çevirip ona orta parmağımı ve en güzel gülümsememi gösterdim.

Gözleri büyüdü, ama düzgün bir tepki veremedi, Bayan Fleur sınıfa koştu.

Çiçek desenli pastel bir elbise giymiş, uzun sarı saçları dağınık bir şekilde başının üstünde topuz yapılmış, küçük elleriyle büyük bir kağıt yığını tutuyor.

Demet düşmek üzereyken masaya ulaşır.

Masasından kaymaya çalışan kağıtları tek bir hızlı hareketle yakaladı ve hızlı kurtarışıyla dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi.

"Merhaba öğrenciler," diye gülümser ve ayakta duran öğrencilere başını sallayarak yerlerine oturmalarını işaret eder.

"Geciktiğim için özür dilerim, ders için herkese bazı çıktılar hazırlıyordum." Büyük bir kağıt yığını alır ve her öğrenciye dağıtmaya başlar. "Hepinizin son dersten bildiği gibi, müzik dersinde yıl boyunca düzenli değerlendirmeler yapılacak, ancak solo şarkı söyleme değerlendirmeleri pazartesi günleri bu grup dersinde yapılacak." Bana bir kağıt verirken hafifçe başını salladı, sonra sınıfın önüne doğru yöneldi. "Bu solo değerlendirmelere önümüzdeki hafta her dersin sonunda başlayacağız ve her seferinde ikişer kişi değerlendireceğiz." Devam ederken yüzünde parlak ve coşkulu bir gülümseme vardı. "Adil olması için alfabetik sırayla ilerleyeceğiz ve kendi şarkınızı bile seçebilirsiniz."

Herkese sanki çılgılık atmak üzereymiş gibi geniş bir gülümsemeyle bakıp, coşkuyla yerine atladı.

Sınıfın geri kalanı heyecanla fısıldamaya başlayınca sinirim daha da arttı.

Benim sinirim doruğa ulaşırken, o onları susturur ve derse başlar.

Bu kısmı unutmuştum.

"Sanatın Müziği". Adında yazıyor, nasıl unutabilirim ki? *Şarkı söylemeliyim.*

Bu dersi hiç sevmezdim, ama sihir veya fiziksel aktivite gerektirmeyen birkaç dersten biriydi, bu yüzden seçim yapmak kolaydı.

Önceki hayatımdaki müzik dersleri ve değerlendirmelerinde titrek bir şekilde şarkı söylerdim, sesim çok alçaktı ve gergindim, kimse beni düzgün duyamazdı, ama sonra herkesin kıkırdamaları ve fısıltıları arasında, daha güçlü bir şarkıcı için bile zor olurdu.

Seria'nın opera evi meleği gibi bir sesi olması da yardımcı olmuyordu. Sesi o kadar yumuşak ve yatıştırıcıydı ki, ayağa kalkıp şarkı söylediğinde herkes hayranlıkla sessizliğe bürünüyor.

Benim sesim ise çok zayıftı ve gerginlikten çatlıyordu, ama Seria beni devam etmem için ikna ediyordu. O zamanlar bunun onun desteğini ve sevgisini gösterdiğini düşünüyordum.

Elimdeki çalışma kağıdını sıkıca tutup kağıdı buruşturuyorum.

O zamanlar şarkı söylemekten nefret ediyordum ve dudaklarımdan çıkan kendi sesimden nefret ediyordum.

Eskiden bundan nefret ederdim... ta ki *o* bana bunun ne kadar özgürleştirici olabileceğini öğretene kadar. O soğuk hücrede mırıldanmak ve şarkı söylemek gibi küçük bir şeyin beni

acımdan kurtarabileceğini ve beni her şeyden uzak, sadece ikimizin var olduğu bir yere götürebileceğini öğretti.

O, bir daha asla başka birine şarkı söylemeyeceğim nedenimdir.

Göğsümün ortasını ovuşturuyorum, onu düşününce tanıdık bir acı yine içimi kaplıyor. Orada benim tek sıcaklığım ve rahatlığımı, soğuk ruhuma merhemdi ve o cehennemde sahip olduğum tek umut kırıntısıydı... *Zrael*.

Onun kaba, boğuk sesi beni çağırıyor, dudaklarından çıkan adım, her gece gözlerimi kapattığımda duyduğum son kelime ve her sabah uyanmam için bana şarkı söyleyen onun boğuk, duygulu sesi.

Tesis'te ona ne yapmışlarsa, ses tellerini zarar görmüş, sesi boğazını kazıyan çakıl gibi kaba bir tona sahipti. Sanki her hecede acı çekiyormuş gibi geliyordu. Sadece şarkı söylediğinde sesi anlaşılır oluyordu, melodilerindeki sihir, kırık sesinin artık veremediği özgürlüğü ona sağlıyordu.

Ve sesi... *Tanrılar*, nasıl da güzel şarkı söylüyordu.

Seria bir melekse, Zrael şeytanın ta kendisiydi, beni cehenneme katılmam için baştan çıkarıyordu. Ve onun boğuk sesi ve ipeksi tonlarıyla, onun sesinin tadını birkaç dakika daha çıkarmak için ruhumu seve seve verirdim.

Bana şarkı söylemenin gerçek güzelliğini gösterdi ve birlikte, Tesis'ten, hücrelerimizden ve her gün karşılaştığımız cehennemden uzak, kendi küçük özgürlüğümüzü yarattık.

O benim gücüm, güvenli limanım, evimdi... ama *o da* benden alındı.

Ders zili tam zamanında çalar ve beni karanlık düşüncelerimden çıkarır.

Diğer öğrenciler eşyalarını toplayıp yavaşça çıkmaya başlarken, ben de sınıfı gözden geçiriyorum.

Küçük gruplar halinde sınıftan çıkıyorlar, sanki başka hiçbir şey, hatta zaman bile önemli değilmiş gibi konuşup gülüyorlar.

Zaman.

Tamam, şimdi *buradayım*. Zamanım vardı. Tekerlekler dönmeye başlamadan önce bir şeyler yapabilirdim.

Kendimi yukarı çekip boş koltukların arasından geçerek aşağı indim.

Knox'un dönüp bana bakmasını izledim. Ağzını açtı ama hemen kapattı. Kaşları hafifçe çatıldı ve gözlerinde okunamayan bir ifade belirdi. Bir kez daha gözlerime baktı ve

dudaklarını açıyor ama dışarıdan adı çağrılıyor. Bana son bir kez tuhaf bir bakış atıyor, sonra sesin geldiği yöne dönüp hızla sınıftan çıkıyor.

Ne söylemek istemiş olabilir? Bana uzak durmamı ve sorun çıkarmamamı mı söyleyecekti?

Kafamı sallıyorum. Sorun çıkarmayacağım ve Seria'nın peşine düşmeyeceğim... *şimdilik*. Ders programımı çıkarıyorum; bir saatlik öğle yemeği molası ve ardından Fiziksel Savunma dersi vardı.

Tam da ihtiyacım olan şey; bir şeyler yemek ve biraz stres atmak için bir yer.

BÖLÜM 8

Kızlar yurdunun mutfağından aldığım jambonlu ve peynirli bageti bitirdim.

Kafeterya yemekleri kadar lezzetli ve taze değildi, ama şimdilik idare ederdi. Ayrıca Fiziksel Savunma dersi için giyinmek için daha fazla zamanım olmuştu.

Akademnin antrenman kıyafetlerini giydim; göğsünde lacivert ipek işlemeli arma bulunan, uyumlu bir çift gri sweatshirt. Gri sweatshirtin ortasında uzun bir fermuar vardı ve altına giymek için beyaz veya siyah tişört seçenekleri vardı. Ben siyahı tercih ettim, lekeler veya kan için daha iyiydi.

Dışarı çıkıp antrenman sahasına doğru ilerledim. Fiziksel Savunma derslerinin çoğu, soğuk veya yağmurlu havalarda bile burada yapılıyordu.

Saha, ana akademi binasının en solunda yer alıyordu ve yaklaşık üç futbol sahası uzunluğunda ve genişliğindeydi.

Eğitim sahasından daha büyük olan tek şey, onu ve akademiye her yönden çevreleyen ormandı.

Uzaktan antrenman sahasını görüyorum. Yurtlardan biraz uzaktı ama sonunda bana gerçekten fayda sağlayabilecek bir derse katılacağım için heyecanlıyım.

Eğitmen Bay Valor hakkında sadece söylentiler duymuştum. O, savaş alanındaki ünlüyle akademnin dekanının bile eline geçirmek için mücadele ettiği, yüksek safkan bir elfdi.

Diğer kız öğrencilerden duyduğum fısıltılardan anladığım kadarıyla, aynı zamanda öğretim kadrosu içinde en çekici olanıydı. Ama bakışları o kadar soğuktu ki, ona uzun süre bakamazdınız. *Tabii benim umurumda değildi.*

Bir sıra tahta bankın önünden geçip, eğitim alanını görünce, bir grup erkeğin bana doğru yaklaştığını fark ettim.

Gözlerim onlarla buluştuğunda bakışları sertleşti, ama bana yaklaşıırken dönüp birbirleriyle sohbet etmeye ve gülüşmeye devam ettiler.

Onlar bana yaklaşıırken, gözümün ucuyla onları izledim, gardımı aldım, ellerimi yumruk yaptım ve her türlü hareket veya saldırıya hazırlandım.

Sanki ben yokmuşum gibi gülmeye ve konuşmaya devam ettiler, ben de yumruklarımı sıkıp omuzlarımı dik tutarak yanlarından geçtim.

Onlar ters yönde uzaklaşırken vücudum gevşemeye başlıyor, omuzlarım hafifçe düşüyor ve ben tekrar antrenman sahasına doğru yol alıyorum.

Sanırım son zamanlarda yaşadığım diğer olaylar yüzünden biraz paranoyaklaşmışım.

Aniden arkamdan bir el ağzımı kapatıyor ve bir kol da belimi sarıyor. Beni yakındaki bir binanın arkasındaki gölgelere çekiyorlar ve gözden kayboluyorum. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, tepki göstermeye veya karşı koymaya bile zamanım olmuyor, binanın taş duvarına sertçe çarpılıyorum.

Üç büyük figür üzerimde dikilirken sırtımda bir acı hissediyorum. Az önce gördüğüm üç çocuk.

Bana alaycı bir şekilde bakıyorlar, gözleri karanlık ve şüpheli. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Onlara bakarken sırtım duvara çarpıyor, duvara çarptığım için bacaklarımdan aşağıya doğru yayılan hafif titremeye lanet ediyorum. Daha güçlü olsaydım, böyle bir şeyi kolaylıkla atlatabilirdim.

Ortakdaki kumral saçlı, koyu kahverengi gözlü çocuk bana doğru eğildi. Elini uzattı ve bana dokunmak istedi. Yanındaki iki çocuk kıkırdayarak gülünce, elini itip uzaklaştırdım.

Gözlerinden, işlerini ciddiye aldıklarını anlayabiliyordum. Ve benim için planladıkları her neyse, birkaç kırık kemikle kurtulabileceğim bir şey değildi.

"Biraz direnmesi daha iyi olur," dedi gri gözlü, yosun yeşili saçlı bir çocuk alaycı bir şekilde. Gözleri kısıldı, kaşlarının üstündeki küçük, kalın yara izini çekerken, irislerinde hafif bir gümüş parıltı belirdi. *Demek bir şekil değiştiren.* Renginden ve saçlarından anlaşıldığı kadarıyla, büyük olasılıkla bir tür sürüngen olmalıydı.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü yakında öğrenecek." Gözleri bacaklarımda dolaşırken, sırtışı daha da kararmıştı.

Bakışı, daha önce yüzlerce kez gördüğüm bir bakışı yansıtıyor, bu bakış her seferinde tüylerimi diken diken ediyor ve bana onu yapan kişinin gözlerini oyup çıkarmamı haykırıyor.

Ne olacağını bilerek ve yapmam gerekeni yapıp yapamayacağımı sorgulayarak, sırtımda kötü bir his yayıldı. Bu vücut gerçekten ihtiyacım olduğu gibi karşılık verebilir mi, ve bir değil, üç şekil değiştiriciye karşı kendini savunmak için gereken gücü bulabilir mi?

Çünkü ne yazık ki benim için, şekil değiştirenler genellikle gruplar halinde hareket ederler ve iri yapılarından ve az önce yaptıkları küçük *hamleden* anladığım kadarıyla, karşı karşıya olduğum durum da bu gibi görünüyor.

Her halükarda, savaşmak zorundayım.

"Burada bir sorun olmayacağından emin misin, Dean?" Sağımdaki sarışın çocuk, yeşil gözlerini patıkaya doğru çevirerek soruyor. "Ya biri gelirse? Kafeteryaya oldukça yakınız."

"Sorun olmaz." Tam önümdeki Dean ayağa kalkıp kendini düzeltir.

"Biri gelse bile..." Bana doğru eğildi, alaycı bir gülümseme dudaklarını gererken gözlerimle buluştu. "Zaten *oysa* kimse umursamaz."

Öne eğilir ve az önce ittiğim elini uzatır.
uzattı.

"Bunu çok daha kolay bir şekilde de yapabiliriz..." Gözleri vücudumun aşağısına kayar

"*Hepimiz* biraz eğlenebiliriz..."

"Anlaştığımız şey bu değildi Dean!" Joker taklidi yapan adam, *Dean'in* iğrenç teklifini keserek somurtarak söylüyor.

"Ona bir ders verilmeli ve yeri gösterilmeli." Sözlerini tükürürcesine söyler, bulanık gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda, içindeki şiddetli nefret dönüp durur. "Böylesine değersiz bir şey, sadece kullanılıp atılmayı hak eder, tıpkı o küçük fahişe gibi..."

Onun gereksiz küçük konuşmasını bitirmeden, ayağımı uzatıp bacağına vurarak onu öne doğru sendelettim. En iyi şansım, onları hazırlıksız yakalamaya çalışmak ve hızlı hareket etmektir.

Yumruğumu olabildiğince sıkı sıkıyorum ve kafasına doğru ileriye doğru savuruyorum, ama yumruk isabet etmeden önce, yanımdaki başka bir büyük el tarafından yakalanıyor.

Deans.

Beni kolaylıkla yukarı çekip arkamdaki taş duvara fırlatıyor. Vücudum duvardan aşağı kayarken sırtımdan ve omuzlarımdan geçen acı ile birlikte bir şeyin kırıldığını duyuyorum.

"Sanırım nazık olmaya çalıştığım için başıma gelen bu." Dean parmaklarını saçlarımdan arasına geçirip sertçe tutup beni kendine doğru çekiyor. Saçlarımdan her bir teli, sanki onun beni tutan gücüyle kopacakmış gibi, onun tutuşuyla yarıyor.

"Bunu kolay yoldan halledebilirdik," diye iç geçirir ve diğer eliyle pantolonunun kemerini gevşetir, "...ama sanırım, her halükarda nazik davranmazdım." Yavaşça pantolonunun üst düğmesini açmaya başlar ve bir anlık panik hissi zihninin ön saflarına çıkar. Tesis'teki ilk birkaç haftanın anıları ve gardiyanların sürekli tehditleri aklına gelir.

Hemen geri çekildim, yavaşça nefes alıp anıları ve paniğimi bastırdım. Onları yıllardır taşıdığım tüm acımı ve korkumu koyduğum yerin derinliklerine gömdüm.

O zamanlar savaşıp hayatta kalabildiysem, burada ve şimdi de yapabilirim. O zamanlar da gücüm yoktu, ama yine de kendimi koruyabilmişim.

Dean'in yanından alçak bir kahkaha duyulur.

"Nihayet," diye gülümser yeşil saçlı pislik, yanına yaklaşarak bana alaycı bir şekilde bakar. Eli bana uzanırken gözleri göğsüme dikilir. Ve tam bana yaklaşırken, yüzüne tükürürüm.

"Benden alabileceğin tek şey bu."

Geriye doğru sendeledi, yüzünde önce şok ifadesi belirdi, sonra hızla öfkeye dönüştü.

Beni yakalamaya çalışır, ama Dean ona dirsek atar ve onu tekrar geri iter. "Sabırlı ol Leon, sıra sana da gelecek. O zaman istediğini yapabilirsin."

"Sanki ben..."

Dean gülerek başımı daha sertçe geriye doğru çekince sözlerim kesildi. Ben dizimi onun kasıklarına doğru savurmaya çalışırken, o pantolonunun fermuarını indirdi. Ama *Leon* bunu hemen yakaladı ve yüzüne doğru savurduğum yumruğu da yakaladı. *Lanet olası şekil değiştirenlerin hızı.*

Saçımı tutan el bırakılır ve ben geriye doğru itilirim, arkamdaki tuğlalara tekrar çarparım. *Hem de sertçe.*

Hızla kendimi toparlamaya çalışıyorum ama aniden başım yana doğru savruluyor, kendimi toparlamaya ve olanları anlamaya çalışırken gözümde küçük siyah noktalar beliriyor.

Bana vurdu.

O pislik, başımı döndürecek kadar sert bir tokat attı ve dişlerim bu kuvvetle takırdadı.

Acı, yanaklarımdan başıma doğru yayılıyor. Kendimi çabucak toparlamaya çalışırken, zonklayan bir acı kafatasımı delip geçiyor.

hızla toparlanmaya çalışırken.

Yanlara doğru sendeleyerek, elim arkamdaki duvara düşerken, etrafımda boğuk sesler yankılanıyor.

"Bunu en başından yapmalıydın," diye gülüyor *Leon*, "O zaman o kadar aptalca davranmazdın."

"Yüzünün morarmasını ya da şişmesini istemedim... bu tahrik edici değil." Dean, görüşüm netleşmeye başlarken kayıtsız bir tonla cevap veriyor.

"Umurumda değil, eğleneceğim yer onun yüzü değil." Leon'un gözleri uyluklarıma doğru kayıyor, sonra tekrar göğsüme dönüyor. "Ayrıca, onu her zaman arkadan alabilirsin." Boğazından düşük bir kahkaha çıkıyor, dudaklarında karanlık, çarpık bir gülümseme beliriyor.

"Siktir git..."

Bir el omzumu sertçe kavrar, beni dikleştirir ve tekrar duvara çarpmadan önce sözümü keser.

Başım dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, kafamın arkası soğuk tuğlalara çarpıyor. Sırtımda keskin bir acı hissediyorum, duvara çarptığımda hissettiğim acı yeniden ortaya çıkıyor ve içimi daha da kaplıyor.

Orada kesinlikle bir şey kırılmış ya da çatlamıştı.

Büyük bir el boğazımı sertçe kavrayıp yüzümü yukarı doğru çevirirken, vücudum titremeye başlar, ardından bedenler bana yaklaşır.

Kendimi öne doğru atmaya çalışıyorum, ama her iki yanımdan birer el bileğimi kavlıyor ve morartacak kadar sert bir şekilde ikisini de üstümdeki duvara çarpıyor.

Onların tutuşlarına karşı boşuna mücadele edip çırpınırken, işe yaramazlık hissi zihnime sızmaya çalışıyor. Onların bunu yapmasına izin veremezdim, vermeyecektim...

Bir el aniden sweatshirt'ümü çeker, sonra göğsümde soğuk bir hava hissederim, ardından sert bir el göğüslerimi kavrar ve okşar. Düşük bir uğultu ve boğuk bir ses duyarım

"...Fena değil."

Birkaç kıkırdama sesi duyuldu, boğazımın arkasında safra yanıyordu, sadece boynumu sıkıca kavrayan el sayesinde kendimi tutabiliyordum. Onların tutuşlarından ve beni kavramalarından kurtulmaya çalışarak çırpınmaya ve mücadele etmeye devam ettim. Geçmiş hayatımda bile bu kadar ileri gitmemişlerdi. Hapsedilmiş, zihinsel ve duygusal olarak zorbalığa uğramış, morarmış ve çürümüş olmuştum, ama *bu...*

Parmaklar boğazımı sıkarken, bulanık görüşüm netleşiyor ve *Dean'in* boynumu tuttuğunu görüyorum. Ama kendimi

daha fazla itmeden önce, diğer eli hızla sol bacağımyı yakaladı ve bir tarafa doğru itti. Boğazımı saran eli yüzüme doğru kıvrıldı ve uzun parmaklarını ağzımın etrafına dolayarak beni arkamdaki taş duvara doğru itti ve dudaklarımı kapattı.

Diğer eli hızla uyluğuma doğru kayıyor, şekil değıştirme gücü bana hareket etmek veya debelenmek için fazla alan bırakmıyor, kendini bana sıkıca bastırıyor.

Kulağıma eğildi ve "İstersen ağlayıp çığlık atabilirsin, ama kimse seni kurtarmayacak. Hatta muhtemelen oturup gösteriyi izleyecekler... hatta *yardım bile edecekler*." dedi.

Dudaklarından düşük bir hırıltı çıkarken, uyluklarımın üzerinde iğrenç bir sert şişkinlik oluşur. Gözleri altın rengi parlamaya başlar ve bana daha da yaklaşırken dişleri ortaya çıkar. *Piç kurt şekil değıştiren*.

Nefesi boynumu okşadı, "Herkesin hoş gördüğü sessiz küçük *sürtük* olarak kalmalıydın... ama sanırım bu bizim için daha iyi."

Leon gülümser, yüzü iğrenç bir sırıtişla çarpılırken, göğsümü acı verici bir şekilde sıkar. "Çabuk ol, böylece hepimiz sıramızı alabiliriz." Sol bileğim daha yukarı çekilir, omzum ve kolum bu kuvvetle yanar.

"Onu sıkı tut, Cole," diye emreder Leon solumdaki sarışın çocuğa.

"Dean eğlenirken onun tekrar saldırmasına izin veremeyiz." Dean hafifçe geri çekilirken sağ bileğimi tutan el sıkılaşıır, pantolonunu düzeltirken ağzımı ve bacağımyı bırakır. Gözleri tekrar benimkilere dönünce daha koyu bir altın rengi parlar, dudaklarında iğrenç bir sırıtiş belirir. Geriye eğilir, pantolonuma uzanır ve elini hızla çekmeden önce onu biraz aşağı kaydırmayı başarır.

Geriye doğru yuvarlanır, gözleri şaşkın ve yüzü acıdan buruşur, ayakları üzerine düşer ve sonra yere yığılır, alnında kırmızı bir iz oluşmuştur bile.

Dean'e vurduğum yumruktan dolayı başımın ön tarafında hissettiğim acıyı görmezden gelerek başımı tekrar kaldırdım.

Yüzümden aşağıya doğru keskin bir acı ve küçük, ılık bir damla akıyor, ama ben bunu görmezden geliyorum. Artık bunun ya da acının üzerinde durmaya zaman yok. Harekete geçmem gerekiyor.

Karşı koyup elimden gelenin en iyisini yaptığım sürece, şu anda alacağım her türlü zarar buna değecekti.

Etrafımdaki her şeyi kullanarak onlara olabildiğince fazla acı çektirecektim; ellerimi, ayaklarımı, tırnaklarımı, dişlerimi ve bulabildiğim her şeyi.

Kaos ve kargaşanın yaşandığı o kısa anda harekete geçiyorum.

Tüm gücümü kullanarak, beni tutan ellerden bileklerimi kurtarır ve yere düşerim. Dizlerim betona sertçe çarpar, muhtemelen kanar, ama olabildiğince çabuk kendimi kaldırıyorum. Ve tam zamanında, bir çift el beni yanımdan yakalamaya çalışırken, bir diğeri Dean'e doğru hareket ediyor. Dönerek Leon'un ellerinden kaçıyorum ve tüm gücümle ayaklarımla tekme atarak bacaklarını altından vuruyorum.

O, arkasında bulunan metal bir çöp kutusuna çarparak gürültülü bir sesle yere düşer ve çöp kutusu yolda yuvarlanarak arkasında bir çöp izi bırakır.

Arkamdan gelen ayak seslerini duyunca hızla geri dönüyorum, ama tam olarak ayağa kalkmadan iki çift el bana uzanıyor.

Dean ve Cole, ben onların tutuşuna karşı direnirken beni yerden kaldırırlar.

Beni duvara iten Dean, Cole'un ellerini iterek, her iki bileğimi de yukarıda morartacak kadar sıkı bir şekilde kavradı.

Gözleri parlak altın renginde, yüzüme yaklaşırken kurtluğu yüzeye çıkmak üzere.

"Bu küçük numarayı yaptığın için, seninle işimiz bittiğinde, o kadar kırık ve morarmış olacaksın ki, en başından beni seni sikmeme izin verseydin diyeceksin." Konuşmaya devam ederken tükürüğü yüzüme sıçrar, gözlerinden bana doğru zehirli bir nefret sızar, "Seninle işimiz bittiğinde *sürünerek* geri dönmek zorunda kalacaksın." Dudaklarında iğrenç ve aşağılık bir gülümseme belirir, gözleri çarpık düşüncelerinde kaybolur, eli yine pantolonuna uzanır, başını benden güvenli bir mesafede tutmaya devam eder.

Sözleri zihnimde yankılanıyor, zaman düşüncelerimle birlikte biraz yavaşlıyor, "*O kadar kırık ve morluklar içinde olacaksın ki... geri sürünerek gelmek zorunda kalacaksın...*"

Sürünmek... Hayatım boyunca yeterince sürünmedim mi? Başkaları için daha küçük görünmek, taleplere ve emirlere kolayca boyun eğmek? Kendi acıma karşı kör ve sağır gibi davranmak, her gün sessizce huzur ve rahatlama için dua etmek?

Şu anda bile bedenim durmak, vazgeçmek, kimsenin bana ulaşamayacağı gizli bir yerde top gibi kıvrılmak istiyor...

sadece nefes alıp var olmanın getirdiği acıyı hissetmek zorunda kalmayacağım bir yere.

Ve "*kırık ve yaralı*" olmaya gelince... Vücudumdaki gözenekler ve damarlarımda akan kan, *kırık ve yaralı* olduğum sayısını ölçmeye yetmez. Yirmi yedi yıllık hayatımda, bu korkunç iğnelerin hepsini toplasanız bile daha fazla acı çektim. Ve şimdi *daha fazlasını mı* eklemek istiyorlar?

Hayır.

Artık yeter.

Bir fare kadar küçük ve çaresiz bir şeyin bile dişleri vardır ve nefes alabildiğim sürece savaşmaya devam edebilirim.

"Diğerlerinin iğrenç pislikler olduğunu düşünüyordum."

Dean hareketlerini durdurur, ben devam ederken gözleri benimkilerle buluşur. "Ama siz içinüz *pislik* olmayı yepyeni bir seviyeye taşıyorsunuz."

Elini pantolonundan çekip yüzümü tuttu, yüzüme yaklaşarak yanaklarımı ve çenemi sertçe kavradı.

"Saçma sapan konuşmanın sana yardımı olacağını mı sanıyorsun? Senin gibi fahişeler, sizi susturmak için boğazınıza bir şey sokulmadıkça asla çenelerini kapatmazlar." Bana karanlık bir gülümseme attıktan sonra başını Cole ve Leon'a çevirdi.

"Bence biriniz onun ağzını meşgul tutmalı, ben de onu sikeyim..."

Sözleri kesilir, gözleri büyür ve ciğerlerinden hava boşalır.

Shifterlar, özellikle insanüstü güçleri, hızları ve çoğundan daha hızlı iyileşme yetenekleriyle, karşı koyması zor bir gruptur. Ama tüm erkeklerin, hatta doğaüstü varlıkların bile zayıf noktası olan *bir* yer vardır.

"Dean?" Cole, arkadaşının öne eğilip yere düşmesini izlerken kaşlarını çatarak seslendi. Elleri kasıklarını tutarken dudaklarından düşük bir inilti çıktı.

"Ne oluyor lan?!" diye bağırır Leon.

Leon bana uzanırken Cole, Dean'in yanına çömelir.

Onun beni yakalamasına izin veriyorum, yüzü benimkine yaklaşırken omuzlarımda morluklar oluşuyor. O anda hafifçe geri çekilip başımı ona doğru uzatıyorum, kendi acımı izlerken, o beni bırakıp geriye doğru sendeliyor.

İlk seferinde derslerini almış olmaları gerekirdi.

Elimi saçlarımdan arasından geçirip geriye doğru çekiyorum ve parmaklarımdan tanıdık kırmızı bir sıvıyla kaplandığını görüyorum.

"Leon!" diye bağıırır Cole. "Sen delisin! Ne yaptığının farkında mısın?! Artık bittin!" Cole, kendini kaldırıp Dean'den uzaklaşarak bana doğru bir adım atarken bana öfkeyle bakar.

O ilerlerken, ben yavaşça geriye doğru, Leon'un az önce devirdiği çöp kutusuna doğru bir adım atarım. Neyse ki, o çöp kutusuna çarptığında, metal çöp kutusundan bazı kullanışlı eşyalar düşmüştür, aralarında koyu renkli boş bir cam şişe de vardır.

Cole bana ulaşmadan, eğilip camı alıyorum ve o benden birkaç adım ötede dururken parmaklarımın arasında sallıyorum.

Bakışlarım, Cole'un arkasında yerde hâlâ inleyen Dean'e, sonra da bir elini başına koyarak dengede kalmaya çalışan Leon'a kayıyor. *O zaman çabuk halledelim.*

"Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?" Cole'un dudakları kıvrılır, gözleri altın rengi parlar ve bir adım daha yaklaşarak konuşmaya devam eder.

"İkimiz de hiçbir şey yapmayacağını biliyoruz, çok zayıfsın ve zaten hepimiz şekil değiştirenleriz." Omuzlarını silkiyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Biz *iyileşiriz*... ama *sen* iyileşmezsin."

Bir adım daha atmaya çalışır ama ben hızlıca hareket ederek şişeyi en yakınımıdaki duvara vurur ve şişeyi ona doğru çeviririm.

"Elbette şekil değiştirenler iyileşir, ama asıl soru... *ne kadar hızlı iyileştiğidir*," Cole'un gözleri yüzümle kırık ve sivri şişe arasında gidip gelirken, ona bir adım daha yaklaşırım.

"Bununla beni yakalayabileceğini mi sanıyorsun? Ben senden daha hızlı ve daha güçlüyüm Micael." Alaycı bir şekilde güldü.

"Ama yine de sana zarar verebilirim, Cole. Kim bilir, belki şansım yaver gider ve bir atardamara isabet ederim?"

Kendinden emin sırtışı kaybolur, kaşları çatılır ve gözleri benim yüzümdeki ifadeye ve ona doğru uzanan kalın, keskin cama daha yoğun bir şekilde odaklanır.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, hareketlerimi izlerken daha temkinli bir bakışla ona doğru bir adım daha attım.

"Seninle işim bittikten sonra, onunla da biraz vakit geçireceğim." Kırık şişeyi yerde yatan Dean'e doğrultuyorum. "Ne demişti? Ah evet... Onunla işim bittiğinde, *sürünerek geri dönmek* zorunda kalacak... Tabii hala nefes alıyorsa." Omuz silkiyorum ve şişeyi şakacı bir şekilde çeviriyorum. "Ve sizin gibi pisliklerin aksine, benim acelem yok, *burada hızlı iş* yok

"Karanlık bir kahkaha atarım. "Zamanımı alacağım ve bir şekil değiştirenin ne kadar iyileşebileceğini test edeceğim."

Sözlerimle gözleri hafifçe büyüdü, yüzümden hiç ayrılmadan. Gördüğü şey ne olursa olsun, ben bir adım attığımda o da küçük bir adım geri çekildi.

"Sen gerçekten delirdin, değil mi?" Dean'e, şimdi birkaç adım arkasında duran Dean'e bakıyor.

"Belki de *daha önce* deliydim. Her şeye katlandığım, her şeyi kabul edip sessiz kaldığım için." Leon'a bakıyorum, başını sallıyor ve Cole'a doğru titrek bir adım atıyor.

Cole Dean'e eğilir ve kolunu onun omzuna atarak onu kendine doğru çeker.

"Şimdi son birkaç yıldır gördüğüm tüm *nezaketi* geri ödeyeceğim." Elimdeki şişeyi sıkıca tutup, üzerine doğru çeviriyorum.

"*Siktiğimin orospusu...*" Leon bana doğru bir adım atmaya çalışırken geveliyor, ama Cole ona doğru bir tekme atıyor, onu geri itiyor ve tekrar sendeletiyor.

"Şimdi olmaz," diye bağırır Cole.

"*Bir daha asla,*" derim, sesim alçak ve soğuktur. "Sen ya da *onlar* bir daha bana böyle davranırsa Cole... sana söz veriyorum, '*sürünerek kaçmak*' bile bir seçenek olmayacak."

Dean'in kolunu omzuna dolayarak, gözleri hala şaşkın ve odaklanmamış halde onlara doğru gelen Leon'u çağırır.

Onlar tamamen kaybolup gözden düşene kadar, durduğum yerden kıpırdamadan ve elimdeki kırık şişeyi düşürmeden izlerim.

Ağızımdan ağır bir nefes çıkar, ellerimden ve vücudumdan küçük bir titreme geçer.

Kırık şişeyi düşürdüm ve camın parçalanma sesini dinledim. Görüşüm tekrar bulanıklaşmaya ve dönmeye başladı, başımdaki zonklama boynuma ve sırtıma doğru yayıldı. Yavaşça gevşemeye başladıkça vücudumun her yerinden ağrı ve acı çılgınlıkları yükseldi. Bu kadar sabit kalabilmem bir mucizeydi. Sanırım bunun için altı yıl boyunca muhafızların tacizine katlandığım için teşekkür etmeliyim.

Uzakta bir çan sesi duyuyorum.

Kendimi kaldırırken, acıdan yüzümü buruşturuyorum, vücudumun her santimetresi bana oturup hareketsiz kalmamı haykırıyor. Ama kalmayacağım.

Savunma dersi yakında başlayacaktı ve bu sefer kesinlikle kaçırmayacaktım.

BÖLÜM 9

Yüzümdeki ve ellerimdeki kanı temizleyip elimden geldiğince kendimi toparladıktan sonra, eğitim alanına doğru yola çıktım. Alan, geniş açık alanları ve engelli parkur ekipmanlarının geniş alana yayılmış olduğu dev bir futbol sahası gibiydi. Etrafındaki devasa ormandan ayıran alçak metal bariyerler vardı. Yan tarafta, dersler için silahların ve eğitim ekipmanlarının kilitli tutulduğu, sadece öğretmenlerin erişebildiği küçük gri bir bina da vardı.

Zaten sahanın ortasında antrenman yapan otuz kadar öğrenciden oluşan gruba doğru ilerlerken, aniden yan taraftan adım seslenildi.

Boyu 1,80'den uzun, en bekar kadınları bile bayılabilecek bir yüze sahip bir adam beni çağırıyor.

İki derin yeşil gözle karşılaştığımda bir an donup kaldım. Nefesim boğazımda takıldı, büyüleyici özellikleri ve bir meleğin bile kıskanacağı yüzüne kapıldım.

Açık altın rengi saçları rüzgârla dalgalanıyor ve omuzlarına değiyor, kollarındaki kaslar krem rengi gömleğinin kumaşını gerip gerginleştiriyor. Ben yaklaşırken derin yeşil gözlerini bana doğru kısıyor.

Yürümeye devam ediyorum, adımlarımı hızlandırıyorum, dudakları hafifçe büzülüyor ve ben de kime baktığımı anlıyorum.

Sanırım yeni savunma öğretmeni hakkındaki söylentiler doğruymuş.

Bay Valor beni izlerken çenesinde hafif bir seğirme var ve sınıfın önüne geçip Sınıfın önüne doğru bakarken çenesi hafifçe titriyor, ben yaklaştıkça bakışları daha soğuk ve keskin hale geliyor.

"Geç kaldığınız için eğitim sahasında üç tur koşacaksınız Bayan Bane." Sınıftan birkaç kıkırdama duyuldu, ama onun sert bakışıyla anında kesildi.

Sanırım saldırı ve ardından ortalığı toparlamakla birkaç dakika geç *kaldım*.

Sahayı gözden geçiriyorum. En az üç normal futbol sahası uzunluğunda ve en az iki saha genişliğinde olmalı. *Bu biraz zaman alacak.*

Acımı bir an için unutarak esnemeye başladım, ama omurgamdan omuzlarıma keskin bir acı yayıldı. Acıyla yüzümü buruştururken, gruptan tanıdık bir ses duyuldu.

"Üç tur biraz fazla değil mi?"

Tüm gözler sesin geldiği yöne çevrilir, benim gözlerim de tanıdık kahverengi gözlü çocuğa yönelir.

Knox, Bay Valor'a bakarken, Kane ve Xanders onun sırtına öfke dolu bakışlar atıyor.

Anders antrenman sahasını gözden geçirir, başını sallar ve dudaklarından düşük bir ıslık çıkar. "Onun gibi biri için bu *çok* fazla. Yani, fiziksel gücü bile yok, büyü gücü ise hiç yok..." Knox, arkadaşının yanına dirsek atar ve gözlerini kısarak ona bakar, sonra Anders'ın bakışları bana kayar. Kaşlarını çatmış hali yumuşar, gözleri hafifçe büyür ve hızla "*Özür dilerim*" der.

Knox bana doğru bakar, ağzı açık kalır ve donakalır. Bakışları uzadıkça kaşları daha da çatılır, gözleri hızla giysilerime doğru kayar. Pantolonuma geldiğinde gözleri hafifçe büyür.

Aşağıya bakıyorum ve dizlerimdeki lekeleri fark ediyorum. Daha önceki kavgada birkaç çizik oluşmuş ve biraz kan sızmış gibi görünüyor.

Knox'un bakışları benimkilerle buluştuğunda ona doğru bakarım, bana doğru bir adım atmaya çalışırken gözlerinde okunamayan bir ifade vardır. Ama Xander elini uzatır, onu geri çeker ve bana soğuk bir bakış atar.

Onlar için ben, geçmişin zayıf ve acınası bir anısıydım ve şu anda aynı alanı paylaşmak zorunda kaldıkları bir baş belasıydım.

Gri fermuarlı kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıp yere attım ve yavaş bir sprintle koşmaya başladım, arkamdan seslenenlerle aramıza mesafe koymak için.

Artık onların tanıdığı zayıf kız değildim. En hızlı ya da en güçlü olmayabilirdim, ama zihniyetim artık eskisi gibi değildi. Artık değerimin farkındaydım ve çevremdekilerin bana her zaman gösterdiği şeyden daha fazlasını hak ettiğimi biliyordum. Bu ikinci şans, bu yeni hayat... Artık onları için boşa harcamayacaktım.

Koşmaya başladığımda rüzgar saçlarımı ve yüzümü okşuyor. Hızımı artırdıkça içimde bir şey titriyor. Saldırıdan dolayı vücudum ağrıyor ve acıyor olsa da, içimde yavaş yavaş bir güç ve kuvvetin oluştuğunu hissediyorum. Bu *Özgürlük*'tü.

Çok fazla gün, hafta ve yıl, küçük bir hapisane hücresinde ya da *Wensridge akademisi* denen boğucu bir kafeste çürüyerek boşa geçti. Çok fazla küçük ve sıradan an benden alındı ve bu hapisanelerde çok fazla kanım ve gözyaşım döküldü.

Tesis'te hissettiğim acı ve korku, ve ondan önceki akademide geçirdiğim yıllarca süren işkence, farkında bile olmadığım bir parçamı benden almıştı. Beni yalnız ve kırık bırakmışlardı, iyi bir hayatı, *hatta herhangi bir hayatı* hak etmediğime inanmışlardı.

Grubu geçip ilk turumu bitirirken, onların gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Bay Valor, benim belirlediğim tempoya devam ederken onların dikkatini çekmek için sesleniyor.

Hiçbiri bu hissi anlayamazdı; acıları ve ıstırapları, hepsini kucaklayıp yavaş yavaş beni güçlendirmelerine izin verirdim.

Bu, şu anda sahip olduğum özgürlüğün küçük bir tadıydı; beni bağlayan zincirler veya kafesler olmadan etrafımı saran temiz hava. Beni kovalayan hiçbir şey yoktu, önümde sadece sonsuz bir yol vardı ve nereye gideceğime ve ne kadar uzağa gideceğime kendim karar veriyordum.

Geceleri yaptığım antrenmanlar bir şekilde yardımcı olmuştu, belki de dayanıklılığımı artırmıştı, çünkü bir tur daha geçtikten sonra bile hala güçlüydüm ve istikrarlı bir şekilde ilerliyordum.

Son turumda hızımı korudum, nefesim biraz daha ağırlaşmıştı. Grubu gördüğümde yüzümden ve göğsümden küçük damlalar ter akıyordu ve kendimi daha da zorladım.

Bay Valor'a ulaştım, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak nefesimi ve çarpan kalbimi sakinleştirdim.

Bay Valor sınıfa devam etmesini söylerken, başımı kaldırıp iki büyüleyici yeşil göze bakıyorum. Güneş, eğilip bana soğuk bir şişe su uzattığında beyaz altın rengi saçlarını parlatıyor. Gözlerinde hafif bir ışıltı var, bakışları hala biraz soğuk ve temkinli ama eskisi kadar keskin değil.

Kendimi toparlayıp elinden suyu alıyorum ve hızla kendime geliyorum.

Saniyeler içinde suyu yudumlarken ona teşekkür ediyorum. Soğuk sıvı beni hızla serinletip canlandırıyor.

"Diğerlerine katılın, Bayan Bane." O sınıfa geri döner ve ben oraya doğru yürürken onların dikkatini çeker.

Birkaç keskin bakış alıyorum, ama aynı zamanda meraklı bakışlar da var. Grubun arkasına doğru ilerliyorum ve boş bir yer buluyorum.

"Çoğunuzun sorun yaşadığı görüldüğüne göre, duruşu tekrar baştan alacağız." Bay Valor, gruba bakarken dudaklarını sert bir çizgiye getirir ve birkaç öğrenci onun bakışlarından kaçarken sesinde hayal kırıklığına uğramış bir ton vardır.

Grubun önüne geçer, vücudu hafifçe öne eğilir ve elinde tahta uçlu bir kılıç tutar.

Kollarındaki kasları gerginleşir ve tahta bıçağı dışarı doğru savurur, ardından dikkatleri dağıtmak için bıçağı yukarı doğru atar. Vücudunu döndürür, hayali rakibinin sırtına bıçağı saplar ve hayati bir noktayı hedef alarak hızlıca dışarı doğru keser, görünmez hedefini etkisiz hale getirir veya öldürür.

Onun duruşunu izlerken, o düzleşmeye başladığında duruşu ve hareketleri kolayca hatırlıyorum. Bu, dikkatini dağıtmak, sonra da etkisiz hale getirmek veya sakatlamak için kullanılan basit bir tekniktir.

Bu hareketle kim zorlanıyordu? *Bu* onlar için nasıl bu kadar zor olabilirdi?

"Silahı kullanan kişiye ve doğru şekilde uygulanmasına bağlı olarak," Yanlarındaki kıza fısıldayan birkaç çocuğa soğuk bir bakış attı, "Rakibinizi hazırlıksız yakalayabilir ve etkisiz hale getirebilir. Çiftler halinde çalışın." Onlar sessizleşirken, o da onlara doğru ilerler ve yaklaşınca kendilerini küçülterek çekinirler.

Çiftler. Harika.

Maalesef bu sınıfta kızlardan çok daha fazla erkek vardı. Aslında burada sadece üç kızdan biriydim ve onlar da derslerden çok Bay Valor ile ilgileniyor gibiydiler.

Sahaya bakındığımda, kızların zaten erkeklerle eşleştiğini ve erkeklerin birlikte pratik yapma sözü üzerine hemen onlara atladıklarını fark ettim.

Gözlerim beni merakla izleyen iki çift gözle karşılaşır: tanıdık yeşil bir çift ve kahverengi bir çift. *Knox ve Anders.*

Knox bana doğru bir adım atmadan önce birbirlerine fısıldıyorlar, ama bir el omzunu tutunca hemen donup kalıyorlar. Xander'ın kaşları

aşağı çekilir, Knox'tan bana doğru bakışlarını çevirirken sert bir bakış atar. Dudakları yukarı doğru kıvrılır ve Knox ve Anders'a fısıltıyla bir şeyler söyler.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Olan bitenin artık benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ve belki şanslıysam, tek sayı olduğum için tek başıma pratik yapabiliirdim.

Bay Valor bana doğru gelir ve bana küçük bir tahta hançer uzatır. Etrafına bir göz atar ve benimle eşleşecek birini çağırır.

Kaşlarını çatmış Kane, sahanın diğer ucundaki başka bir öğretmen tarafından çağrılmadan hemen önce yavaşça Bay Valor'un yanına geldi.

Kane'in somurtkanlığı, hoşnutsuz bir mops gibi yüzüne kalıcı olarak kazınmış gibiydi. *Sevimliliği hariç.*

İç çekiyorum. Eşleşebileceğim onca pislik arasından, yine de *bu* muş.

"Seninle eşleşmek istediğimi sanma." Dişlerini sıkarak söylüyor. "Senin yanında olmak bile beni rahatsız ediyor."

Onu bu kadar soğuk bir pislige dönüştüren neydi acaba? Eskiden beni kovalayan ve ben incindiğimde ağlayan huysuz bir çocuk, nasıl tamamen soğuk ve tanınmaz birine dönüştü?

Her neyse, artık benimle bir ilgisi yoktu. Onların boktan sözlerini ya da keskin bakışlarını da artık katlanmak zorunda değildim. Onlar nasıl hissettiklerini açıkça belli ettiler, şimdi sıra bende.

"O zaman benim senin yanında olmak zorunda kalmamın ne kadar boktan bir şey olduğunu bir düşün.

senin yanında olmak ne kadar boktan bir şey olduğunu bir düşün."

Kane donar, gözleri hafifçe büyür, ağzı açılır, sonra hızla tekrar kapanır.

Yakınıımızdaki birkaç öğrenci sessizleşir, bazıları kaşlarını çatıp bana sorgulayan bakışlar atar.

Doğru. Genç halim asla karşılık vermezdi ya da fikrini söylemezdi.

"Neye kapıldın ya da küçük şekil değiştiren beynin neyi bozdu da benim seninle eşleşmek isteyeceğimi düşündü bilmiyorum, ama şunu netleştirelim... Senin yanında *bir dakika daha* geçirmek yerine yalnız kalmayı tercih ederim." Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha çıkar. "Hepinizin benim hakkımda ne düşündüğünüz *çok netleşti* ve aramızdaki tüm sevgi, senin saçmalıklarla çoktan yok oldu."

Kaşları çatılır, ağzını açarken dudakları birbirine yapışır, ama onu keserim.

Gözlerimi kısarak, sesimi yavaşlatıyorum, böylece devam ederken söylediğim her kelimenin ciddi olduğunu anlasın. "Sizinle, *hiçbirinizle*, gerekenden fazla birlikte olmak istemiyorum. O yüzden bunu olabildiğince acısız hale getirelim."

Elimde tahta bıçağı sıkıca tutarak, daha önce gösterdiğim duruşu alıyorum. "Hadi başlayalım."

Kane'in donmuş yüzü birdenbire değişir, bana bakarken karanlık ve soğuk bir ifadeye bürünür. "Tabii ki. *Gerçek* sen bu..." Beni baştan aşağı süzer, sert bir ifadeyle yüzünü buruşturur ve yavaşça duruşunu alır, kendi bıçağını sıkıca ellerinde tutar. "*Manipülatif bir kaltak.*"

Farkına varmadan, ona doğru ilerliyorum, tepkim çok hızlı, onu hazırlıksız yakalıyor ve kaçması için çok geç kalıyor.

Bay Valor'un hareketini taklit ediyorum, ama kılıcı fırlatıp arkaya dönmek yerine, onu düşürüyorum, diğer elimle yakalayıp Kane'in önüne saplıyorum.

Omzum ve elimdeki tüm gücümü kullanıyorum, hareketle sırtımda bir acı hissediyorum, kılıcı sapına kadar çevirip onun solar plexusuna saplıyorum. Bir şekil değiştiren için bile bu hareket acı verici olmalı.

Dudaklarından bir homurtu çıkar, gözleri genişler ve sonra acı dolu bir ifadeyle kısıılır. Öne eğilir, diz çöker ve altımızdaki çimlere vurur.

Çömelip, bir elimi omzuna koyarak ağırlığının bir kısmını ona veriyorum ve onu yere daha da bastırıyorum.

"*Manipülatif mi?*" Onun gözlerinin içine bakarak alaycı bir şekilde soruyorum. "Kane'i *manipüle etmek* için çevremde kim var ki? Hepiniz *beni* terk ettiniz, unuttunuz mu?" Kafamı sallıyorum. "Muhtemelen yaptığınız en iyi şeydi. Bana gerçekte kim olduğunuzu gösterdiniz. *Hepiniz sahte, yalancı pisliklersiniz.*" Ağzını açtığında yüzümün sertleştiğini hissediyorum, beni izlerken gözlerinde hafif bir titreme var.

Dik durarak, ağzını açtığında söyleyeceği her şeyi kesiyorum.

"Ve kendini kandırma, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Kane.

Hiçbir şey."

Xander ve Anders'ın Kane'i çağırdığını duyduğumda uzaktan bir zil sesi geliyor.

Grubu geçip Bay Valor'un yanına gidiyorum ve Kane'e ve büyüyen kalabalığa bakarken ona tahta bıçağı uzatıyorum.

Tahta bıçağa bakar, sonra Kane'e döner, kaşlarını kaldırarak bana bakar, dudakları hafifçe kıvrılır, sonra çabucak kendini toplar.

"Sihirli yeteneğin olmadığını duymuştum. Sanırım bunu başka yollarla telafi etmişsin." Bıçağı parmakları arasında sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi çevirir, sonra birkaç metre ötedeki direğe doğru fırlatır ve tam ortasına isabet ettirir. "Bir daha geç kalma, Bayan Bane. Vaktini  ğrenmeye ayırırsan daha iyi olur." Kalabalığa doğru yürümeye başlar.

"Micai." O arkasını döndüğünde sesleniyorum, kaşları soru işareti gibi kalkmış.

"Benim adım Micai. *Bayan Bane* bana pek yakışmıyor." Bunu duymaktan bıktım. *Onunla* aynı soyadı ve onunla birlikte gelen eski anılar. Artık ihtiyacım olmayan güçlü ve prestijli bir aile adı.

Yüzünde okunaksız bir ifade belirir, yavaşça başını sallar ve Kane'in ve kalabalığın yanına doğru gider.

"Ders bitti. Biri Bay Fields'a yardım edip ayağa kalkmasına yardım edebilir mi? Sen bir şekil değiştiresin..." Onun sırtını okşadı, yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. "Bir darbeye dayanabilmelisin Bay Fields." Bana döndü. "Oldukça etkileyici bir darbe olsa bile."

Gözlerim Knox'un gözleriyle buluştuğunda, o tüm tahta silahları geri topluyor. Kane'e yardım eden Anders ve Xander'in yanında duruyor. Kaşlarını çatıyor, ağzını hafifçe açıyor, sonra ben arkana dönüp etrafımdaki gürültüyü görmezden gelerek yatakhaneye doğru yürüyorum.

Kane'e vurduğum için şikayette bulunmayı mı planlıyordu? Bunu unutması gerekecekti.

Bu bir Savunma dersiydi ve gelecekte daha çok morluklar olacaktı, * zellikle de ilerinden biri benimle eşleştirilirse.*

Araziden ayrılıp yurtlara doğru yol alıyorum, hızlıca bir şeyler atıştırıp duş alıyorum.

Gece çöktüğünde, ormanın gölgelerine geri dönüp antrenman yapacağım. Bugün öğrendiklerimizi gözden geçirip kendi varyasyonlarımı ekleyeceğim.

Bugün bana bir şey  ğrettiyse, o da gittikçe g lendiğimdir. Vücudum hala önceki saldırıdan dolayı ağrıyor ve acıyor, ama iyileşiyorum, vücudum eskisinden daha hızlı iyileşiyor. Geceye kadar tamamen iyileşmiş bile olabilirim.

Belki henüz gücümle bir şekil değiştireni alt edemiyordum, ama kendimi savunabiliyordum ve yakında çok daha fazlasını yapabilecektim.

BÖLÜM 10

Kendimi daha fazla zorlarken, bükülüp eğilirken, bir duruştan diğerine geçerken vücudumu döndürürken, sırtımdan terlerin aktığını hissediyorum, ta ki hepsi bir akışa dönüşene kadar. Sanki dans ediyormuşum gibi.

Antrenman yapmak gittikçe kolaylaşıyordu, hareketlerim daha hızlı ve akıcı hale geliyordu, zihnim bir sonraki hamleyi belirlemeden önce vücudum doğal bir şekilde dönüşüyordu.

Ayrıca çok daha uzun süre dayanabiliyordum. Daha önceki turların küçük "cezası" bir göstergeyse, dayanıklılığım da artıyordu.

Gözlerimi kapatıp duyularımı açarak bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum; nefes alıp, etrafımdaki rüzgârın ve yaprakların sallanışıyla hareket ediyor, beni çevreleyen doğayı ve geceye uyanmakta olan gece yaratıklarını dinliyorum.

Ağaçlardaki yaprakların hışırtısını, üstümde ve uzakta kanat çırpma seslerini, sağımdaki ağaçlarda düşük bir ötüşü ve ardından solumdaki orman zemininde koşuşturan küçük bir yaratığın ayak seslerini duydum.

Hareketlerim sona erdiğinde dudaklarım hafifçe kıvrılır, yüzümden ter damlarken kalbim göğsümde çarpmaktadır.

Gözlerimi yavaşça açıyorum ve küçük açıklığımın etrafındaki ormanda başka herhangi bir hareket olup olmadığına odaklanıyorum.

Her gece bu alanı kendime ait ilan etmiş ve ormana giren herkesi dikkatle izlemiştim.

Birkaç gece önce, önceki sefer gördüğüm gümüş saçlı adamı tekrar gördüm, ama neyse ki o her zaman ormanın en karanlık kısmına, daha çok vahşi büyülü canavarın olduğu yere doğru gidiyor gibi görünüyordu.

O da mı antrenman yapıyordu? Ve büyülü canavarlara karşı mı? Kafamı salladım.

Başkalarının ne yaptığı beni ilgilendirmiyordu, benden ve benim küçük alanımdan uzak durdukları sürece, huzur içinde antrenman yapabilirdim ve önemli olan da buydu.

Açıklıkta, küçük bir sincap büyük bir çam ağacına tırmanırken, gri bir baykuş yukarıdan onu izliyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Durduğum yerden, sanki önümdeymiş gibi net ve ayrıntılı olarak görebiliyordum, ama en az otuz metre uzaktaydılar.

Görünüşe göre duyularım ve fiziksel gücüm her geçen gün daha da güçleniyordu. Beklediğimden bile daha fazla gelişıyorlardı.

Derin bir nefes alıyorum, üzerimden esen hafif serin rüzgârın ve gece ormanının huzurunun tadını çıkarıyorum.

Omuzlarımı geriye doğru çekip ayın yumuşak ışığında güneşlenirken, aniden sağımdan yüksek bir kükreme duyulur. Çevredeki ağaçları sarsar, etraftaki kuşları ve hayvanları kaçıırır, onları orman zemininde koşturur.

Gürültünün geldiği yöne döndüm, gözlerimle karanlık ormanda bu tüyler ürpertici sesi çıkaran yaratığı aradım.

Her neyse, büyük bir şey olmalıydı.

Belki bir ayı ya da bir tür vahşi büyülü yaratık?

Ormanın içlerine doğru ilerledikçe bazı hayvan izleri görmüştüm. Bu ormanın çevresinde kesinlikle vahşi hayvanlar vardı, ama ben sadece yaban domuzu, kurt ya da büyük bir vaşak izleri görmüştüm. O sesi çıkaracak kadar büyük bir şey yoktu ve neyse ki büyülü bir şey de yoktu.

Sırtımdan bir ürperti geçti.

Kapüşonlu ceketimi tutup çeneme kadar fermuarını çektim, soğuk sonbahar havası terime çarparak beni titretmişti.

Yoksa tüylerimi diken diken eden yaratığın uluması mıydı?

Gücümü "test etmek" için Tesis'te her türlü yaratıkla savaşımışım, ama bunlar genellikle gardiyanların yakalayabildiği veya yetiştirebildiği vahşi büyülü yaratıkların mutasyonlarıydı.

Zamanla, hissettiğim korkuyu aşmayı öğrendim. Hayatta kalmak, savaştığım ve hayatta kaldığım en korkunç veya iğrenç yaratıklara karşı bile benim önceliğim haline gelmişti.

Ağaçlara ve gölgelere yakın kalarak, ilerledikçe olağandışı seslere kulak vererek, ulumanın geldiği yöne doğru yaklaşıyorum.

Sadece kapana kısılmış bir hayvan ya da bir başka hayvanla bölge için kavga eden bir canavar da olabilirdi.

Ancak orman, akademideki öğrenciler için bir nedenden dolayı yasak ve girilmesi yasaktı. Vahşi hayvanlar ve büyülü yaratıklar en önemli sorun olduğundan

bu yüzden, özellikle de ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, birkaç tane olması o kadar da uzak bir ihtimal değildi.

Başa çıkamayacağım bir şey görürsem oradan hemen kaçabilirdim, ama bunun benim ve küçük eğitim alanım için bir tehdit olup olmadığını görmem gerekirdi.

Her gece antrenman yaptığım alanda büyük bir yırtıcı hayvanın gizlendiğini bilerek kendimi güvende hissedemezdim.

Ormanın en karanlık kısmı olan bu bölge, en kısıtlı bölgeydi. Bu, vahşi büyülü canavarların burada serbestçe dolaştığı ve öğrenciler hatta öğretmenler bu bölgeye girdiklerinde saldırıların meydana geldiği anlamına geliyordu.

İçeriye doğru ilerledikçe, ortam daha ürkütücü ve karanlık hale geliyor.

Hava daha da soğuklaşıyor ve etrafımı ürpertici bir sessizlik sarıyor, bu ormanın bu bölümlerinde rüzgar bile ağaçların arasından esmek istemiyor.

Zemin düz değil ve karanlık, toprak bile soğuk ve ölü gibi görünüyor. Etrafımı çevreleyen ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyor, karanlık yaprakları ve dalları yukarıda parlayan ayın en ufak ışığını bile engelliyor.

Kabarık dallardan birini itip geçiyorum ve ayaklarımın altında bir ağaç kökü yığımına takılıyorum. Yakındaki bir dala tutunup dengemi sağlamaya çalışıyorum, ama ayağım yine takılıyor. Bu sefer dengemi sağlayamıyorum ve düşüyorum, dik bir yokuş aşağı yuvarlanıyorum.

Düşmeye devam ederken elim kesildi ve kollarım sıyrıldı, ellerim karanlık ormanlık alana inerken hiçbir şeye tutunamadı.

Yumuşak bir şeye çarptığımda aniden duruyorum, düşüşümü durduran çalı veya çalıya minnettarım.

Kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum, ancak yumuşak çalıların içine daha da batıyorum. O anda hissediyorum.

Bir sıcaklık.

Yaprak ya da çalı gibi hissettirmeyen bir şey... *kürk* gibi hissettiriyordu.

Elimi ona sürttüm. Çok yumuşak ve... *tüylüydü.*

Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ve bu yaratık uyanıp karşılık vermeden ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama ayağa kalkar kalkmaz ayaklarımın altındaki bir şeyin üzerinde kayıyorum.

Sonunda önceki konumuma geri düştüm, ama şimdi ıslak hissediyordum ve altımda yer alan her neyse onunla kaplıydım.

Yaratık hala uyanmamış, hatta kıpırdamamıştı bile.

Tereddütle elimi yumuşak kürküne geri koyuyorum, bir hareket ya da ses bekliyorum.

Ama hiçbir şey olmadı.

Daha yakına eğilip, kulağımı tüylü kürküne dayadım. Bir saniye geçti, sonra on, sonra otuz... Hiçbir şey yoktu.

Kalp atışı yoktu.

Her ne hayvan olursa olsun, artık ölmüştü.

Yavaşça kendimi tekrar yukarı çekiyorum, bu sefer altımdaki yaratığın cesedini destek olarak kullanıyorum.

Üzerimdeki bulutlar ve ağaçlar arasında bir açıklık, ay ışığının küçük bir kısmının süzülerek etrafıma ulaşmasına izin veriyor ve ben hemen donup kalıyorum.

Etrafımdaki orman tahrip olmuştu; ağaçlar kökünden sökülmüş, kabukları parçalanmış ve orman zeminine dağılmıştı, ağaç kökleri yerinden sökülmişti ve orada daha önce ne olduğu belli değildi. Tam bir katliamdı.

Ama en rahatsız edici şey, önümde yatan hayvanın cesedi idi; kocaman kahverengi bir boz ayının cesedi.

Ya da ondan geriye kalanlar.

Cesedi, ya da en azından çoğu, önümde parçalanmış bir yığın halinde yatıyordu. Uzunları koparılmış ve etrafımızdaki ormanın farklı yerlerine dağılmıştı.

Yaratığın kopmuş kafasının cansız gözlerine bakarken boğazımdan kaçmaya çalışan safrayı yutuyorum. Kafası, durduğum yerin karşısındaki iki ağacın arasına sıkışmış, açık çenesinden kırmızı sıvı yavaşça damlıyor.

Boş siyah gözlerine bakarken, başka bir soğuk titreme sırtımdan aşağıya doğru koşuyordu, sonra başımı çevirdim.

Böylesine büyük ve vahşi bir hayvanı ne öldürmüştü? Hangi canavar ya da canavar, böylesine bir hayvanı bu kadar kolay parçalayarak etrafını harap etmeyi başarmıştı?

Çevreme hızlıca bakındım, gözlerim uzaktan gizlenen herhangi bir şey var mı diye her yöne taradı.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika

daha. Ama hiçbir şey yoktu. *Neyse ki.*

Duyularımı açık tutarak, parçalanmış cesede geri döndüm.

Belki de bunu yapan yaratığın ne olduğu konusunda bir ipucu kalmıştır?

Antrenman yaptığım ormanda neyin gizlendiğini bilmem gerekiyordu.

Elbette, burası benim küçük açıklığımdan oldukça uzaktı, ama bu yaratığın beni bulmayacağını veya küçük bir atıştırma aramaya gelmeyeceğini kim söyleyebilirdi?

Etrafıma ve önümdeki cesede daha fazla ışık sızıyor.

Sadece gövdesi kalmış, uzuvları ve kafası olmasa da, neredeyse iki metre uzunluğunda görünüyor.

Bu ayı çok büyük olmalıydı.

Tüylerini okşayarak, tanıyabileceğim pençe izleri veya ısırık izleri ararken, aniden ellerimin artık ıslak değil, yapışkan olduğunu fark ettim.

Çamur kurumuş ya da kumlu hale gelmiş olmalıydı, yapışkan değil.

Ellerimi ayının cesedinin üzerindeki küçük ışık ışınlarına doğru uzattım ve şimdi ellerimin tanıdık bir kırmızı sıvıyla kaplı olduğunu fark ettim.

Ve sadece ellerim değil, baştan ayağa her yerim kaplıydı. Sanırım daha önce kaydığım şey de çamur değildi.

Yanımdaki cesetten ayaklarımın altına kırmızı bir sıvı damlıyor. Gözlerimi karanlık gökyüzüne çevirirken dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıkıyor şansımı düşünürken.

Zamanda geriye döndüğümde tüm şansımı tükettim mi acaba?

Düşüncelerimi silkeliyorum ve cesede daha yakından bakıyorum. Gereğinden fazla burada kalmamalıyım.

Cesedin ön tarafı daha çok parçalanmış et ve kanlı bir kütle gibiydi, gövdesi parçalanmış ve şeritler halinde yırtılmıştı, ne bir pençe ne de bir ısırık izi vardı, sihirli bir canavarın bile.

Cesedin etrafında dolaşarak aramaya devam ederken, karanlık bir düşünce aklıma geldi.

Bu, yemekle ilgili değildi.

Ceset parçalanmış olsa da, ısırık izi yoktu ve yenmiş olabilecek kadar çok et ve kan vardı.

Bu yaratık ilkel miydi ve kendi bölgesini mi koruyordu, yoksa yeni bir bölge mi ele geçiriyordu?

Yoksa bu başka bir şey miydi, çok daha kötü bir şey mi? Avlanmak, öldürmek ya da eğlenmek için miydi?

Arkamı dönüp etrafımdaki karanlık ormana bakarken, omurgamdan soğuk bir ürperti geçiyor.

Her ne idiyse... hala dışarıda ya da yakınlarda olabilirdi.

Gökyüzündeki ışık kaybolur, orman yine ürkütücü bir şekilde kararmaya başlar ve orman zemininde buz gibi soğuk bir sis oluşmaya başlar.

Uzakta yaprakların çıtırtısını duyarım ve kafamın içinde bir ses bana oradan çıkmamı, koşmamı söyler.

Dönüp, bacaklarımın beni götürdüğü kadar hızlı bir şekilde ormanın içinden koşmaya başlıyorum.

Her neyse, kahverengi bir boz ayıyı alt edip onu parçalara ayırabilecek kadar büyük ve güçlü olmalıydı.

Tesis'te sayısız çılgın yaratıkla savaşmıştım, ama içgüdülerim bana bunun başka bir şey olduğunu söylüyordu.

şu anda sahip olduğum güçle, başa çıkamayacağım bir şey

Ormanın içinden koşuyorum, etrafımdaki her şeyi görmezden geliyorum ve akademi binasını gördüğümde yavaşladım.

Kızlar yurduna doğru hızla koştum ve arka kapının kilidini çabucak açtım.

Kanlı ayakkabılarımı çıkarır, hızla odama çıkarım, kıyafetlerimi banyo zeminine atar ve doğrudan duşa girerim. Suyu sonuna kadar açarım, hem kanı hem de içimi kaplayan soğuşu temizlemek umuduyla.

Er ya da geç, o ormanda gizlenen şeyle yüzleşmek zorunda kalacaktım, özellikle de o şeyin bölgesi genişliyorsa, ama bu gece o gece değildi. Bu kadar erken saatte o kadar büyük bir şeyle başa çıkacak gücüm ve çevikliğim yoktu.

şimdilik geri çekileceğim, ama bir dahaki sefere çekilmeyeceğim.

Öğrendiğim bir şey varsa, o da en büyük avcıların bile av haline gelebileceğidir.

BÖLÜM 11

Kafeteryaya doğru yürürken midem gurulduyor.

"*Modern Dil ve İdeoloji*" dersine yetişmek için kahvaltıyı atlamıştım. *Bu ders*, aslında modern İngilizce dersinin süslü bir adıydı.

Bayan Cheron iyi bir öğretmendi, ama derse geç kalmamak ve onunla uğraşmamak gerektiğini bilirdiniz, 1,57 boyundaki minyon yapısına rağmen, dikkate alınması gereken küçük bir güçtü.

Koridorda yürürken esniyorum, hemen ardından bir gurultu daha geliyor.

Ne yazık ki, bir sonraki ders olan Bayan Bruswick'in "*Büyüler, İllüzyonlar ve Lanetler*" dersi arasında ara yoktu. Ve o, beni sıkıcı dersinden atmak için her türlü bahaneyi seve seve kullanırdı.

Zamanında gelmiştim ve yaşlı cadıyı kızdırmak için parlak bir gülümseme takındım. Ama ne yazık ki midem için, onun her saniye süren konuşması sonsuz bir ebediyet gibi geliyordu. Belki de beni sınıftan atmasına izin vermeliydim... Hayır, onun sürekli somurtkan hali *paha biçilemezdi*.

Midemden gelen bir başka gurultu, beni düşüncelerimden kopardı, tam da domuz pastırması kokusu burnuma çarptığı sırada.

Kafeterya kapısından içeri girip, odadaki normal fısıltıları ve bakışları görmezden gelerek doğrudan yemeğe doğru yöneldim.

Kalın dilimlenmiş brioche ekmeği içinde taze yapılmış bir kulüp sandviç ve yanında patates kızartması gözüme çarptı ve ağzımın suyu aktı.

Sandviçi işaret edip garsondan hızlıca alıyorum, bu da küçük bir kıkırdama yaratıyor. Biraz meyve suyu alıp, her zamanki sabah yerime hızla yöneliyorum.

Neyse ki orada pek kimse oturuyor gibi görünmüyor.

Oraya doğru ilerlerken, kemikli bir omuz bana çarptı. Biraz sendeledim ama tepsimi ve yemeğimi tutmayı başardım. Arkama baktığımda, zümrüt yeşili kravat takan iki kız gülerek yerlerine oturuyorlardı.

Tepsimi yere koyduğumda, masalarından bana bakıp durduklarını ve yüksek sesle alaycı yorumlar yaptıklarını görüyorum.

"Yemeğini gerçekten çok seviyor olmalı."

"Bu... kalçalarından belli oluyor."

"Tanrım, nasıl o kadar yiyebiliyor?"

"Burada kim olduğunu sanıyor ki? Yerini bilmiyor mu?"

"Ve nerede oturduğunu sanıyor? Onun yerine oturtulmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Sonuncusu kaşlarımı çatıp, seçtiğim yeri sorgulamama neden oluyor. Bu masanın ne önemi var ki? Bu masanın yanında kimseyi görmemiştim, oturup yemek yiyenleri saymıyorum bile. Sanırım bu biraz garipti... Yoksa bu, beni kafeteryadan uzaklaştırmak veya ayrılmamı sağlamak için bir yol muydu? Onların varlığından beni uzaklaştırmanın başka bir yolu mu?

Seslerin geldiği yöne bakıyorum ve bana doğru gülen kız grubuna gözlerimi kısıyorum.

Onları görmezden gelerek sandviçime geri döndüm ve tam o sırada sessizleştiler.

Şimdi ne olacak? Yeme şeklimi mi, ağızma ne kadar yemek sığdırabildiğimi mi yorumlayacaklardı?

Onlara doğru bakıyorum, yüzleri solgun, yemek kuyruğuna bakıyorlar. Sonra hızla tavşan yemlerine geri dönüyorlar, kahkahaları ve sesleri artık tamamen kesilmiş durumda.

Ne? Çıtır çıtır domuz pastırmasının görünümü onları sessizliğe mi sürükledi? Yemeği sevmemin birçok nedeni vardı, *aslında çok uzun bir liste*. Şimdi o çılgın sırtlanları susturmak da bu listeye eklenecekti.

Kulüp sandviçimden bir ısırık daha alıyorum, ağızımda eriyen lezzetli tatlar boğazımdan çıkmak isteyen mırıldanmayı bastırıyorum. Üzerime bir gölge düşerken bir ısırık daha alıyorum. Sandviçimi sıkıca tutup tabağımı kendime çekiyorum, karanlık bir ses keskin bir şekilde konuşuyor.

"Benim yerimde oturuyorsun. Çekil."

Önümdeki uzun boylu, karanlık silüete bakışlarımı kaydırıyorum, kollarındaki dövmeleeri yavaşça takip ederek boynuna kadar çıkıyorum, orada kırmızı bir kravat gevşekçe asılı duruyor. Kolları sıyrılmış ve ellerine kadar uzanan siyah kafatası ve yılanları gururla sergiliyor, her parmak eklemi ve parmağı dövmeleerle kaplı.

Yumruklarını sıkıyor ve gözlerim hızla yüzüne kayıyor.
tanıdık bir yüz.

Öfke içindeyken *bile* neredeyse tanrısal görünüyordu. O kadar insanlık dışı güzel bir yüz ki, tüm o karanlık dövmeleer, piercingler ve

cinayetkar havası olmasaydı, onu cennetten gelen bir varlık sanabilirdiniz.

Yaklaşırken koyu saçları yüzüne düşüyor. Saçlarını geriye atarak, delici mavi gözlerini ortaya çıkarıyor ve bir kez daha "*Çekil*" diyor.

O, sanırım cep bıçağını çıkarırken, ben sandviçimden bir ısırık daha alıyorum ve bana doğru sert bir bakış atıyor.

"Bunu daha önce konuşmamış mıydık?" Gözleri bana dikilirken onun gözlerine bakıyorum. "Bu okuldaki tüm koltuklar senin mi..." Elini dondururken gözlerinde bir anlık bir tanıma parıltısı beliriyor, "Yoksa sadece benim oturduğum koltukları mı seviyorsun?"

Gözleri bir anlığına büyüdü, sonra dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Doğru, İngilizce dersindeki çılgın kız."

Gözlerim hafifçe büyüdü. Kimdi o ki bana deli diyordu? Oturma düzeni yüzünden bıçak çeken ben değildim. Ayrıca o ders Dünya Tarihi'ydi, İngilizce değil.

Elindeki bıçağı bir kenara atıp arka cebine koydu.

Sanırım bugün bıçaklama havasında değildi.

Önümdeki sandalyeyi çekip oturdu. "Tam tersi, Küçük Kırmızı. *Benim* alanıma giren sensin."

Küçük Kırmızı? Bana öyle mi seslendi?

Sandviçimden bir ısırık daha alıp, bitirmeden konuşmaya başladım. "Burada adını göremiyorum."

Gülümsemesi neredeyse çılgınca bir şeye dönüşür, kaşını kaldırırken dişleri parlar. "Öyle mi? Bunu düzeltmem gerekecek."

Uzun parmaklarıyla masaya vuruyor, sanki ilginç ve eğlenceli bir şey görmüş gibi her hareketimi izliyor.

Tabağımdan çıtır çıtır bir patates kızartması alıp yemeye devam ettim. Bu kadar yarım yamalak biriyle konuşmaktan hiçbir şey elde edemezdim.

Tam bir patates kızartması daha ısırırken, eli tabağıma ve patates kızartmalarıma uzanır. Elim otomatik olarak öne doğru fırlar. Büyük eli donar, küçük metal çatal parmak uçlarından sadece birkaç milimetre uzaktadır.

Gözlerimi onun parmaklarına dikiyorum.

"Kendine al." Gözleri bir anlığına genişledi, sonra kahkahaya boğuldu.

Kahkahası derin ve boğuktu, tınısı omurgamda hafif bir titreme yaratır. Odanın geri kalanı sessizliğe bürünürken, bir an için sersemlerim.

Bana doğru dönünce kahkahası kesilir, gözlerimiz tekrar buluştuğunda gözlerinde bir parıltı belirir. Dudaklarında yayılan gülümseme ayak parmaklarımı kıvrır ve omurgamın aşağısında bir şey hareket eder.

Bana doğru eğildi, dumanlı kokusu burnuma çarptı. "Paylaşmayı sevmiyor musun, Kızıl?"

Sözleri beni trans halimden çıkarır. Kafamı sallarım.

"Yemeğimi değil."

"Yani, çılgın ve sahiplenici. Çoğu normal insanın partnerinde görmek istediği özellikler değil, Red." Başını sallayarak bana doğru eğildi. "Ama şahsen, ara sıra biraz çılgın olmanın sağlıklı olduğunu düşünüyorum. Ve sahiplenici olmak..." Alt dudağını ağzına çekerek gözleri biraz parladı, "Bir kadının bir şeye sahip çıkması çok seksi, özellikle de kanlı bir hal alıyorsa."

Bir garsonun tepsisi yemek masasının arkasına düşer. İkimiz de dönüp kendi küçük dünyamızdan çıkarız.

İç çekerim. Bu adamı dinleyerek ne yapıyordum ki? Belli ki biraz deli ve dengesizden fazlasıydı, bıçaklarını çıkarıp koltukta oturan birine emirler yağıdırıyordu.

Öyleyse neden kalıp dinliyordum?

Neden yemeğimi alıp gitmedim? İnatçı olduğum ve oturduğum yeri sevdiğim için mi? Yoksa diğer insanlarla yaptığım tek konuşmaların beni aşağılayan veya küçük düşüren konuşmalar olması nedeniyle mi?

Yoksa iletişim kurmayı o kadar çok mu istiyordum ki, onunla vakit geçirmekten gerçekten onunla vakit geçirmekten zevk alıyor muydum?

Kendi düşüncelerimde kaybolmuşken, eli aniden o kadar hızlı bir şekilde öne doğru hareket etti ki, bu hareketi tamamen kaçırdım.

Çalıntı çıtır patates kızartmasını ısıtırken bana şeytani bir gülümseme attı ve beni izlerken dudaklarından şakacı bir mırıldanma çıktı.

"Bazı şeyler paylaşıldığında... ya da çalındığında çok daha lezzetli olur, Kızıl."

Çatalımı sıkıca tutup, ağzındaki yarısı yenmiş patates kızartmasına doğru uzattım. "Afiyetle ye, çünkü bir tane daha almayacaksın."

Gülümsemesi genişlerken gözleri hilal şeklinde olur, "Biri seni aç bıraktı mı, Kızıl?" Parmaklarındaki patates kızartması kırıntılarını yalayarak kıkırdar.

Onun kıkırdaması aniden kesilirken, aramızda bir sessizlik anı geçer.

.

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçerken, onun şakacı gözlerinin yavaşça daha karanlık bir şeye dönüştüğünü izlerim. Ve şimdi, bana şimdiye kadar gösterdiği şeyin, kendisinin kontrollü bir versiyonu olduğunu anlıyorum. Daha karanlık bir şeyin yüzeyin altında gizlendiğini, saldırmak için fırsat kolladığını.

Bana o kadar karanlık, o kadar derin ve neredeyse vahşi bir bakış atıyor ki, cevap veremiyorum. Beni izliyor ve o delici mavi gözleriyle, benim görmek istemediğim, *kimsenin* görmemesi gereken bir şeyleri gördüğünü anlayabiliyorum.

Ağzımı açıp bunu inkar etmek, şakacı bir şekilde gülüp geçmek istiyorum. Zaten bu hayatta hiç böyle bir şey yaşamadım. Ama tam konuşmak üzereyken, o başını sallar ve ayağa kalkar.

Masayı sallıyor, o kalkıp kafeteryadan çıkarken patates kızartmalarım tabaktan düşüyor, tek kelime etmeden geldiği gibi hızla gidiyor.

Gruplar onun gidişini izlerken odayı sessizlik kaplar. Sonra tekrar konuşmaya ve gülmeye başlarlar, o gittiği için sesleri artık daha yüksek.

Sinir bozucu bir kıkırdama tekrar başlar.

"O bile onun yanında durmaya dayanamıyor."

"Tabii ki onu iğrenç bulur, şuna bir bak." "Muhtemelen saçmalıklarıyla onu kandırmaya çalışmıştır."

"Sence kokusu da kötü mü?" Salata yiyen sırtlanlar gülüyor.

Bakışlarım, hepsi aynı düz saç stiline ve manikürlü tırnaklara sahip olan küçük kız grubuna yönelir.

Söyledikleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama yüksek sesleri başımı ağrıtiyordu. Ve az önce deli bir adamla yaşadığım kafa karıştırıcı ve tuhaf anın ardından, onlara hiç havamda değildim.

"Eminim Halloween dansına gidecek kimsesi bile yoktur. Yani kim onu davet eder ki?"

"Bu çok üzücü." Kıkırdayarak, "Yani, benim zaten üç partnerim var ve bir tane daha cevabımı bekliyor, o ise bir tane bile bulamıyor mu? Bu çok acınası."

"Ama kim onun gibi birini ister ki?" Hepsi bana döndüler, aşırı parlak, lekeli dudaklarında alaycı bir somurtma vardı.

Gözlerimi devirip, masamdan kalkarken alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Hiçbir şeyin beni yemekten vazgeçirebileceğini düşünmemiştim..." Onlara bakıyorum, herkesin kaldırdığı kaşlarla karşılaşıyorum, *"Ama sanırım bu,*

çevremdeki insanlara bağılı."

Masalarının önünden geçerken yüzleri buruşuyor.

"Sesleriniz mide bulandırıcı. Sadece dinleyerek birini bu kadar tiksindirebilmek neredeyse bir yetenek... *Neredeyse*."

Kafeterya kapısından çıkıyorum, koridora doğru ilerlerken arkamda bir dizi cırtlak ses kalıyor ve birdenbire sert bir şeye çarpıyorum.

Bir el beni tutmak için uzanır, ama yanmış gibi hemen geri çekilir.

Yukarı bakarım ve tanıdık kahverengi gözlerle karşılaşırım.

Knox donakalmış, bakışları hafifçe genişlemiş ve ellerine ve bana bakarken biraz garip davranıyor.

Arkasında kahkahalar ve Anders'ın sesi duyulur.

"Neden gecikiyorsun dostum, açım..." Knox'un diğer tarafında beni gördüğünde sözleri ağzında donar. "Oh."

"Anders, ne yapıyorsun? Yolumu kapatıyorsun." Kane, gözleri bana düşmeden önce seslenir, alışılmış somurtkan ifadesi yüzüne yerleşir.

Knox ve Anders'ı itip geçiyorum, Kane artık binadan çıkmamın önündeki tek engel. O, benim 170 santimlik boyumdan neredeyse 30 santim daha uzun.

"Çekil." diyorum sertçe. Onun saçmalıklarına tahammülüm yoktu. Daha önce sırtlanlar yüzünden yeterince başım ağrımişti.

Gözleri kısılır, sonra birden parlar. "Kibarca sor."

"Kane." Knox, sesinde hafif bir uyarı tonuyla seslendi. *Ama kimin onun yardımına ihtiyacı vardı ki?*

Kane'e bir adım daha yaklaşıyorum, ayak parmaklarımız birbirine değiyor ve ben onun kendini beğenmiş gözlerine dik dik bakıyorum.

"Geçen sefer konuştuğumuzda dersini almadın mı?" Gözlerimi kısarak, ağzını açtığı anda sözünü kesiyorum. "Çocukken çok inatçı ve huysuz bir çocuktun, her şey karamsar ve dikenliydi, ama ben senin bu yanını bile *severdim*."

O irkilir, kaşları hafifçe titrer ve gözleri biraz yumuşar.

"Sadece hırlamak ve havlamak bilen soğuk bir pisliğe dönüşmen ne yazık." Omzumu onun yan tarafına dayadım, onu yolumdan çekip, arkamdaki sesleri görmezden gelerek binadan çıktım.

O duyguları ve anıları ait oldukları yerde bırakacağım.

Geç

miş. Artık önümdeki çocukları tanımıyorum. Çocukluk arkadaşlarım kırık gençliğimle ve anılarımla birlikte çoktan kayboldu.

Duygularım hayatımı uzatmayacak ya da akademide hayatımı kolaylaştırmayacaktı, önceki hayatımda hiçbir işe yaramamıştı. Kimse bana yardım etmek için adım atmadı, bana yapılan işkenceyi ya da travmayı durdurmak için. Ve kimse ben zor durumdayken bana elini uzatmadı.

Hayır, beni kendi ıssızlığımın uçurumuna daha da itti.

Geçmişin umudu tamamen yok oldu ve artık yoktan var edemezdin.

Kızlar yurduna doğru yol alıp odama gidiyorum.

Artık aklımda sadece gelecek var ve geçmiş, ders çıkarılacak acı hataların anısı olarak kaldı.

BÖLÜM 12

Bir hafta daha çabucak geçti. Her gece antrenman yapıyordum ve çok daha hızlı ve güçlü olmuştum, ama bir tıkanma noktasına geldiğimi fark ettim. Artık aynı rutini yapmak pek sonuç vermiyordu ve tek başıma yapabileceklerim sınırlıydı.

Tesiste, ister canavarlar ister mutasyona uğramış yaratıklar olsun, savaşmaya zorlanıyordum. Bu beni sınırlarımın ötesine itti, hayatta kalmak tek önemli şeydi.

Tekrar yaşamak istediğim bir şey değildi, ama beni daha ileriye götürecek ve daha fazla büyümeme yardımcı olacak bir şey yapmam gerekiyordu.

Beni daha da ileriye götürecek ve daha fazla büyümeme yardımcı olacak bir şey yapmam gerekiyordu.

Geceleri antrenman yaparken küçük açıklığımda kalmıştım, ama son zamanlarda ormandaki havada bir değişiklik hissedebiliyordum. Daha az hayvan dolaşıyordu ve ormandan ve antrenman yaptığım yerin yakınlarından ürkütücü bir his geliyordu.

Belki de o ayıyı öldüren canavar benim küçük antrenman alanıma yaklaşıyordu.

Öğrencilerin çoğu hafta sonu için erken ayrıldığından, şimdi bunu öğrenmek için mükemmel bir zamandı.

Gizlice avludan geçip ormana giriyorum. Küçük açıklığımanın ters yönüne doğru ilerleyip ormanın derinliklerine giriyorum, batan güneşin ışığı hala yolumu aydınlatıyor ve ürkütücü ormana korku filmi havası katmıyor.

Düz olmayan orman zeminini üzerinde yürürken adımlarıma dikkat ediyorum.

Ayaklarımın altında kıvrımlı ağaç kökleri yayılıyor, kalın sivri dallar yaprakları olmayan dallar çevredeki ağaçlardan dışarı çıkıntı yapıyordu. Doğa, izinsiz girenlere uzak durmalarını söylüyordu.

Ne kadar ilerlersem, arazi o kadar zorlaşıyor ve ışık hızla geceye dönüşürken, etrafımı saran ormana soğuk bir sis sızmaya başlıyor.

Bölgeyi ürkütücü bir sessizlik kaplıyor, rüzgar bile buradan esmek istemiyor.

Sağımdaki bir ağaçtan çıkıntı yapan keskin bir ağaç kabuğuna avucum takılıyor.

Küçük yarayı kontrol etmek için durduğumda, solumda bir hışırtı sesi duydum.

Hızla arkamı dönüp, antrenman sahasındaki dolaptan gizlice aldığım hançeri kapıyorum. Küçük metal bıçak, onu kavradığımda parıldıyor.

Bu, bir canavara, özellikle de büyük bir canavara karşı en iyi silah değildi, ama kafeteryadaki küçük metal çatallardan daha iyiydi.

Savunma pozisyonu alırken çalılardan vahşi bir hırıltı duyulur, olabileceği tüm yaratıkları hayal ederken kalbim bir anda hızlanır.

Yaratık çalılardan atlayıp, benden sadece birkaç adım ötede dişlerini gösterirken, hançeri sıkıca kavradım. Yeşilimsi altın rengi gözleri parıldayarak bana doğru daraldı.

Hayvanı görünce kalbimin çarpıntısı yatışır. Bir dağ aslanı.

Gördüğüm en büyüğü olmalıydı, boyu iki metreyi buluyordu, ama daha büyük ve daha kötüleriyle de savaşmıştım. Bir dağ aslanını alt edebilirim.

Vücudumu daha da alçaltıp çömelme pozisyonuna geçerken elimdeki hançeri çeviriyorum.

Hayvanın gözlerine bakılırsa, beni bir ısırık almadan bırakmaya niyeti yoktu.

Yine kükrer, gözleri hareketlerimi izlerken yavaşça bir adım yaklaşır.

Elimdeki bıçağı çevirerek, yakında gelecek saldırıya hazırlanırken, birdenbire donup kalır.

Titrek bir adım geri atar, sonra dönüp hızla kaçar.

Ormanın içinden koşarak uzaklaşmasını izlerim, bir kez bile arkasına bakmaz.

Dik durmaya çalışırken, zihnim az önce olanları anlamaya çalışıyor böyle büyük bir dağ aslanının bir hançerin parlamasından korkması mümkün değildi.

Ormana doğru bakarken kaşlarım çatılır, dağ aslanı artık tamamen gözden kaybolmuştur.

Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçıyor. Bu, antrenmanımı bir üst seviyeye çıkarmak için iyi bir yol olurdu.

Seni yemek isteyen bir hayvandan kurtulmaya çalışmak kadar iyi bir eğitim yoktur.

Dönüp, antrenman yapmak için küçük antrenman alanıma doğru ilerlerken, aniden donup kalıyorum. Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalıyor.

İki karanlık buz mavisi göz, durduğum yerin karşısındaki ağaçların arasından bana bakıyor. İnsan ya da ormandaki doğal bir hayvan için fazla büyük.

Gecenin karanlık gökyüzü ve loş ışık, onun ne tür bir büyülü canavar olduğunu anlamayı zorlaştırıyordu.

Karanlık orman ve etrafındaki ağaçlar onu gizliyor, ama derimde hissettiğim buz gibi titreme, ondan kaçmam gerektiğini söylüyor.

Yavaşça bir adım atıyor, gözleri tamamen bana odaklanmış durumda, devasa vücudu hafif hareketiyle etrafındaki ağaçları sallıyor.

Canavarın büyüklüğü nefesimi kesiyor. Dört ayak üzerinde yürürken bile boyu iki buçuk metreden fazla olmalı. Kürkü gece kadar siyah, uçları neredeyse buz gibi görünen beyaz ve mavi ipliklerle süslenmiş ve etrafındaki doğa, sadece onun görünüşüyle donup büzülmüş gibi görünüyor.

Soğuk bir sis, etrafındaki orman zeminini kaplıyor, ama dört pençesini, hepsinin ucunda jilet gibi keskin pençeleri ve büyük, kıllı bir kuyruğu olduğunu görebiliyorum. Canavar bana kurt adam veya cehennem köpeği gibi bir şeyi hatırlatıyor, ama onların üç katı büyüklüğünde. Ve her gözeneklerinden, karanlık ve ölümcül bir güç yayılıyor.

Büyük ağızından düşük bir hırıltı çıkıyor ve titreşimi ile yanındaki ağaçları sallıyor.

Bir adım daha atarak bana yaklaşıyor.

Varlığımın her zerresi bana koşturuyor, arkamı dönüp kaçmamı haykırıyor. Bu canavar her ne ise, her zaman avını yakalayan bir avcının görünüşüne sahip ve bu gece avı benim.

Canavar yaklaşıırken omurgamdan bir titreme daha geçer, gözleri sadece bana sabitlenmişken vücudum donmuş halde kalır.

Dudakımın içini ısııyorum, damlayan bakır rengi kanın tadını alıyorum. Bu, donmuş halimden çıkmama ve kendime gelmeme yardımcı oluyor.

Gözlerim canavara odaklandı. Bir daha asla kaçmayacaktım.

Bir daha asla savaşımadan pes etmeyeceğim.

Şimdi bu canavardan kaçarsam, kesinlikle peşimden gelecektir ve sadece büyüklüğüyle bile beni saniyeler içinde kolayca yakalayabilir.

Savaşımam gerekiyordu.

Elimdeki hançeri sıkıca kavrar ve biraz eğilip, yakında gelecek saldırıya hazırlanırım.

Antrenmanlarım sayesinde daha güçlü ve daha hızlı olmuştum ve bu sefer bu hayatı kimseye *ya da hiçbir şeye* teslim etmeyecektim.

Bundan kurtulmalıydım. *Kurtulacaktım.*

Ve bu canavar her neyse, onu yenecektim.

Bana doğru yaklaşmasını izledim, artık sadece birkaç metre uzaktaydı, dudaklarından derin bir hırıltı çıkarken keskin dişlerini bana doğru gösterdi. Dudakları açıldı, sanki beni izlerken sırtıyormuş gibi görünüyordu.

Aniden ileri atıldı, pençelerini uzatarak bana uzandı.

Sola doğru yuvarlanarak açık bir alana kaçtım. Canavar bana doğru koşarken, kendimi döndürüp ters çevirdim ve ayağa kalktım. Birkaç saniye önce arkamda duran ağaç, şimdi canavarın ayaklarının dibinde parçalanmış, kabuğu parçalara ayrılmış halde yatıyordu.

Görünüşe göre, kahverengi boz ayıyı parçalara ayıran bu canavardı. *Kelimenin tam anlamıyla.*

Elimde hançeri tutuyorum, sıkı tutuşumla sapı artık derime batmış durumda.

Canavarın hareketlerini izleyerek, bana gelmesini bekliyorum, ağır nefeslerimi ve çarpan kalbimi yavaşlatıyorum. Burada düşmeyeceğim.

Daha önce bir kez öldüm, ama bunun ikinci kez olmasına izin vermeyeceğim.

Ellerimi hafifçe kaldırdım, sağ elimdeki bıçağı çevirdim ve bana doğru gelen canavara bakışlarımı daralttım.

Yine saldırıyor, bu sefer ona doğru koşarak yarı yolda karşıladım.

Bana saldırır, ama ben kaçarım, uzattığı pençelerinin ve büyük vücudunun altından kayarım.

Kılıcı dışarıya doğru ve canavarın yan tarafına doğru savurarak, benden uzaklaşmadan onu yakaladım. Büyük dişleri yüzümden birkaç santim uzaklıkta gıcırdadığı anda, kenara atladım.

Orman zemininde çömelmiş, bıçağımı hazır tutmuş, bir sonraki saldırısını bekliyorum ki, aniden canavar eğiliyor, vücudu neredeyse benimkini taklit ediyor.

Karanlık gözleri parıldayarak benimkine bakarken, bir titreme daha vücudumu sarar.

Bunlar vahşi, akılsız bir canavarın gözleri değildi, kan dökmeye susamışlardı, ama bir şekilde *hesaplayıcıydılar* da.

Bu canavar, daha önce gördüğüm hiçbir büyülu yaratıkta olmayan bir zekaya sahipti. Hareketleri bile bunu kanıtlıyordu.

Ay ışığı üzerimize düşerken buz mavisi gözleri parlıyor, karanlık kürkü vücudunu saran soğuk sisle diken diken oluyor.

Bulutlar ayın son ışığını da örtünce her şey hızla karanlığa gömölür, sanki canavara tekrar saldırması için bir işaret verilmişçesine.

Ben ayağımı uzatıp onu dengersizleştirmeye çalışırken, büyük vücudu bana doğru yönelir, sonra hızla sağa döner. Benim hareketimi tahmin ederek havaya sıçrar ve büyük bir meşe ağacını sıçramak için kaldıraç olarak kullanır.

Ben ona vurmadan önce havada dönerek beni orman zeminine fırlatır ve bükülmüş ve yırtılmış bir ağaç gövdesine çarpar.

Ağaç kabuğu yan tarafımı keser ve kanatır.

Ben büyük kırık gövdeye doğru geri çekilirken, canavar bana doğru koşar ve dizlerimi kendime doğru çekerim.

Yanımdaki yara genişliyor ve acıdan yüzümü buruşturuyorum, ama canavar yaklaşırken onu kaldıraç olarak kullanarak ağaca daha da yaslanıyorum.

Saniyeler içinde üzerime atlar, dişleri rahatsız edici derecede yakındır, ben de harekete geçerim, tüm gücümü bacaklarıma ve canavarın büyük yüzüne doğru iterim.

Bu bana sadece bir an kazandırır.

Elimde hala tuttuğum hançeri çevirip canavarın yan tarafına saplarım, boynunu yakalamaya çalışırım ama başaramam.

Canavar beni geriye doğru itti, kafamı kalın tahtaya çarptı ve boğazından derin bir hırıltı sesi çıktı.

Kafam çarpmanın acısıyla ağrıyor, ama dönüp kaçmaya çalışırken canavar hırlıyor, nefesiyle yüzümün yan tarafını okşuyor.

Dişleri ortaya çıkmış, her biri keskin ve parlak. Buz gibi gözleri bana doğru kısılırken, hareketlerim durur, bu vahşi yaratıktan nasıl kaçacağımı bilemem.

Soğuk nefesi tenimi okşadı, vücudumun her sinirinde ürperti hissettim, sahip olduğum tek silahın ormanın çok uzaklarında, ulaşamayacağım bir yerde olduğunu gördüm, metal bıçağı canavarın kanıyla kaplıydı.

Bir başka hırıltı beni parlayan mavi gözlerine geri çekiyor.

Dudakları geri çekildi, önceki hırıltı ve hırlamalardan farklı garip bir ses çıktı, sanki canavar gülüyordu.

Soğuk nefesi, bu sesle birlikte yüzümü okşadı. Bana o kadar yakındı ki, yüzündeki kılların cildime dokunduğunu hissedebiliyordum.

Nefesimi tutarken kalbim göğsümde hızla atıyor.

Bu benim sonum muydu? Bir canavar tarafından yenilmek mi? Soğuk ormanda, yine tek başıma ve kimse tarafından bilinmeden ölmek mi?

Hayır... Böyle ölemem. Bir daha olmaz.

Neden bana bu ikinci şans verildi bilmiyorum, ama üçüncü bir şans alacağımı sanmıyorum.

Yumruğumu sıkarak, yanıma kesen ve başımı zonklatan acıyı görmezden geliyorum.

İlk seferinde, kilitli ve o cehennemde tek başıma yanarken bile sessizce gitmedim. Ve bu sefer özgürdüm, zincirlerim yoktu, sadece tasma takılması gereken kocaman bir köpek vardı.

Canavar beni izlerken ben de onu izliyorum.

"Isır..." Her kelimeyle tüm öfkemi ortaya çıkardığımda, dudaklarımdan tanıdık olmayan, boğuk bir ses çıkıyor. "Ama kolay pes etmeyeceğim."

Garip bir ses boğazından yükseldi, beni izlerken gözlerinde mavi bir parıltı belirginleşti. Ama harekete geçmeden, etrafımızı büyük bir soğuk rüzgar esti, sis bizi ve çevremizi tamamen kapladı. Yüzüme çarpan buz gibi soğuk, gözlerimi kapatmaya zorladı.

Hızla gözlerimi tekrar açtım ve buz gibi beyaz sisin etrafımızı kaplamasını izledim. Sis yavaşça ormana geri çekilmeden önce görüşüm bulanıklaştı ve karardı. Büyük canavar onu takip etti ve bana son bir kez daha parlak mavi gözleriyle bakarak uzaklara kayboldu.

O ve garip sis ortadan kaybolduğunda, gözlerimi çevredeki alana çevirip, yaratığın nereye gittiğini görmek için her santimetreyi taramaya çalışıyorum.

Böyle bir cesedi o kadar kolay saklayamazdı.

Neler oluyordu?

Ben kendimi güvende hissettiğim anda ortaya çıkıp beni öldürmeyi mi planlıyordu?

Gözlerim hiçbir şey görmüyor, kulaklarım da uzaktan gelen küçük yaratıkların sesinden başka hiçbir ses duymuyor.

Gitmişti. Ama neden?

Beni istediği yere getirmişti. Neden gitmiş olabilirdi ki?

Omuzlarım çöküyor, arkamdaki kırık ağaç gövdesine yaslanıyorum.

Dudaklarımdan acı bir kahkaha çıkıyor. *İlk raunt senin, canavar...*

Daha fazla zorlanmak istedim ama ölmek istemedim. Ama şimdi benim zamanım değildi.

Daha güçlü olmam gerekiyordu.

Bu yeterli değildi.

Orada oturup, uzaktaki sis tamamen dağılana ve çevrede hiçbir hareket sesi duyulmayana kadar izledim.

Yavaşça kendimi yukarı çekiyorum, her hareketimde yan tarafımdan keskin bir acı yayılıyor ve başım zonkluyor. Yavaşça ormanın içinden sürünerek ilerliyorum ve akademiye doğru yol alırken etrafımdaki hareketleri gözlemliyorum. Elimi yaralı tarafıma koyuyorum, kesik hala kanıyor ve acı hala keskin, ama yavaş yavaş iyileştiğini ve iyileştiğini hissedebiliyorum.

Darbe nedeniyle orada kesinlikle kırık veya çatlak kemikler de vardı ve bunların tamamen iyileşmesi muhtemelen bütün gece sürecekti.

Bir saat gibi gelen bir süreden sonra, sonunda uzaktan yatakhaneyi görüyorum, ama ağaçların arasından çıkmak üzereyken sesler duyuyorum.

Ağaçların arkasına saklandım, ani hareketimden dolayı vücudum acı içindeydi.

Sesler geçip uzaklaşana kadar bekledim ve birkaç dakika daha bekledikten sonra tekrar ayağa kalktım.

Bazı öğrencilerin gizlice dışarı çıkması veya sokağa çıkma yasağını çiğnemesi alışılmadık bir durum değildi, yakalanmadığınız sürece, öğretim üyeleri bunu görmezden geliyordu.

Sinir bozucu derecede yavaş bir hızla gölgeden gölgeye sıçrayarak, yurtlara ve odama geri döndüm.

Yatağın üzerine düşüyorum, etrafımdaki oda uykuya dalmak için yavaşça kararmaya başlıyor, vücudum gevşerken vücudumdaki ağrılar ve yaralar yavaşça iyileşiyor.

Gecenin yorgunluğu ve acısıyla uykuya daldım, son düşüncem daha güçlü olmam gerektiği idi. Ve canavarla ikinci raundu kazanmanın bir yolunu bulmak.

BÖLÜM 13

R Sonsuz bir karanlıkta koşarken, uyanık mı, uykuda mı yoksa ölü mü olduğumdan emin değilim ve akademide daha önce gördüklerimin hepsinin bir illüzyon olup olmadığından emin değilim.

Yoksa bu da bir illüzyon mu?

Etrafımda sesler duyuyorum; yaklaşan boğuk sesler, bağırış ve çığlık sesleri, ama kelimeleri anlayamıyorum.

Nereye gittiğimi veya ne için koştuğumu bilmiyorum, sadece durmamam gerektiğini biliyorum. İlerlemem gerekiyordu.

Bir şey sol kolumu yakalıyor ve beni geri çekmeye çalışıyor, cildime sıkı ve ağır bir şekilde baskı yapıyor. Elimi kurtarmaya çalışarak onu çekiyorum ama sonra sağ koluma yapışıyor ve ne olduğunu hissetmemi ya da onu benden çekip almamı engelliyor.

Sonra, sanki yerin kendisi beni yerinde tutmak istiyormuş gibi, bacaklarım altımda ne varsa ona yapışıyor ve bir adım daha atmamı engelliyor.

Bir şey bacaklarımdan ve sırtımdan yukarı doğru kaymaya başladı, kalın ve ağır bir şeyle beni kaplayarak boynuma doğru ilerledi.

Etrafımdaki sesler daha yüksek hale gelir, hala boğuk ve anlaşılması zor olsa da, sanki beni çağırıyormuş gibi.

Etrafımda bulanık ve soluk görüntüler belirmeye başlar, ama insanların kavga ettiğini anlayabiliyorum.

Metallerin çarpıştığı sesleri, koşan ve hareket ederken birbirlerine bağırان insanların seslerini duyuyorum.

Ortam hala karanlık, insanlar soluk ve bulanık, sanki eski bir filmi yakından izliyormuşum gibi.

Etrafımda, yanımdan ve içimden geçerek hareket ediyorlar. Demek bu gerçek değildi.

Bir illüzyon ya da rüya, ya da bir tür anıydı. Anı mı?

Hayır, böyle bir şeyi hatırlamıyorum. Bu bir savaştı, bir tür kavgaydı.

Görüntü değişiyor; daha fazla kavga ve boğuk sesler, ama bu sefer birkaç net şekil seçebiliyorum.

İki kişi, daha büyük bir grupla savaşıırken siyah metal bir kılıç ve mızrak tutuyor. Silahların her santimetresi, tepeden tırnağa saf siyah. Sanki onları tutan kişinin bir uzantısıymış gibi hareket ediyorlar ve kendilerine yaklaşan her şeyi ve herkesi kolaylıkla kesip biçiyorlar. Ve sanki bir tür trans halindeymişim gibi, gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Ellerim onları gördükçe hareket etmeye çalışıyor, avuçlarımda o karanlık metali tutmak istediğim hissi düşüncelerimi tamamen ele geçiriyor.

Görüntü yine değişiyor; uzakta tek bir kişi var.

Bu sefer bir şeyden ya da birinden kaçıyor, ellerinde benzer bir silah tutuyor.

Tüm bunlar ne zaman sona erecek diye düşünürken, birden gözlerimiz buluştu.

Koyu mavi gözler uzaktan bana bakıyor, uzun boylu, karanlık figür karanlıkta gizlenmiş olarak izliyor.

Bana gözlerini kısarken, bulanık kolunu kaldırıp silahını bana doğru fırlatınca irkiliyorum.

Bu bir rüya ya da illüzyon olsa bile, riske girmek istemiyordum.

Hareket etmeye, beni yerinde tutan ağır kayayı veya ağırlığı itmeye çalışıyorum. Ağır kısıtlamalara karşı mücadele ediyor, kollarımın ve bacaklarımda biraz hareket etmeye başladığını hissedene kadar çekiyorum.

Bir daha asla kafese kapatılmayacağıma ve rüyalarımın bile buna izin vermeyeceğime kendime söz verdim.

Bıçak bana çarptığı anda, tüm gücümle kendimi ileri doğru ittim.

Bıçak göğsüme saplanıyor, siyah bıçak derime gömülüyor. derime saplanıyor.

Acının gelmesini beklerim, ama hiçbir şey hissetmeyince bunun bir illüzyon olduğunu hatırladım.

Bu yüzden mi hiçbir şey hissetmedim?

Bıçak içime daha da derinlemesine giriyor, göğsüme gömülüyor ve yavaşça vücudumda kayboluyor.

Böyle bir şeyin beni paniğe sevk edeceğini düşünürsünüz, rüyada bile olsa, ama bunun yerine sakın hissediyorum, bıçak vücuduma daha derine sızarken içimde yayılan hafif bir sıcaklık hissi.

Aniden, uzuvlarımı tutan ağırlık ve yük kaybolur. Vücudum artık beni yerinde tutan her neyse ondan kurtulmuştur.

Etrafımdaki karanlık sallanmaya ve titremeye başlar, altımdaki zemin bu değişimle sarsılır.

Karanlıkta çatlaklar oluşmaya başlar, etrafımdaki alan hızla kaybolurken, çatlaklardan kör edici bir ışık sızar.

Işık pencereden içeri girip beni uyandırırken, elimi gözlerimin üzerine çekiyorum. Yatakta uzanmış, kuşların cıvıltılarını ve uzaktan gelen yaprak hışırtılarını dinlerken, rüyamdaki görüntüler zihnimde canlanıyor.

Aklımda pek çok soru dolaşıyordu.

Bu ne tür bir rüyaydı? Beni transa geçiren o siyah bıçaklar neydi? Neden parmak uçlarım ve avuç içlerim sadece onları düşündüğümde karıncalanıyordu? Ve o mavi, parıldayan gözler kime aitti?

Kafamda pek çok soru dönüyordu, ama bu sadece bir rüya olabilirdi; tuhaf bir rüya, hayal gücümün ya da bilinçaltımın ürünü.

Kafamı salladım, uzuvlarımı gererken dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı.

Vücudum daha dinlenmiş ve enerjik hissediyordu. Dün geceki kavgadan sonra tam tersi olacağını düşünmüştüm.

Eskiden yaramın olduğu yere bakıyorum, artık tamamen iyileşmiş cildimi sadece yırtık ve çamurlu giysiler kaplıyor.

Giysilerimin ve saçımın şu anki dağınıklığı ve yanımdaki kurumuş kan olmasaydı, dün gece de bir rüya olduğunu düşünürdüm.

Sıcak ve rahat yatağımdan kendimi zorla kaldırıyorum, lekeli battaniyeyi yataktan çekip yere atıyorum.

Onu yakında yıkamam gerekecek, ama önce sıcak bir duş alacağım.

Kirli ve yırtık giysilerimi çıkarıp banyo zeminine atıyorum ve duşa giriyorum. Sıcaklığı en yükseğe çıkarıyorum, ama eski tesisat nedeniyle maalesef istediğim kadar sıcak olmuyor ve suyun dün geceki kavganın izlerini temizlemesine izin veriyorum. Suyun yüzümden akmasına izin veriyorum, sıcaklığı sürekli koştururan düşüncelerime yatıştırıcı bir merhem gibi geliyor. Musluğu kapatıp rahatlatıcı duşumu bitirmeye gidiyorum, ama sonra bugün Cumartesi olduğunu hatırlıyorum, yani ders yok ve acele etmeme gerek yok.

Musluğu açık bırakarak, birkaç dakika daha huzurlu bir anın tadını çıkarıyorum ve musluğu kapatıp kendimi kurulamadan önce yavaşça vücudumu ovuyorum. Sağ kalçamdaki dövme benzeri izi parmaklarımla okşuyorum, sonra sol kalçamdaki izi, sonra birden donup kalıyorum ve ayaklarıma bakıyorum.

Orada, ayak bileklerimde küçük, kavisli siyah bir çizgi ve onun üzerinde küçük bir hilal şekli var. Eğilip, parmağımla her birini izliyorum. Rengi kalçalarımıdakilerle aynı, ama iz sadece yarısı kadar. Sağ ve sol ayak bileklerime bakıyorum, ikisinde de aynı siyah dövme benzeri izler var.

Bunlar ne anlama geliyordu? Neden şimdi ortaya çıkmışlardı? Gelecekte daha fazlası olacak mıydı?

Önceki hayatımda yoklardı, bu yüzden belki de neden ve nasıl burada olduğumun gizeminin küçük bir parçasıydılar.

Parmaklarımla ayak bileklerimdeki ve sonra kalçalarımıdaki her izi yavaşça okşuyorum. Onlara baktığımda endişeli veya tedirgin hissetmedim. Onlara karşı bir tür aşinalık, gerçek bir bağ hissettim, sanki her zaman orada olmaları gerekiyormuş gibi.

Bu kelimeler zihnimi doldurduğunda, içimi bir doğruluk hissi kapladı. Sanki içimde her zaman onları bekleyen boş bir yer varmış gibi.

Banyo aynasında boynumda kurumuş küçük bir kan lekesi fark etmeden önce siyah izlere daha sevgiyle dokunuyorum. Duşun tadını çıkarırken gözümünden kaçmış olmalı.

Sıcak su musluğunu açtığımda, eski musluk önce hışırdayarak çalışmaya başladı, sonra musluktan neredeyse hiç ılık su akmayan küçük bir damlama haline geldi.

Gözlerimi deviriyorum. Bu eski "özellikler" sinirlerimi bozuyor.

Şımartılmaya veya lüks eşyalara ihtiyacım yoktu, ama düzgün bir su akışı hoş olurdu.

Kan lekesini temizledikten sonra eski musluğu kapatmaya gittim, ama aniden metal başlık elimde kırıldı ve kırık musluktan banyo zemine su fışkırmaya başladı.

Neyse ki eski tesisat sayesinde çok fazla su akmadı.

Hala musluğun metal başlığını tutarken, onu kırık musluğa iterek bir şekilde su akışını durdurmaya çalıştım.

Sertçe bastırarak, başlığın altındaki kırık metale yapıştığını ve akan suyu daha küçük bir damlama haline getirdiğini izledim. Su lavaboya sızdı, akış artık sadece küçük bir damlama halindeydi ve temizlemesi daha kolaydı.

Bakışlarım elimle yeni şekillendirilmiş musluk arasında gidip geliyor.

Gücümün arttığını biliyordum, ama metali bu kadar kolay bükmek mümkün değildi. Yoksa musluklar gerçekten o kadar eski miydi, yoksa daha ucuz muydular?

Hala lavaboya küçük bir su akıntısı damlayan bükülmüş metale tekrar bakıyorum.

Eski ya da ucuz olsa bile, daha önce hiç *bu kadar* zayıf hissetmemiştim.

Kafamı sallayarak gardıroba doğru yürüdüm ve lacivert bir eşofman altı ile beyaz bir tişört giydim.

Gücüm bir gecede bu kadar artmış olamazdı, değil mi? Pencereme dönüp uzaktaki ormanı seyrettim. Bunu test etmenin bir yolu vardı.

Hazırlanıp, uyumlu bir lacivert kapüşonlu sweatshirt giydim ve hızla ormana doğru yola çıktım.

Küçük açıklığa doğru ilerlerken, ormanın gündüzleri farklı bir atmosfere büründüğünü fark ettim.

Ağaçlar ve çimler güzel, zengin yeşil tonlara bürünür, güneş tepede parıldarken doğa en güzel haliyle karşımıza çıkar, küçük kuşlar ağaçların arasında birbirlerini kovalayarak uçar.

Gözlerimi kapatıp, yavaşça nefes alırken etrafımı saran huzurlu sesleri dinledim.

Uzakta küçük bir su akıntısı vardı, ormanda küçük hayvanların koşturma sesleri duyuluyordu ve yeterince odaklanırsam, akademide uzaktan birkaç ses duyabiliyordum.

Gözlerimi açıp, açıklığın karşı tarafındaki büyük, sağlam bir ağaca doğru yöneldim. Daha önce yumruklarımın gücünü test etmek için kullandığım ve *bana verdiğimden* daha fazla kesik ve çürükle kaldığım ağaç.

Bakalım bir değişiklik olmuş mu?

Yumruğumu sıkıp omuzlarımı geriye çekerek kalın ağacın önüne geçtim. Hızlı bir yumrukla ileri doğru hamle yapıp, vuruşa tüm gücümü verdim. Yumruğum ağaca çarptığında kabuktan kıymıklar havaya uçu.

Yumruğumu geri çekiyorum, derimde birkaç kıymık ve kesik var, ama iyileşme sürecim yaraları kapatıyor ve her zamankinden daha hızlı çalışıyor.

Gözlerim elimle ağaç arasında gidip geliyor, ağacın ortasına kadar uzanan kocaman bir delik ve yumruk izi var.

Dudaklarımdan titrek bir nefes çıkar.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Kabuk, yarım metre kalınlığındaki bir ağaç gövdesi değil de bir karton levha gibi hissettirmişti.

Bir adım geri çekildim, tek yumruğumun neden olduğu hasara gözlerim fal taşı gibi açıldı. Elime baktım, tüm kesikler ve sıyrıklar tamamen iyileşmişti, dudaklarımdan küçük, inanamayan bir kıkırdama çıktı, gözlerim ağaç ile yumruğum arasında gidip geliyordu.

Görünüşe göre iyileşme hızım da birkaç kat artmıştı. Eskiden bu küçük sıyrıkların iyileşmesi en az bir saat sürerken, şimdi bir dakikadan az bir sürede kaybolmuştu.

Bu, dün geceki olay yüzünden miydi? Canavarla olan kavga, yeni bir seviyeye ulaşmam için gerekeni aşmamı mı sağlamıştı?

Ama bir gecedен sonra bu kadar güçlü olmak...?

Kafamı salladım, gözlerim ayaklarıma düştü.

Yoksa başka bir şey miydi?

Ayak bileklerimde yeni oluşan küçük izlerle mi ilgiliydi? Ya da bu sabah o garip rüyadan sonra neden bu kadar zinde hissettiğimle mi ilgiliydi?

Cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Buraya ve on yıl öncesine nasıl ve neden geri getirildiğimi bile bilmiyordum. Neden *şimdi*? Minnettarım ama böyle ikinci şanslar ya da mucizeler ama neden ben?

Bu da şükretmem ve sorgulamamam gereken başka bir şey mi?

Gözlerim ağaca doğru kısılrken, parlak mavi gözlerin canlı görüntüsü aklıma geliyor. Siyah bıçaklar ve garip görüntüler. Önceki hayatımda hiç olmayan siyah izler üzerimde beliriyor. Ve şimdi, bu kadar genç yaşta hayal edebileceğim her şeyi aşan bir güç ve iyileştirme yeteneği.

Belki de bazı şeyleri araştırmaya başlamam gerekiyor. Kendim ve bu gücün ne olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu. Her zaman kendimi güçsüz bir cadı olarak görmüştüm, ama şimdi sanırım hiç cadı olmadığımı düşünüyorum.

Cadılar ve büyücüler böyle bir fiziksel güce sahip değildi ve ben kesinlikle bir şekil değiştiren değildim.

Hayvana dönüştüğümü hatırlayacağımı eminim.

Belki de anne babama çekmemişim... ama o zaman ben neydim ve bu güç nereden geliyordu?

Gökyüzüne baktım, güneşin etrafında yüzen büyük gri bulutlar ışığını karartıyordu ve ben iç geçirdim.

Her şeyi tek tek ele almam gerekecekti.

Zaman.

Artık bolca sahip olduğum, buradaki tek müttefikim olan şeydi. Ve onunla, her bir yapboz parçasını toplayıp, resim tekrar bir bütün olana kadar hepsini bir araya getirecektim.

Ne olursa olsun, her gün tek tek ilgileneceğim. Şu anda antrenman yapmalıyım.

Terden sıırıslıklam olana ve her santimim yanıp ağrıyana kadar çalışacağım. Ve kafamda dolanan tüm sorular arka plana itilebilecek ve bugün için artık bir endişe kaynağı olmayacak.

Koşmaya başlıyorum, sonbahar rüzgarı yanımdan esip geçiyor ve çevrem hızımla birlikte hızla bulanıklaşmaya başlıyor.

Dudaklarım hafifçe gülümsüyor. *Sanırım ben de daha hızlı olmuşum.*

BÖLÜM 14

'da kafeteryaya girip, beni çağıran peynirli omlete doğru ilerliyorum.

Tüm hafta sonu antrenman yapmıştım, hatta pazar günü sabah altı da koşmak için uyanmış ve on beş mili kolaylıkla koşmuştum. Duyularım da yeni boyutlara ulaşmıştı, işitme duyum çok daha uzak mesafelere ulaşıyor ve görme duyum bir şekil değiştirenle bile yarışacak kadar keskinleşmişti.

Her iki gün de şafaktan gün batımına kadar antrenman yaptım, sonra da baykuşlar avlanmayı bırakıp uykuya dalana kadar tekrar antrenman yaptım. Zaten hafta sonları burada yapacak başka pek bir şey yoktu. Kafeterya bile kapalıydı, bu yüzden tüm öğünlerim ya soğuk bagetler ya da kızlar yurduunun mutfağından aldığım hazır erişteydi.

Ağzım sulanıyor, Finn'den omletimi alıp yanıma su alırken dudaklarımdan bir mırıldanma çıkıyor.

En sevdiğim kahvaltı mekanına doğru yola çıkıyorum, ama oturmadan önce koltuğumda bir şey fark ediyorum. Daha önce orada olmayan harfler var.

Yazı dağınık ve zor okunuyor, ama şunu anlayabiliyorum: A-N-N-E-X.

Annex, bu ne?

Peçetemi alıp, bunu yazan aptal her kimse, ne yazmışsa silmeye çalışıyorum, ama kısa sürede vazgeçiyorum.

Parmaklarımla harflerin üzerinde gezdiriyorum.

Yazılmamış, koltuğa *kazınmış*.

Benim koltuğuma.

Odaya göz gezdiriyorum. Hangi pislik şimdi benimle sorun çıkarmaya çalışıyor?

Bu neydi ki, bir tür küfür mü, yoksa büyü mü?

Yazı korkunç görünüyordu, sanki gerçek bir zeki yaşam formu değil de bir yaratık yazmış gibi.

Kim böyle bir saçmalığı kafeteryada bu kadar açık bir şekilde yazardı? Kim okul kurallarını çiğneyip, sırf beni rahatsız etmek için akademinin malına zarar verirdi?

Hiçbirinin bunu yapmayacağını söyleyemem, *daha kötüsünü de yaptılar*, ama akademi bu tür şeyleri ciddiye alıyordu, muhtemelen yaptıkları tek şey buydu.

Oh, birbirinize eziyet edebilirsiniz, öğretmenler öğrencilere ayrımcılık yapabilir, ama *tanrılar* kimsenin mülklerine dokunmasına *izin vermez*.

Dağınık çiziklere gözlerimi kısıarak baktım ve üzerine oturdum.

Bir çocuğun yazısı, burada oturup yemeğimin tadını çıkarmamı engelleyemezdi.

Omletimi masaya koyup yemeye başlıyorum.

Birkaç dakika ve birkaç büyük lokma sonra tabağımı alıp garsona veriyorum ve Bay Finch'in sınıfına doğru yöneliyorum.

Bir süre önce yaşadığımız küçük çatışmadan sonra, bir daha benimle uğraşmaya çalışmadı. Zaten ben de bunu sessizce kabul etmezdim. Çoğu gün bana daralmış bir bakış ve büzülmüş dudaklarla bakıyor, ya da bugün olduğu gibi kaşlarını kaldırıyor.

Ona küçük bir gülümseme atarak, onun üzerindeki saate bakıyorum; '09:29', bir dakika bile vakit var.

Arka sıralardaki koltukların çoğu dolu olduğu için orta bölümdeki boş bir koltuğa oturdum.

Ders başlarken yerime oturuyorum, ama dersin başlamasından sadece birkaç dakika sonra göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor. Bay Finch monoton sesiyle konuşmaya devam ederken, esnemek için dudaklarımı gerginleştiriyorum, ama aniden kapı açılıyor.

Bay Finch arkasını döndü, yüzünde somurtkan bir ifadeyle ağzını açtı, ama hemen donakaldı. Uzun boylu, esmer bir figür odaya girip merdivenleri çıkarken, gözleri büyüdü ve hafifçe titredi.

"...Bir yer bulun Bay Portor." Bay Finch titrek bir şekilde başını salladıktan sonra hızla tahtaya döndü. Elinde hafif bir titreme vardı, kalemini tekrar eline aldı ve derse devam etti.

Uzun boylu çocuk – şimdi onun daha önce bıçaklayan çocuk olduğunu anlıyorum – merdivenlerden yukarı çıkmaya başlar.

Arka sıralarda oturan grup, fareler gibi koşuşturmaya başlar, çantalarını kapar ve odadan kaçarlar. Çocuklardan biri, kaçmak için aceleyle yanımdaki koltuğa oturur.

Çocuk merdivenlerin neredeyse üçte birini çıkmışken gözlerimiz karşılaşır. Ama ben hemen Bay Finch'e dönerim, neden ilk başta döndüğümü sorgularken kaşlarımı çatırım.

Bir an sonra, üzerime büyük bir gölge düşer.

"Çekil." Tanıdık derin ses daha karanlık ve keskin ve soğuk tonuyla omurgamdan bir ürperti hissediyorum.

Başımı kaldırdığımda, gözlerim hızla onun iri vücudunu ve dağınık saçlarını takip eder. Saçları yüzüne düşmüş ve gözlerinin bir kısmını kapatıyor. Ama o zaman bile, onun öldürücü bakışlarını hissedebiliyorum.

Oturduğum her koltukta bunu mu yapacaktı? Bugün orta bölümdeydim, neden onu istesin ki?

Ona "*kendine bir tane alsın*" demek için ağzımı açtığım anda, yanımdaki çocuk ayağa kalkmaya çalışırken kendi ayaklarına takılıp düşerek dikkatimi dağıttı. Sendeleyerek çantasını kapıp odanın diğer ucundaki boş bir koltuğa doğru koştu.

Ne...

Uzun boylu, huysuz çocuk, yanımdaki boş koltuğa tembelce uzanırken dudaklarından yorgun bir iç çekiş dökülüyor. Kollarını masanın üzerine koyup, başını yastık gibi onlara yaslıyor.

Sınıfın üst kısmına ve oradaki tüm boş koltuklara bir göz atıyorum, sonra da yanımda oturan çocuğa geri dönüyorum.

Koyu kahverengi saçları, parmak uçlarına kadar siyah mürekkeple kaplı kollarına ve ellerine düşer. Başparmağında gümüş bir kafatası, diğer parmaklarında ise birkaç siyah yılan yüzüğü vardır. Omuzlarına ağır bir deri ceket asmış, manşetleri ve etek ucu yıpranmış olmasına bakılırsa, bu ceketin onun en sevdiği ceket olduğu belli. Deri yakası boynunun çoğunu kaplıyor, sadece küçük bir kısmında mürekkep izleri görünüyor.

Kulağının arkasındaki küçük bir nokta dikkatimi çekiyor, saçları ayrılmış olduğu için küçük çil veya doğum lekesini görebiliyorum. Etrafı daha koyu mürekkep lekeleriyle çevrili ve sadece kulağından sarkan gümüş metal bir piercing ile ayrılmış. Küçük metal, sınıfın ışığında parıltıyor ve beni daha yakından bakmaya çekiyor.

Kulağında, kısa siyah bir zincirden sarkan küçük bir metal hançer var. Siyah bir sapla süslenmiş ve... bıçağın ucundan damlayan yakut kırmızısı bir damla var.

Sanırım ona "bıçakçı" demek uygun bir lakaptı.

Küçük küpe hareket etmeye başlar ve yüzümden sadece birkaç santim uzaklıkta iki delici mavi gözle karşılaşırım. O kadar yaklaştığını fark etmeden geri çekilirim.

Başını tamamen çevirip beni izlerken yüzünde bir gülümseme yayılır.
"Kahvaltı yaptın mı, Kızıl?"

Sorusu üzerine kaşlarım çatıldı. Neden yediğimi umursasın ki? Ve bu "*Kızıl*" lakabı artık kalıcı mıydı?

Yine de başımı salladım, gözleri parlayarak dudaklarında daha büyük bir gülümseme belirdi. "Ve sanırım benim koltuğuma oturdun?"

Yine mi? Bu konuda gerçekten bir sorunu vardı, değil mi? Sanki yemeklerini paylaşmak zorunda kalmamak için yemeden önce hepsini yalayan bir çocuk gibi. Ama ben o masayı epeydir kullanıyordum ve ne o ne de başka biri bana bunun aksini söylememişti.

İç çekiyorum, "O senin değil, o..."

"Ama üzerinde benim adım yazıyor." Gözleri hilal şeklinde kıvrılır, yaramaz bir ışıltı belirir ve devam eder. "Görmedin mi?"

Kaşlarım bir araya geldi, sonra hızla açıldı. *EK.*

Yeni bir küfür ya da lanet değildi?

Şakacı bir gülümseme yanaklarını gererken beni izliyor.

Psikopat, koltuğu sonsuza kadar kendine ait olduğunu iddia etmek ve fikrini belirtmek için koltuğa adını *kazınmıştı*.

Küçük bir alaycı gülümseme dudaklarımdan dökülürken başımı sallardım. Koltuğun ya da masanın üzerine yazdığı adı beni orada oturmaktan alıkoymaz.

Yani, başka ne seçeneğim vardı ki? Başkasının masasına mı oturacaktım? Ve bana açıkça kaşlarını çatıp ters ters bakan insanların yanına mı? Bu psikopat, bıçak meraklısı... Annex ile şansımı deneyecektim.

"*Annex.*" Bu kelime dilimden küçük bir fısıltı olarak çıkıyor, bana hala bir tür lanet ya da büyü gibi geliyor.

"Evet?" Sesinin hafif mizahi tınısı, tekrar onun bakışlarına dönmemi sağladı. Gözleri, dudaklarımdan yavaşça bakışlarıma doğru kayarken daha yumuşak bir ifadeye büründü.

Aniden öne doğru eğildi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklıkta.

"Gerçekten korkmuyorsun, değil mi?" Bakışları bir oraya bir buraya kayıyor, gözlerimde bir şey arıyor. "Sende en ufak bir korku bile göremiyorum, Kızıl. Hiçbir iz yok. Neden?"

Kaşlarım çatıldı. Ondan neden korkayım ki?

Hafifçe geri çekilir, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan yüzümü incelemeye devam eder.

"Bu okuldaki her pleb beni gördüklerinde kaçıyorlar, bana doğru nefes almamaları gerektiğini biliyorlar, bakmak bir yana. Sanki beni çevreleyen kan ve ölümün kokusunu *alabiliyorlarmış gibi*. Ama sen..." Yine gülümsüyor, yanakları tekrar geriliyor. "Ya tamamen aptal ve körsün, ya da umursamıyorsun."

Neden herkesin onun hakkında ne düşündüğünü umursayayım ki? Ben sadece kendi gözlerimle gördüklerime inanırdım. Yalanlar uydurmak kolaydı ve hava kadar hızlı yayılırdı. Ve burada söyledikleri ve bana davranışları yüzünden, zaten dinlemeyecektim.

Ama önceki hayatımda Annex'i nasıl bilmiyordum? Görünüşü bir yana, adı bile dikkat çekici. Öyleyse onu nasıl hiç görmedim, ya da hakkında hiçbir şey duymadım?

Kendi düşüncelerime dalarken dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

Ama o beni izlemeye devam ediyor, bir şey bekliyor ve ben tepki vermediğimde, bu sefer içten bir gülümsemeyle gülümsüyor. Yüzünün tamamını aydınlatan, karanlık ve ölümcül görünüşünü o kadar parlak ve nefes kesici bir şeye dönüştüren bir gülümseme ki, ciğerlerimdeki havayı yavaşça çekiyor.

Kıkırdar, "Gördün mü?" Başını sallar, gülümsemesi genişler. "Sen buradaki koyunlardan biri değilsin, Kızıl. Belki henüz bir kurt da değilsin... ama yine de farklısın."

Konuşurken mavi gözleri parlıyor, ben trans halindeymişçesine ona bakarken gözlerinde daha koyu bir mavi tonu dönüyor. Gözlerim tekrar gözlerime bakmadan önce dudaklarıma kayıyor, aramızda bir anlık sessizlik geçerken gözlerinde daha koyu bir şey büyüyor.

Birkaç metre öteden gelen fısıltılar dikkatimi geri çeker. İki kız, bakışlarını benimle Annex arasında gidip gelir. Bizi izlerken kaşlarını çatmış ve dudaklarını sıkıştırmışlardır.

Yanımda bir hareket hissediyorum ve iki kız irkiliyor. Omuzlarında hafif bir titremeyle hızla dönüyorlar ve bakışlarını sınıfın önüne sabitliyorlar.

"Görünüşe göre insanların senin yanına oturmamalarının tek nedeni ben değilim." Etrafımıza bakarak boş koltuklara göz gezdiriyor. "Sadece benim yüzümden değil, mesafelerini koruyorlar. Ne yaptın, Kızıl? O züppe piçlerin midillilerinden birini falan mı öldürdün?"

Odaya bakıyorum, bana yöneltilen hızlı, dar bakışları ve sert bakışları izliyorum, sonra aceleyle başka yere dönüyorlar, yanımdaki kişiden korkuyorlar.

"Sanırım söylentilerden habersiz olan tek kişi ben değilim..." diye başlıyorum ama o sözümü kesiyor.

"Ben öyle saçmalıkları dinlemem, Kızıl." Başını sallar. "*Önemsiz dedikodular* mı?" Alaycı bir şekilde güler. "Umurumda bile değil. Beni ilgilendiren tek şey kan, kılıçlar ve kardeşlerim."

Kaşlarını çatarak bizim tarafımıza bakan bir gruba sert bir bakış attıktan sonra bana dönerek gözlerindeki kırıksıklıklar biraz gevşedi.

"Sen buradaki diğer korkakların gibi değilsin, Red. Onlar hareket etmekten, kanamaktan ve özgür olmaktan çok korkuyorlar. Tek endişeleri boktan isimler ve elde edebilecekleri şeyler. Böyle yaşamak neresi eğlenceli?" Yine bana yaklaşıp, bu sefer sadece bir nefes aramızda devam ederken. "Bazen özgürlük, kötü adam olmak anlamına gelir. Bazen, onların senin içinde yarattığı karanlığı kucaklamalı ve onu kendine mal etmelisin. Sana attıkları ya da yaptıkları boktan şeylerin seni tüketmesine izin verme. Bunun yerine, içindeki karanlık küçük ruhun özgür kalmasına izin ver ve hepsini kanat."

Gözleri parlar, dudaklarında hafif bir kaş çatma belirir ve yüzünde kısa bir an için hüznü bir ifade belirir.

"Kelimeler incitebilir, yaralar iltihaplanabilir, ama en kırık kemikler bile tekrar iyileşebilir, Red."

Ah, işte bu. Ona çekildiğimi ve konuşurken dikkatle dinlediğimi hissetmemin nedeni. Neden, bir parçam onun yanında biraz rahatlık buluyor. Neden, *buradaki diğerlerinden farklı olarak*, yargılanmadığımı hissediyorum, hatta belki bir tür bağ kurduğumu bile.

Bir şey onu sınırlarının ötesine itti, onu *kırdı*. Ve o, çatlakları ve her şeyi ile kendini yeniden bir araya getirdi. Bunu kabul ediyor, hoş karşılıyor ve yeni bir ben yaratmasına izin veriyor.

Kırılmayan, kolayca düşmeyen ve kanlar içinde ve tamir edilemeyecek kadar dövülmüş olsa bile gülümseyerek ayağa kalkmaya devam eden biri.

Neler yaşadığını veya neler gördüğünü bilmiyorum, ama içimden bir ses bana onun da benim gibi cehennemini yaşadığını söylüyor. Ve o hayatta kaldı, karşımda duran bu keskin mavi gözlü çocuğu yarattı. Deli ve dengesiz görünen, ama içinde biraz kaybolmuş veya kırılmış bir şeyi saklayan çocuk.

Annex'in bana kendimi hatırlattığını fark edince nefesim kesildi.

Gözlerinde, kendimin derinliklerine gömmeye çalıştığım tüm kırık ve bükülmüş parçalarımın küçük bir yansımasını görüyorum. Yıllarca süren acı ve işkenceyi içimdeki derin bir deliğe itmiş, onu sadece öfkemi beslemek ve kendimi ilerlemeye zorlamak için kullanmıştım. Sadece en kötü kartların dağıtıldığı bir dünyada var olmaya çalışıyordum.

Kafamı sallayarak, dönen düşüncelerimden kurtulmaya çalışıyorum.

Bu hayat benim ikinci şansımdı ve bu sefer eskisi gibi acı çekmeyecektim. Annex'in kendisi bile, geleceğimi çoktan değiştirdiğimin kanıtıydı, çünkü o benim geçmişimin bir parçası değildi.

Beni izleyen canlı mavi gözlere bakıyorum, karanlık ve okunamaz bir şey gözlerinde oluşuyor, sonra o da kendini ondan kurtarıyor.

"Sadece istediğin gibi yaşa, Red. Başkasının hikayesinde iyi adam ya da kötü adam ol, herkes bir noktada kötü adam olur. Bu sadece bakış açısı farkıdır." Omuzlarını silkiyor, sandalyesine yaslanıyor ve ayaklarını önüne uzatıyor. "Korkuyu ya da unvanı hak etmediğimden değil," diye gülümsüyor, "hak ediyorum. Ve bu durumu tamamen kabul ediyorum. Benimdir. Bazen dengesiz olmak avantajları da var."

Kollarını yukarı doğru uzatır ve bize en yakın olan tüm öğrenciler titreyerek ters yöne eğilir.

Neden herkes ondan bu kadar korkuyordu? Ne tür bir ünü vardı? *Biraz deli ya da dengesiz olması dışında.*

Ve neden ben istisnaydım?

Neden ağzından çıkan her şey beni rahatlatıyormuş gibi geliyordu? Ve neden onlardan gerçekten bir tür rahatlık hissediyordum?

Ağzımı açarken, az önce söylediği sözler kafamda yankılanıyor. "Peki, sen kimin *kötü* adamısın?"

Aniden melek gibi görünüşü şeytani bir hal aldı, gözleri daha da yoğunlaşırken bakışlarında kötü bir şey belirdi. "Umarım herkesin."

Çan çalarak dersin bittiğini haber verdi ve bizi kendi küçük dünyamızdan çıkardı.

Herkes odadan çıkmaya başlarken, ben de Annex'ten uzaklaşıyorum. Ama aniden eli uzanıyor, beni yakalıyor ve kendine doğru çekiyor.

"Her zaman aldığından fazlasını ver, Red. Seni bir kez yere sererlerse, kalk ve onları yok et." Bana kötücül bir gülümseme atar, kendini kaldırır ve yanımdan geçerken bana sürtünür.

"Hatta sana yardım bile edebilirim. Ara sıra iyi bir kan banyosunun tadını çıkarırım." Gözleri büyüyen ve titremeye başlayan Bay Finch'in yanından geçer. "Cilde iyi geldiğini duydum." Omzunun üzerinden seslenir ve odadan çıkarken kıkırdar.

Biraz daha hafif hissederek kendimi dikleştiriyorum. Sonra hareketlerimi durduruyorum, garip bir hisle kaşlarımı çatıyorum.

Artık boş olan kapıya doğru bakıyorum.

Birinin beni teselli etmeye çalışması, yardım teklif etmesi bile uzun zamandır olmamıştı.

Sanırım deli, psikopat ya da *kötü bir adam* olsa bile, en azından buradaki diğerlerinden daha iyiydi.

Ek bina. Dudaklarım hafifçe kıvrılır. Bana hala bir tür küfür gibi geliyordu.

Ama sanırım ona yakışıyordu.

BÖLÜM 15

, Bay Finch yüksek sesle boğazını temizledikten ve kaşlarını kaldırıp yüzüne sinirli bir ifade takındıktan sonra bir sonraki dersime doğru yola çıkıyorum. *O adamın yüzünde bu ifadeyi yaratmaktan büyük keyif alıyorum.*

Koridordaki grupların yanından geçip müzik odasına varıyorum, dersten daha fazla hayal kırıklığı ve drama bekliyorum.

Sınıfın kapısını açarak, odadaki dördüncü sınıfların oturduğu sıralara doğru ilerledim ve pencerenin yanındaki boş yere oturdum.

Dışarıdaki ağaçlardan düşen sarı ve kırmızı tonlardaki yaprakları izlerken, bir pencerenin bile imkansız bir lüks olduğu tesisi hatırlıyorum.

Yerdeki sandalyenin sürtünme sesi dikkatimi çekti ve önümdeki koltuğa doğru yönlendirdi.

Küçük leylak rengi benekler varmış gibi görünen iki parlak turkuaz gözle karşılaşıyorum. Ya ben hayal görüyorum ya da o yarı Fae ya da Elf. Onların görünüşü, doğaüstü toplulukta her zaman en çekici ve büyüleyici olanıydı.

Dalgalı kahverengi ve leylak rengi saçları gözlerinin üzerine düşerken, gözleri yukarı doğru kıvrılıyor.

Oğlan saçlarını geriye doğru iterken, dolgun dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılır. Bu gülümseme, neredeyse altın rengi tenini ve mükemmel şekilli yüz hatlarını ortaya çıkararak onu daha da nefes kesici hale getirir.

Donanma mavisini bir kravat boynunda gevşekçe sallanırken, bana anlamlı bir bakış attı. Bana hızlıca göz kırptıktan sonra dönüp önümdeki koltuğa oturdu.

Kim olduğumu bilmiyor muydu? Yoksa herkesin benim hakkımda yaydığı saçmalıkları duymamış mıydı?

duy

ma Kaşlarım birbirine yaklaşır. *Lacivert bir kravat.*

mış Yoksa dördüncü yıl mıydı? çok

mıy

dı?

benden büyük olanlarla etkileşimlerim. Beşinci

veya altıncı sınıflardan neredeyse hiç görmemiştim. Belki de duymamışlardı? Ya da umursamamışlardı?

Odanın diğer tarafındaki küçük bir kız grubu çığlık atarak beni düşüncelerimden kopardı. Gözleri önümdeki çocuğa kilitlenmiş, o da onlara küçük bir gülümseme ve el sallayarak neredeyse sersemlemişlerdi. Kıkırdayarak yanakları parlak kırmızıya döndü, sesleri bu küçük ilgiyle daha yüksek ve daha tiz hale geldi.

"Ezra." İkinci sınıf koltuklarının arkasından siyah saçlı bir kız seslendi. Sesi soğuk ve hoşnutsuzdu. İki uzun boylu çocuğun arasında oturuyordu; biri ona hafifçe güldü, diğeri ise kaşlarını kaldırdı.

"Evet, Morgan?" *Ezra* adlı çocuk ona şakacı bir gülümsemeyle karşılık verir ve ikinci sınıfların ön sıralarında oturan kızların sesleri daha da yükselir.

Morgan gözlerini devirir, sonra Ezra'ya dik dik bakar.

"Onları daha da gürültücü yapma." Küçük kız grubuna sert bir bakış attı, ilerinden birkaçı soğuk bakıştan irkildi. "Bu çok *sinir bozucu*."

Kızlardan biri öne çıkar, daha önce Ivy'nin grubunda gördüğüm minyon bir sarışın.

"Sinir bozucu mu?" diye alaycı bir şekilde sorar, küçük çilli burnunu yukarı doğru kıvrır. "Neden konuşuyorsun ki? Kimse senin fikrini sormadı *ya da istemiyor*."

Morgan gülümser, ama bu gülümsemede mizah yoktur, sadece odanın atmosferi soğurken sırtımı ürperten buz gibi bir keskinlik vardır.

Sandalyesinde geriye yaslanırken gülüşü kaybolur, sakın bir gülümseme dudaklarını gerer

"Hepinizin sahte umutlara tutunup, bir şansınız olduğunu düşünmeniz..." Morgan sarışını baştan aşağı süzer, gülümsemesi hızla kaybolur. "Oysa yok."

Sarışının gözleri büyüdü, ama çabucak kendini topladı, ancak yanaklarını kızartan kızarıklık kalmaya devam etti. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Sen bile değilsin..."

"Ne değilim?" Morgan omzundan siyah saçlarını geriye atar, pürüzsüz porselen tenini, parlak kehribar rengi gözlerini ve heykel gibi yüz hatlarını ortaya çıkarır. Bir mankenin yüzüne sahiptir, ama bir engerek gibi soğukkanlıdır.

Sarışın kadın kaşlarını çatarak, tekrar konuşmak için ağzını açarken öfkesi doruğa ulaşır.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Morgan, konuşmaya başlamadan önce sözünü keserek, "Pişman olacağın bir şey söyleme... yoksa söylediğin için pişman olursun."

Jake Andrews öne çıkar ve sarışının önüne geçer. "Tandy haklı, kimse sormadı." Pislik şekil değiştiren, soğuk bir bakışla "Neden karışıyorsun ki? Kendi köşende kal. Ve sessiz ol."

Morgan'ın yanındaki iki çocuk ayağa kalkınca oda sessizliğe büründü, bakışları tamamen Jake ve onun etrafında oluşan küçük gruba odaklanmıştı.

Morgan'ın diğer tarafındaki uzun boylu kahverengi saçlı çocuk alaycı bir kahkaha atar.

"Kimse gürültüden baş ağrısı çekmek ya da sinir bozucu sineklerle çevrili olmak istemedi, ama ne yazık ki aynı sınıfı paylaşıyoruz." Omuzlarını silkiyor, yüzünde kayıtsız bir ifadeyle sırtıyor. "*Sessiz kalmaya* gelince," sırtışı karanlık ve tehditkar bir hal alıyor, "Huzur istiyorsan, seni kalıcı olarak huzur bulabileceğin bir yere seve seve gönderirim."

Her iki grup da birbirlerine her an hareket edecekmiş gibi bakıyor. Tandy ve yanındaki kızlar, bir tür çatışma olacağını tahmin ederek birkaç adım geri çekiliyor.

Morgan tüm bu olaylar sırasında ürkütücü bir sakinlik sergiliyor, gözleri birkaç metre ötedeki grubu tarıyor ve sonra garip bir parıltı alıyor.

"Hey, hey. Sakinleşelim çocuklar." Ezra öne çıkar ve iki grup arasında bakışlarını gezdirir. Ellerini yatıştırıcı bir şekilde havaya kaldırır ve onlara doğru birkaç adım daha yavaşça ilerler.

Gülümser ve odadaki tüm dikkatleri kendine çekmeye çalışır. "Kavga çıkmasına gerek yok, barış içinde kalalım. kimse kavga gibi karışık bir şey yapmak istemez. Değil mi?" İki grup erkek arasında bakışlarını gezdirir ve sonra küçük sarışına bakar. Gözleri bulunduğu anda kız kızarır, dudaklarından küçük bir kıkırdama çıkar ve sonra tekrar arkadaşlarına döner.

Gülümserken çenesinde hafif bir seğirme olur ve diğer kızların fısıltıyla konuşup kıkırdamalarını izlerken duruşunda bir sertlik belirir. Artık etraflarındaki çatışmayı hiç umursamıyor.

"Bence herkes otursa iyi olur. Zaten ders yakında başlayacak." Morgan'ın etrafındaki erkeklerden Jake ve grubuna doğru bakışını çevirir.

Gözleri buluştu ve Jake alaycı bir şekilde güldü. "İşler karışsa da umurumda değil. Belki ona bir tasma takarsan..." Morgan'ı işaret etti, ama sözünü bitiremeden

sözünü bitiremeden, onu çevreleyen erkeklerden iki homurtu duyulur ve ikisi de Jake'in grubuna doğru ilerlemeye başlar.

"*Jake*." Ezra'nın dudaklarından çıkan bu kelimeyle herkes anında donar.

Dudaklarından çıkan isim neredeyse şiirsel ama o kadar soğuk ve keskin ki, omurgamdan bir titreme geçer ve kollarımda tüylerim diken diken olur. Bir adım daha atarken hala şakacı bir gülümseme takınmaktadır ama bu gülümseme gözlerine hiç ulaşmaz, Jake ve grubuna yönelttiği bakışları artık daha karanlık ve keskinleşmiştir.

Jake bu bakışla hafifçe irkildi.

"Morgan aileden biri. Ve *kimse* aileye saygısızlık edemez." Ezra'nın gülümsemesi genişler, ama Jake'e doğru ilerlerken daha az şakacı görünür. "O yüzden sözlerine dikkat et. Yoksa genelde gülümsediğim için *kim* olduğumu unuttun mu?" Şimdi Jake'in önünde duruyor ve ona yaklaşıyor. Sonra benim anlayamadığım bir şey fısıldıyor, ama Jake'in solgun ifadesinden, Ezra'nın verdiği tehdidi veya mesajı anladığımı tahmin ediyorum.

Jake, Ezra omzuna elini kaydırıp görünmez bir tozu silkelerken, titrek bir şekilde başını sallar. Jake, sanki o noktada donmuş gibi durur, gözleri Ezra'dan ayrılmaz ve çenesi gerginleşir.

"O zaman sorun yok mu?" Jake'in etrafındaki çocuklara döner, hepsi de solgun ifadelerle başlarını sallayarak onaylarlar.

"Morgan?" Dikkatini ona ve etrafındaki çocuklara çevirir. "Başka zaman." der Morgan, dudaklarında karanlık bir gülümsemeyle grubun üzerine son bir kez sert bir bakış attı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu sözünü tutacağından eminim.

Ezra ona hafifçe başını sallar, o kabul ederken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir.

Yanındaki iki çocuk Jake ve grubuna son bir kez keskin bir bakış attıktan sonra yavaşça onun yanındaki koltuklara oturdu. Morgan, onlar konuşmaya başlayınca tüm dikkatini onlara verdi, tekrar kendi dünyalarına daldılar ve odadaki diğer herkesi görmezden geldiler.

Tandy, sanki bu onun zaferiymiş gibi, dudaklarında geniş bir zafer gülümsemesi ile Ezra'ya doğru bir adım atar. Ona yaklaşıırken, yanakları pembe bir kızarıklıkla renklenir ve ağzını açar, "Teşekkür ederim, ben..."

"Hepimiz iyi geçinelim." Ezra sıkı bir gülümsemeyle sözünü keser, hızla arkasını dönüp yerine geri döner. Tandy hızla ağzını kapatır, dudakları küçük bir somurtma şekline bürünür ve bakışları Ezra'nın sırtında kalır, sonra yavaşça Jake ve grubuna döner.

Ezra koltuğuna otururken, omuzları hafifçe çökmüş, önümdeki sandalyeden düşük bir iç çekiş duyulur. Pencereden dışarıya bakar ve herkesin bakışlarından uzaklaşır, odanın diğer tarafındaki kızlar hala ona bakmaya çalışmaktadır.

Sanırım tüm bunlar, *ilk başta* ilgiyi seviyor gibi görünse de, başa çıkması çok sinir bozucu ve sinir bozucu olurdu.

Koltuğuna daha da yaslanır, küçük hareketiyle kokusu bana doğru gelir.

Taze ve sakinleştirici bir koku burnumu gıdıklıyor. Lavanta ve başka bir şey gibi, tanıdık bir şey, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Sonra Bayan Fleur sınıfa girer ve beni düşüncelerimden koparır. Yine geç kalmış, aceleyle girerken kapı duvara çarpar. Sınıfa seslenir ve hemen derse başlar, odanın ortasında birkaç boş koltuk olduğunu fark ederim.

Seria, Xander, Knox, Kane ve Anders burada değiller.

Hepsi burada değilse, ders kaçırıyor olmalılar.

Ve ben de neden bu kadar huzurlu olduğunu merak ediyordum.

Sandalyeye yaslanarak, *"bariton ve sopranolar"* hakkında konuşan öğretmene bakıyorum. Sanırım bugün sakin bir ders olacak.

Ve her zamanki dramlardan küçük bir kaçış.

BÖLÜM 16

Bacaklarımı uzatıp savunma dersi için ısınmaya başladım. Yemeğimi biraz erken bitirip derse biraz erken geldim, yine geç kalacağım diye endişeleniyordum.

Şimdi karnım doydu ve bu derste ne olursa olsun hazırdım; tatbikatlar, dövüşler veya çılgın bir engel parkuru, gelsin bakalım.

Önceki hayatımda bu derse katılmamakla hata yaptığımı fark ettim.

Daha zayıf *olsam* bile, bu dersleri kaçırmak israf olurdu. Zayıf durumdaki genç halim bile bundan bir dereceye kadar zevk alır ve fayda sağlardı.

Her derste, dövüş sırasında saldırı ve savunma için yeni teknikler öğrendim. Ayrıca, dövüş ve koşu sayesinde fiziksel dayanıklılığım arttı ve tek başıma olduğumdan daha hızlı bir şekilde güçlenebildim. Her gece kendi antrenmanımda öğrendiklerimi uygulamaktan da keyif aldım ve hepsini ezberleyip mükemmelleştirene kadar devam ettim.

Savunma öğretmeni Bay Valor'un, söylentilerin bana inandırdığı kadar soğuk ve sert biri olmadığını da öğrendim. Antrenmanlar ve geç kalma konusunda katıydı, ama çok adil bir öğretmendi. Ayrım yapmazdı ve statü veya güç farkı gözetmeksizin herkese eşit davranırdı.

Uygun dersler ve tavsiyeler veriyordu ve form ve pozisyon konusunda zorlanan öğrencilere en basit duruşları bile tekrar tekrar göstermeye zaman ayırıyordu. Sadece dersleri ciddiye almayanlara karşı sert ve soğuk davranıyordu.

"*Tek bir yanlış hareket veya hata, savaş sırasında sizin veya arkadaşlarınızın hayatına mal olabilir*" derdi, biz sparring yaparken kıkırdayan veya şakalaşan erkek veya kızlara.

Geçen hafta, antrenmana devam edemeyen iki kız başka bir sınıfa nakil olmak zorunda kaldı. Tatbikatlar sırasında grubun arkasında şikayet edip sızlanıyor, dövüş sırasında kıkırdıyor ve şakalaşıyorlardı, dersin kendisinden çok etraflarındaki erkeklere odaklanıyorlardı.

Bence onlar sadece Bay Valor'un dikkatini çekmek için bu sınıfa katılmışlardı. Ne yazık ki, onun onlara gösterdiği ilgi, onların beklediği türden değildi. Onlar dersi bozduğunda, onlara sert bakışlar atar ve tur attırırdı.

Onlar artık yoktu, bu da üçüncü sınıf savunma dersindeki tek kız öğrenci olduğum anlamına geliyordu ve o zamandan beri buradaki diğer erkeklerin tacizini daha fazla hissetmeye başladım.

Tur attığımızda ayağımı takmaya çalışıyorlar, geçerken omuzluyorlar ve derslerden sonra kızların soyunma odasına girmeye çalışıyorlar. Neyse ki duşumu ve giyinmeyi odamda yapıyorum.

Bütün bunları, Bay Valor ortada yokken ya da başka bir öğrenciyle ilgilenirken yapıyorlar.

Bay Valor ortalıkta *olduğunda* ise, sanki ben yokmuşum gibi beni tamamen görmezden geliyorlar.

Ve ben tüm bunlardan bıkmaya başlamıştım.

Omuzlarımı ve kollarımı gererken, arkamdan gelen bir kıkırdama dikkatimi çekiyor.

Üç tıknaz çocuk arkamda duruyor; ortada Jeremy, sağında Jake ve solunda tanımadığım kızıl saçlı bir çocuk.

Genelde onlarla birlikte olan diğer pisliği arıyorum, sonra Kane'in ve diğerlerinin müzik dersini asmış olduğunu hatırlıyorum. Muhtemelen bu derse de gelmeyeceklerdir.

Jeremy gözlerini kısarak bana şüpheyle bakarken, Jake kulağına bir şeyler fısıldıyor. İkisi de gözlerini vücudumda gezdiriyor ve açıkça göğüslerime bakmak için duruyorlar.

Tanrıya şükür kapüşonlu giysimi giymiştim. *İğrenç pislikler.*

"Bir şey mi lazım?" diye soruyorum, bakışlarımı Jeremy ve Jake arasında gezdirip arkalarındaki yeni çocuğa kısa bir bakış atıyorum.

Jake, Jeremy'nin yanına eğilir ve yine bir şey fısıldar, ardından ikisinin yüzünde de iğrenç bir sırıtış belirir.

Jeremy, Jake gülünce öne doğru yürüdü.

"İhtiyacım mı? Micai, benim ihtiyacım olabilecek neyin var ki?" Gözleri sağa sola kayarken etrafımda dönmeye başlar, sınıfta bulunan diğer çocuklar da etrafımızda toplanır. "Yoksa bir şey mi teklif ediyorsun?"

Jeremy önümde durduğunda diğer çocuklardan birkaçı gülüp ıslık çaldı.

"Hızlı bir tatmayı reddetmem," Dudaklarını yalar, şüpheli gözleri vücudumu yukarı doğru tararken, iğrenç bir gülümseme oluşur, "...sırf *ucuz* olduğu için."

Erkekler grubu başlarını sallar ve kıkırdar, bir adım daha yaklaşıırken havayı daha karanlık bir atmosfer kaplar.

Kendimi sıkışmış hissediyorum, hafif bir boğulma ve panik hissi beni ele geçirmeye çalışıyor, ama ben onu bastırıp etrafıma bakıyorum. Her bir çocuğa baktıkça, onların kahkahaları ve alaycı sözleri kulaklarımda beyaz gürültüye dönüşüyor. Her birinin karanlık ve şüpheli bakışları, her bir gülümseme ve bakışta görünen kir ve pislik.

Ve içimde bir şey, sanki bir anahtar gibi, birdenbire değişiyor.

Bunu zaten yapmamış mıydım? Bununla yeterince uğraşmamış mıydım? Derimi ürperten bu karanlık, iğrenç bakışlar ve aşağılık sırtışlar. Bana yaptıkları onca şeyden sonra neden kendimi dizginliyordum? *Sürekli yaptıkları şeylerden sonra.*

Bana hiç şans tanımadıkları halde, neden ben onlara şans tanıyordum? Bana defalarca bunu hak etmediklerini gösterdikleri halde.

Onlar, en başından beri, ilk darbeyi attıkları andan itibaren, onlara vermem gereken morlukları, kanı ve kırık kemikleri hak ediyorlar.

Neden sonuçlarından endişelenmeliyim ki? Onlar ve bu okulun sistemi zaten çarpık ve bozuk. Onlar kendi kurallarını koyarken ben neden kurallara uymalıyım?

Kendimi yeterince tuttum, kendimi yeterince dizginledim. Dean ve o aşağılık heriflerin saldırısından sonra bile, hepsini içime attım, karşı koyarken yakalanırsam Bay Valor'un ne yapacağından daha çok endişelendim. Bu dersi seviyordum ve Bay Valor'a saygı duyuyordum – buradaki tek gerçek adil öğretmen – ama onların vahşetini çekmek için bu yeterli değil. Artık değil.

Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş kaçıyor, omuzlarımdan bir yük kalkıyor.

Jeremy etli parmağını omzuma soktuğunda etrafımdaki kahkahalar kesildi.

"Neden gülümsüyorsun?" Jake ve kızıl saçlı çocuk ona yaklaşıırken alaycı bir şekilde sorar.

"Siz pislikler hepiniz aynısınız..." Elimi saçlarımdan geçirip yüzümden çekerek, onun zehirli gözlerine doğrudan bakarak, "Sadece küçük siklerinize ve daha da küçük beyinlerinize düşünüyorsunuz." Etraf sessizliğe bürünür. "Ne dedin sen kaltak?" Jake bana doğru ilerlerken bağırır, ama Jeremy kolunu uzatarak onu durdurur.

Gözlerime bakarak alaycı bir şekilde sorar. "Micai... bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını eğdi, dudaklarında karanlık bir sırıtış belirdi. "Etrafına bak. Bir grup erkek tarafından çevrilmiş durumdasın. Seni hor gören erkekler. Zayıf bir kızı alt etmek ve istediklerini almak için hiçbir sakınca görmeyen erkekler. Bizim gücümüz ve kuvvetimiz var... senin ise yok."

Bir adım daha yaklaşır ve alaycı bir sırıtış dudaklarında belirirken, kokuşmuş nefesi yüzümü okşar. "Bize karşı kazanamazsın." Gözlerime baktığında sırıtışı karanlık bir alaycı gülümsemeye dönüşür. "Sen *bir hiçsin*. O yüzden uslu dur ve o ağzını daha iyi bir şekilde kullan... *dizlerinin üzerine çök*." Kıkırdar ve etrafımızdaki alaycı gülüşlere ve kahkahalara tekrar katılır.

Onlarda olup bende olmayan birçok şey olduğundan eminim; beyin hücresi eksikliği, birkaç cinsel hastalık ve muhtemelen birkaç kurbandan fazlasını yaratmış sadist eğilimler gibi, *ama güç ve kuvvet*... Benim de kendime ait olanlar var.

O hareket edemedi veya kaçamadan yumruğum yüzüne çarpar, hızım artık bir şekil değiştirenin hızına kolaylıkla rakip olur. Parmak eklemlerimin altında bir şeyin kırıldığını hissedirim, sonra yumruğumdan bir sıvı damlar, kırmızı damlacıklar yüzüme sıçrar ve onun boğazından yüksek bir çığlık çıkar.

Arkadaşları bana doğru koşarken, ben onun başını aşağı çekip dizimi yüzüne vurarak çığlıklarını susturuyorum. O yere yığılır, gözleri geriye doğru dönerken, etrafımda ayak sesleri duyuyorum.

Hızla dönerek, yanımdan gelen büyük yumruktan kaçınır ve hızlı bir tekme atarım. Tekme Jake'in midesine isabet eder, onu durdurur ve pisliği yere serer. Gözleri fal taşı gibi açılır, dudaklarından bir homurtu çıkar. *Sanırım bu kadar güçlü bir darbe beklemiyordu.*

Kızıl saçlı çocuk, önceki iki çocuktan daha temkinli davranarak bana saldırır. Etli yumruğunu bana doğru savurur, daha hızlı ve daha isabetlidir, ama benim için yine de çok yavaştır.

Gözleri arkamda parıldıyor ve ben bu hareketi fark ediyorum, birkaç el bana uzanmaya çalışırken yana doğru dönerek kaçıyorum. *Sanırım grubun geri kalanı da olaya karışmak istiyor.*

Bana uzanan tüm elleri savuşturup kaçtım, çok yaklaşan birkaç yüzü yumrukladım. Acı içinde bağıryorlar, yüzleri kanlar içinde, sendeleyerek uzaklaşıyorlar. Grubun diğer çocukları geri çekiliyor, artık bana karşı daha temkinliler.

"Sadece onu yakalayın!" Kızıl saçlı çocuk, yumruklarını sıkıp tekrar bana doğru gelirken grubun geri kalanına bağırır.

Yumruğu yüzümü milimetrelerle ıskaladı, ama benimki onun gövdesine güzelce isabet etti. Dişlerini sıkarak öne eğildi, ama kolayca yere düşmedi. Beni yakalamaya çalıştı, ama ben ellerini ittim ve başımı geriye doğru sallayarak yüzüne bir yumruk attım.

Gözleri donuklaşır, sonra geriye doğru sendeler, dizlerinin üzerine çöker ve arkasındaki çimlere düşer. Jake biraz nefesini toplarken, kafasına aldığı sert darbeye bayılır.

"Aptal... kaltak." Nefes nefese, elleriyle karnını tutuyor, *umarım* orada ayakkabımın izi güzel bir iz bırakmıştır. Kendini kaldırıyor, gözleri bana dikiliyor ve titreyerek bana doğru bir adım atıyor.

Aniden donar, gözleri büyür ve beni geçip arkama bakar.

Kaşlarım çatılır, başım hafifçe zonklasa da bakışlarım tamamen ona odaklanır. Sanki "*arkana bak*" numarasına kanacaktım gibi.

Yumruklarımı sıkıyorum, onun yapmak istediği her ne kadar acınası saldırıya hazırlıklı olarak.

"Görünüşe göre dersime bensiz başlamışsınız." Arkamdan soğuk, ipeksi bir ses duyulur.

Tanıdık sese doğru dönerim ve doğrudan Bay Valor'un yeşil gözlerine bakarım. Gözleri yerde yatan iki çocuğa, sonra da bizi çevreleyen kalabalığa kayar.

"O yaptı." Jake karnını tutarak ve beni işaret ederek dişlerini sıkarak söylüyor. "Bütün bunları o başlattı."

Suçlayan pisliğe doğru dönerim, parmağı bana doğru hafifçe titriyor. *Bu mesafeden muhtemelen onu kırabilirim.*

"Sanırım Jeremy'nin burnunu kırdı ve Kayden..." Yerdeki Jeremy'ye, sonra da kızıl saçlı çocuğa bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"O okuldan atılmalı. Okulun şiddet karşıtı politikası yok mu?"

Neredeyse gülecektim. Şiddet yok mu? Yani benim katlandığım tüm taciz ve saçmalıklar sorun değil, ama birkaç kırık kemik sorun mu?

Onlar şekil değiştirenlerdi, birkaç gün dinlendikten sonra yine eski korkunç hallerine döneceklerdi. Ama eski ben düzgün bir darbe almış olsaydı, haftalarca ya da daha uzun süre baygın kalırdı.

"Doğru." Jake bana alaycı bir şekilde bakarken Bay Valor cevap veriyor.

Ciddi olamazdı.

Bay Valor'un dersler konusunda katı olduğunu biliyorum, ama en azından benim tarafımı dinlemesi gerekmez mi?

Yoksa o da bu akademideki herkes gibi miydi?

"Savunma dersi sırasında değilse," Bay Valor saatine bakar, "Beş dakika önce başladı."

Yeşil gözlerine tekrar baktığımda dudaklarım hafifçe kıvrılır.

"Ve bu bir dövüş dersi olduğu için, Bayan

Bane'in sınıf arkadaşlarıyla antrenman yapmasında bir sorun

görmüyorum." Jakes'in gözleri büyüdü, "Bu adil değil, o..."

"*Adil mi?*" Bay Valor'un sesi sertleşir, gözleri kısılır ve çocuk sözlerini yutar. Beni geçerek aralarındaki mesafeyi kapatır.

"Üç karşı bir *adil* mi, Bay Andrews?" Jake, Bay Valor'un yüzünde gördüğü şeyden dolayı titremeye başlar. "Farkındalık ve yetenek eksikliğiniz şaşırtıcı. Yoksa sadece bir veya ikinizin ona rakip olamayacağınızı mı fark ettiniz?" Hala yerde yatan iki çocuğa doğru bir adım atar ve ayağının ucuyla onları dörter.

İçlerinden biri inler ve ben, o konuşmaya devam ederken yanaklarımı germeye çalışan gülümsemeyi bastırmak zorunda kalırım.

"Görünüşe göre size üçünüze de yeterince iyi öğretmemişim. Ama merak etmeyin, bundan sonra hepinize *ekstra* ilgi göstereceğim."

Jake'in gözleri titrerken ağzı yavaşça açılıp kapanır.

Bay Valor, etrafımızda toplanan sınıfın geri kalanına döner. Kalabalığın içindeki her çocuğa gözlerini kısarak bakar ve her biri onun bakışlarından kaçtıkça gözlerinde daha karanlık bir ifade belirir.

"Siz ikiniz," diye sert bir sesle en yakınındaki iki çocuğu işaret eder. Bana çok yaklaşarak hafif yaralanmış olanlar. "Bu yükü revire götürün ve yaralarınızı sarın." Çocuklar yavaşça Jeremy ve Kayden'a doğru yürürler. "Geri döndüğünüzde, ikiniz de antrenman sahasında on tur koşarak manzaranın ve temiz havanın tadını çıkaracak olan Bay Andrews'a katılabilirsiniz."

İki çocuk da s o l gunlaşır, ama titrek bir şekilde başlarını sallayarak *ölü ağırlıkları* alıp ayrılırlar.

"On tur, ama bu imkansız..."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Bay Valor Jake'e sert bir bakış attı ve Jake hemen çenesini kapattı.

Jake dişlerini sıkar, yumruğunu sıkarken bana doğru bakar, dudakları kıvrılır, ama Bay Valor önüme geçerek Jake'in görüşünü engeller. Kocaman açık alanı gösterir. *"Başlayın."*

Jake titrek bir şekilde başını sallar ve yavaş bir koşuya başlar. Hala belini tutarken, Bay Valor *"Koş"* diye bağırır ve Jake elini indirir, homurdanır ve hızını artırır.

On tur.

Dudaklarımı ısırıp gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. Sınıfın çoğu üç veya dört turdan sonra eğilip nefes nefese kalır, hatta şekil değiştirenler bile bunu zor bir görev olarak görür.

Koşmaya çalışırken tökezleyip belini tuttuğunu izliyorum. Bay Valor'un verdiği ceza adil bir cezaydı. *Ama aramızdaki mesele henüz bitmemişti.*

"Bugün dersimize üçüncü engel parkurunda devam edeceğiz." Bay Valor seslenir ve beni düşüncelerimden koparır.

Eğitim sahasındaki en zorlu engelli parkura doğru ilerlerken gruptan birkaç şikayet ve inilti duyulur.

Parkurun kenarında, ormana yakın bir yerdeydi ve tek başına bir futbol sahası uzunluğunda olduğu için kendine ait bir alana ihtiyaç duyuyordu. İnsanların askeri parkurlarına bile rakip olabilecek bir parkurdu.

Ormanın çam ağaçları kadar yüksek direkler, metal tellerle kaplı çamurlu bir geçit ve buz gibi suyla dolu yapay bir hendek gibi, içindeki birkaç şeyden bahsetmek gerekirse, cehennem gibi görünüyor.

Peki neden bu kadar heyecanlıyım?

Bay Valor bizi başlangıç noktasına götürüyor ve küçük bir metal kronometre çıkarıyor, tıklamadan önce her birimize bakıyor. Ve başlıyoruz.

Sınıfın geri kalanı hızla geçerken, ben engelli parkuru toplamda üç kez koşarım, diğerleri ise zar zor iki kez tamamlar. Son zil uzaktan çaldığında hepimiz terli ve nefes nefeseyiz, ama *Jake'den daha fazla olan yok.*

Tam çıkarken, Bay Valor beni çağırır. Herhangi bir azar veya cezadan kurtulduğumu ummuştum, ama sanırım ders bitene kadar beklediği için minnettar olmalıyım.

"Sana dövüşmeyi kim öğretti?" diye soruyor, antrenman sahasına doğru yürürken.

Meraklı yeşil gözlerine bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Kimse. Kendim öğrendim." Bu yalan değil. Tesiste hayatta kalmak için sürekli hareket etmek zorundaydım. Beni hangi canavara karşı

ve her dövüşten neyin işe yarayıp neyin yaramadığını çabucak öğrenmek zorundaydım. Zamanla bu daha kolay hale geldi, vücudum çabucak öğrendi ve her yeni hareketi doğal bir şekilde benimsedi, kolaylıkla ezberledi.

Kaşları birleşti, bana bakarken yavaş bir an geçti, sonra bana hafifçe başını salladı.

"Silahsız olarak üç şekil değiştirenle dövüşüp onları yenmen etkileyici." Birkaç adım ileri attıktan sonra bana doğru döndü, gökyüzünde batan güneş altın rengi beyaz saçlarını aydınlatıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken saçları parıltıyordu.

"Başka neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

BÖLÜM 17

, yatakhaneye doğru ilerlerken avluda bir grup erkek ve kızın yanından geçer. Onlar, tahtaların üzerine, yatakhane duvarlarına ve pencerelerine turuncu ve siyah flamalar ve büyük, koyu renkli şekiller yerleştiriyorlar.

Bir grup erkek, abartılı ifadelerle oyulmuş büyük beyaz ve turuncu kabakları alıp etrafa yerleştirmeye başlar.

Bir grup kız, büyük siyah kristal boncukları uçururken kıkırdıyor. Akademinin gri tuğla duvarına büyük siyah bir afiş asan başka bir grup erkeğin üzerinde uçuyorlar.

Erkekler, akademinin duvarına eğri büğrü siyah ve mor bir afiş yerleştirirken gülüyorlar. Afişte parlak siyah harflerle *"Cadılar Bayramı Dansı: Lanetlilerin Gecesi"* yazıyor.

"Sabırsızlanıyorum." Kahverengi saçlı kızlardan biri kıkırdar.

"Sonunda bu Cuma geldi!" Yanındaki yeşil saçlı kız heyecanla ekler.

"Umarım Daniel bu akşam bana sorar." Üçüncü kız, küçük çilek sarısı saçlı kız, iki parmağıyla bir tutam saçını çevirirken ekler. Gözleri, büyük afiş asan erkeklerden birine kayar ve gözleri buluştuğunda yanakları hafifçe kızarır.

"Zaten Mike, Robbie ve Cole var." diye güler esmer kız. "Ama Daniel daha çok benim tipim... Ayrıca çift sayıları severim." diye ekler çilek sarısı saçlı kız ekler ve hepsi kahkahalara boğulur.

Gözlerimi deviriyorum. Bu kızlar *gerçek* bağlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Doğüstü dünyada erkeklerin kadınlara oranının daha yüksek olması, onları bir sayı veya meta gibi görmeniz gerektiği anlamına gelmez. Bir sürü erkeğe karşı tek bir *gerçek* bağı tercih ederim.

Bu düşünceyle göğsümde bir ağrı hissedince göğsümü ovuşturuyorum.

Başımı sallayarak, o acı verici anılardan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Şimdi bunun zamanı değildi.

Kalabalık gruplardan uzaklaşıp yurt girişine doğru ilerlerken, büyük bir kabak fener taşıyan bir çocuğa çarptım. Fener yere düşüp parçalandı.

Kırık balkabağından dökülen karışıklıkla birlikte, çatlaklardan garip, parıldayan altın rengi bir ışık sızıyor.

Küçük altın ışıklar bana doğru süzülür ve zihnimde bir anı belirir belirmez yavaşça sönmeye başlar.

Oda müzikle doluydu, her şekil, boyut ve renkte kostümler giymiş öğrenciler büyük balo salonunda birbirleriyle dans edip eğlenirken, havada sihirli bir vızıltı vardı. Sihirli fişeklerden çıkan altın ışıklar odanın içinde süzülerek, zengin parti atmosferine katkıda bulunuyordu. Odanın duvarlarından siyah parıldayan iskelet süslemeleri sarkıyordu, gözleri beyaz parlıyor ve insanlar yanlarından geçerken uzuvları titriyordu.

Büyük, süslü kristal balkabakları, devasa odadaki her masanın, her kapının ve pencerenin üzerinde duruyor. Her masa, üstünde beyaz parlak örümcek ağı kumaşı olan siyah ipekle kaplı. Her birinin kenarından minik obsidiyen örümcekler sarkıyor. Odanın üzerinde parıldayan yıldızlı bir gökyüzü var ve her yıldız dışarıdakilerden daha parlak bir şekilde yanıp sönüyor.

Güzel dekorasyonlar ve dans eden ve konuşan herkesin arasında biraz sersemlemiş bir şekilde büyük balo salonuna bakıyorum.

Adam kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor ve dans pistine doğru ilerliyoruz.

Adam, Seria'nın sınıf arkadaşlarından biri ve alt sınıftan bir öğrenciydi.

Dansın birkaç gün önce, Seria'yı tanıdığını ve onun bana henüz bir partner bulamadığını söylediğini söyleyerek, onun partneri olup olmayacağını sordu.

O, benim sınıftaki diğer erkeklerden de farklıydı. Onlar ya beni görmezden gelmeyi ya da beni aşağılamak ve küçük düşürmek için her fırsatı değerlendirmeyi tercih ediyorlardı. Adam öyle görünmüyordu. Hoş birine benziyordu.

"Sadece bize ait bir yer bulalım." Müzik odayı doldururken beni dans pistinin arkasına çekiyor. Vücudumuz birbirine yaslanarak loş ışıklı küçük bir köşeye doğru ilerliyoruz.

Adam beni kendine doğru çekiyor, elleri sırtımda kayarken müziğin ritmine göre sallanıyor.

Boğazımda sert bir düğüm oluşur, elleri aşağıya doğru kayarken, hızla arkama doğru ilerlerken mide bulandırıcı bir his duyuyorum.

"Adam?" diye sesleniyorum, etrafımızda çalan yüksek sesli müziğin üstesinden gelmeye çalışarak dikkatini çekmeye çalışıyorum.

Biraz geri çekilir, gözleri benimkilerle buluşur, kaşları çatılır, sonra kendini toplar ve gülümser. "Evet, Micai? Bir sorun mu var?"

" Elleri kalçalarımaya düşer, ben yutkunup bu rahatsız edici hissi durdurmak için bir şeyler düşünmeye çalışırken, ellerini yanlarımdan yukarı aşığı gezdirir.

"Yemek," diye patladım. "Neden bir şeyler yemiyoruz? Yemekler harika görünüyordu." Elleri yanlarımda dondu, dudaklarında bir kaş çatma izi belirdi, sonra yavaşça bir gülümsemeye dönüştü.

"Onun yerine bir şeyler içmeye ne dersin?" Bakışları önümden aşığı kayar, "O elbisenin üzerine bir şey bulaşmasını istemem." Dudaklarını ağızına çeker, gözleri benimkilere doğru kayarken garip bir ifade belirir.

Göğsümda garip bir his oluşur, boğazım kuruyormuş gibi bir düğüm gibi. Kafamı sallarım. Muhtemelen sadece gergindim. Bu benim ilk gerçek dansımdı ve bir erkek ilk kez bana dans etmeyi teklif etmişti.

Ona hafifçe başımı salladım ve o da gülümsedi.

"Bir dakika sürer, burada bekle." Sonra kaybolur, sallanan bedenlerin arasından geçerek geldiğimiz yere doğru geri döner.

Elbisenin eteğini hafifçe çekerek, dar siyah kumaşla bacaklarımdın mümkün olduğunca çoğunu örtmeye çalışıyorum.

Adam, birbirine uyan vampir kostümleri giymeyi önermişti ve çok heyecanlı görünüyordu, ben de kabul ettim. Ama benimkinin bu kadar... küçük olacağını düşünmemiştim.

İnce siyah kumaş belime ve kalçalarıma sıkıca oturuyor, göğsüme ise daha da sıkı. İnce bir dantel şerit dekoltemi ve boynumu kaplıyor, sonra kollara doğru uzanarak kollarımı da kaplıyor. Hayal gücüne pek yer bırakmıyor ve dürüst olmak gerekirse, benim seçeceğim bir şey değil.

Adam'ın kostümü çok daha şık görünüyor; tamamen siyah bir frak smokin ve geriye taranmış saçları. 1920'lerin gotik filmlerinden çıkmış bir adam gibi görünüyor. Ne yazık ki ben arka plandaki ucuz bir fahişe gibi hissediyorum.

Yine başımı sallıyorum. Elinden geleni yapmıştı. İkimizin de uyumlu dişleri, yarasa takıları ve boynumuzda küçük kan damlaları vardı. Zaten çoğı erkek kızların modasını anlamaz.

Adam'ı aramaya çalışırken elbiseyi bir kez daha çekiştiriyorum. Belki içki masası kalabalıktır?

Onu aramaya gitmeli miyim? Ama burada kalmamı söylemişti.

Onu bulmak için etrafa bakınıyordum ki, aniden bir şey bana çarptı ve yan tarafa sendeleyip dans pistine düştüm. Etrafımda kıkırdamalar ve kahkahalar yükselirken, dönüp baktığımda birden fazla grup

parlayan gözler. Erkek ve kızlardan oluşan grup alaycı sırıtışlarla ve bana küçümseyen yüzlerle bakıyor.

Kendimi toparlıyorum, ama geçen bir çiftin omuzu bana çarpıyor ve gülerek beni öne doğru itiyorlar. Yine sendeliyorum ama düşmeden önce dengemi sağlamayı başarıyorum. Hızla dönüp grubun içinden geçiyorum ve dans eden çiftlerin arasından sıyrılarak dans pistinden uzaklaşıyorum. Adam'ı bulsam daha iyi olur.

Onu yemek masasının yanında görüyorum, bir grup erkekle konuşuyor ve ben yaklaşırken hepsi bana dönüyor. Adam'ın sırtını okşayıp ona "eğlen" dedikten sonra hızla uzaklaşırken, dudaklarından bir kıkırdama dökülüyor ve gözlerini vücudumda gezdiriyorlar.

Adam başını salladıktan sonra bana içinde parlak yeşil bir sıvı olan koyu mor bir bardak uzattı.

"Göründüğünden daha lezzetli, Micai." Mor bardağını kaldırıyor, aynı sıvıyı içiyor ve bir yudum alıyor. "Güven bana, seveceksin."

Bardağı dudaklarıma götürdüm, onun yüzündeki ifadeye bakarak bir an tereddüt ettim. Gözleri garip bir şekilde bardağa sabitlenmiş gibiydi.

"Micai? Bir sorun mu var? Sana aldığım şey hoşuna gitmedi mi?" İçeceğe doğru başını sallıyor. "En azından bir yudum içip karar vermelisin, sence de öyle değil mi?" Kaşlarını kaldırır, gözlerinde hafif bir hayal kırıklığı belirir ve ben de geceyi mahvetmek istemediğim için başımı sallarım. Neden tereddüt ettim ki?

Bir yudum alıyorum ve Adam gülümsüyor, "O kadar da kötü değildi, değil mi Micai?"

Tadı boğazımın arkasına çarptı, böğürtlen ve acı bir şey dilimde garip bir taneli tat bıraktı.

Kadehlerimizi tokuşturarak şerefe der ve ben bir yudum daha alırken, kadehimi daha da geriye doğru eğdi. Soğuk sıvının çoğu anında boğazımın arkasına çarptı ve hepsini bir kerede yutmaya çalışırken zorlandım.

Adam gülüyor, "Bu gece çok eğlenelim... sadece sen ve ben."

Bardağı benden alır ve yanımızdaki masaya koyar. Elini omzuma koyar, gri gözleri benimkilerle buluşur ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme yayılır.

"Gidip biraz temiz hava alıp konuşmaya ne dersin, sadece ikimiz? Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, Micai."

Ona tekrar başımı salladım, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Adam'ın iyi bir adam olduğunu biliyordum. Belki birbirimizi daha iyi tanırsak, arkadaşlıktan öteye geçebiliriz?

İki adım attıktan sonra Adam'ın adı seslenildi, iki çocuk ona doğru geliyordu. Adam içini çekip bana bakarak "bekleyebilir mi?" diye sordu. İki çocuk da sırtı ama "sadece bir dakika sürer" diye cevap verdi. Bana döndü, dudakları büzülmüştü.

"Çocuklarla iki dakika konuşacağım, Micai." Bir adım öne çıktıktan sonra bana döndü. Kaşları çatıldı, gözleri soğuk bir bakışla doldu ve sesinde sert bir ton vardı: "Hiçbir yere gitme."

Yiyecek masasının yanında duruyorum, köşede daha büyük bir grup çocuğun içinde gülüşen Adam'ı görüyorum. Bana bakıp küçük bir gülümsemeyle el sallıyor. Çok uzun sürmez herhalde.

Ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum, biraz başım dönüyor ve insanlar masaya gelip giderken, beni gördüklerinde bana ters ters bakıp kaşlarını çatarken kendimi daha da yabancı hissediyorum. Her zaman böyleydi.

Dans pistinde hareket eden grupları izlerim ve tanıdık bir kahkahaya doğru dönerim, sesi neredeyse çınlayan çan sesine benziyor.

Seria, Knox ve Anders'in arasında, odanın ortasında dans ediyor. İki erkek arasında dans ederken eli Knox'un yanından aşağıya doğru kayıyor. Gözleri kısılmış ve ikisinin arasında duran Seria'nın varlığıyla kaplanmış durumda. Müzik etraflarında yavaşça çınlarken, birbirlerine sürtünerek dans ederken Seria onları kendine daha da yaklaştırıyor. Anders'in eli uyluklarından yukarı kayarken, kırmızı elbisesinin eteği yukarı doğru kayar. Gözlerini onlardan ayırıp odanın diğer ucunda, Xander ve Kane'in durduğu yere bakar. Gözleri sadece ona odaklanmış ve ateşli bir bakışla doludur.

Ve sadece onlar da değil.

Odadaki çoğu erkek, yüzlerinde hafif bir özlem ifadesiyle, ona bakarak bir o yana bir bu yana bakışlarını gezdiriyor.

Gözlerimi çeviriyorum, boğazımda kalın bir düğüm ve göğsümde ağır bir acı yanıyor. Bakışlarım mavi bir çift gözle buluşuyor, kırmızı dudakları bana gülümserken tatlı bir hilal şeklinde kıvrılıyor. Knox'un kucağına yaslanırken Anders'i tekrar kendine çekiyor. Dudakları nazikçe birbirine değiyor, sonra öpüşmeleri derinleşiyor.

Onun Anders'tan Knox'a geçmesini izlerken olduğum yerde donup kalırım ve sanki ciğerlerimden bir yumrukla havam boşalmış gibi hissedirim.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Knox ve Anders, Kane ve Xander... artık benim değillerdi. Çocukken sahip olduğumuz ya da olduğumuz şey yok olmuştu, artık her şey farklıydı. Onlar Seria'nın yanındaydı. Onu seçtiler.

Neden seçmesinler ki? Her açıdan muhteşemdi; zeki, yetenekli, nazik ve güzeldi. Ve... aile soyunu da devralacaktı. Klanımızın en güçlü cadısıydı. Daha genç olsa da, gücüyle gelecekte klanın başına geçecekti.

Ve ben... Benim hiçbir şeyim yoktu.

Gücüm yoktu, yeteneğim yoktu... O babama daha çok benziyordu, onun parlak mavi gözlerini ve altın sarısı buklelerini almıştı. Oysa ben... böyle görünüyordum.

Omuzlarım düşmeden önce uzun, kıvrıkcık gül altın rengi saçlarımı elime alıp taradım.

Aniden oda sallanır ve yanımdaki masaya tutunmak zorunda kalırım, küçük ağ şeklindeki şeker kasesini deviririm. Kendimi tekrar dengelemeye çalışırken başım döner.

Belki bugün yeterince yemek yememişimdir? Ya da belki burada yeterince hava yoktu, öyle hissettim.

Titreyerek kapıya doğru ilerledim. Adam orada kalmamı söylemişti, ama zaten dışarı çıkmayı planlıyorduk. Başım bu kadar dönüyorken, temiz hava iyi gelebilir.

Dışarı çıkıyorum, soğuk hava anında yüzüme çarpıyor ve başımın dönmesi ve karmakarışık düşüncelerimden hoş bir kaçış sağlıyor. Merdivenlerin altında küçük bir grup oluşmuş, fısıldaşıyor ve uzaktaki orman sınırını işaret ediyorlar. Gözlerimi kısarak, neye baktıklarını görmeye çalışıyorum ve birkaç öğretim üyesi gibi görünen daha küçük bir grup insan seçebiliyorum.

Yerdeki bir şeyi çevreliyorlar... Sanırım bir öğrenci.

Titreyerek merdivenlerden aşağı iniyorum, en yakınımıdaki duvara tutunarak kalabalığın içinden geçiyorum, buradan biraz daha iyi görebiliyorum.

Yanımdan yüksek bir çığlık duyulur. Yanımdaki öğrenci – seksi bir şeytan kılığına girmiş – titrek bir eliyle orman sınırını ve oradaki öğretim üyelerini gösterir.

Öğretmenlerden biri öğrencinin etrafında dolaşıyordu. Koyu siyah saçlı bir kız yerde hareketsiz yatıyor, saçları başının etrafına dağılmış, vücudunun etrafında kan birikintileri var. Bu manzara karşısında nefesim kesildi.

Kimdi bu kız? Hayatta mıydı? Onu bu hale getiren kim ya da neydi?

Arkamda, içeride dans eden kalabalık dışarı çıkarken kapılar açılır.

Onlar ilerlerken, ben de itilip kakılıyorum, kazaya yaklaşmaya çalışıyorlar.

Aniden, alanın ve ormanın üzerine büyük bir sihirli bariyer kurulur ve öğretmenlerden birinin sesi akademinin üzerinde ve çevresinde yankılanır.

"Yurtlarınıza ve odalarınıza dönün!" Kalabalığın arasında inlemeler ve bağırışlar yükselir.

Öğretmen, öğrencilerin emirlere uymalarını yoksa alarmin durmayacağını söyleyerek, bölgeye yüksek sesli bir alarm gönderir. Ses seviyesi gittikçe yükselirken, ben kulaklarımı kapatıp kızlar yurduna doğru ilerlemeye çalışırım.

Kulaklarımı kapattığımda, bir başka baş dönmesi nöbeti geçiririm ve neredeyse öne düşüyorum. Ama kalabalık beni ileriye, neyse ki yatakhanelere doğru itiyor.

Adam'ı kalabalığın içinde görebilmeyi umarak geriye dönüp bakarım, ama bunun yerine uzaktan siyah saçlı kıızı bir kez daha görürüm.

Orman, akademide yasak bölgeydi. Ve içeriye doğru ilerledikçe vahşi büyüklü canavarlar vardı. Ama öğrencilerin ağaç sınırında takılmaları, özellikle de böyle gecelerde, alışılmadık bir şey değildi. Ama bir saldırı olması... bu duyulmamış bir şeydi.

Kim olursa olsun... umarım iyidir.

Yavaşça odama doğru ilerlerken görüşüm bulanıklaşmaya ve kararmaya başlar, yatağıma ulaşmadan her şey tamamen karanlığa gömülür.

Avludaki bir grup çocuğun yüksek sesli kahkahası beni anılardan koparıp geri şimdiki zamana getiriyor.

Adam bana ilaç vermişti. O pislik içkime ilaç katmıştı.

O zaman fark etmemiştim, ama yıl sonunda onun birinci sınıf bir kıza saldırdığına dair birkaç söylenti çıktıktan sonra, her şeyi bir araya getirdim.

Kaçabildiğim için şanslıydım. Onun oyunlarına kanacak kadar saf ve aptaldım. Ertesi gün, yerinde kalmadığım için bana kızdığında hemen anlamalıydım. Sonra da yılın geri kalanında diğer erkeklerle birlikte beni aşağılamaya katıldı.

Hemen odama çıkıp kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarırım.

Ayakkabılarımı çıkarıp üstümü değiştirdim, yaralanan kız hakkındaki söylentileri hatırlayarak. Yüzünün ve vücudunun ormandaki vahşi bir hayvan tarafından kötü bir şekilde yaralandığını söylüyorlardı. O gece akademiden ayrıldı ve bir daha geri dönmedi. Söylentilere göre o yılın ilerleyen aylarında vefat etti.

Penceremden uzaktaki ormana bakıyorum. Savaşığım hayvan mıydı? O kıza saldırmış mıydı?

Gölgeli ağaç sınırına gözlerimi kısarak bakıyorum. Bu sefer bunun olmasına izin vermeyeceğim. Başka birinin yaralanmasına veya ölmesine izin vermeyeceğim.

Adam Manser yok, uyuşturucu yok, ölüm yok.

Tek saldırı, benim canavara karşı yapacağım saldırı olacak ve bu sefer kaybetmeyeceğim.

Yumruğumu sıkıyorum. Daha güçlü ve daha hızlıydım, gelişimimi test etmek için daha iyi bir yol olabilir mi?

Gökyüzünde yükselen yıldızlara bakıyorum... Güçlü bir silaha ihtiyacım olacak.

Uzaktaki antrenman sahasına bakarken dudaklarım karanlık bir gülümsemeyle kıvrılır.

Ve ben zaten mükemmel çifti gördüm.

BÖLÜM 18

, parıldayan elf hançerlerini ellerimde ileri geri çeviriyorum. Gümüş metal dokunulduğunda hafif geliyor, ama bıçakları uca kadar keskin. İki hançerin bıçakları süslü elf harfleriyle kaplı. Ne anlama geldiklerini bilmiyorum, ama genellikle elflerde bu, silaha bir lütuf anlamına gelir. Yani bunlar iyi yapılmış ve sevilen parçalardı.

Koyu gri metal kabzayı ellerimle kavırıyorum, soğuk malzeme cildime pürüzsüz bir his veriyor.

Elf silahları karmaşık tasarımları ve mükemmel işlevsellikleriyle biliniyordu, ancak bulmak zor ve pahalıydı.

Eğitim alanındaki silah deposuna gizlice girip kilidi açtım.

Neyse ki, kapıda sadece birkaç koruma büyüğü vardı, bunlar büyü kullanıldığında parlayacaktı, ama kaba kuvvet karşısında işe yaramayacaktı.

Sanırım diğer savunma eğitmeni Bay Hampton, bir öğrencinin silah deposuna girip silahları ödünç almasını pek önemsemedi.

Sanırım bunun nedeni, onun neredeyse iki metre boyunda ve tank gibi yapılı olmasıydı. Ve genellikle siyah ayı şekil değiştirenlerle uğraşmazsınız. Onlar kısa öfkeleri ve koruyucu eğilimleri ile biliniyorlardı.

Elimde narin metali çeviriyorum.

Bunlar Bay Valor'a ait olmalı, sonuçta o bir elf. Yanlışlıkla orada bırakmış olmalı. Canavarla işim biter bitmez geri vereceğim.

Öne doğru sallanarak, bir bıçağı sağ tarafıma doğru savuruyorum. Yanında durduğum ağacı kesiyor, bıçak tereyağını keser gibi kabuğunu kesiyor.

Elimdeki parıldayan hançerlere bakıyorum.

Avuç içlerimde serinler, bıçaklar elimde çok hafifler. Belki de kaybolduklarını fark etmez?

Kimi kandırıyordum? Bu güzellikleri unutmak imkansızdı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledim, dans müziği ve kahkaha sesleri uzaklaştıkça uzaklaşıyordu.

Karanlık çöküp fark edilmeyecek hale gelir gelmez ormanı aramaya başlamıştım.

Elf hançerlerini kalçalarımıdaki siyah kayışlara yerleştirip, sıkı siyah başlığı saçlarımın üzerine çektim ve siyah yüz maskemizi kulaklarımın arkasına hızla bağladım.

Cadılar Bayramı Dansı'nın tek iyi yanı, tamamen siyah savaş kıyafetleri giymiş, suikastçı veya ninja gibi görünen bir kıza kimsenin iki kez bakmamasıydı.

Yaprakların hışırtısını duyunca donakaldım. Bir canavar veya saldırıya hazırlıklı olmak için çömelip, belimdeki hançerlere uzanırken, aniden önümden birkaç metre ötedeki çalılıktan bir sincap fırladı.

Küçük pençelerinde çikolata gibi görünen bir şeyi tutarak yanımdan hızla geçip en yakın ağaca tırmanıyor.

Küçük orman yaratığının çizgi film karakteri gibi davranışları karşısında kaşlarımı kaldırdım. Bu, *neredeyse* benim haftam kadar komikti. En azından üçüncü sırada.

Birincisi, Annex'in "*Dünya Tarihi dersi*"ne son birkaç dakikada gelmesi ve Bay Finch'in "*Biraz daha erken gelmeye çalış*" önerisiyle neredeyse altına işemesiydi.

Adil olmak gerekirse, bu bakış sadece biraz acıdan daha fazlasını vaat ediyordu.

Bay Finch dersin geri kalanında tek kelime etmedi ve tüm ders boyunca tahtaya bakakaldı.

İkincisi, komik *olduğu kadar sinir bozucu* olan, Adam'ın bana gelip dansa onunla gitmemi istemesi oldu. *Tıpkı önceki hayatımda olduğu gibi.*

Ve tıpkı daha önce yaptığı gibi, Seria'yı nasıl tanıdığını ve onun bana henüz dans için bir partnerim olmadığını söylediğini anlattı. Benim yalnız kalmamı ya da diğerleriyle birlikte yaratabileceğimiz önemli anıları kaçırmamı istemediğini abartılı bir şekilde anlattı.

Ve ben cevap verme fırsatı bulamadan, kocaman bir gülümsemeyle o gece beni almaya geleceğini söyledi. Sanki onu reddetme ihtimalim hiç yokmuş gibi.

Onun iğrenç, kendini beğenmiş suratına yumruk atmamak bir yana, nasıl ciddi bir ifade takındığımı bile bilmiyorum. Daha önce bu saçmalığa nasıl bu kadar kolay kanmıştım?

Yumruklarımı sıkıp, o gün yüzünde olan kendini beğenmiş sırtışını silmek istediğim hissiyle orada büyüyen kaşıntıyı bastırdım. Ama bu, onun için yaptığım planları mahvederdi.

Uzakta müzik değişir, akademinin yönünden ışıklar parıldarken daha hızlı tempolu bir şarkı çalmaya başlar.

Adam'ın şu anki *durumunda* katılamayacağı bir dans.

Başkalarının içkilerine ilaç katmaktan çok hoşlandığı için, ben de onun kitabından bir sayfa alıp bu sabah içkisine ekstra bir *malzeme* ekledim. En sevdiği protein shake'ine sorunsuzca karışan, biraz tatsız bir karışımdı.

Bu, alt kısmını şişiren ve dokunulduğunda kaşınan ve iltihaplanan bulanık yeşil izler bırakan kullanışlı bir bitki karışımıydı.

Birkaç *gün ve birkaç güçlü tıbbi* büyüden sonra, şişlikler ve morluklar yavaş yavaş iyileşecekti, ancak bitkilere karşı uygun panzehir olmadan, *kalıcı olarak* felçli kalacaktı.

Onun hayal kırıklığı ve rahatsızlığını düşününce dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor. Umarım kaşınarak geçireceği gecenin tadını çıkarır.

Solumdan gelen bir inilti dikkatimi çekti.

Hançerlerimi alıp, karanlık ormanda sessizce ilerleyerek sesin geldiği yere doğru yöneldim. Ses gittikçe yükseliyordu, neredeyse acı dolu bir homurtu gibiydi.

Ağaçların ve çalıların arasından geçip donakalırım.

Orman zemininde, ikisi de melek kostümü giymiş iki çocuk yatıyor. Büyük ve sarkık vücutlarının altında, büyük sahte kanatları kırılmış halde yatıyor.

Onların acı dolu inlemelerini ve düzensiz nefes alıp vermelerini fark ederek yavaşça yaklaşıyorum. Hançerlerimi kınına koyup en yakın cesede koşuyorum. Onu ters çeviriyorum, yeni gücüm sayesinde onun kocaman bedenini kolayca hareket ettirebiliyorum.

Kül grisi gözleri benimkilerle buluştu, kaşlarım çatıldığında gözlerinde hafif bir titreme oldu. Yüzü biraz tanıdık geliyordu.

Benim derslerimden birinde miydi?

Gözleri tekrar titrer ve onları açık tutmaya çalıştığını görebiliyorum.

Dudakları hafifçe açılır ve içinden tutarsız bir ses çıkar: "...Mmm...mmgg...nn."

O tekrar denerken, aynı karışık sesleri çıkarırken başımı salladım.

"Üzgünüm. Ne demek istediğini anlamadım."

Gözleri, benimkilerde bir şey ararken hafifçe titriyor. Ve ne söylemeye çalıştığının önemli olduğunu anlayabiliyordum. Vücudu kaskatı kesiliyor, çenesi sıkılaşıyor, göz kapakları titremeye başlıyor, sanki bilinçli kalmak için mücadele ediyormuş gibi görünüyor.

Gözlerim dudaklarına doğru daralır, ağzının köşesinden küçük beyaz bir sıvı damlarken, tekrar konuşmaya çalışır.

"Mm... gg... nnn." Ben ona yaklaşıırken, kelimeleri bir araya getirmeye çalışarak geveledi.

Elimi koluna koydum, nabızı anormal derecede hızlıydı ama dinledikçe yavaş yavaş düzelmeye başladı.

Gözleri tekrar benimkilere bakarken, daha yorgun ve çaresiz bir ifadeyle bana bakıyor. Bana ne söylemeye çalışıyor olabilir?

Etrafa ve karşımızdaki diğer cesede bakıyorum.

Yüzüstü yatıyor ve konuşurken ellerinde hafif bir titreme olmasaydı, *neredeyse* öldüğünü düşünecektim.

Nefes alıp odaklanıyorum ve keskinleşmiş duyularımı kullanarak göğsüne odaklanıp kalp atışını dinliyorum. Göğsü kalp atışıyla birlikte inip kalkıyor ve kalp atışı kulaklarımda giderek yükseliyor, ama yanımdaki arkadaşı gibi, biraz anormal bir hızda.

Neyse ki ikisi de acil bir tehlike altında değildi ve vücutlarındaki her neyse onunla kendi başlarına mücadele ediyorlardı.

Altımdaki çocuk tekrar homurdanırken etrafa bakındım. Birkaç büyük viski ve votka şişesi vardı, pahalı olanlardan.

Alkol zehirlenmesi miydi? Hayır, şişeler yarısı bile bitmemişti. İki çocuğun cesetlerinin arasında bir kütüğün üzerinde, birkaç küçük eşya ve üç kırmızı plastik bardakla birlikte duruyorlardı.

Üç mü?

Sonra onları görüyorum... bir çift beyaz yüksek topuklu ayakkabı ve küçük beyaz tüylü bir el çantası.

Çocuğa doğru döndüm, gözleri açık kalmak için mücadele ediyor, parmakları hafifçe seğiriyordu.

"Bir kız mı?" diye sesleniyorum ve gözleri bana doğru çevriliyor. Tam o anda, uzaktan bir çığlık duyuluyor. Kolunu bırakıp kendimi yukarı çekiyorum, gözlerimi kapatıp duyularımın devreye girmesine izin veriyorum ve çevremdeki sesleri dinliyorum. Uzaklarda müzik çalıyor, öğrenciler akademinin çevresinde sohbet edip gülüyorlar, hayvanlar ormanda dolaşıyor... ve ormanda hızlıca koşan hafif ayak sesleri, arkalarından *çok daha* ağır ayak sesleri ile takip ediliyor.

Sesler, erkekler yurduna doğru gidiyor gibi geliyordu.

Karşımadaki kişi de ona katılırken, altındaki beden homurdanıyor ve titriyor. Hareket etmek, onu kurtarmak istiyorlardı.

Parmakları titriyor, her hareketlerinde sesleri ve inlemeleri daha yüksek ve net hale geliyor, ve her denemelerinde gözleri biraz daha açılıyor. Uzaklardan başka bir ıglık duyuluyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor ona.

Acele etmem gerekiyordu, çok fazla zamanı kalmamış olabilir, özellikle de tek başına olduğu için. "Erkeklerin yatakhanesine yaklaşıyorlar. İkiniz de hazır olduğunuzda oraya gidin."

Kalçalarındaki kayışlardan hançerleri çekerken, kınlarından çıkarılırken bıçaklardan keskin bir "*shing*" sesi geliyor. "Bu arada ona yardım edeceğim."

Onun ayak izlerini ve zorlu nefesini takip ederek koşarken, kül grisi gözleri hafifçe genişledi, koştukça hareketleri yavaşlıyordu. *Daha hızlı hareket etmem gerekiyordu.*

Daha hızlı koşmaya başladığımda uzaktan başka bir ıglık duyulur, ona bir saniye daha çabuk ulaşmak için koşarken orman etrafımda bulanıklaşır.

Bu sefer ölmeyecekti, sakat kalmayacaktı. Bu sefer ikimizin kaderini de değiştireceğim.

Bana ikinci bir şans verildi, ben de bir tane geri vereceğim.

Ormanı geçip, erkekler yurduna sadece birkaç metre uzaklıktaki küçük bir alana çıktım. Sadece birkaç metre uzaklıktaki ağaçların arasında, tanıdık bir siyah saçlı kızın koşarken tökezleyip akademinin çakıl taşlarına düştüğünü izledim.

Morgan.

Yüzü solgun, kolları ve bacakları kesik ve çiziklerle kaplı halde yatakhaneye doğru sürünerek ilerliyor.

Beyaz ipeksi elbisesi yırtılmış, kir ve küçük kan lekeleriyle kaplıydı.

Bir hırıltı ikimizin de dikkatini çekiyor, yaratık ormandan çıkıp yavaşça ona doğru yaklaşıyor.

Devasa canavar, bir tür kimera melezi gibi görünür. Kafası aslan ve yılan karışımı gibidir, kafasından aşağıya doğru pullar sarkar ve sağlam görünümlü bir yeleye dönüşür. Gövdesini kaplayan siyah kürk, ayaklarına kadar uzanır ve devasa kafasını süsleyen büyük siyah boynuzlar vardır.

Başını süsleyen büyük siyah boynuzları vardı. Uzun yılan benzeri kuyruğu, ilerlerken dışarı fırladı, ucu jilet gibi keskin ve ileri geri hareket ederken bir bıçak gibiydi.

Yine savurdu ve etrafındaki zemini kesti, istediğimden daha fazla hasar verdi.

Morgan'ın solgun yüzü buruşur, gözleri yaratığa doğru kısıılır. Sonra gözleri birden açılır, parıltıyan bir renk belirir ve geldiği kadar çabuk kaybolur. Dişlerini sıkar, göğsü hızla inip kalkarken, önündeki canavara bakmaya devam eder.

"Beni öldürmek mi istiyorsun... beni *yemek* mi?" Karanlık bir kahkaha attı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Bu, *iğrenç* bir *canavar* tarafından ilk kez avlanışım değil..." Eli, altındaki çakıl taşlarından keskin bir taş alır, parmakları hafifçe titreyerek onu kaldırır ve yaratığa doğrultur. "Bu kadar kolay pes edeceğimi sanma."

Küçük silahını sıkıca kavrar. Ve böylesine devasa bir yaratığın karşısında bile geri adım atmaz.

Bakışlarım Morgan ve titrek ellerine kayıyor.

Onun bir tür savunma yeteneği, oldukça güçlü bir bariyer yeteneği olduğunu duymuştum. Öyleyse neden gücünü kullanmıyordu?

Onun kişiliğine bakılırsa, bu şekilde kaçması mantıklı gelmiyordu. Sonra aklıma geldi... Yerde titreyen ve bilincini kaybetmemek için çabalayan çocuklar ve onun daha önceki garip hareketleri... Ya *savaşmıyorsa*? Ya o da bir şey almış ya da verilmişse?

Canavardan yüksek bir kükreme duyuldu. Hızla Morgan'a baktım ve onun sıyrıklarla ve kanla kaplı bacaklarını ve hafif titremesini fark ettim. Neredeyse ormandaki çocuk gibi.

Gözlerine odaklanıyorum ve benzer bir bulanık bakış, hafif bir kan akıntısı ve çenesinde beyaz bir şey fark ediyorum.

Canavar tekrar kükrer ve ona doğru atılır.

Hançerlerimi sıkıca tutup yaratığa doğru koşarım ve Morgan'ın vücuduna birkaç santim kala ona ulaşırım. Bıçaklarımın metali, yüzünün yanındaki koyu renkli pulları keser.

Koyu lacivert kan pullarından aşağıya, altımızdaki çakıllara akarken geri çekildi.

Yaratık ulurken, etrafımızı daha önce hiç duymadığım kadar gürültülü bir kükreme doldurur.

Arkamdan bir inilti duyarım, Morgan'ı hatırlarım ve hızla ona doğru bakarım, sonra tekrar canavara dönerim.

"Buradan git," diye sesleniyorum ona. "Güvenli bir yere saklan... Ben bununla ilgilenirim." Arkamda acı dolu bir ses konuşmaya çalışırken, elimdeki hançerleri çeviriyorum.

"Hareket edemiyorum... artık...

Ormandaki çocuklar gibi.

O zaman yaratığı bir şekilde uzaklaştırmam gerekecekti. Çirkin görünümlü canavara gözlerimi kısarak baktım, iki gümüş rengi yarıkla karşılaştım, Morgan'ın önüne geçince bakışları tamamen bana odaklandı.

Gözlerini benimle onun arasında gezdirir, kararmış ağzından bir hırıltı ve tıslama karışımı çıkar.

Neden hala Morgan'la ilgileniyordu?

O mu, yoksa kanı mı ona iyi kokuyordu? Ve neden böyle bir şey burada, hem de akademiye bu kadar yakın bir yerdeydi?

Keskin siyah dişlerini bize doğru gösterir, ağzından salya damlar.

Daha önce Tesiste her türlü yaratıkla uğraşmıştım, her türlü mutasyona uğramış ya da çirkin canavarlarla, ama bu kesinlikle ilk üçte yer alıyordu.

Siyah maskemle kaplı dudaklarımdan yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Önümdeki yaratık büyük ve güçlüydü, ama daha önce ormanda karşılaştığım devasa canavara kıyasla, bu basit bir yaratıktı. Gücümü ve çevikliğimi test etmek için daha kolay bir avdı.

Gözlerimi bir saniye kapatıp nefes alıyorum ve etrafımı saran tüm ses ve kokuların duyularımı ele geçirmesine izin veriyorum; Morgan'ın zayıf nefesleri ve acı dolu inlemeleri, hala çalan müzik ve uzaktan gülüşen habersiz öğrenciler. Ve birkaç adım ötemde harekete geçmeye hazır olan yaratık.

Elimde bir hançeri çeviriyorum, arkamda zayıf ve güçsüz bedeniyle Morgan'a bir adım daha yaklaşmasına izin vermek istemiyorum. Yaklaştığını duyuyorum ve gözlerimi açıyorum, tam da yaratık bana doğru koşarken, ağzı açık ve pençeleri kafama doğru uzanmış halde.

Ben ileriye doğru koşarken onun hareketleri yavaşlar, hızım artar ve hızla manevra yaparak yaratığın altına kayarım. Bıçaklarımı karnına saplayarak gövdesinin uzunluğu boyunca sürüklerim.

Canavar çığlık atar, ben arkasına çekilirken bana saldırır. Keskin kuyruğu bana doğru savrulur, bana vurmaya çalışır, ama ben onun altında dönerek hançerimle onu yakalarım, bıçağı etine saplayarak yerinde tutarım.

Canavar kükrer ve çırpınır, arkasında beni yakalamak için dönmeye çalışır, ancak hareketleri sadece karnındaki büyük yarayı daha da açar ve lacivert kanı siyah penelerine dökölür.

Kuyruğuna saplanmış hançeri tutuyorum ve yaratığın hareketlerine göre hızla hareket ediyorum. Eğer bırakırsam, çırpınırken muhtemelen beni veya Morgan'ı yakalayacaktır.

Kan kaybettikçe gücü azalmaya başlar ve bu yeni pozisyonda benimle savaşamaz hale gelir.

Kuyruğunu yakalayıp hançeri daha da içeri itiyorum ve bıçak diğerk uçtan çıkana kadar çeviriyorum, büyük kuyruk parçası hızlı hareketle yere düşüyor. Canavarın ağızından bir başkıkükreme ve acı dolu uluma geliyor.

Onu acılarından kurtarma zamanı.

Kalın lacivert kanı sızan, çırpınan uzvunu yakaladım ve tüm gücümle yaratığı geriye doğru çektim. Canavar geriye sendeliyor ve düşüyor, artık tamamen dengesini kaybetmiş ve çok hızlı kan kaybediyor. Her iki elimle hanerlerimi kavrayarak, canavarın korumasız sırtına doğru atlıyorum. Üzerine indiğimde kükrüyor ve hanerlerimi boynuna derinlemesine saplıyorum. Onu daha da içeri itip, çırpınmaya devam ederken tutunmaya devam ediyorum, kükremesi hızla azalıyor ve zayıflıyor, ta ki düşük, boğuk bir hırıltıya dönüşene kadar.

Bir dakika kadar sonra, canavar hareket etmeyi bırakır ve yavaşça altımızdaki yere çöker. Canavarın ağızından son nefesini verirken, koyu kırmızı kanı akarak altımızdaki zemini ve çakılları kaplar.

Hançerlerimi çekip, vücudu arkamdaki çakıllara yığılırken sırtından yuvarlanırım. Hançerlerimi kalça kayışlarıma geri koyup Morgan'a dönerim. Ona uzanmak için hareketlendiğimde, aniden uzaktan onun adını haykıran bir ses ve bu tarafa doğru gelen çok sayıda ayak sesi duyarım.

Arkamı döndüğümde, uzaktan dört karanlık figürün bize doğru koştuğunu ve etrafımızda garip bir siyah dumanın oluştuğunu görüyorum.

Morgan'a bakıyorum, göğsü yavaşça inip kalkıyor. Hayattaydı, önemli olan tek şey buydu.

Siyah duman, sesler bize yaklaşırken bana doğru hızla geliyor gibi görünüyor. Onu geçip, orman sınırına doğru koşmadan önce, sanki altımda katı bir şey varmış gibi hissediyorum.

Ormana ulaştığında hızımı artırıyorum, koşarken etraf bulanıklaşıyor ve beni takip eden biri var mı diye dinliyorum.

Birkaç dakika sonra, takip edilmediğimden emin olduktan sonra, siyah maskemi çıkarıp başlığımı indirerek derin bir nefes alıyorum. Üzerimde parlayan ayı seyrediyorum, sonbaharın son gecesinde soğuk hava keskin ve göğsümü hafif bir his dolduruyor.

Onu kurtardım.

Onun kaderini *değiştirdim*.

Ve onun kaderini değiştirebildiysem, kendi kaderimi de kesinlikle değiştirebilirdim.

Creeds'in bakış açısı

Diğerleri bölgeyi ararken, Morgan'ın baygın bedenini kollarımda tutuyorum. Alnımı onun alnına dayayarak, zayıf bir şekilde nefes alıp veren küçük nefeslerinin sesini dinliyorum.

Bunu ona yapan kişi bedelini ödeyecek.

Kız kardeşimin acısı için bu akademiyi içindeki herkesle birlikte yakacağım. acısı için.

Bacaklarında uzanan çiziklere ve kesiklere bakıyorum, kan ve kir hala ipeksi beyaz melek kostümünde hala taze ve ıslak.

Ağzımdan ağır bir nefes çıkıyor ve ellerim titremeye başlıyor.

Kafamın içindeki bir ses intikam, kan istiyor, benim birine zarar verdiği için. *Küçük kız kardeşim*.

Morgan her zaman benim aşırı koruyucu olduğumu düşünürdü, ama henüz hiçbir şey görmedi. Bundan sonra onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Zaten yeterince kaybettik. Onu da kaybetmeyeceğim.

Yanıımızdaki canavarın cesedi üzerinde kanlı bıçağını sürükleyen figüre bakıyorum.

Annex buraya gelmemiz için ısrar etmeseydi, Morgan'ın tehlikede olduğunu asla bilemezdik. *"Red"*ın neye benzediğini görmek için durmadan ısrar etti ve dansa gelmemiz için ısrar etti. Hatta bunun için ringde başka bir dövüşten vazgeçti.

Bu, Annex için büyük bir şeydi. Kanlı bir kavga yapma ve birkaç kemik kırma fırsatını kaçırmak mı? Bu *Red* ya onun kadar çılgın olmalı ya da onun darbelere dayanacak kadar güçlü olmalı. Çünkü Annex *normal* olanla ilgilenmiyordu. O, tamamen psikopat ve deli bir jokerdi.

Siktir, şu anda yüzü bile, biz gelmeden hemen önce ringde yaptığı dövüşten sıçrayan kanla kaplıydı. Yine de, sanki önündeki ölü canavarı diriltip bir raunt daha yapmak istiyormuş gibi görünüyordu. *Eğlence için.*

Her halükarda, onun yeni ilgisine minnettarım. Aksi takdirde buraya gelmezdik.

Mallyn ve Ezra ormandan geri dönerken Morgan'ı daha sıkı sarıyorum.

Buraya gelmeden önce Morgan'ın üzerinde duran figürü kovalamışlardı.

Hiçbirimiz adamı net olarak görememiştik, sadece bizden daha küçük olduğunu, tamamen siyah giyindiğini ve iki tane çok garip şekilli bıçak tuttuğunu fark etmiştik.

Canavarın üzerindeki bıçak izleri, onu öldürenin o olduğunu gösteriyor, ama neden buradaydı ki? Ve neden Morgan bu işe bulaşmıştı? Neden bu halde bırakılmıştı ve neden yeteneğini kullanmamıştı?

Etrafıma bakıyorum, gece ilerledikçe erkekler yurdunun etrafında karanlık gölgeler hareket ediyor. Ve uzaktan masum kahkahalar ve müzik geliyor.

Sebepten ne olursa olsun, ona bunu yapanlar bedelini ödeyeceklerdi. Onları bizzat parçalara ayırıp, Annex'in bile düşünmediğı acıları tattıracaktım.

Morgan'ı nazikçe kollarımın arasına alıp ikimizi de ayağına kaldırdım.

Kendime, onun daha iyi bir hayat yaşayacağına ve bir daha kimsenin ona zarar vermeyeceğine söz vermiştim.

Soluk dudaklarından küçük bir inilti dökülüyor ve ben kükremekten dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Bir daha asla.

Bir daha kimsenin bu kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Mallyn ve Ezra bize doğru geliyorlar, her ikisi de sırtlarında tanıdık birer figür taşıyorlar.

Ash ve Grey, Morgan'ın ortakları.

Onlara sert bir bakış atarım. Titrek bakışları Morgan'a düşerken gözleri büyür.

"Mor...ann." Sesleri onu çağırmaya çalışıyor, ama sözleri yetersiz kalıyor. Onu yakalamaya çalışırken çabılıyor ve titriyorlar, ama kollarını güçsüzce yanlarına düşürüyorlar.

Ne oluyor lan?

Morgan'ın dudaklarından bir başka küçük inilti çıkar ve ben başımı sallarım.

Hayır. Ne olduğu önemli değil. Onu korumaları gerekirdi. Bunu yapamadılarsa, uzun süre hayatta kalamazlar. Onun yanında zayıf birine ihtiyacı yoktu. Onlarla daha sonra kendim ilgileneceğim.

"Küçük ninja nereye gitti?" Grins Annex, Ezra'nın omzuna yaslanmış titreyen bedeni dürterek sırtır.

"Dikkat et, yüzüme çok yakınsın dostum." Ezra bıçağı uzaklaştırır ve Ash'i nazikçe aşağıdaki çakıl taşlarının üzerine yatırır.

"Doğru, o güzel cilde kazara bir iz bırakmak istemeyiz," diye sırtarak der deli piç.

"Çok hızlıydılar." Mallyn, Grey'i istenmeyen bir çöp gibi yere atar, kayışkan çakıl taşlarına çarptığında acı dolu bir homurtu çıkar. Mal fiziksel temastan hoşlanmazdı. "Hiçbir iz yoktu, takip edilecek bir iz veya koku bile yoktu. Her kimlerse, hızlı ve yetenekliydi, belki de eğitimliydi?"

Bu çocuklar benim kardeşlerim gibiydi. Kan sudan daha kalınsa, bu çocuklar benim kemiklerimdi. Ve *kimse* onların becerileriyle veya güçleriyle boy ölçüşemezdi.

Eğer bu kişinin onları geçebildiğini söylüyorlarsa, o zaman bambaşka bir seviyede olmalılar.

Canavara tekrar bakıyorum. Bunu tek başına başarabilmesi mantıklı. Neyse ki, böyle güce sahip olanların takipçileri vardır, bu yüzden onu bulmak bizim ağımız için çok zor olmamalı. Ezra'yı daha sonra bu işle ilgilenmesi için görevlendireceğim.

Mallyn'e bakıyorum, kaşları çatılmış ve gözleri kararmış.

Daha sonra onu kontrol etmem gerekecek, gözlerindeki bakış hoşuma gitmedi, ama şu anda Morgan'a odaklanmam gerekiyor.

Onu kollarımda sallıyorum, nazikçe tutarken ölü canavarın yanından geçiyorum ve cesedine son bir kez bakıyorum.

Gücümün dalgasını gönderiyorum, siyah duman küçük bir tsunami gibi hızla akıyor ve cesedi yutuyor. Ceset hızla parçalanıyor, geriye sadece küçük siyah lekeler ve yanık izleri kalıyor.

Burada olanları bizden başka kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Akademinin bu işe karışmaya çalışması sadece engel olurdu.

Bunu kendimiz halledecektik. Ve bunu yapan her kimse... kaniyla ödeyecekti.

Morgan ve ortaklarını akademinin arazisinde hedef alabilmişlerse, okul veya okulda çalışan kişilerle bir bağlantıları olmalıydı.

bağlantıları olmalıydı.

Akademi binasına doğru bakıyorum; müzik hala çınıyor ve konuşan ve gülen sesler var, az önce olanlardan tamamen habersizler.

Ya da aileme yaptıkları yüzünden bu okulun başına geleceklerin.

Kapılardan geçip arabama doğru ilerliyorum.

Morgan'ı dikkatlice arabaya bindirip çocuklara doğru dönüyorum.

"Üniformalarınızı hazırlayın..." Annex, Mallyn ve Ezra bana dönüyor.

"Bundan sonra akademiye tam zamanlı olarak devam edeceğiz."

Mallyn bana hafifçe başını sallar, ama gözlerindeki bakış ve çenesinin titremesi, bunun dışında her şeyi yapmak istediğini gösterir.

"Zaten ara sıra geliyordum." Ezra omuz silkiyor. "İhtiyacımız olanı toplamam için daha iyi olur."

"Harika. O zaman Red'i daha sık göreceğim." Annex mırıldanır. Dudaklarında beliren gülümseme, son zamanlarda gözüne çarpan talihsiz ruh hakkında konuştuğunu gösterir.

Arabaya binip yola çıkıyorum.

Önce siyah giysili figürü aramaya başlayacağım. Eğer bu işe karışmışlarsa ya da Morgan'ı bu pisliğe bulaştırmışlarsa, ona bu gece çektiği acının yüz katını ödeteceğim.

BÖLÜM 19

ANNEX

Omuzlarımı gererim, eski binada ilerlerken dudaklarımdan derin bir esneme çıkar.

Creed, cuma gecesi gördüğümüz maskeli ninjayı aramak için tüm hafta sonunu akademinin çevresindeki ormanlık alanda geçirmemizi istedi. Bu da ringde daha fazla zaman geçiremeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Benim tahminim, onun bir kız olduğu yönündeydi. O kadar küçük bir vücuda sahip olduğuna göre, öyle olmalıydı.

Diğerleri onun bir erkek olduğunu düşündü, ama ben daha iyi biliyordum. Nereye vurup bıçaklayarak en fazla hasarı vereceğimi bilmek benim uzmanlık alanımdı. Bu yüzden anatomi ve vücut bölümlerini bilmek bir zorunluluktur. Karanlık ışıklandırmaya rağmen, o kıvrımları görebiliyordum.

Ama lanet olsun, çok hızlıydı. Mal ve Ez'den bile daha hızlıydı. Ve o bıçaklar... O keskin bıçaklarla teke tek dövüşmekten çekinmezdim.

Onları doğru şekilde kullanmayı biliyor mu acaba? Onu bulursam, bunu öğrenebilirim herhalde.

Ringdeki zayıf pisliklerden sonra hoş bir değişiklik olurdu. Artık hiçbiri uzun süre dayanamıyordu, ama hiç yoktan iyidir, değil mi?

Yumruklarım kemikleri kırmak ve parmaklarımdan kırmızı sıvının damladığını hissetmek için kaşınıyordu. Rakiplerimin gözlerindeki titremeyi görmek ve o tatlı acı senfonisini duymak. *Sadece. Benim. İçin.*

Morgan da iyiydi. Birkaç kağıt kesiği ve çivi batması dışında, kalıcı bir sorunu yoktu.

Ne yazık. Çünkü Creed akademiye yakıp kül etmek istiyor gibi görünüyordu. Ne güzel bir gösteri olurdu.

Morg'a acı çekmesini istemezdim, o Creed'in kız kardeşi ve pratikte aileden biriydi, *bu ne anlama gelirse gelsin*, ama yine de... çok yazık.

Koridordan geçiyorum, yüzler asık, bedenler yana kayıyor.

Bu boktan okuldaki herkes beni çok sıkıyordu. Bıçağımı çıkarıp, ucunu parmağımla okşarken, yanımda birkaç kişi nefesini tuttu.

Korkaklar.

Bu okuldaki herkes tam bir korkaktı, hepsi biraz kandan korkuyordu.

Zil çaldı ve plebler sınıflarına koşuştururken onları izledim. Hepsi gittikten sonra, yavaşça merdivenlere doğru yöneldim.

Derslerden nefret ediyordum, çok sıkıcı ve sinir bozucuydu, ama Creed hepimizin ninja kızı aramasını istiyor. Onun, Creed'in bilmek istediği soruların cevaplarını biliyor olabileceğini söylüyor.

Creed. Kontrolcü bir pislik, ama her grupta en az *bir tane* olması gerekmez mi?

Hatta bana, kız konuşmazsa onunla "oynayabileceğimi" söyledi. Ve ben ayırım yapmam.

Sende penis ve testisler mi var, yoksa vajina mı, benim için fark etmez. İşkence benim oyun zamanımdır ve ben eşitlikten yanayım.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ama üstümdeki merdivende tanıdık bir ses duyunca donup kalıyorum. Cesur sesi takip ederek biraz daha dışarı eğiliyorum.

Red.

Dik duruyor, küçük mavi gözleri kısılmış ve dolgun pembe dudakları düz bir çizgi halinde.

Siktir, onları ısırmak için neler vermezdim. Sinirli birinin bu kadar seksi görüldüğünü hiç görmemiştim.

Etrafındaki pencerelerden esen rüzgâr, küçük omuzlarında saçlarını dalgalandırıyor. Parmaklarım yanlarımda kaşınıyor, saçlarını avuçlayıp sertçe çekmek istiyorum.

Eminim o da hoşuna giderdi.

"Öyle mi?" Sesi keskin, bakışları yanındaki pisliğe doğru daha da soğuklaşıyor.

Oh, Küçük Kırmızı gerçekten sinirliydi. Bunu anlayabiliyordum, çünkü *bana* daha önce de o seksi ses tonunu kullanmıştı.

Daha da eğilip, bana vereceğinden emin olduğum gösteriyi izlemeye çalışıyorum. "Senin gibi bir sürtüğü dışarı çıkarmaya razı olduğum için şanslısın."

Alçak bir ses ona bağırır, yanında bir başkası kıkırdar.

Korkuluğu sıkıca tutarak, küçük Kırmızı'nın yüzüne girmeye çalışan pisliği izliyorum.

Aptal herifin koyu kahverengi yağlı saçları ve çirkin bir yüzü var. *çok* yakında yeniden şekillendirmeme yardım edeceğim. Pislik ona alaycı bir şekilde sırtıyor, diğer pislik ise onun etrafında dolanmaya başlıyor, sonra arkasında duruyor.

Şimdi ben bir beyefendi değilim, aslında ondan çok uzağım ve genellikle etrafımdakilerin yaptıkları boktan şeyleri umursamam, ama onu çevreleyen bu iki pisliğin bir şeyi kafamdaki karanlık küçük sesin *cinayet çılgılığı* atmasına neden oldu.

Diğer elimle korkuluğu tutarak, tek bir hızlı hareketle yere atlayıp tatlı bir intikam almaya hazırdım ki, aniden bir çarpma sesi ve sert bir homurtu duydum.

Donup kalırım ve yukarı bakarım.

Alaycı pislik artık gülümsemiyor, nefes nefese eğilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzü solmuş.

Diğer pislik Red'i arkadan yakaladı, ama Red hızlı bir hareketle başını geriye attı ve onun burnuna vurdu. *Harika.*

Kan yüzüne sıçrarken, adam geriye düşer ve acı içinde inler. *Küçük sürtük.*

Red'in hala yerde nefes nefese kalan bir numaralı pisliğin üzerine çömeldiğini izliyorum.

"Ne istersen yapabileceğini sanıyorsun, değil mi?" Onu çenesinden yakalıyor ve yüzünü kendine çevirmeye zorluyor. "Artık öyle olmayacak."

Onu daha sıkı kavrar, sesi neredeyse düşük bir hırıltıya dönüşür. "Bu küçük oyunların artık sona eriyor. Yoksa içebileceğin tek içecekler pipetle içilenler olacak. *Kalıcı olarak.* Anlaşıldı mı?"

O, başını sallayarak inler. Ve ben dudaklarımdan çıkmak isteyen küçük iniltiyi bastırmak zorunda kalırım. Yan tarafa kayar ve pantolonumdaki büyüyen ereksiyonu düzeltirim.

Red kızginken *gerçekten* çok seksi oluyordu. Ve *lanet olsun*, ben S&M'den hoşlanmıyordum, ama o daralmış gözlerin ve dolgun dudakların emirler verdiği, ya da o minik ellerin göğsümü çizip kanattığı düşüncesi... *evet*, sertleşmişim.

Üstümden gelen ayak sesleri ve inlemeler beni düşüncelerimden koparıyor, tam da bir kapının kapanışını duymak için.

"*Siktiğimin orospusu.*" İkinci pislik, kanayan burnunu tutarken dişlerini sıkarak söylüyor.

Yoksa ona *şanssız iki numara* mı demeliyim? Çünkü bu iki pisliğin ikisi de kemikleri kırılmadan ya da her deliğinden kan sızmadan bu koridordan çıkamayacaktı.

Merdivenleri yavaşça çıkarken, dudaklarımda karanlık bir gülümseme belirliyor. "Burada ne varmış bakalım?"

Neler olacağını biliyor olmalılar, çünkü yüzümü gördüklerinde ikisi de solgunlaşıp sessizleşiyor, ben onlara yaklaşırken gözlerinin beyazları titremeye başlıyor.

İkinci pisliğin, Red'i tuttuğu ellerine bakıyorum. Eh, kırılmak zorundalar.

Onu dokunmaya ne hakla cüret etti ki? "Sizin için ne yazık ki çocuklar," ikisi de yutkunurken parmaklarımı kırıyorum.

"Bugün yanlış kişiyle uğraştınız."

Onlar itiraz etmek için ağızlarını açtıklarında, ben de üzerlerine atıldım ve yumruklarımı yüzlerine indirdim. Ellerim kanla kaplanırken, etrafımdaki her şey bulanıklaştı.

Okul sandığım kadar sıkıcı olmayacak gibi görünüyor. *Özellikle de Red varken.*

BÖLÜM 20

MICAI

Cuma günkü dansın ardından her Şey normale döndü. Öğrencilerin  oğ  dansın ardından eve geç saatlerde gitti ve bugünkü derslerimiz için Pazar akŐamı geri döndü. Kimse canavar saldırısından bahsetmedi bile.

Merdivende beni köşeye sıkıŐtırmaya çalışan iki ahmakla uğraŐtıktan sonra, Bay Finch'in sınıfına doğru yöneldim. Adam, randevuya gelmememden pek memnun değildi galiba.

O haldeyken hala gitmeye çalışması komikti. Yoksa sadece bana karşı bir tür suçluluk hissettirmek için mi konuşuyordu? *Boşuna  abaydı.*

Konuşurken yüzü hayal kırıklığından buruŐmuŐtu, cildi solgundu ve gözlerinin altında siyah halkalar vardı, muhtemelen uykusuzluktan *ya da kaŐımdan.*

Bana "ona borçlu olduğumu" ve gecesini mahvettiğimi söyleyip durdu. Bu kadar kötü bir  ne sahip, bu kadar acınası birini kabul ettiğ  için minnettar olmam gerektiğini söyledi.

Konuşurken Őüpheci gözleriyle bana en iğrenç Şekilde bakıyordu, sanki ben eğlence için bir nesne ya da et par asıymıŐım gibi. O ve arkadaşı beni köşeye sıkıŐtırıp, kaybettiğ  Şeyin "bedelini"  demem gerektiğini söylediklerinde, yapmamaları gereken bir Şeyi yaptılar.

Ona borcunu ödemek için dizimi testislerine indirdim.

Ardından gelen acı dolu inilti ve nefes nefese kalması, bu iğrenç pisliğ  yanımda bulundurmaya değdi. *Aslında çok daha kötüsünü hak etmişti.*

Arkadaşı da aynısını hak ediyordu, ama Şimdilik kırık bir burun yeterliydi.

Eğ  bundan uzak durmaları gerektiğini  ğrenmemiŐlerse, onlara ikinci kez daha kapsamlı bir ders vermekten  ekinmezdim. Ama sadece kırık bir burun veya kötü bir Şekilde morarmış testislerle kurtulamayacaklardı... *hatta y r yemeyeceklerdi bile.*

Sınıfın en üstünde boş bir yer buldum.

Annex derslerde yanıma oturmaya başlamıştı, bu da hangi koltuğ  seçersem se eyim, diğ r öğrencilerin etrafımdaki boŐluğ  geniŐçe bırakacakları anlamına geliyordu.

Ders başlarken rahatça oturuyorum. Küçük merdiven engeline rağmen, yine de zamanında geldim.

Sınıftaki diğer öğrenciler her zamanki küçük gruplar halinde oturuyorlar, genellikle bir veya iki kızın etrafında altı veya yedi erkek, bazen de daha fazlası.

Onların fısıltılarını duyuyorum, çoğunlukla dans partisinde bazılarının flört ettiği ya da ne kadar harika olduğu ya da falanca kişinin kostümünün çirkin olduğu hakkında.

Adam'ın yokluğundan başka, ondan bahsedilmiyordu. Bu sefer de kimsenin yaralandığı veya saldırıya uğradığına dair bir şey yoktu. Kimse canavardan veya herhangi bir saldırıdan bahsetmedi. Cesedi de ertesi sabah ortadan kaybolmuş, yerine sadece birkaç siyah iz kalmıştı.

Öğretmenler bunu öğrencilerin ateş büyüleriyle oynamasına ve gecenin heyecanına bağladılar ve başka hiçbir şey söylenmedi veya yapılmadı.

Akademi olayı örtbas etmiş olmalıydı.

Ama onlar daha fazla araştırma yapmaya zahmet etmediyse, bunu kendim yapmam gerekecekti.

O canavar akademiye nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Bariyerler kurmuştuk, bu yüzden bu kadar kolay olmamalıydı, ya da en azından öğretim kadrosu onun varlığından haberdar olmalıydı. Ama o gece Morgan'a yardım edecek kimse yoktu.

Ayrıca, neden onu kovalamaya bu kadar kararlıydı? Hızlı bir yemek istiyorsa, ormanda baygın iki ceset vardı, neden onu seçti?

Ve *neden* bu kadar zayıftılar? Böyle olmak için ne almışlardı ya da ne verilmişti?

Cevaplanmamış çok fazla soru vardı ve zaman geçtikçe sorularım daha da artıyordu. Vücudumda beliren izler, yeni kazandığım güç ve yetenekler gibi. Ya da Seria'nın bana verdiği, Tesis'teki kelepçelere şüpheli bir şekilde benzeyen bilezik. Ve şimdi de akademi arazisinde ortaya çıkan, etrafta yardım edecek kimse yokken bir öğrenciye saldırmaya niyetli bu canavar. Nasıl...

Düşüncelerim, kapı açılıp Annex içeri girdiğinde kesintiye uğradı. Yüzünde şeytanın bile gurur duyacağı bir sırıtış vardı ve yüzünde koyu kırmızı damlalar vardı. Aynı kırmızı sıvı, merdivenlerden bana doğru yavaşça yürürken ve yanımdaki boş koltuğa otururken yumruklarından da damlıyordu.

Bay Finch boğazını temizleyerek, onun gelişiyle sınıfın içine düştüğü sessizliği bozdu. Gözleri bir an Annex'e kaydıktan sonra hızla başka yöne çevrildi

. Biraz daha titrek olsa da derse devam eder.

Kesilmeden önceki düşüncelerimi hatırlamaya çalışıyorum ama yanımdan yakıcı bir bakışın beni izlediğini hissediyorum. Annex'e dönüyorum.

"Ne?"

Gözleri alaycı bir şaşkınlıkla hafifçe genişler. "Ben bir şey demedim."

"Ama bakıyordun..."

"Bunu nereden biliyorsun?" Beni keser, mavi gözlerinde küçük bir ışıltı parlar ve yüzünde yaramaz bir ifade belirir.

"Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum." Yavaşça gülümserken yanakları gerilir.

"Hissedebildin, değil mi?" Dudaklarından küçük bir mırıldanma çıkar. "Normalde yanında oturanları bu kadar fark eder misin? Yoksa bu sadece benim için mi geçerli?"

"Daha dikkatli ya da uyanık olmalısın derim. Çünkü bir *manyak* ne zaman bıçağını çekip sallamaya başlayacağını asla bilemezsin." O gülümsemesini genişletirken, ben ona ifadesiz bir bakış atıyorum ve dudaklarından küçük bir kıkırdama çıkıyor.

Başını salladıktan sonra bana daha da yaklaştı.

"Bunca zaman neredeydin, Kızıl? Bir kayanın altında mı saklanıyordun, yoksa bir kafese mi kilitlenmiştin? Neredeyse üç yıldır bu boktan okuldayız ve ancak şimdi tanışıyoruz? Seni daha önce nasıl tanımadım?" Gözlerinde garip, yumuşak bir ifade belirir. "Sen olsaydın daha ilginç olurdu."

Onun sözleri üzerine kaşlarım çatıldı. Nasıl daha önce tanışmadık? Önceki hayatımda bu kadar uzun süre nasıl geçirdim ve Annex'le hiç tanışmadım? Onun görünüşü ve davranışları varken, nasıl daha önce onu tanımadım? Kendi küçük dünyamda ve sefaletimde o kadar kaybolmuş muydum ki, etrafımdaki hiçbir şeyi veya kimseyi görmeye zaman ayırmadım?

Alt dudağını ağzına çekiyor, gözleri beni izlerken yumuşak bir hilal şekline bürünüyor. "Ama sanırım şimdi buradasın."

Haklıydı, ama onun kastettiği şekilde değil. Geri dönmüştüm ve her geçen gün yepyeni şeyler deneyimliyordum. Bu ikinci şans artık sadece intikam almakla ilgili değildi, her zaman yaşamam gereken hayatı yaşamakla ilgiliydi. Kendi seçimlerimi yaptığım ve her günü pişmanlık duymadan yaşadığım bir hayat. Hiç fırsatım olmayan ya da bana reddedilen şeyleri deneyimleyebileceğim bir hayat.

Yüzümde küçük bir gülümseme belirliyor, sonra bakışlarım Annex'in yüzündeki kırmızı lekelere, ardından da ellerine odaklanıyor.

Gelmeden önce resim yapmıyorsa, kurumuş sıvı ürkütücü bir şekilde kana benziyor.

Elini tutup kendime doğru çekiyorum, kanın sızdığı yarayı veya kesikleri bulmaya çalışıyorum.

"Benim kanım değil, Kızıl." Boş eliyle yüzündeki birkaç lekeyi silerek sırttı.

"Ne oldu?" Parmaklarımı onun eklemlerine sürterek, sözlerine güvenmeyerek küçük kesikleri aramaya devam ettim. Yaralanmış *olsa* bile umursamayacak bir tip gibi görünmüyordu.

Hafif dokunuşumla eli hafifçe titrer. Boğazını temizler, beni izlerken kaşlarını çatarak.

"Sadece zavallı et yığınlarına yerlerini öğretiyordum."

"Et torbaları mı?" Bilmek istiyor muyum ki? Kafamı sallarım. "Yani bunların hiçbirisi senin değil mi?"

"O kadar kolay olsaydı Red. Ben neredeyse yok edilemezim, biliyorsun. Beni kanatabilen pek kimse yok, ve yapabilenler de genellikle birkaç dakika sonra kanlı parçalar halinde götürülüyorlar." Kıkırdar, başparmağını arkasına doğru uzatır.

"Sence bu korkaklar neden bu kadar korkuyor? Ben o kadar kolay lokma değilim, Red. Her halükarda, birkaç sıradan kesik veya çürükten ölmem."

Sanırım endişelenmemeliydim, sonuçta *Annex'ti*. Muhtemelen bu tür bir durumda en çok yardıma ihtiyacı olanlar "et torbaları"ydı.

Onun parmaklarını bırakarak başımı sallıyorum. Ama elimi yavaşça geri çekerken, o da elimi tutuyor ve parmaklarını benim parmaklarımın etrafına doluyor.

Gözleri birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza sabitlenmiş, tekrar konuşmak için ağzını açıyor.

"Ellerin çok küçük, Kızıl." Dudakları düz bir çizgiye dönüşür, "Bu kadar küçük ve yumuşak bir şey nasıl..." Mırıldanır, sözleri yavaşça elini geri çekip ona bakarken kesilir. Sonra bakışlarını tekrar bana çevirir.

Gözlerindeki kırıksıklıklar düzelir, dudaklarında beliren kaş çatma izi yerini küçük bir gülümsemeye bırakır, "O gözler..." Daha da eğilir, bakışlarında daha derin ve yoğun bir şey belirir. "Onları asla kaybetme, Kızıl. İçindeki o mücadele... Kimsenin onu senden almasına izin verme. Onunla neredeyse her şeyi yapabilirsin."

Onun samimi ifadesi beni etkiliyor, sözleri düşündüğümünden daha derinden vuruyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Annex beni çok uzun süredir tanı mıyordu

ama yine de benden, başkalarının görmediği bir şey gördü. Bu *büyüsüz beden* ve "yumuşak eller" ile bile, benden bir güç görebiliyordu.

İçimde kabaran duyguları bastırmaya çalışıyorum.

"Senin kışını tekmelemek bile mi?" diye soruyorum, duygularımı kontrol altına almaya çalışırken.

Koltuğuna yaslanırken gergin dudaklarından yumuşak bir kahkaha kaçıyor.

"Bunu denememiz gerek."

Aniden gülümsemesi kaybolur, daha ciddi bir ifade yüzünü kaplar – *ya da onun versiyonu* – ve kendini düzeltirken tahtaya bakar.

"Bu flörtlerle dikkatimi dağıtmayı bırakmalısın, Kızıl. Bazılarımız buraya öğrenmeye geldi. Bana asılmak yerine dersine dikkatini vermelisin." Bana bir bakış attı, dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra kendini toparlayıp tahtaya geri döndü. Gözleri artık tamamen Bay Finch'e odaklanmıştı, öğretmenin tüvit ceketinde bir titreme belirdi.

Dudaklarımdan dökülmek isteyen kahkaha neredeyse boğazımda kalıyor.
Onunla flört etmek mi?

mıyım?

"Eğer sana asılmakla, *gerçekten* sana vurmak istediğini kastediyorsan, evet, sana *çok fena* aşığım."

Koltuğunda kıpırdanıp bana bakarken, dudaklarını hafifçe kıvrarak bana doğru eğildi.

"Ön sevişmeyi sonraya bırakalım, Kızıl," dedi ve biraz daha dik oturdu.

"Seyirci olması umurunda değil ama," odanın geri kalanına yan gözle bakar, "sadece sen ve ben varken oynamayı tercih ederim." Bana attığı gülümseme tam anlamıyla günahkâr, koyulaşan bakışlarında sırtımı hafifçe ürperten bir vaat var.

Yutkunuyorum, birlikte *oynamakla* ilgili fikrini fazla yorumlamamaya çalışıyorum. O açıkça deliydi. Öyleyse neden umursayayım ki?

Onun eğlence anlayışı muhtemelen bir kazma, karanlık bir orman ve konuşabilen bir avdan ibaretti.

O, yürüyen, konuşan bir korku filmiydi ve açıkça antagonisti. Ayıyı kışkırtıp tepki alıp, sonra da çılgın sırtışıyla canavarı kaçırarak türden biriydi.

Karanlık bir sırtış yanaklarını gererken, bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyor.

Neden benim onunla oynamak *isteyeceğimi* düşünsün ki? Görünüşü ne kadar tanrısal olursa olsun, açıkça yaratıldığında kaybolan birkaç vida ve

cıvatalar eksikti.

Kafamı salladım. Neden bunu ve onu düşünüyordum ki? Zaten yeterince derdim vardı ve *böyle bir şey*, her ne olursa olsun, benim için artık mümkün değildi.

Delici mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, içinde daha derin bir şey var, beni kendine çeken ve rahatsız eden bir şey.

Ama çok çabuk, tekrar uzaklaşıyor, tüm o garip düşünceleri ve duyguları da beraberinde götürüyor ve tekrar tahtaya bakıyor.

"Red, dersimi bozuyorsun." Kafasını sallar, dikkatini veriyormuş gibi davranmaya devam ederken dudaklarında küçük, şakacı bir gülümseme belirir.

Onun bakışını takip ederken dudaklarım hafifçe kıvrılır ve ben de oyuna katılmaya karar veririm.

"Bu kadar çalışkan olduğumu bilmiyordum. Özellikle de derslerin çoğuna gelmediğin için."

Donar, yüzünde yavaşça kötücül bir sırıtiş belirir ve yanaklarını çeker.

"Beni özledin, değil mi?" Bana doğru bakıyor. "Merak etme, bundan sonra yalnız hissetmemen için elimden geleni yapacağım."

Kaşlarım çatıldı. Bu ne anlama geliyordu? "Ne..."

Aniden telefonu çalar ve o telefonu arka cebinden çıkarırken sınıf sessizleşir. Onlara sert bir bakış atar ve cevap vermeden önce Bay Finch'e tehditkar bir şekilde kaşlarını çatır.

Bay Finch, Annex karşı tarafta duyduklarına kaşlarını çatarken, dersine daha sessiz bir şekilde devam eder.

"Tamam. Yakında orada olacağım." Dişlerini sıkarak söyler.

Ayağa kalkar, yanımdan geçer ve son bir kez bakmak için hızla geri döner.

"Sonra oynarız, Kızıl." Bunun üzerine merdivenlerden aşağı iner ve odadan çıkar, çıkarken kapıyı çarparak kapatır.

Söyledikleriyle ne demek istedi? Artık tüm derslerine katılacak mıydı?

Onun yokluğuyla birlikte odanın geri kalanında gözle görülür bir rahatlama yayılır.

Odaya bakındım, onların endişeli ve panik dolu ifadelerini şimdiden özlemiştim.

Belki de Annex'in daha fazla etrafta olması o kadar da kötü olmazdı.

BÖLÜM 21

, Cuma günkü saldırıdan sonra Morgan'ın orada olup olmayacağını merak ederek müzik dersine doğru yol alıyorum.

Neyse ki önceki hayatımda olduğu gibi ağır yaralanmamıştı, ama saldırı yine de gerçekleşmişti ve içtiği veya yediği bir şey onun karşı koymasını engellemişti.

Bu hayatta ve önceki hayatımda biri bunu planlamıştı. Morgan'a zarar vermek, hatta daha kötüsü, onu öldürmek istiyorlardı. Ama neden?

Ve kim?

Akademi arazisine bir canavarı sokabilecek kim vardı? Bu tür bir yeteneği veya bağlantıları olan kim vardı?

Aklımda daha fazla soru ile odaya giriyorum. Bakışlarım, onun ve iki partnerinin her zaman oturduğu koltuklara düşüyor.

Boştu.

Belki dinlenmek için daha fazla zamana ihtiya ı vardı? Ya da vücudundaki şeyi atmak için daha fazla zamana.

Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama ikimiz de bir zamanlar haksız yere hayatımızı kaybettik. Belki de bu yüzden düşüncelerim ona kayıyor ve hafif bir bağ hissediyorum. Her halükarda, ikimizin de her zaman yaşamamız gereken hayatları yaşayabilmemizi umuyorum.

Odanın diğer ucuna doğru ilerleyip koltuğuma doğru giderken, bir el uzanıp beni yandan tuttu. Küçük, bakımlı el beni durdurdu ve ben de dönüp o elin sahibi olan parlak mavi gözlere baktım. *Seria*.

"Cuma günkü dansa neden gelmedin, Micai?"

Etrafımızdaki oda sessizliğe büründü, Seria konuşmaya devam ederken tüm gözler ona çevrildi.

"Adam'la kavga mı ettiniz?" Bir an durdu, gözleri bir cevap ya da tepki bekleyerek benimkilerle buluştu. Dışarıda gösterdiği sahte sempatiyi aşan bir bakıştı. Cevaplar için ısrar ediyordu, ama ne için? Ve neden?

şu anda ne tür bir oyun ya da taktik oynuyordu? Özellikle de kendisi sahneye çıkıp performans sergileyecekse.

Ama ben de sorular sorabilir ve oyuna katılabilirim.

Küçük bir nefes alıyorum, o beni izlerken kaşlarım çatılıyor.

"Adam'ın bana sorduğunu nereden bildin?" Adam daha önce ondan bahsetmişti ve o gece beni seçmesinin nedeninin bağlantı noktası olduğunu hemen anladım. Diğer herkes benden uzak durmuştu, neden Adam öyle yapmasın ki?

Ve o gece neden beni seçmişti? *Seria* yüzünden.

O piçi bana göndermişti, onun iğrenç bir şey yapacağını biliyordu. Onun çalışma şekli böyleydi. Gölgelede, ipleri elinde tutup tatlı sözler fısıldıyordu.

Ve onun sosyal ağıyla, onun *eğilimlerini* bilmemesi imkansızdı. Eminim akademiye gelmeden çok önce bir geçmişi vardı ve bunu öğrenmek, onun için nefes almak kadar kolaydı.

Gülümsüyor, yüzü ıslıl ıslıl parlıyor.

"Eminim bana bir ara söylemiştin, Micai." Mavi gözleri yukarı doğru kıvrılır, bana bakarken gülümsemesi yumuşak ve eğlenceli hale gelir.

Benim bakışım sorgulayıcı hale gelir, kaşlarım birbirine yaklaşır ve ona bakarım.

"Ama ben kimseye söylemedim ki?"

Dudaklarından hafif bir iç çekiş çıkar. "Eminim unutmuşsundur..."

"Onunla gitmeyi hiç planlamadığım halde neden unutayım ki?" Ondan bir adım uzaklaşıyorum, yumuşak gülümsemesi sertleşirken mavi gözleri bir anlığına kararır.

Kafasını hafifçe sallar, "Hayır, sen..."

"Ah! Yoksa bunu Adam'dan mı duydun?" Onu keserim, dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme belirir, onun o pislikle hiçbir bağlantısı olmasını istemediğini anlarım. Bu yüzden onun yerine benim ona söylediğimi söylemiştir. Gelecekte ne olacağını bildiği için o pislik heriften uzak durmaya çalışıyordu.

Yararsız bağlar koparılmalıydı ve işler ters gittiğinde hiçbir bağlantı kalmamalıydı.

"Sanırım bu mantıklı, o senden bahsetmişti." Başımı sallayarak devam ettim, "Ama bana gitmemi söylediğinde tam olarak bir cevap beklemedi. Sanırım benim gideceğimi varsaydı." Gözlerim tekrar onun gözleriyle buluşmadan önce omuzlarımı hafifçe silktilim. "Ama ikinizin arkadaş olduğunu bilmiyordum. Bilseydim gitmeyeceğimi daha açık bir şekilde belirtirdim."

Yüzündeki gülümseme küçülmüş ve düzleşmişti, sanki yerinde kalmak için çabalıyor gibiydi. Daha önce fark etmeyeceğim ya da önemsemeyeceğim bir şeydi bu.

Gözleri bir anlığına karardı ve daraldı, sonra genişledi. Düşünceli bir ifade yüzüne hakim oldu, sonra başını salladı.

"Sınıf arkadaşınız, ama..." Kaşları çatılır, dudakları hafifçe kıvrılır. "Aslında pek konuşmuyoruz. Beni bahsetmiş olmasına daha çok şaşırdım." Bakışları tekrar bana döner, gülümsemesi tekrar nazikçe genişler. "Belki de haklısın. Belki de ders sırasında onun konuşmasını duymuşumdur?"

Onun sözleri kafamda bir kahkaha çınlar. Seria'nın sözlerini çarpıtmanın ve manipüle etmenin her zaman bir yolu vardır. Neredeyse bir oyun gibi görünüyordu. Başkalarının sözlerini ve düşüncelerini kendi amaçlarına uygun şekilde şekillendirmek için eğlenceli ve doğal bir yetenek.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir, ifadesi yumuşak ve şefkatlidir. Bana bakarken yüzünde tam bir sıcaklık ve sevgi ifadesi vardır. Eskiden bunun samimi olduğuna şüphe duymazdım, ama şimdi gözlerinin derinliklerinde hafifçe parlayan karanlık bir ışıltı görebiliyorum.

"Ama neden dansa gitmedin Micai?" Elimi tutup kendi eline aldığı anda ifadesi biraz endişeli hale geldi. Dokunuşuyla vücudumdan soğuk bir titreme geçti ve elimi onun elinden çekmemek için kendimi ikna etmek zorunda kaldım.

"Adam'ı sevmediysen, bizimle gelebilirdin."

Zihnim, derimde yayılan soğuk hissinden koparılır ve onun son sözlerine geri döner. "*Bizimle gelebilirdin.*"

Gözlerim ona doğru kayar ve şimdi fark ettiğim, arkasında duran dört kişiye doğru daralır. Ciddi miydi? Böyle mi oynayacaktı?

Ona tekrar bakıyorum, gözleri yine tepkimi arıyor. Kızacağımı veya öfkeleneyeceğimi mi düşünüyordu? Eskisi gibi rahatsız hissedeceğimi veya mutsuzluk göstereceğimi mi?

Ama o ne isterse düşünebilirdi, hepsi düşünebilirdi. Ne dersem desin, yine de kendi istediği gibi çarpıtacaktı. Birkaç basit kelimeyle karakterimi kolayca karalayacak ve bir yandan da benim için endişeleniyormuş gibi davranacaktı.

Dudaklarımdan dökülmek isteyen derin iç çekişi bastırmaya çalışıyorum ve bunun yerine derin bir nefes alıp elimi onunkinden çekiyorum. Bakışları

karanlıklaşıır, ama hemen kendini toplar.

"Bunları sadece beni düşündüğü için söylüyor." Xander yanına yaklaşıır, kolunu onun omzuna atar, sesi bana attığı sert bakışlarla uyumludur.

Seria ona bakar, dudaklarında tatlı bir gülümseme belirir, sonra Knox ve Anders'a doğru bakışlarını çevirir. Kane aniden öne çıkar, parlak zırhlı şövalye gibi onun önüne geçer. Gözleri, sanki onun partnerine bir tehditmişim gibi bana dik dik bakar.

Gözlerimi deviririm ve bu tepki, Seria'ya bir hakaret olduğunu düşünen Xander tarafından fark edilir.

"Senin sorunun ne, Micai?" diye sorar Xander, "Seria sana bu kadar ilgi gösterirken en azından nazik davranamaz mısın? Yoksa *bu kadar* üzgün ve acımasız mısın?"

"Xander," diye seslendi Knox, sesinde uyarıcı bir ton vardı. "Eminim Micai öyle demek istememiştir." Bana doğru baktı, gözlerinde tuhaf bir ifade vardı, sonra Kane alaycı bir şekilde güldü.

"Tabii ki yapmadı. Seria'ya nasıl davrandığı defalarca kanıtlanmış değil mi? O sadece manipülatif ve kindar birisi." Ses tonundaki öfke ve bana attığı soğuk bakış, kaşlarımı kaldırıp dudaklarımdan bir alaycı gülümseme çıkmasına neden oldu.

"Kane..." Anders beni kesmeden önce seslendi.

"Manipülatif mi?" Karanlık ve mizahsız bir sesle kıkırdadım. Bana birçok şey söyleyebilirlerdi ve ben hiç aldırmazdım, ama manipülatif mi? Yanlarında bu işin ustası varken *bana* böyle mi diyorlar?

"Seni ne zaman *manipüle* ettim, Kane?"

Seria arkadan onun adını seslendiğinde koyu kaşları çatıldı, ama o bunu görmezden geldi ve sert bakışlarını bana dikti.

"Bana bir örnek ver, bir olay?" diye ısrar ettim, koyulaşan gözlerine bakarak.

Kaşları daha da çatıldı, hatırlamak için gözleri titredi ve daha da aşağı indi. "Ne zaman senin eylemlerin üzerinde bir etkim oldu ki? Çocukken mi? Çünkü senin istemediğin bir şeyi yapacak türde biri olduğunu hatırlamıyorum." Gözleri bana geri döndü, ben bakmaya devam ettikçe gözlerinde garip bir ifade belirdi. "Yoksa sen ve *diğer arkadaşlarının* benimle dalga geçmeyi sevdiğiniz zamanları mı kastediyorsun?" Hafifçe irkildi, sert bakışları düştü. "Beni tökezletmek, bana isim takmak, eşyalarımı mahvetmek,

dolaplara çarpıyorduk... O zaman benim tarafımdan *manipüle edildiğini* hissediyor muydun, Kane?" Kane'in gözleri büyüdü, ağzı açıldı, ama konuşmadan Xander soğuk, mizahsız bir kahkaha attı.

"Ve sen bunu az önce kanıtladın. En iyi haliyle manipülasyon." Elini bana doğru salladı. "Mükemmel bir oyun. Neredeyse ben bile inanacaktım..." Kıkırdaması kesildi, dudakları kıvrıldı ve bana alaycı bir şekilde baktı, "Seni daha iyi tanımıyorsam."

Ve böylece, Kane'in yüzü tekrar sertleşir. Xander'ın soğuk sözleri ile tüm şüpheler silinir.

"Xander, Micai öyle biri değil..." Knox sözünü kesmeden önce başlar. "Ne Knox? Sen gerçek Micai'yi tanımıyorsun..."

"Peki ya sen?" Xander'ın hakaretlerini daha fazla dinlemeye dayanamazdım. Beni tanıyormuş gibi davranıyordu, ama aslında hiçbir şey bilmiyordu.

"Yeterince biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun..."

Bir adım daha yaklaşır, gözleri kararmış ve sesi tehditkardır, "Sen en kötü türden birisin..."

Büyük bir el aramıza girer ve bir vücut önüme dikilir, Xander'ın sert bakışlarından beni korur.

"Neden hepiniz sakinleşmiyorsunuz? Bütün bunlara gerek yok. Ne olduysa, unutun gitsin." Ezra'nın turkuaz gözleri bana, sonra Xander'a dönüyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor, ama gözleri ona bakarken gülümsemesi tam olarak ulaşmıyor.

"Senin bununla ne alakan var?" Xander somurtarak sorar.

Ezra şakacı bir şekilde gülümser, ama yanımda yumruğunu sıkıca sıkar, sonra hızla tekrar açar.

"Ben de bu sınıfın bir parçasıyım," diye omuz silkiyor, "Ve sen ortamı bozuyorsun. Şu anda çok kasvetli ve karanlık bir hava var." Sınıfı gözden geçiriyor, oda sessiz, ortam kasvetli. "O ve..." Gözlerini bana çevirir, gözlerimiz kısa bir süre yumuşak bir bakışla buluşur, sonra tekrar başka yere bakar. "Beş kişiye karşı bir kişi pek adil değil. Özellikle de dördü erkek... ve *bir* kıza karşı."

Kane alaycı bir şekilde güldü. "Sanki bir şey yapacaktınız gibi..."

"Eğer normalde böyle davranıyorsan, belki de bir kıza *nasıl* davranman gerektiğini sana birkaç ders vermem gerekir," Ezra şakacı bir şekilde azarlar, "Çünkü onun yüzüne yaklaşmak ya da onu tehdit etmek doğru davranış değil." Gülümser ve her birinin bakışlarını tek tek karşılar.

"Biz..." Anders söze başlar, ama Seria nazikçe Xander'ın yanına geçer. Gözleri hızla Ezra'nın göğsüne kayar, sonra tamamen yüzüne odaklanır. Uzun süre baktıkça yanakları hafifçe kızarır, gözlerinde bir ışıltı belirir ve gülümsemesi nazikçe genişler.

"Bir yanlış anlaşılma olmuş galiba. Micai benim kardeşim, çocuklar da benim partnerlerim. Sadece beni çok koruyorlar." Ezra'nın gülümsemesi gerginleşirken, o saçını kulağının arkasına atıyor ve Ezra ona baktıkça parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Yanlış anlaşılma mı?" Bana hafifçe bir bakış attıktan sonra, hala somurtan büyük pislik Xander'a yöneldi. "Öyle görünmüyordu."

Xander alaycı bir şekilde güldü. "Onu ya da hiçbirimizi tanımıyorsun. Öyleyse neden karışıyorsun?"

Bana bir bakış attıktan sonra somurtkanlığı alaycı bir sırıtışa dönüştü.

"Yoksa beyaz şövalye mi olmaya çalışıyorsun?" Ezra'ya geri döner, bakışları cesur ve alaycıdır, aramızda gidip gelir.

"Seni uyarmalıyım. Micai bir hanımefendi değil. O gölgelerde gizlenen bir iblis ve benim tavsiyem, o pençelerini sana geçirmeden önce kaçman olur. İyi biri gibi davranmayı seviyor, ama zayıf, acımasız birinin *iyi* bir yanı yoktur..."

Knox, Xander'ın omzunu çekerek onu hafifçe geriye doğru sendeletti ve sözünü kesti.

Aralarında sert ve keskin bir bakış alışverişi olur, odada kararar ifadeler ve gerginlikle sessizlik hakim olur.

Knox ağzını açar ama konuşmadan Seria, Knox ve Xander'ın arasına girer, ellerini ikisinin göğsüne koyar ve tatlı bir sesle isimlerini söyler. İkisi de ona döner, Xander'ın bakışları anında yumuşar ve Knox'un karanlık ifadesi hafifçe kaybolur.

Ben arkayı dönerken ikisi de ona hafifçe başlarını sallar.

Yerime dönmeden önce durup Ezra'ya teşekkürlerimi fısıldarım.

Bunu sınıf veya atmosfer için yapmış olabilir. Ama sebebi ne olursa olsun, bana yardım etmeye çalışmıştı. Ve bu bana sık sık olan bir şey değildir.

O, arkamızda oynanan sinir bozucu sahneyi görmezden gelerek bana döner, hafifçe başını sallar ve gülümser.

Tam koltuğuma doğru ilerlerken, adıma duydum. Beni çağırırken sesi sevgi dolu ve yumuşaktı. "*Micai?*"

Onu görmezden gelip yerime oturdum.

Tam da adımı tekrar duyduğum anda, Bayan Fleur odaya girer. Elinde büyük ve dengesiz bir kağıt yığını tutarken, masasına koşarak onları bırakır. Kağıtlar yere düşmeden masaya ulaştığında dudaklarında geniş bir gülümseme belirir.

Ezra her zamanki koltuğuna, önümdeki yere oturur. Otururken sınıfın geri kalanına kısa bir bakış atar, Seria ve diğerleri birlikte yerlerine otururken hepsi fısıldaşır ve bana ters ters bakar.

Bana doğru döner, gözlerinde bir parça sempati vardır. "İyi misin?" diye fısıldar.

Leylak rengi kıvrımlarla bezeli turkuaz gözlerine bakarım, renkleri her zaman göz kamaştırıcı ve parlaktır. Bana attığı bakış yeterince samimi görünüyor, ben de başımı sallarım.

"Her zaman," diye mırıldanırım.

Okunamaz bir ifade yüzünde belirir ve dudaklarında hafif bir gülümseme yayılır.

Bana biraz daha yaklaşır, fısıldarken kokusu beni sarar.

"Bırak baksınlar, konuşsunlar, ama asla saçmalıklarına kanma. *Asla*." Yüzünde daha karanlık bir gülümseme belirir, odanın geri kalanına bakarken gözlerinde bir soğukluk belirir. Kimse onun ifade değişikliğini fark etmez. "Asla tökezlediğini görmelerine izin verme. Gülümsemede güç vardır. Zoraki olsa bile." Bakışları benimkilerle buluşur ve gördüğü şey ne olursa olsun, ifadesi yumuşar. "Zaten bir savaşçı gibi görünüyorsun, küçük denizyıldızı."

"Deniz yıldızı mı?" Kaşlarımı çatıyorum. O denizyıldızı değil miydi?

Bu ne tür bir lakaptı? Ve birbirimizi tanımadığımız halde neden bana bir lakap takmıştı? "Neden..." diye sormaya başlıyorum ama o sadece bana küçük bir sırıtış ve göz kırpması ile cevap veriyor, sonra sandalyesinde dönerek öne doğru bakıyor.

Tam zamanında, çünkü Bayan Fleur herkesin dikkatini çekti ve dersi başlattı.

Dudaklarımdan sessiz bir iç çekiş kaçır, omuzlarım düşer ve koltuğuma daha da yaslanırım. En azından bir ders ya da bir gün boyunca drama ya da stres olmadan geçiremez miydim? Yoksa bu çok mu fazla bir istek miydi?

Sınıfı gözden geçiriyorum, ikinci ve üçüncü sınıfların çoğu bana öfkeyle bakarken, etrafımdaki dördüncü sınıflar ilgisiz görünüyor.

Güneş ışığı parlak leylak ve kahverengi tonlarını önümde birbirine karıştırırken, dikkatimi tekrar önüme, Ezra'ya çeviriyorum.

Belki de burada *herkes* kötü değildi.

BÖLÜM 22

, henüz iade etmediğim elf hançerlerinin sahibi olan kişinin keskin bakışlarından kaçınmak için Savunma dersini asmıştım.

Bu güzel işlenmiş hançerler ipek gibi kesiyor ve dokunulduğunda hafif geliyordu. Daha önce hiç bir silaha bu kadar sahip olmak istememiştim. Eninde sonunda geri vermem gerektiğini biliyordum... ama geri vermeden önce en azından son bir kez denemem gerekiyordu.

Bu gece antrenman sırasında onlara bolca zaman ayıracağımdan emin olurdum.

Ama şu anda başa çıkmam gereken başka bir kriz vardı.

Fajita mı, lazanya mı?

Gözlerim, tezgahın üzerinde duran baharatlı renkli yemekten kremalı katmanlı yemeğe kayıyor. Belki Finn'den, şimdi yiyemediğim kısmı sonra yemek için saklamasını isteyebilirim?

Lazanyayı işaret ediyorum, bu akşamki kadın garson bana küçük bir gülümsemeyle cevap veriyor ve kremalı yemeği uzatıyor. Üzerine ekstra peynir eklemişler.

Bu akademideki en nazik insanların kafeterya çalışanları olduğunu öğrendim. Bir kız ekstra büyük bir dilim veya ikinci porsiyon isterse kimse yargılamıyordu ve basit bir "*Teşekkür ederim*" burada çok işe yarıyordu.

Ona teşekkür ettim ve yemeğe başlamadan önce her zamanki yerime gittim. Bu sefer kimsenin lezzetli katmanlı yemeğimi mahvetmesine veya rahatsız etmesine izin vermeyecektim. Denerlerse, etli ellerinin ortasına metal çatalımın ucunu batırırdım.

İlk lokmada dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı, yumuşak makarna ve kremalı soslar peynirle karışarak tam da istediğim tadı verdi ve içimi ısıttı.

Yemeğime devam ederken odanın atmosferinde bir değişiklik fark ettim, kahkahalar ve konuşmalar hızla sessizliğe ve fısıltılara dönüştü, ben de kendi lezzetli dünyama daldım.

Bir sonraki lokmamın tadını çıkarırken, aniden dört büyük gölge masanın üzerine düşer.

Tabağımı kendime doğru çekip çatalımı sıkıca tutuyorum.

Bugün bana sataşan pislik kimdi?

Başımı kaldırdığımda, soğuk bakışları sadece bana yönelik olan bir çift koyu altın rengi kehribar gözle karşılaştım.

Bir an için gözlerim büyüdü ve üzerimde yükselen silüete bir bakış attım.

GQ dergisinin kapağına çıkacakmış gibi görünüyordu, ya da ünlü bir moda tasarımcısı ya da sanatçının erkek ilham perisi gibi. Bu çocuk... büyüleyici derecede yakışıklıydı.

Kafamı sallayarak, onun beni içine çektiği sersemlikten kendimi kurtarıyorum ve şu anda bana yöneltlen keskin bakışları hatırlıyorum.

Söz konusu çocuk, model gibi yüz hatlarını ve kehribar rengi altın gözlerini çerçeveleyen, kuzgun siyahı saçlara sahipti. *Şu anda yüzündeki somurtkan ifadeye yazık.*

"Çekil." Dişlerini sıkarak, kelimenin normalden daha fazla güç taşıyan bir şekilde söyledi.

Onun 1,80 metreden uzun boyu ve kararan ifadesi karşısında irkildim. Eminim ki başka biri olsaydı çoktan kaçmış ya da en azından altına işemişti. Bu masaya en yakın grup bile tepsilerini alıp onun keskin ses tonuyla hızla uzaklaşıyor.

Ama kimse beni en sevdiğim yerden ya da kremalı lazanyamdan uzaklaştıramaz. Beni öldürmeyi planlıyor gibi görünen devasa yakışıklı adam bile.

Çatalımı sıkıca tutup lazanyama batırıyorum.

"Ben yerimden kalkmıyorum, başka bir yer bul." Bir çatal dolusu ağzıma atıyorum, yutarken ve dudaklarımın köşesini yalarken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Ağır bir yük odayı kaplarken, havada gerginlik hissedilir. Gözleri parlar, bana doğru bir adım atarken karanlık bir şey patlamak üzeredir.

"Eğer kalkmazsan, ben..."

Tanıdık bir ses gülünce, tehdidini yarıda keser ve karşımdaki koltuğa oturur.

"Sorun yok, Creed. Red benimle."

Diğer üç kişi başlarını Annex'e çevirir, söz konusu çılgın herif fajitasından bir ısırmık alırken gözleri hafifçe büyür.

Annex'in yanında başka bir küçük kıkırdama duyulur, sonra figür oturur ve ben iki tanıdık turkuaz gözle karşılaşıyorum.

"Bu çılgın pislği nereden tanıyorsun?" Ezra, yüzünde geniş bir gülümsemeyle Annex'in omzuna vurur. "Senin bir savaşçı ruhuna sahip olduğunu biliyordum, küçük

denizyıldızı, ama belaya koştüğünü bilmiyordum."

Annex bir sonraki ısırığını – havada duran fajita – durdurur ve Ezra'ya döner. Kaşları çatılır ve bakışları Ezra ile benim arasında gidip gelir. "Red'i nereden tanıyorsun?"

"Müzik dersinden," Ezra gözleri benimkilere takılırken sırttı.

Annex başını sallar ve "*şarkı söyleyen insanları hacklememek*" gibi bir şey mırıldanır, sonra bana döner. Yemeğinden bir ısırık almadan önce dudaklarında geniş bir gülümseme belirir.

"Ve Reds'in kendine özgü bir çılgınlığı var, Ez." Annex ağzı doluyken gülümser.

"Kimsenin senin seviyene ulaşabileceğini sanmıyorum," diye Annex'e gözlerimi kısarak bakıyorum, dudaklarında daha geniş bir gülümseme beliriyor.

"Dünya Tarihi dersinde tanıştık," Ezra'ya bakarak, "Benim yerimi istiyordu, onu almak için bana bıçakla saldırdı." Annex gülünce, lazanyamdan bir lokma daha alıyorum.

"Senin için de güzel bir anı mı, Kızıl?"

Ezra, bakışlarını benimle Annex arasında gezdirir. "Ve sen kaçmadın mı?" Yavaşça yaklaşır, gülümsemesi yaramazlaşır. "Yardıma ihtiyacın olursa... üç kez göz kırp..." Annex, onu dirsekler ve ikisi de şakacı bir şekilde sırtarak sözünü keser.

"İkiniz de onu tanıyor musunuz?" Annex'in *Creed* dediği kişi kaşlarını çatı. Ezra'dan birkaç koltuk öteye yavaşça otururken bakışları yüzümden hiç ayrılmadı.

Dönüp, masanın en ucunda, benden en uzak koltuğa oturan dördüncü ve son kişiye bakıyorum. Akademi ceketinin altında siyah bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor, kapüşonu kısmen çekilmiş, saçlarının bir kısmı altından görünüyor. Saçları neredeyse beyaz ve *bir anlığına*, hemen benden başka yöne çevrilen gri-mavi gözlerle karşılaşıyorum.

Creed bana bakarken Ezra'nın yanından derin bir iç çekiş geliyor, bakışları sertleşmiş ama ifadesi hala ekşi ve en ufak bir sıcaklık bile yok.

"Eğer ikiniz de oyuncak istiyorsanız, onu akademinin dışında bulmalısınız..." Beni baştan aşağı süzer ve *lazanya beni meşgul etmeseydi*, masanın üzerinden atlayıp çatalımı tam onun...

"İkiniz de ona biraz ilgi gösterdiğiniz için, yapışkan bir gençle uğraşmak çok zahmetli." Oda içindeki eğik başları ve fısıltılı sesleri gözetleyerek etrafına bakınıyor, kimse bu tarafa dönmeye cesaret edemiyor. "Hiç şüphesiz o

bunu kendi lehine kullanmaya başlamıştır bile." Bana, sanki onun düzenli alanını bozan ve temiz havasını kirleten bir lekeymişim gibi bakıyor.

"Hepsi aynı."

Kimler? Ve neyin kışına o kadar girmiş ki, bok atma ihtiyacı hissetmiş?

Bu pislik beni tanımıyordu, ama neden tanımaya çalışsın ki? Zaten kendi fikrini oluşturabiliyorsan neden dinleyeceksin ki, değil mi?

Bu okulda önemli olan tek şey güç ve statüydü ve bu pislik herifin bunu somutlaştırdığı açıktı. O da öncekiler gibi bir salaktı. *Ve bugün yeterince salakla uğraştım.*

"Oyuncak..."

"O öyle biri değil Creed." Ezra sözümü kesip, özür diler gibi gülümsedi, sonra tekrar pislige döndü. "Müzik dersinde tanıştık, ben onun önünde oturuyordum. Bana karşı hiçbir şey yapmadı... ki bu daha da şaşırtıcı." Ben başımı sallarken bana küçük bir göz kırptı.

"Tabii." Creed gözlerini devirdi, Ezra tekrar ağzını açarken alaycı ve küçümseyen bir tonla konuştu.

Son lazanya parçamı çatala delip, kasıtlı olarak tabağı kazıyarak Ezra'nın sözünü kesiyorum.

Herkesin gözleri bana çevrilir, Annex'in dudaklarında karanlık bir gülümseme yayılır, gözlerimiz kısa bir süre karşılaşır.

"Şunu bir netleştirelim. Sen benim seni *istediğimi* mi düşünüyorsun? Bu masada oturan hiçbir kızın sadece yemek yemek istemediğini *mi*? Bir şeyler peşinde olduklarını ve senin ilgini çekmek istediklerini *mi*?" Kaşlarımı kaldırıp başımı sallayarak hızla devam ediyorum. "Ve *sen* kızların seninle yatmasını, onları kullanmanı ve sonra istediğin zaman atmanı istiyorsun, ama *onların* kendileri hiçbir beklenti veya ihtiyaçları olmamalı *mi*?" Ona biraz daha yaklaşıyorum. "Ne? Senin sikini aldıkları için *minnettar* mı olmalılar?" Parmaklarımın arasında çatalımı sallayarak geri çekilip daha dik oturuyorum. "Senin neyin bu kadar iyi?" diye soruyorum. "Yani, evet, yakışıklısın. Belki bir tür gücün ya da yüksek statün vardır... hatta kocaman bir siki bile olabilir," Ezra, ben devam ederken içtiği içkiden boğuluyor. "Ama sen *tam* bir pisliksin. Senin saçmalıklarına ve güvensizliklerine katlanmak zorunda kalan her kız, senin egon kadar büyük bir ödülü hak ediyor. Ya da belki o kadar büyük ödüller yapılmıyordur. Bilmiyorum." Omuz silkiyorum, çatalımı ona doğru uzatıyorum. "Ama bu *senin* sorunun gibi görünüyor, yani benim umursamam gerek yok." diyorum, son lokmamı alıp yavaşça çiğniyorum.

Creed'e bakıyorum, dudaklarını açarken kötücül, soğuk bir alaycı gülümseme yayılıyor, ama yuttuktan sonra onu kesiyorum.

"Eğer ilişkilerin gerçekten böyleyse, bu çok üzücü. Ama bok sinekleri çeker, ne bekliyordun ki?"

Ezra'nın gözleri hafifçe büyüdü, sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Annex kahkahaya boğulurken, masanın ucundaki kapüşonlu çocuktan *garip bir şekilde kıkırdama gibi gelen* küçük bir öksürük sesi duyulur. Ses odada yankılanır ve yanımızdaki öğrenciler donakalır.

Creed'in yüzü kararır, burun delikleri genişler ve çenesi gerilir.

Sonra beklenmedik bir şey olur.

Geriye yaslanır, derin bir nefes alırken yüz hatları gevşer. Creed bana bakarken masadaki diğerleri sessizleşir, gülümsemeleri ve kıkırdamaları kaybolur.

Başka herhangi biri olsaydı, onun vazgeçtiğini, cömert davrandığını ve yoluna devam ettiğini düşünürdü. Ama ben, *onun keskin kehribar rengi gözlerindeki karanlık bakıştan*, onun sessiz bir katil olduğunu anlayabiliyordum. Hiç beklemediğiniz bir darbe. Bu adam için cinayet, dağınık ya da hızlı bir şey değildi.

O stratejik bir tipti, ipleri elinde tutup ön sıradan izlemeyi seven biriydi. Öfkelendiğinde her şeyi kendisiyle birlikte yakıp kül eden türden biriydi. En acı verici ölümü planlarken avını izleyen bir avcının bakışıydı.

Ama ölüm... Ben onu yaşamıştım.

Yaşamak daha zordu.

Ve korku içinde yaşamaya gerek yoktu. Bu yaşamak değildi.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Yarın, biz burada olacağız." Masayı işaret eder, karanlık bakışları benden hiç ayrılmaz. "*Sen* ise olmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Creed..." diye seslenir Annex, ama Creed onu keser.

"Kapa çeneni, Annex." Creed'in sesi soğuk ve keskin, uzlaşma için yer bırakmıyor. Annex tekrar ağzını açmak üzereyken Ezra kolunu çekip başını sallar, gözleri Creed'den hiç ayrılmaz. Gergin ve sinirli görünür.

Sanırım Creed ciddiye.

Ama ben de geri adım atmayacaktım. Her iki hayatımda da yeterince pislikle uğraştım, geri çekilmenin veya pes etmenin değmeyeceğini biliyorum. Karşı koymak daha iyidir.

Ona bakarken yüzümün sertleştiğini ve karardığını hissediyorum, masadaki atmosferde gözle görülür bir değişiklik oluyor.

"Önerin için teşekkürler. Not aldım. Ama ben de bir öneride bulunayım." Kendimi daha dik tutuyorum, bakışlarım onun karanlık bakışlarıyla buluşuyor. "Ya paylaşmayı öğrenirsin ya da kendine yeni bir yer bulursun, çünkü burası *benim*. Yarın, ertesi gün ve bu hafta *her gün* burada olacağım. Benim varlığım kalıcı."

"Ölmek mi istiyorsun..."

"Ölüm mü?" Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülür, karanlık tonuyla beni bile şaşırtır. "Beni korkutmuyor." Yavaşça ayağa kalkarım, karanlık bakışları her hareketimi takip eder, yanlış bir adım atarsam saldırmaya hazır gibi görünür.

"Artık hiçbir şey beni korkutamaz. O yüzden varlığıma alış, *Creed*. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum." Arkamı dönüp kafeteryadan çıkıyorum, Annex'in sesini ve Ezra'nın bakışlarını görmezden gelerek kızların yatakhanelerine doğru yöneliyorum. Bundan vazgeçmeyeceğim. Aptalca görünse de, orası benim alanımdı. Rahatça dinlenip yemek yiyebileceğim, benim için küçük bir huzur köşesiydi.

Bu akademide zaten çok fazla kişi yoktu, bu yüzden onlar için vazgeçmeyecektim.

Ama şimdi herkesin neden bundan kaçındığını anlayabiliyorum. Belki de *başlangıçta* onlara aitti?

Odamın yolunu tutuyorum, arkamda eski kapıyı çarpıp eski ahşabı sallıyorum.

Rahatlayabileceğim tek vaha bu eski, dökülmek üzere olan odaydı. Ama burada konuşacak, güvenecek ya da kendime ait diyebileceğim kimse yoktu... Sanırım burada hiç olmadı zaten.

Yorgunluk beni ele geçirirken yatağa düşüyorum.

Güneş hala gökyüzünde parlak olsa da, gözlerimi kapatmaya başladım.

"*Micai*"... Gözlerim kapanmaya başlarken, kulağıma düşük, boğuk bir ses geliyor, bu sesin anısı ile birlikte göğsümde hafif bir acı ve sızı hissediyorum.

Bu dünyadaki tek *gerçek* sığınağım ve evim oydu.

Güvenebileceğim tek kişi, gerçekten rahat hissedebileceğim tek kişi... Benim dünyam, müttefikim, gücüm... *eşim*.

BÖLÜM 23

, akademi ve eğitim alanının yaklaşık yarım mil gerisindeki eski terk edilmiş binaya doğru yol alıyorum.

Bu yeri koşu yaparken bulmuştum. Görünüşe göre akademi kurulduğunda ilk eğitim alanıymış, ama büyük bir yangın ve birkaç öğrencinin ölümüyle terk edilmiş. Sadece birkaç on yıl içinde bina, artık bir korku filminde görebileceğiniz bir şeye benziyordu.

Daha önce yaptığım şekerleme sayesinde kendimi daha zinde hissederek, yeni ormanlık alandan geçiyorum ve bu geceki iyi bir antrenman seansına hazırım.

Bugünkü heyecanımı atmam gerekiyordu ve parmaklarımın altında iki güzel elf hançerinin soğuk metalini hissetmekten daha iyi bir yol olamazdı.

Küçük açıklığımı özleyecektim, ama Cadılar Bayramı dansı sırasındaki saldırıdan sonra, ormana giren ve ona yaklaşan daha fazla insan vardı.

İlk başta, bunun sadece heyecan arayan birkaç öğrenci olduğunu düşündüm, ancak onlar tek bir alanda kalmadılar, sanki bir şey arıyormuş gibiydiler. İkinci günün sonunda içgüdülerim, antrenman yaparken yakalanmak istemiyorsam taşınmam gerektiğini söyledi. Savunma eğitim sahasının arkasındaki ormana, akademinin karşı tarafına kadar geldim. Gölgelere yapışıp akademinin ve mevcut eğitim sahasının arkasına gizlice girerek buraya gelmek biraz daha uzun sürüyor, ama şu ana kadar kimseyi görmedim ve duymadım.

Yeniden huzur içinde antrenman yapabilirsem, harcadığım zamana değecekti.

Büyümüş çalıları iterek kırık patikadan aşağı doğru ilerledim.

Yaklaştıkça, eski binanın özelliklerini daha iyi görebiliyordum; büyümüş sarmaşıklar, altından gri tuğlalar görünen terk edilmiş duvarlarına tırmanmış, binanın bir tarafı boyunca yanık izleri uzanmış ve artık boş olan camlarından ağaç yaprakları sarkan küçük kavisli pencereler vardı.

Ön girişinden içeri girdim, sarmaşık ve yosunla kaplı paslı menteşeler, burada bir zamanlar bir kapı olduğunu gösteren tek şeydi.

burada bir kapı olduğunu gösteriyordu.

İçerisi tamamen açıktı, eski duvarların çoğu zamanla çürümüş ya da yangınla yok olmuştu. Ay başının üstünde duruyordu, çatının bir kısmının bulunduğu yerde şimdi büyük, çökmüş bir delik vardı. Her köşeden ağaçlar filizleniyor, yosun ve yeşil çalılar zeminin çoğunu kaplıyor, doğanın tamamen ele geçirmedeği yerlerde sadece küçük gri tuğla parçaları veya eski siyah kiremitler hala görünüyor. Sarmaşık ve yosun da kalan duvarlara tırmanıyor, burada burada küçük tuğla parçaları görünüyor.

Binanın sol tarafında – *ki bu kısım hala kısmen sağlam* – duvarın yarısını kaplayan garip, kırık bir dolap duruyor. Bir zamanlar burada silahların asılı olduğu anlaşılan, çeşitli boyutlarda kancalar ve tokalar var. Ve onun altında, duvardan sarkan garip siyah izler bulunan eski, kırık bir tahta var. Üzerindeki şekil bana biraz tanıdık geliyor, belki daha önce gördüğüm bir tür büyülü sembol ya da eski bir aile armasıdır?

Ancak tahtanın geri kalanı yanmış ve kömürleşmiş, ahşap çatlamış ve büyük parçaları eksik olduğu için tam olarak anlayamıyorum.

Binanın sağ ucunda, çatısı hala sağlam olan bir merdiven var. Orada, binanın diğer yarısına göre daha az yanık izi var gibi görünüyor. Ancak zaman ve ihmal, ahşabın çürümesine, tuğlaların yavaş yavaş ufalanmasına ve doğanın büyük ağaçlar ve çalılarla binayı geri almasına neden olmuş.

Eski çürümüş ahşapların üzerinde ilerleyip odanın ortasına, en sağlam görünen tahtaların olduğu yere doğru yürürken döşeme tahtaları gıcırıyor.

Kapüşonumu çıkarıp yakındaki bir ağaç dalına asıyorum ve ardından güzel gümüş hançerleri çıkarıyorum. Onları ellerimde ileri geri çeviriyorum.

Onları yakında geri vermem gerektiğini biliyorum, ama sadece bu gece, avuçlarımın içinde onlarla dilediğim gibi antrenman yapabilirim. Bugünkü dramdan sonra bunu hak ettim.

Hançeri kavrayarak, hızlı bir hareketle öne doğru atıldım ve havayı keserken, etrafta "*şing*" sesi yankılandı. Sonra hızlı darbeler yapmaya başladım, bıçağın sesi açık alanda yankılanırken neredeyse bir ıslık gibi bir melodiye dönüştü.

Daha sert vurarak, hareketlerime birkaç bükülme ve dönüş ekledim, bugünkü tüm anılarla savaştım; o mavi gözler, Xander'ın bakışları ve Kane'in soğuk sesi. Odayı dolaşan esinti ile ileri geri hareket ettim, her vuruşumda hareketlerim daha şiddetli hale geldi.

Yarattığım ritme kendimi kaptırırken etrafımdaki her şey kaybolur. Tek duyduğum ses, sadece bana ait bir yere giderken kalbimin atışıdır.

Gadriel'in bakış açısı

Yakın mesafedeki küçük, çevik figürü büyülenmiş bir şekilde izliyorum, tanıdık bir yüz, ama daha önce görmediğim bir hız ve çeviklikle.

Küçük eli, geçen Cuma kaybolduğunu fark ettiğimden beri aradığım hançerleri tutuyor.

Onları çalan hırsızın bedelini ağır ödeyeceğine yemin etmiştim, ama şimdi onu onlarla izlerken, öfke veya intikamdan uzak yeni bir duygu beni ele geçiriyor.

Hareketleri çevik ama hızlı. Yaşına göre savaşta çok daha yetenekliydi.

O sonsuz mavi irislerle ilk kez göz göze geldiğimde, onun yaşından daha fazlasını barındırdıklarını anlayabiliyordum. Dudaklarının asla açığa vurmayacağı şeyleri görmüş ve onlarla mücadele etmiş olduklarını.

Havada hançerleri dışarı doğru savururken, bir takla atarak dönüyor. Hareketleri ve icrası neredeyse mükemmel.

Pembe altın rengi saçları hızlı hareketleriyle dalgalanıyor, hareket ederken yanaklarının üzerinde ileri geri sallanıyor.

Delici mavi gözleri, önündeki bilinmeyen düşmana sabitlenmiş, o kadar odaklanmış ki, tedirgin edici derecede.

Ne görüyordu? Neyle ya da kiminle savaşıyordu?

Ve neden bu düşünce, kendi kılıçlarımı alıp ona katılmak istememe neden oluyor?

Kaşlarım çatılır, bakışlarım hala hareketlerinde büyük bir güç barındıran küçük figüre sabitlenir.

Biraz yardım ve biraz daha eğitimle, şu anda onu rahatsız eden karanlıktan daha büyük bir tehdit haline gelebilir.

Bu düşünce dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşturdu.

Ders sırasında o çocuklarla kavgı ederken gözlerinde savaşçı ruhunu görmüştüm. O bir savaşçıydı, bir dövüşçüydü. Önünde ne olursa olsun, ne kadar karanlık veya kanlı olursa olsun, ilerleyecekti. Onun gözleri, sürekli arkasını kollayan, bir sonraki saldırıyı bekleyen bir savaşçının gözleriydi.

Ama sürekli tetikte olmanın sorunu, dinlenmenin, rahatlık veya huzur bulmanın mümkün olmamasıdır. Ve o, birinin kendisini kurtarmasını isteyen türden birine benzemiyordu.

Hayır. Kendini korumak istiyordu.

Ve ben ona bu konuda yardımcı olabiliyordum.

Hareketleri iyiydi; güçlü, çevik ve hızlıydı, ama deneyimi eksikti.

Güçlü bir ortağa ihtiyacı vardı. Sparring yapabileceği ve daha yüksek bir seviyeye ulaşmasına yardım edecek birine.

Sadece hareketlerine ve sınıfta nasıl çalıştığına bakarak, hızlı öğreneceğini anlayabiliyordum.

Ona doğru hafif bir adım attım, sonra bir adım daha. Ona yaklaştıkça, içimde garip bir his yavaşça oluşmaya başladı.

Hareketlerinin hızlandığını, neredeyse bulanıklaşacak kadar her şeyini ortaya koyduğunu izledim. Kendini kaybedip başka bir dünyaya daldıkça kendi ritmini oluşturunuyordu.

Daha da yaklaşarak gölgelerin arasında kalıyorum. Ona birkaç metre kadar yaklaşıyorum, sonra o dönüyor, bakışları gölgelere odaklanıyor, ben de bıçaklarımı ona doğru çeviriyorum.

Daha önce hiç kimse, istemediğim halde varlığımı bu kadar çabuk fark etmemişti.

Gölgelerin içinden çıkıyorum ve gözlerinin büyümesi, saniyeler önce yüzünde olan sert bakışın şimdi şaşkınlık ve... endişeyle dolması hoşuma gidiyor.

Bakışları ellerine kayıyor.

Ah, hançerlerim.

Onları avuçlarının içine alır, tereddüt edercesine daha sıkı tutar. Onlardan ayrılmak istemediğini anlayabiliyordum. *Silah konusunda da iyi bir zevki vardı.*

Hızla dikleşir ve gözlerime bakar.

Bir adım daha yaklaşıyorum, o anda aniden konuşmaya başlar.

"Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum..." Bakışları benden, hala küçük ellerinde tuttuğu hançerlere kayar. "Ben... yani..." Derin bir nefes alır ve başını sallar. "Onları almamın nedenleri vardı, ama yine de doğru olmadığını biliyorum. Özür dilerim, efendim." Hançerleri yavaşça kaldırır, bana doğru uzatırken hareketlerinde bir tereddüt vardır, küçük mavi gözleri elf hançerlerimi hiç bırakmaz.

Onları ondan alırken, omuzlarının hafifçe çökmesi ve pembe dudaklarının hafifçe büzülmesi karşısında dudaklarımdan sızmak isteyen gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum.

"Uygun gördüğünüz cezayı kabul ederim." Çenesi aşağı doğru eğildi, dudaklarında hafif bir kaş çatma belirdi.

Hançerleri ellerimde çeviriyorum, küçük hareketlerimle onun bakışlarına hüznü bir ifade giriyor. *Onları gerçekten çok sevmiş olmalı.*

Onları tekrar çevirip birini ona veriyorum, diğerini kendime saklıyorum.

"Bana nasıl kullandığını göster."

Gözleri hafifçe büyür, ardından sıcak bir gülümseme yüzünü kaplar. Donakalırım, önümdeki görüntü beni hazırlıksız yakalar.

Yüzü aydınlanır, derin mavi gözlerinde parıldayan bir ışıltı beni biraz daha yaklaştırır. Dolgun pembe dudakları yukarı doğru kıvrılır, yüzü dönüşürken gerçek mutluluğun gülümsemesi yanaklarını gerer. O kadar parlak ve büyüleyici olur ki, kendimi daha fazla yaklaşımdan alıkoymak zorunda kalırım.

Kafamı sallayıp kendimi toparlayarak bir anlığına başka yöne dönüyorum.

Beni etkileyen sadece gözlerindeki heyecandı. Gülümsemesindeki saf neşe ve sıcaklık ve dostluk duygusu. Benzer ilgi alanlarına duyulan takdir... hepsi bu.

Ona doğru dönerek, bu yabancı hisleri ve düşünceleri kafamdan uzaklaştırırım.

Ve başlıyoruz.

Öne atılıyorum, onu hazırlıksız yakalamaya çalışıyorum, ama o yan adım atarak

dönerek bana saldırdı. Döndüm ve çarpışırken kılıcını kendi kılıcım ile yakaladım, metal kılıçların birbirine çarpmasıyla kıvılcıklar saçıldı.

Saldırıları güçlü, hayati noktalarımı hedef almakta tereddüt etmiyor, ama yine de isabetli değil.

Birbirimizden uzaklaşırız, birbirimizi ölçmek için zaman ayırırız, ikimiz de bir sonraki saldırıyı bekleriz.

Gözleri bir fırsat arıyor. Ve bu sefer dudaklarımda oluşan gülümsemeyi engelleyemiyorum.

O, avının etrafında dolaşan, yavaşça yaklaşırken bekleyen ve izleyen bir kaplan gibiydi.

Aniden solumdan saldırdı, o tarafımdaki eski yarayı fark etti.

Onun da gözlemci olduğunu görüyorum.

Ne yazık ki onun için, tam da benim onun görmesini istediğim şey buydu. Kılıçlarımız tekrar çarpışır ve o hızla geri çekilir.

Biraz geç de olsa bunun bir tuzak olduğunu fark etti.

Tepkileri ve gözlemleri hızlıydı, uyum sağlama yeteneği ise daha da hızlıydı. Onun yaşındaki biri için nadir görülen bir özellik.

Değerli bir partner olurdu.

Çatışırken kulaklarımda yeni bir ses duyuyorum, dövüşürken zihnimin arka planında küçük bir senfoni çalıyor. Hareketlerimiz hızlanıyor, kılıçlarımız ve vücutlarımız çevikleşiyor, etrafımızdaki eski terk edilmiş binada adeta dans eder gibi ileri geri hareket ediyoruz. Nefeslerimiz hızlanmaya başlarken ikimiz de pes etmiyor ya da yavaşlamıyoruz, gece havası yorgun bedenlerimizin etrafında soğuk ve keskinleşiyor.

Yıllardır bu tür bir heyecan hissetmemiştim.

Kendi dünyamızda kaybolurken zaman geçiyor, birlikte hareket ederken onun daralmış mavi gözlerinde ateşli bir parıltı var. *Eminim ben de aynısını yansıttıyorum.*

Aniden yanımızdaki bir hareket bizi durdurur.

Kılıcımı kavrayıp, büyümüş çalıya doğru bir adım attığımda, aniden büyük gri bir baykuş yeşil yaprakların arasından uçarak, pençelerinde küçük bir fareyle uçtu.

Arkamda hafif bir kıkırdama duyulur.

"Dikkatli ol, tırmaladıklarını duyudum." Dudaklarında nazik bir gülümseme yayılır, baykuşun uzaklara uymasını izlerken gözleri hilal şeklinde kıvrılır. Sanki taşıdığı yükten ağır bir şey kalkmış gibi, daha rahat bir ifade takınır.

Gözleri benimkilerle buluştu ve gördüğü şey karşısında bir anlığına donakaldı, sonra hızla bakışlarını başka yöne çevirdi, yanakları hafifçe kızardı.

Bu bakışla göğsümde tanıdık olmayan bir his uyandırır, ama ben onu uzaklaştırırım.

"Geç oldu. Biraz uyumalısın."

Başını geriye doğru çevirir, ağzını hafifçe açar, sonra tekrar kapatır. "Gündüz derslerine geç kalmazsın."

"Ben her zaman derslere..." diye başlar.

"İyi. O zaman arada biraz dinlen, çünkü gece geç olsa bile sana kolaylık göstermeyeceğim." Eski binaya bakıyorum, gecenin karanlığında bile, kırık ve çürümüş özelliklerini görebiliyorum. Terk edilmiş olsa bile, onu yutan doğada büyük bir güzellik vardı, yanmış ve kırılmış olana yeni bir hayat getiriyordu. Bizim için antrenman yapmak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

Ona döndüm, gözleri hafifçe şaşkın bir ifadeyle açılmıştı.

"Bir sparring partnerine ihtiyacın var, değil mi?"

Hızla başını salladı ve ben de dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

"O zaman yarın devam ederiz. Hazır ol... *Micai.*" Ben arkanı dönüp eski girişe doğru yürürken, o da kapüşonlu sweatshirt'ünü alıp bana katıldı.

Sessizce akademiye geri döndük, etrafımızda sadece doğanın sesleri ve kendi düşüncelerimiz vardı.

Uzun zamandır yaşamadığım huzurlu bir an.

Yavaşça gölgelerin arasından geçerek kızlar yurduna doğru ilerleriz. Ben orada kalırken, onun arka kapıdan içeri girmesini izlerim.

Kapının kilidini kolayca açıp içeri girmesini izlerken dudaklarımdan küçük bir gülümseme kaçır.

Bu küçük kızın başka neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 24

Bay Valor'un beni eski terk edilmiş eğitim alanında hançerleriyle yakalamasının üzerinden bir buçuk hafta geçti. Artık her gün orada birlikte antrenman yapıyoruz ve bana derslerde gösterdiği tekniklerden daha ileri teknikler öğretiyor.

Çoğu seansda dövüş alıştırmaları yapıyoruz ve her seferinde kendimi geliştirdiğimi, daha fazla şey öğrendiğimi ve alışılmadık bir hızda uyum sağladığımı hissediyorum.

Sparring yaparken, derslerde hiç görmediğim bir şekilde parlayan orman yeşili gözlerini fark ediyorum. Bu onu değiştiriyor.

Ayrıca seanslarımız sırasında bana bir öğrenci gibi davranmıyor, daha çok bir rakip veya eşit gibi davranıyor ve dövüşürken kendini tutmuyor veya pes etmiyor. Ama ben böyle olmasını tercih ediyorum.

Ve derslerimizi ipe çekmeye başladım.

Eğer bana kalsaydı, her gece onunla antrenman yapardım, ama o, derslerimiz arasında ara vermem gerektiğini düşünüyor ve diğer derslerde geri kalmamı istemiyor.

Ama o olmasa bile her gece antrenman yapıyorum, kendimi zorlarken bir aidiyet hissi buluyorum, zihnim sadece ilerlemeye odaklanıyor. Ve sonra, antrenman bittiğinde, o günün tüm hayal kırıklıklarını ve stresini ter damlalarıyla birlikte dışarı attığımda gelen rahatlama.

Birlikte antrenman yaptığımız kısa bir hafta içinde, onun arkadaşlığına da alıştım. Ve sadece birkaç gün içinde, son birkaç haftadır tek başıma yaptığım antrenmanlarda öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim.

Bu yüzden, bu Cuma günü fakülte toplantısı nedeniyle bir sonraki seansımızı ertelemek zorunda kaldığında biraz hayal kırıklığına uğradım.

"*Modern Dil ve İdeoloji*" dersinde hayal kurarak geçirdiğim bir saatin ardından kafeteryaya doğru yöneldim. Bir buçuk saat, "Macbeth"ten alıntıları dinleyip uykuya dalmamak için çok uzun bir süreydi.

Bayan Cheron iyi bir öğretmen gibi görünüyordu. Omuzlarına kadar uzanan çilek sarısı saçları ve 1,57 metre boyuyla minyon bir kadındı. Kot pantolon ve bol kazaklardan oluşan rahat giyim tarzı da onun daha çok

derslere karşı rahat ve kaygısızdı. Ama dersinde yaramazlık yaparsan, Bayan Brunswick'e bile zor anlar yaşatırdı. Ve kahinlik yeteneği sayesinde kimse hiçbir şeyden paçayı sıyıramazdı.

Kafeterya kapılarına doğru ilerliyorum, lezzetli cennet sadece birkaç adım ötede, ama aniden iki kız önüme geçip yolumu kesiyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Sağdaki esmer kız alaycı bir şekilde sorarken, yanındaki kız elini önüme uzatarak içeri girmemi engelledi.

İki kız da bana aynı hoşnutsuz bakışla kaşlarını çatılar ve o anda onların birbirlerinin aynadaki görüntüsü olduklarını fark ettim. *İkizler*.

İkisi de aynı yeşil gözlere ve uzun, düz, fareli kahverengi saçlara sahipti. İkisi de zümrüt yeşili kravat takıyordu ve yanaklarında hafif çiller vardı.

"Tabii..." Sol taraftaki ikiz, gözlerini üzerimde gezdirerek diyor. "Kendini özel sanıyorsun. Yine onlarla oturmayı mı planlıyordun?" Gözleri parlıyor, beni izlerken dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

"Tabii ki öyle," sağdaki ikiz alaycı bir şekilde gülümser, "Cehennem Dörtlüsü'nün onu gerçekten *istediğini* sanıyor."

Kaşlarım çatılır. Infernal Four mu? O da ne? İkisi birbirlerine bakar, gözlerinde zehirli bir parıltı belirir.

"Ama *biz* gerçeği biliyoruz. Onlar seni kullanıyor. Senin gibi zavallı birinin buradaki erkeklerin dikkatini çekmesi imkansız, o dördünün dikkatini çekmesi ise hiç mümkün değil."

"Çok acımasızsınız kızlar," arkamdan soğuk bir kahkaha duyulur ve üçüncü bir esmer kız belirir.

Beni çevreleyen bu kız, boyu daha kısa ve ikizlerle açıkça akraba değil. Kahverengi saçları daha koyu, gözleri kül grisi ve yüzü çok fazla makyajla kaplı.

"Muhtemelen acımışlar, başıboş orospuya bir kemik atmışlardır." Arkadaşlarının yanına katılır ve yemek yememi engellemeye devam ederken yolumu keser.

Ve sabrım tükenmeye başlıyor.

Artan öfkemi fark etmeden, gevezelik etmeye devam ediyorlar.

"Onların yanında kalmak için ne tür numaralar kullandığını merak ediyorum." Sağdaki ikiz alaycı bir şekilde gülümser. "Eminim açık bir ağız ve birkaç çürük diz vardı. Onun tek iyi olduğu şey budur."

"Mantıklı," diye ekler sol ikiz, "Kız kardeşinin erkek arkadaşlarının peşine düştüğünü bile duydum."

Tweedledum ve Tweedledee'nin en yeni üyesi, gözleri benimkilerle buluşmadan önce gözlerini göğüslerime indirir.

"Sen bir hiçsin. Seria'nın tırnaklarının ucuna bile değmezsin." Diye tükürüyor. "Kendi kız kardeşlerin bir yana, başkalarının partnerlerinin peşine düşmeyi nasıl düşünürsün?" Başını sallıyor, dudaklarından alaycı bir gülümseme çıkıyor. "Ve şimdi de Infernal Four'un peşine düşebileceğini mi sanıyorsun?" Bana bir adım yaklaşıyor, yüzüme yaklaşıırken ifadesini acımasız bir bakış kaplıyor. "Aklından bile geçirme. Bir keresinde seninle yemek yediler diye önemli olduğun anlamına gelmez. Kendini zayıf bir kaltaktan daha önemli sanarak hayallerinde kaybolma." Sırıttı genişler. "Muhtemelen sana acımışlardır, yerin olmayan bir kir parçası, havlamayan bir sokak köpeği, kolayca bacaklarını açan bir kadın..."

O sözünü bitirmeden, elimi uzatıp ağzını kapattım ve sözlerini kesmeden önce sıkıca tuttum. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Bu günlerde dinlemek zorunda kaldığım tüm bu saçmalıklar kulaklarımı kanatıyor. Gittikçe daha fazla aptal, benim kolay bir kadın olduğumu, istediklerini söyleyip yapabileceklerini ve benim de buna izin vereceğimi düşünüyor." Yüzünü daha da sıkı tutuyorum. "Artık öyle olmayacak."

Benim ifademi izlerken irkilir, sonra yanımda bir hareket hissedirim.

Solumdaki ikiz aniden öne doğru eğildi, yumruğu bana doğru uzanıyordu. Elimde tuttuğum esmer kızın yüzünü bıraktım, onu arkasına doğru iterek diğer ikizin üzerine düşürdüm, sonra dönüp bana doğru uzanan eli yakaladım.

Ağzını açar, dişlerini sıkar ve gözlerini kısar, sonra bakışları arkamda kayar, yüzü düşer ve elini hızla benimkinden çeker.

"Burada ne oluyor?" Kulağımın yanında tanıdık derin tenoru, omurgamda küçük bir titreme yaratır. *Ezra*. Bir adım öne çıkar, yanıma yaklaşır ve kızlardan birine, sonra diğerine bakar. "Kimse yok mu?"

Aniden esmer kız öne atılır, kırmızı yüzünü elleriyle kaparken gözlerinde hafif gözyaşları belirir.

"Bana elini kaldırdı, Ezra." Gözlerini bana çevirip başını salladıktan sonra tekrar ona döndü. "Sen ve erkekler hakkında konuşuyordu

sen ve erkekler hakkında *konusuyordu*... seni parmağında oynattığını övünüyordu ve herkese sana özel muamele gördüğünü söylüyordu."

Arkasındaki ikizler başlarını sallayarak her şeye katılıyorlar ve bana öfkeyle bakıyorlar.

Gözlerimi devirdim. *Özel muamele* mi?

Birlikte fazla zaman geçirmedi bile. Gözü olan herkes Creed'in benden nefret ettiğini, kapüşonlu çocuğun beni görmezden geldiğini, Ezra'nın beni *tolere ettiğini* ve Annex'in... sadece beni kızdırmaktan zevk aldığını görebilir. Ama bu özel bir şeyse, evet, bana *iyi* davranıyorlar.

"Ama *herkes* onun itibarını bilir. Belki sen ve çocuklar bilmiyordunuz ama o..."

"Lillith." Ezra onu keser. Normalde dudaklarında olan şakacı gülümseme, gözlerine baktığında artık yoktur. "Bunların hiçbiri umurumda değil." Hafif yorgun bir iç çekiş dudaklarından çıkar, sonra kendini toparlar ve gülümser.

Bir anlığına şaşırda da, hemen ona yaklaşır.

"Bu mantıklı." Ona hafifçe başını sallar. "Neden *onunla ilgili* saçmalıkları dinlemek isteyesin ki?" Bakışları benimkilere takılır, sahte maskesini düşürür ve dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülür. "O, nefesini boşa harcamaya bile değmez." Ezra'ya geri döner, gözleri kapüşonlu bir bakışla onun iri vücudunu ve yüzünü süzer. Yanakları hafifçe kızarır

bir adım daha yaklaştığında.

Yanımda yumruğunu sıkıca kapatır, kaşları çatılır ve gülümsemesi sertleşir.

Lillith, Ezra'nın sessizliğini bir tür onay olarak kabul ederek aralarındaki mesafeyi hızla kapatır. Parmağını Ezra'nın göğsünde gezdirir, dudaklarını ısırarak baştan çıkarıcı görünmeye çalışır. *Ama çekici olmaktan çok kabız gibi görünür.*

"Sırf ona nazik davrandın diye, kendini özel sanmaya başladı. Biraz ilgi, aptal insanlara çılgınca şeyler yaptırabilir."

Ezra'ya bakarım. Dudaklarındaki gülümseme gözlerine ulaşmaz ve çenesinde hafif bir gerginlik vardır, Lillith kendini onun yanına ittiğinde bu gerginlik daha da artar.

Tweedledum ve Tweedledee arkasında kıkırdıyor, beni izlerken gözleri ve gülümsemeleri kendini beğenmiş.

"Şey, son kısmına katılıyorum." Ezra'nın normalde şakacı gülümsemesi, elini Lillith'in omzuna koyarken biraz daha kararmış.

Sanırım onun sesindeki rahatsızlığı ya da Lilith'in gülümsemesi onun sözleriyle genişlerken gözlerindeki karanlık parıltıyı fark eden tek kişi benim.

Ama gülümsemesi bir anda kaybolur ve bir adım geriye tökezleyerek ikizlere çarpar.

Ezra elini blazerinin üzerinde siler. "Biraz *ilgi* gösterince insanlar çıldırıyor."

Önündeki üç kızın gözlerine bakar, onların kendini beğenmiş ifadeleri kaybolur. "*Niyetiniz için* teşekkür ederim, ama kiminle zaman geçireceğime kendim karar verebilirim." Sözlerini bitirdiğinde, yüzünde artık hiçbir gülümseme kalmamıştır. Maske gibi taktığı sıcak ve şakacı kişiliği kaybolur ve yerine daha soğuk ve keskin biri geçer.

Onları nazıkçe iterek kafeterya kapısına doğru ilerler, onların seslerini duymazdan gelince yüzleri daha da solgunlaşır. Kapıda durur ve geri döner, "Geliyor musun?" Turkuaz gözleri benimkilerle buluşur. Ona hafifçe başımı sallar ve hızla ona doğru ilerlerim.

Lilith'in eli uzanır, beni durdurmaya çalışır.

Onu bileğinden yakalar ve yüzüne birkaç santim uzaklıkta durur, gözlerinin içine bakarım.

"Geldiğine şükret... gelmeseydi, tek parça halinde buradan çıkamazdın." Bileğini çekiştiririm, kulağına fısıldarken dudaklarından acı dolu bir inilti çıkar. "Ve bana bir daha kaltak dersin, bir daha tek kelime bile edemeyeceğin hale getiririm."

Onu bırakıp Ezra'nın yanına giderken eli titriyor, ikizler yanlarından geçerken irkiliyorlar.

Lilith'in bakışları Ezra'ya yönelir, ama o onu görmezden gelir.

"Lilith, ona izin vermeyeceksin..." İkizlerden biri konuşmaya başlar ama sözü kesilir.

"Kapa çeneni!" diye bağırır Lilith.

Ezra'ya son bir kez bakar, sonra arkasını dönüp gider, iki sinir bozucu yardımcısı da homurdanarak onun peşinden gider.

Ezra bana anlamlı bir gülümseme attı, ama hemen sonra kaşlarını çattı ve dudaklarından neredeyse bitkin bir iç çekiş çıktı.

"Tüm bunlar için üzgünüm..." Elini ensesine götürür. "Böyle saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmamalısın."

"Kuduz hayvanların seni sevmesi senin suçun değil." Omuz silkiyorum ve o gülüyor. Bu sefer dudaklarında gerçek bir gülümseme beliriyor.

"Biliyor musun... Duydun mu bilmiyorum ama seninle ilgili bazı... *hoş olmayan* söylentiler dolaşıyor." Alt dudağını ısırır, her zamanki neşeli sesinde hafif bir tereddüt tonu vardır. "Kız kardeşinin erkeklerini istediğini söylüyorlar. Ve bu yüzden ona çok kötü davrandığını." Başını sallar. "Yani, bunun saçmalık olduğunu biliyorum ama yine de bilmen gerektiğini düşündüm."

Önceki hayatımda da benzer söylentiler vardı, şimdi Seria ve arkadaşlarının yaydığından eminim. Herkes onlara inanmıştı, bu sefer de aynısını bekliyordum ama o neden farklı? Neden onlara inanmıyor?

Ezra'yı çok iyi tanı mıyordum ve o da benim hakkımda pek bir şey bilmiyordu. Yan yana yemek yemek ve aynı sınıfta okumak bizi yakınlaştırmadı ya da beni güvenilir bir kaynak yapmadı. Öyleyse neden bana yardım ediyor?

Kimse inanmazken neden bana inansın?

"Neden saçmalık olduğunu düşünüyorsun?"

diye soruyorum.

Kaşları çatıldı, yüzünde "bu çok açık" ifadesi vardı.

Elini vücuduna doğru uzatır.

"Eğer seksi bir erkeğe hayran olmak isteseydin, açıkça ben sen de benimle ve diğerleriyle yemek yedin, ama *henüz* bize atlamadın." Kaşlarını oynatarak beni güldürdü.

Omuzlarını silkiyor, başını sallıyor. "Neden sütlü şeker istesin ki, önünde duran bütün çikolatayı alabiliyorken?"

Abartılı bir iç çekişle, "Bana mantıklı gelmiyor, Micai," dedi. Yani bana inanmasının sebebi, kendisinin daha yakışıklı olduğunu bilmesi mi?

Dudaklarımdan çıkmak isteyen kahkahayı durdurmak için dudaklarımı ısırma ya çalışıyorum. *Ve*

başaramadım.

Küçük bir kahkaha patlar, sonra bir tane daha, ta ki belimi tutana belimi tutmaya ve gözlerimden yaşları silmeye başladım. Dudaklarımdan içten bir kahkaha döküldü, sesi kendi kulaklarıma bile garip geldi.

Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, beni izlerken dudaklarında yumuşak bir gülümseme yayılıyor. Boğazımı temizliyorum, dudaklarım geniş bir gülümsemeyle geriliyor.

"Yani, temel olarak, kıyma yerine bonfileyi seçeceğim çok açık olduğu için bana inanıyorsun, öyle mi?"

O gülümser, "Kıyma mı? Daha çok köpek maması gibi. İnan bana, Annex'in çılgınlığı, Creed'in alfa erkekliği veya Mallyn'in kasvetli sessizliği olsa bile, biz

yine de diğerk herkesi her açıdan yeneriz; güç, görünüş ve sadakat açısından." Kafeterya kapısını benim için açar ve ben yanından geçerken eğilir.

"Ve ben asılsız söylentilere ya da tatlı yalanlara inanmam, küçük deniz yıldızı. Neyin ne olduğunu bilirim, çoğu kişiden daha iyi görebilirim. İyi ile kötüyü ve aradaki *her şeyi* görebilirim." Yaklaşırken gözleri biraz odaklanmaz hale gelir, kulağıma fısıldarken nefesi boynumu okşar.

"Senin hakkında her şeyi bilmiyorum... *henüz*, ama içimdeki küçük bir ses bana burada kötü adamın sen olmadığını söylüyor." Gözlerime bakmak için dönüyor, yüzünde nazik bir ifade beliriyor. "Dışarıdan çok küçük ve zayıf görünüyorsun, ama sanki benden daha büyükmüşsün gibi davranıyorsun, Micai."

Dudaklarından yumuşak bir kahkaha çıkar. "Daha büyük veya daha kötü bir şeyle karşılaştığında bile geri adım atmıyorsun. Dışarıdan yumuşak görünüyorsun ama aslında dikenlerin var." Sırtışı kötücül bir hal alır. "Ama dikenlerin beni batırması umurumda değil."

Sözleri dudaklarından çıkar çıkmaz kaşları aniden çatılır, yüzünde sorgulayan bir ifade belirir ve "*neden ben...*" diye mırıldanır ama sözlerinin geri kalanını anlayamam. Ne demek istediğini sormak üzereyken, Ezra geri çekilip dikleşir ve arkamızdan yüksek bir kahkaha duyulur.

Doğru, kafeterya. Ve sanki bana hatırlatmak için, midem guruldadı.

Ezra'nın dudaklarından küçük bir kıkırdama çıkınca yanaklarım kızardı. dudaklarından küçük bir kıkırdama duyulur.

Bana kapıyı daha fazla açar. "Neden gidip bir şeyler bir şeyler yemeye gitsen?"

İçeri girerken ona doğru dönüp soruyorum.

"Gelmiyor musun?"

Göz kamaştırıcı bir gülümseme dudaklarını gerer, "Ribeye'den doyamıyor musun?" O gülünce, ona en ciddi bakışımı atarım.

"Creed ile buluşmam lazım, ama sonra görüşürüz." Bana göz kırpar, her zamanki şakacı gülümsemesi yüzüne geri döner ve arkasını dönüp uzaklaşır.

Kafamı sallayarak yemek kuyruğuna doğru ilerliyorum. Striploin'i işaret ederken burnuma biftek kokusu geliyor ve az önceki küçük benzetmemize gülümsüyorum. Tabağıma ekstra büyük porsiyon çıtır patates kızartması ekliyorum ve bir şişe su alıyorum.

Otomatik pilota koltuğuma doğru ilerlerken gözlerim tabağıma yapışmış durumda, otururken karnımın gurultusu kendi senfonisini çalıyor.

Yemeye başlıyorum, yumuşak bifteğin ilk ısırığıyla dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor.

Karşımdan derin bir kahkaha duyulur ve beni lezzetli yemeğimden kopararak iki delici mavi göze doğru çeker. Ben bir ısırık daha alırken, onlar da beni izlemeye devam ederler, ben de yemeğime devam ederken gözlerimi onlardan ayırmam.

"Beğendin mi, Kızıl?" Annex koltuğunda hafifçe kıpırdanır, gözleri benden hiç ayrılmaz.

Yutkunup, bir parça daha ağızıma atıyorum ve her ısırığın tadını çıkarıyorum.

Sözcükler kurup karşılık vermekten kaçınarak başımı salladım, bu yumuşak et parçası her yeni ısırıkta daha da lezzetli hale geliyor.

Bir sonraki çatal dolusu parçayı ağızıma alıp, biftekleri çatalımdan çekip, dudaklarımdaki suyu yaladım.

O koltuğunda tekrar kıpırdanırken ben yemeğe devam ediyorum, dudaklarımdan neredeyse iniltiye benzer küçük bir ses çıkıyor.

"Seni izlemek beni acıktırıyor, Kızıl."

Donup kalıyorum, gözlerimi onun boş tabağına ve sonra da yarısı yenmiş biftekime dikiyorum. Çatalımı sıkıca tutup yemek kuyruğunu işaret ediyorum.

"O zaman git biraz al."

Dudaklarında kötücül bir gülümseme yayılıyor. "Benim istediğim şey menüde yok."

Bu son biftek olamazdı, ama öyleyse, onun için benimle kavga etmesi gerekecekti. *Şansım o kadar da kötü değil.*

Gözlerim onun gözleriyle buluşur, o bana yaklaşırken, aramızdaki mesafeyi kapatırken, gözlerinde karanlık bir parıltı belirir. Sesini derin bir fısıltıya indirir, böylece sadece ben duyabilirim.

"Yemekten bahsetmiyordum, Red." Bakışları ağızıma doğru kayıyor, beni izlerken dilini çıkarıp alt dudağını yalıyor, sonra bakışları tekrar benimkilere dönüyor. Bana attığı bakış karanlık ve vahşi, gözlerinde başka bir şey var, omurgamın aşağısında bir titreme ve yanaklarımda garip bir sıcaklık hissediyorum.

Elimden çatalı alır ve son biftek parçamı deler, ben ona bunun benim olduğunu söylemeden çatalı dudaklarıma götürür ve dudaklarımı açmamı bekler.

"Ben cömert biriyim, Kızıl." Gözlerim hafifçe büyüdü, o ise kaşını kaldırarak sırtışını genişletti. "Yanlış anlama, ben de istediğimi alırım." Dili yine dışarı çıkarak üst dudağını yaladı. *"Kesinlikle."*

Ağzımı açtım, yemek söz konusu olduğunda vücudum otomatik pilota geçiyordu, o da çatalı ağzıma soktu. Dişlerimle eti çektim, o da dudaklarından küçük bir homurtu çıkardı, gözlerinde karanlık ve memnun bir bakış vardı. "Aferin kızım."

Çatalını bırakıp geriye yaslanır, dudaklarında hala kötücül bir gülümsemeyle, gözlerinde daha sersemlemiş bir bakışla beni çiğnememi izler.

"Cuma gecesi için planın var mı, Kızıl?" Kaşlarım birbirine yaklaşır.

Yarın mı?

Hızlı bir koşu ve her zamanki antrenman dışında bir şey yoktu. Genelde 'planlarım' olmazdı.

"Her cuma gittiğim bir yer var. *Stresimi* atmama yardımcı oluyor." diye devam ediyor.

"Grup terapisiyle ilgilenmiyorum, teşekkürler."

Gülümsemesi genişliyor, "Ben daha çok yapan biriyim, konuşan değil, Red." "Komik, her karşılaştığımızda konuşmayı kesmiyorsun."

Donup kalır, kaşları çatılır, bana bakarken gözlerinde tuhaf bir ifade belirir.

"Öyle mi?" Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılır ve omuzlarını silker. "O zaman sen bir istisnasın." Ne demek istediğini sormadan, ayağa kalkar ve bana doğru eğilir, kulağıma fısıldar. "*Bellevere'de* Dövüş Gecesi. Yarın akşam saat onda, kapıların önündeki yerde buluşalım." Yanaklarını geniş bir gülümseme kaplar ve dikleşir. "En kötü ne olabilir ki? En azından bu çöplükten birkaç saatliğine kurtulursun." Kıkırdayarak kafeteryadan çıkıp, gülerek duran iki adama çarparak onları yere devirir. Adamlar karo zeminde sürünerek ondan uzaklaşmaya çalışırlar, ama o onlara ikinci bir bakış bile atmaz.

Bir dövüş gecesi. *Annex ile.*

O da işin içindeyse, kanlı bir kavga olacak gibi görünüyor.

Ve Annex'in sık sık gittiği şüpheli bir dövüş ringine gerçekten gitmek istiyor muyum?

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıkar. Ama akademiden bir gece uzak kalmak? Kabul etmeliyim ki, bu cazip bir teklif.

Odadaki diğer öğrencilere bakıyorum, bazıları sohbet ediyor ve gülüyor, bazıları ise açıkça bana küçümseyici veya sinirli bakışlarla bakıyor.

Sanırım bir gece uzak kalmak bana zarar vermez.

BÖLÜM 25

MALLYN

Dolunay yukarıda parlıyor, soğuk kış havası etrafıma sızıyor.

Uzakta, orman zemininde hareket eden küçük avların sesini duyuyorum ve o dışarı çıkıp oynamak için sabırsızlanıyor. Onun eğlence anlayışı kanlı katliamlar; parçalara ayrılmış ve tanınmaz hale gelmiş cesetler.

İçimdeki canavar, Annex'in deliliğini oyun oynayan bir çocuk gibi gösteriyor.

O, derimin altında yuvarlanıyor, cinai düşünceleri ve ilkel ihtiyaçları dalgalar gibi içimden akıyor. Her hareketimde ve nefesimde kulağıma fısıldıyor, beni zorlamaya, *kontrol* etmeye çalışıyor.

Uyanışımın ve canavar içimde gizlenmeye başladığından beri durum böyle.

"...lyn... Mallyn." Creed'in sesi beni kararan düşüncelerimden koparıp şimdiki ana geri getiriyor.

"Ne?" diye cevap veriyorum, yavaş cevabımı fazla yorumlamamasını umarak.

Creed, kafamın içinde olduğumu her zaman anlayabilirdi, beni her zaman çok iyi okurdu.

O, küçük grubumuzun lideri gibiydi ve hepimizi bir arada ve dengede tutan dizginlerdi.

Bize "Cehennem Dörtlüsü" diyorlardı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Bir şeyi istediğimizde, cehennem bile bizi durduramazdı. Kaos ve acı bizim zevkimiz, tek akıl sağlığımız ve bizi ilerlemeye iten şeytanlardı.

Beni çevreleyen bu çocuklar arkadaşlardan daha fazlasıydı, kardeşlerdi, en karanlık yanlarımı bile kendilerininmiş gibi kabul ediyorlardı.

"Annex küçük oyuncağını Fight Night'a getirmek istiyor ve görünüşe göre Ezra da kabul etmiş." Creed iç çekiyor, kaşları sürekli çatık bir şekilde iki kardeşimize bakıyor.

Bahsettiği "oyuncak", Annex'in sürekli bahsettiği kızdı.

Micai.

Mavi gözlü, pembe-altın rengi saçlı ve sert bakışlı küçük bir kız.

Creed onu korkutmaya çalışsa da, masamızda oturup kıpırdamıyor. Onun bakışlarına dayanabilen çok az erkek var, onun gibi küçük bir kız ise hiç yok.

Annex'in birine ilgi duyması bile garip, tabii kırık kemikler veya kanlı bir karmaşa söz konusu değilse. Ve o, bunların *tam tersiydi*.

O kadar *küçük* ve *narindi* ki, vücudu bir dokunuşla kırılabilecekmiş gibi görünüyordu.

Yine de gözlerim onu takip ediyor, hafif hareketlerini izliyor ve konuşurken dikkatle dinliyor, küçük yüz hatlarına ve çekici yumuşak kokusuna kapılıyordum.

Küçük pembe dudakları zihnimde parlıyor, yemek yerken omuzlarına dökülen saçları ve mavi gözleri... çok tanıdık geliyorlardı, ama neden?

Yan tarafa kayıyorum, derimin altında canavar homurdanıyor, neredeyse bana gülüyor

Garip, genellikle her gece çılgına döner, kan ve katliam isterdi. Onun susuzluğunu gidermek için iki ya da üç gecede bir avlanmak zorundaydım, aksi takdirde beni tüketirdi. Ama son zamanlarda, o... sakın.

Onu hissedebiliyorum, arka planda izliyor, dinliyor, bir şey bekliyor... Ne olduğunu ve nedenini bilmiyorum.

Kafamı sallıyorum. Bu gece kendimi kaybetmeyeceğim.

Bu gece "Dövüş Gecesi" idi, yani birikmiş stresimizi biraz olsun boşaltacak, kendi alanımızda ve kontrolümüz altında kaosun ve kanın tadını çıkaracaktık.

Aynı zamanda finans kaynaklarımızdan biri ve bilgi toplamak için en iyi yoldu. Bütün bunlar için yasadışı dövüş ringinden daha iyi bir yer olabilir mi?

"O kendini koruyabilir, Creed. O bir oyuncak değil." Kapıya yaslanarak, yedi inçlik bowie bıçağıyla tırnaklarını karıştırırken sırtarak ekliyor Annex.

"Neden bu kadar eminsin? *Onu* bu kadar özel kılan ne? Ya senin çılgınlığına ayak uyduramazsa, Annex?"

Annex duraksar, yüzündeki küçük gülümseme bir an için kaybolur, sonra Creed'e döner.

Ve gözlerindeki bakıştan, onun için farklı olduğunu anlayabiliyorum. Bu kızda, ona *bir şeyler* hissettiren ve alıştığından daha fazla bir şey var.

daha fazla hissettiren bir şey var.

Creed veya Ezra'nın getirdiği kızlara veya kadınlara hiç ilgi duymamış, bağlanmamış. Onlara bakmıyor bile. *İkimiz de bakmıyoruz.*

Ama bu farklı.

Onun tereddütünü, onu tamamen kabul edip edemeyeceğine dair hafif endişesini görebiliyorum.

Creed, kardeşimizi zorladığını bilerek devam ediyor.

"Grubumuza ve ailemize bilinmeyen birini getiriyorsun..." Annex kendini daha dik tutar, gözleri kısılır ve yüzü kararır. "Yani sen istediğin kişiyi getirebilirsin, ama ben istediğim kişiyi getiremem istediğim kişiyi getiremem çünkü o bir oyuncak ya da hızlı bir seks partneri değil mi?"

Ezra, Annex'in omzuna elini koymaya çalışır ama o elini itekler.

"Ne, onları birkaç kez becerdin diye *'tanınmış'* oldular ve sorun yok mu?" Creed'e bir adım yaklaşır. "Kimi kandırıyorsun? Senin paranı veya gücünü isteyen küçük fahişelerin gibi olmadığı için kırgınsın. O farklı. Onu kontrol edemiyorsun, onu anlayamıyorsun ve onu dizginleyemiyorsun. Ve seni rahatsız eden de bu, Creed."

Creed'in yüzü sertleşir. "Eğer herhangi bir şekilde tehdit oluşturuyorsa, onu öldüreceğim." Gözleri kararır, gücünü ortaya koyarak sözlerinin doğruluğunu vurgular.

Annex başını sallar ve bıçağını yerine koyar, gülümsemesinde uzun zamandır görmediğim bir hüznün vardır.

"O farklı, ve yakında bir gün, kardeşim, bunu söylediğine pişman olacaksın."

Bu sözler kafamda yankılanıyor, içimdeki canavardan gelen yüksek bir hırıltı sesi, derimin altındaki canavarın Annex'in sözlerine bir tür onay vermesi gibi.

Creed ağzını açıp tekrar tartışmaya başlamak üzereyken, kapının arkasından gelen küçük bir sürtünme sesi dikkatimizi çekiyor.

Hepimiz durup, bize doğru gelen şeye doğru dönüyorduk ki, onun kokusu burnuma çarptı; yabani çiçekler ile tatlı vanilya karışımı gibi yumuşak bir çiçek kokusu, hafif metalik bir alt tonla. Anında burnumu gıdıkladı ve gözlerimi doğrudan ona çekti.

Siyah kot pantolon ve büyük beden gri kapüşonlu sweatshirt giymiş. Bize doğru gelirken kapüşonu başına çekmiş, yaklaştıkça kapüşonun kumaşından küçük, yumuşak bir saç tutamı düşüyor.

Annex, Creed ve beni geçip giderken yüzünde geniş bir gülümseme belirir, ama hemen kendini toplar.

"Biraz geç kaldık, değil mi Red?" Bileğinde görünmez bir saati gösterir.

"Saat on iki geçiyor, ama zamanı bile bilebilmen beni daha çok şaşırttı." Ellerin kaldırıp ona iki başparmağını kaldırıyor, "Aferin."

Ezra kahkahaya boğulur ve ben dudaklarımdan çıkmak isteyen kıkırdamayı bastırmaya çalışırım.

O gerçekten farklı.

Annex konusunda hiç korkusu yok ve o tam bir psikopat. Onun bir bakışı ya da gülümsemesi, onun üç katı büyüklüğündeki adamları bile altlarına iştebilir.

"Seninle flört etmeni seviyorum, Kızıl." Annex göz kırpar ve ben neredeyse boğuluyorum. O piçin *göz kırptığını* hiç görmemiştim.

"Eğer alay etmek flört etmekse, hakaretlerime dikkat etsem iyi olur." Ezra kaşlarını çatarak ona bakar, "Neden?"

O, Annex'i işaret eder. "Muhtemelen ön sevişme olduğunu düşünür."

Ezra ve Annex gülümserler, sonra Micai'ye bir adım yaklaşır. "Ön sevişmeyi atlayıp doğrudan..."

"Yeter." Creed, hepimize sert bir bakış atarak bağırır. Ama en soğuk bakışını Micai'ye yöneltir, Micai de onun sert bakışına kendi bakışıyla karşılık verir.

Farklı. *Kesinlikle* farklı.

"Gidelim." Dişlerini sıkarak söyler.

Akademnin kapılarının dışındaki küçük dar yola doğru ilerleriz ve araçlarımızın bulunduğu yere varırız. Kasaba yaklaşık on mil uzaktadır, bu yüzden yürümek çok uzun sürer ve Ducati'mi sürmek için herhangi bir neden benim için yeterlidir.

Altımda soğuk ağır metalin hissi, önümde hiçbir engel yoktu, etrafımdaki dünya bulanıklaşırken canavar bile sessizleşti, bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir duyguydu. Hayatta ve gerçekten özgür olduğumu hissettim.

Gümüş rengi metalin üzerine bacağımı atıp kontak anahtarını çevirdim, motorum gürültüyle çalışmaya başladı ve arkamda Annex'in kahkahaları yankılandı.

O kendi Ducati'sinde oturuyor, benim buz gümüşü tonlarıma karşılık özel yapım koyu kırmızı rengi tercih etmiş. Otururken arkasındaki yeri okşadı.

"Atla Red, ve beni sıkı tut." Gülümsemesi Cheshire kedisinininkinden daha geniş.

"Neden seninle gitmek zorunda?" Ezra, Micai'nin arkasında duruyor ve Micai, sanki kısa bir sersemlik içindeymiş gibi Annex'in motosikletine bakıyor. "Dodger Charger'da benimle ve Creed'le gitmeyi tercih edebilir."

Gözlerim Creed'in yüzüne kayar. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor.

İnatçı arkadaşım, şık siyah Dodger'ını neredeyse ilk çocuğu gibi sever. Kimsenin sürmesine izin vermez, bize bile. O, onun gurur ve mutluluk kaynağıdır.

Tam tartışmak için ağzını açmak üzereyken, Micai önce konuşur.

"Ben iyiyim." Annex'in omzunu tutar ve bacağına motosikletin üzerine atar, kolaylıkla dengede kalır.

Ezra ve Creed'e dönerek Creed'in kısılmış gözlerine bakar, "Gidelim."

Dişlerini sıkar ve arabasına doğru yürür.

Kardeşim ne yapması gerektiğini söylenmesinden hoşlanmazdı, özellikle de kendi sözleri kendisine geri söylendiğinde. Hiçbir şey olmasa bile ilginç bir gece olacaktı.

Ezra, Creed'i takip eder ve arabaya binmeden önce omzunun üzerinden "Orada görüşürüz!" diye bağırır.

"Biz önce varırsak olmaz!" diye gülerek cevaplar Annex, motorunu çalıştırıp hızla yola çıkar.

Onları takip ediyorum, eski taş yollarda virajları dönüp kıvrılarak peşlerine düşüyorum. *Burada araba kullanmayı bilen tek kişiler onlar değillerdi.*

Canavarımın sesi kulaklarımda gürler, tek anlaşılabildiğimiz şey budur. Sürüşün hızı ve heyecanı.

Onları yakaladım, motosikletlerimiz ileri geri gidip geliyor, birbirimizden sadece bir iki santim önde. Virajlı yollarda kıvrılıp dönerek zaman geçiyor, birbirimizle yarışırken hızımız hiç düşmüyor.

Ama farkına varmadan, şehre ve hedefimize yaklaşıyoruz.

Hızlanıyorum, motosikletimi sınırlarına kadar zorluyorum ve binamızın önündeki terk edilmiş otoparka kayarak giriyorum. Durduğumda etrafımda gürültü yankılanıyor.

Annex birkaç saniye sonra gülerek arkamdan gelirken, altımdan duman ve toz yükselir. "Ve *bana* deli derler."

Micai motosikletten atlar ve doğruca bana doğru gelir. Benden sadece birkaç adım ötede durur, gözleri bende bir şey arar.

Canavarım sessizleşir. Sakinleşir. O bizim önümüzde dururken izler ve dinler.

Küçük vücudu ve derin mavi gözleri beni baştan aşağı süzer.

Kokusu burnuma çarptı ve kalp atışlarım hızlandı, o bana doğru hafifçe eğildiğinde kafamın arkasında hafif bir hırıltı duyuldu.

Aniden geri çekilir, gözleri benimkilerle buluşmadan önce dudaklarından küçük bir iç çekiş çıkar.

"Ölmek mi istiyorsun? Yoksa sadece acıdan zevk mi alıyorsun?" Mavi gözleri kısıılır, yüzümde bir şey arar. Başını sallar ve iç çeker, Creed ve Ezra park yerine girerken onlara doğru döner.

Yumruğumu sıkıyorum, ona uzanıp beni geri çekmek isteyen elimi durduruyorum. O derin mavi gözlerin bana o tuhaf bakışıyla bakmasını istiyorum.

Endişe miydi? Kendime zarar vereceğimi mi düşündü? Neden umursasın ki?

Ve neden onun benim için önemli olup olmadığı düşüncesi kafamı kurcalıyordu?

Neredeyse hiç konuşmamıştık. *Ben* onunla neredeyse hiç konuşmamıştım. Sadece uzaktan onu izliyor ve dinliyordum, o yemek yerken ve Annex'e ters ters bakarken ya da onu susturmak için keskin ya da komik sözler söylerken.

Diğerleri gibi bizden korkmuyor, ailelerimizi veya gücümüzü umursamıyor gibiydi. Diğer kızlar gibi kardeşlerime hayranlık duymuyor, onlara yapışmaya çalışmıyordu.

Onun, bizim farklı olduğumuzu bildiğini anlayabiliyordum, ama diğerlerinden farklı olarak, bu onu rahatsız etmiyor gibiydi. Bizi dik dik bakıyor, Creed'e karşı duruyor, Annex'in çılgınlıklarına ayak uyduruyor ve Ezra'ya biraz huzur veriyor.

Kardeşlerim, onunla birkaç kez karşılaştığımızda bile değiştiklerini fark etmediler. Onun varlığında, onlar farkında olmadan içlerindeki karanlığı yatıştıran bir sakinlik ve rahatlık var.

Ama ben farklıydım.

İçimdeki karanlık asla pes etmezdi.

Sadece kardeşlerim benimle başa çıkabiliyor, içimde neler olup bittiğini bir dereceye kadar anlayabiliyordu. *Ve neden böyle olmak zorunda olduğumu.*

Bana çok yaklaşan herkes sadece incinirdi.

Yumruğumu sıkıp yanıma çektim. O da bir istisna olmayacaktı.

Kimse benim ne olduğumu *gerçekten* anlayamaz ya da kabul edemezdi.

"Mallyn." Ezra, diğerleriyle birlikte girişe doğru ilerlerken beni düşüncelerimden kopardı.

Eski mezbaha bizim bölgemizdi, eski fabrika birkaç on yıl önce terk edilmişti ve biz onu bulana kadar çürüyordu.

Akademiye girdikten kısa bir süre sonra, eğlence, bilgi toplama ve kolay para kazanma amacıyla burayı ele geçirmiştik.

Ayrıca, zaman zaman ringe atlayıp öfkemizi boşaltmamıza da yardımcı oluyordu.

Bu düşünceyle içimdeki canavar kırırdanır, ama sonra onun sesi kulağıma ulaşır ve canavar tekrar sakinleşir. Bu gece grubumuzun en yeni üyesi, benden sadece birkaç adım ötede durmaktadır.

Beni ringde serbest bırakıldığımı görmeye dayanabileceğini sanmıyorum. Rakibimi asla birkaç kırık kemik ve tanınmayacak kadar kanlar içinde bırakmadım.

Kafamı sallıyorum. Neden onun ne düşündüğünü umursadım ki?

İnsanlar yolumuzdan çekilirken kalabalığın içinden geçerek büyük açık depoya doğru ilerliyoruz. Burası bizim bölgemiz, bizim operasyonumuz ve buradaki herkes kim olduğumuzu biliyor.

Odanın ortasında toplanan kalabalıktan tezahüratlar ve bağırışlar yükseliyor. Büyük bir şekil değiştiren rakibini yere sererken, onlar da geçici dövüş kafesinin etrafında izliyorlar. Kalabalık tekrar tezahürat yapıyor, "*Öldür onu*", "*Gözlerine vur*" veya "*Bitir işini*" diye bağırıyor.

Daha iri olan şekil değiştiren, elini kısmen değiştirir, parmak uçlarından büyük pençeler çıkar ve sonra ileri atılır ve bunları rakibinin göğsüne saplar. Daha küçük olan şekil değiştirenin kanı sıçrar ve kafesin etrafında kahkahalar yükselir.

Son zil çalarak dövüşün bittiğini bildirirken, küçük adam yere yığılır. Kalabalık etrafında tezahürat yaparken, büyük adam manyakça sırtıtmaktadır.

Bu dövüşlerde kurallar yoktu, ama yine de ölümleri mümkün olduğunca en aza indirmeye çalışıyorduk. İşler için iyi değildi ve sürekli cesetleri temizlemek zorunda kalmak da hoş değildi.

Kafesteki iri aptala gözlerimi kısıyorum. Hiçbirimiz saygısızlığa tahammül edemezdik. Burada bizim sözümüz kanundu ve buna karşı gelen, bize karşı gelmiş olurdu.

Büyük şekil değiştiren yumruklarını kaldırır ve kalabalığa gülerek "Başka kimse var mı?" diye bağırır.

Bir adım öne çıkarım ama daha fazla ilerleyemeden, Annex'in kafese doğru ilerlediğini fark ederim. Siyah

deri ceketini ve üstünü çıkarır ve Micai'ye doğru fırlatır. Yüzündeki karanlık gülümseme, bunun gerçekten kanlı bir kavga olacağını söylüyor.

Sonra kafesin kapısını iterek açar ve içeri girer, kapıyı arkasında kapatır.

Büyük aptal, kardeşime bakarak gülmeye başlar. O, şehir dışından gelmiş olmalı

buradan değil, çünkü buradaki herkes Annex'in yüzünü bilir.

"Sen mi? Bu *minik* şey mi?" Kahretsin, gerçekten acı verici bir ölüm istiyordu, değil mi

?

Ne kadar kaslı olursa olsun, ya da benden bir ayak daha uzun olsa da kardeşim, o da diğerleri gibi düşüp kan kaybedecekti. Ve Annex bunu olabildiğince acı verici hale getirecekti.

Kardeşim, başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk alırdı, özellikle de bunu ona kendisi yaşatan kişi ise.

Shifter kıkırdayınca kalabalık sessizleşir, bazılarının yüzleri Annex'in shifter'a doğru ilerlemesini izlerken solgunlaşır.

Annex'in en sevdiği ceket tutan mavi gözlü küçük kıza bakıyorum, gözleri kısılmış ama tamamen ona odaklanmış durumda.

Kulaklarımda başka bir hırıltı çınladı.

Onu kafamdan silip kafese doğru bakarım.

Bakalım, karanlığımızın serbest kaldığı halini tattığında nasıl tepki verecek.

BÖLÜM 26

MICAI

Annex büyük metal dövüş ringine girerken onun siyah deri ceketini ve üstünü tutuyorum ve ringin etrafındaki az giyinmiş birkaç kadından birkaç dar bakış alıyorum, sonra onlar dövüşe geri dönüyorlar.

Kıskançlığı anlıyorum... vücudu *benim düşündüğüm*den bile çok daha kaslı ve fit

düşündüğümden çok daha kaslı ve formdaydı

Mükemmel bir altı paketi vardı ve üzerinde dövmeler vardı. Dövmeler, her bir karın kası ve gergin kasın etrafında uzanıyor ve kıvrılıyordu, boynunun üstünden kalçalarına kadar uzanıyor ve sonra da düşük bel siyah pantolonunun içine dalıyordu.

Çıplak teninin her santimetresinde kafatasları, yılanlar, siyah güller ve şekiller vardı; görünüşü çarpıcı olduğu kadar karanlık ve ürkütücüydü. Buna keskin mavi gözleri ve kötü çocuk havası da eklenince, ben bile onun üstünü kendime doğru çekiyordum.

Omurgamdan bir ürperti geçer, ben de ceketini giyerim. Muhtemelen buraya bisikletle gelirken üşümüştüm.

Bu gece motosikletin arkasında yolculuk yapacağımı kim bilebilirdi ki? Daha önce hiç motosiklete binmemiştim, önceki hayatım da dahil. Ama hep nasıl bir his olduğunu merak etmiştim. Ve çok eğlenceliydi.

Düşündüğümden çok daha özgür hissettiriyordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir tür heyecan ve kesinlikle tekrar hissetmek istediğim bir şey.

Bunu yapmak için Annex'in motosikletini "ödünç" almak zorunda kalsam bile.

Deri ceketini giyerken burnuma dumanlı bir koku geliyor. Sönmekte olan bir ateşin közü gibi kokuyor, arkasında ise derin bir karamel kokusu kalıyor.

Etrafıma bakındım ve büyük deponun tavanında yanıp sönen ışıkları fark ettim. Üzerimizdeki metal kirişlerden devasa metal makineler ve kancalı büyük paslı gri zincirler sarkıyordu. Kirişler ve çatı kırmızımsı kahverengi bir renge dönüşürken, altındaki duvarın gri boyası solup dökülüyordu. Büyük, yıpranmış mavi bir tabela gözüme çarptı. Eski, çürümüş ahşap üzerine gri-beyaz harflerle *"Bellevue Abattoir"* yazıyordu.

Çevremdeki kalabalık tekrar yüksek sesle tezahürat yapmaya başlıyor ve zil çalarak dövüş başladığında dikkatimi tekrar dövüşe çekiyor.

kalabalıktaki bazı insanlar heyecanla kafese doğru itişip kakışıyor, bağırıp tezahürat yapmaya devam ederken kafesi sallıyorlar.

"Burada iyi olduğundan emin misin, küçük denizyıldızı?" Ezra yanımda duruyor, beni izlerken dudaklarında küçük, garip bir gülümseme var.

Çevremizdeki kalabalık daha da gürültülü hale geldikçe, bakışlarını kalabalığa çevirir ve insanlar bizi itip kakarak ringe yaklaşırken kaşlarını çatır. Büyük bir adam dövüşü daha yakından görmek için bana çarparak, beni yanına çeker.

Ezra beni bırakır ve gözlerinde karanlık bir bakışla adama bir adım daha yaklaşır. Elini tutarım ve o hızla bana döner. Bakışları, benim tuttuğum eline kayar.

"Ben iyiyim, Ezra." Elini hafifçe sıkıyorum, gözleri biraz yumuşuyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Annex'i izleyelim. Sence kazanacak mı?"

Ezra gülümser ve arkama bakar. "Onun şansı ne kadardı, Creed?"

Arkama dönmüyorum, onun arkamda olduğunu fark etmemişim.

Şimdi *Mallyn* adını öğrendiğim sessiz kapüşonlu çocuk, Creed'in diğer tarafında durarak bize doğru geliyor. Söz konusu pislik, Ezra'ya cevap vermeden önce gözlerini kısarak bana bakıyor.

"*Tabii* ki rekabet falan yok." Bana tepeden bakıyor. "Kan dökülmeye başladığında altını ıslatma ya da ağlayarak kaçma, *Micai*." Adımı sanki bir hakaret kelimesiymiş gibi telaffuz ediyor, dilinden çıkan her hecede keskin bir ısıklık var.

Ama kan beni korkutmuyor ve kavgalardan kaçmıyorum. Artık değil.

Yanaklarımı gerginleştirecek kadar büyük bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Endişelenmene gerek yok, *Creed*. Kendimi koruyabilirim. Sen sadece kendini düşün." Sunucu "Başla" diye bağırır bağırmaz kavgaya geri dönüyorum ve iri yarısı ve Annex'in birbirlerinin etrafında dönmeye başladıklarını izliyorum.

Shifter'ın gözleri parlamaya başlar, planladığı saldırıya hazırlanır. Annex ise devasa kas yığınının alaycı bir gülümsemeyle bakar.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. Bu adil bir kavga mıydı?

Annex'in dövüşünü daha önce hiç görmemiştim, bu yüzden ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Akademideki öğrenciler ve öğretmenlerin ondan korktuğunu biliyorum, ama bu, birkaç dakika önce kelimenin tam anlamıyla birini öldüren devasa bir şekil değiştirenle aynı şey değil.

O iyi olacak mı? Ya yaralanırsa?

Çoğu zaman beni kızdırmayı sevdiğini ve biraz psikopat olabileceğini biliyorum, ama Annex'te bir şey vardı. Akademideki tüm züppe ve kendini beğenmiş pisliklerden farklıydı. İsteddiği gibi davranır, statüye veya başkalarının düşüncelerine aldırış etmeden kimseye boyun eğmezdi.

Büyük adam ona saldırır, ama Annex kaçmaya bile çalışmaz, darbeyi alır ve büyük adamın üstüne düşer. Onun düşüşünü izlerken, farkında olmadan ringe bir adım daha yaklaşıyorum.

Deli gibi bir kakhaha dudaklarından dökülürken, kolayca dönüp adamı baş kilidi ile sarar ve bacaklarını beline sıkıca dolayarak hareketlerini durdurur.

Büyük şekil değiştiren onu kaldırır ve Annex'i arkasına sararak yere çarpar, ama psikopatın kakhahası daha da yükselir.

Annex onu sıkıca kavrarken, şekil değiştiren adam dirseklerini Annex'in yan tarafına vurmaya başlar. Annex'in gözlerindeki çılgın, parlak bakış, onun şu anda sadece altındaki avı gördüğünü gösteriyor. Dudaklarından bir kakhaha daha koparken, onu daha da sıkı kavrar.

Küçük bir rahatlama içimden geçer. Gözlerinde böyle bir bakış varsa, bu onun ilk ya da ikinci dövüşü değildir. Kendinden emin ve güçlü bakışları ve hareketleri, ne yaptığını bildiğini gösterir. Muhtemelen bilmesi gerekenden daha fazlasını.

Ve şimdi karşısındaki pislik için üzülüyorum.

Shifter, Annex'in tutuşunun gevsemeyeceğini anlayınca hareketleri daha çaresiz hale geliyor. Daha önce çıkardığı pençeleri tekrar uzatarak saldırmaya başlıyor, şimdi bunların ayı pençeleri olduğunu anlıyorum.

Onları kendisine doğru savurarak Annex'i yakalamaya çalışır, ama neyse ki Annex bunu fark eder ve ayı şekil değiştiren onu yakalayamadan pozisyonlarını değiştirir. Hareketi o kadar hızlı ve güçlüdür ki, şekil değiştirene tepki verecek zaman bırakmaz. Annex şimdi şekil değiştirenin üstüne oturmuş, dizini adamın boğazına dayamıştır. Ona, şimdiye kadar gördüğüm en çılgın ifadeyle bakar.

Dönüştürücü hırlamaya çalışır ve bu, Annex'in saldırısına başlaması için yeterlidir.

Yumrukları şekil değiştirenin yüzüne çarpar, bu darbeye burnu anında kırılır, kemik kırılma sesi benim durduğum yerden bile duyulur ve kan şekil değiştirenin ve Annex'in üzerine sıçrar.

Kan, Annex'in yüzüne sıçrar ve çenesinden damlar, ama o durmaz. Yumrukları, şekil değiştirenin kanlı yüzüne tekrar tekrar çarpar. Tek görebildiğim

, parçalanmış ağzından küçük inlemeler ve hıçkırıklar çıkarken, adamdan akan kanı görebiliyorum.

Annex'in yüzü çılgın bir gülümsemeyle donmuş, gözlerindeki bakış bana onun artık burada olmadığını, kendi dünyasında kaybolduğunu ve önündeki kanayan şekil değiştirenle değil, başka bir şeyle uğraştığını söylüyor.

Ve o şekil değiştiren, Annex onu alt etmeseydi, onu seve seve öldürürdü. Annex, gerekli olandan biraz daha kanlı olsa da, bildiği şekilde hayatta kalmaya çalışıyordu.

Bu, öldür ya da öl dünyasıydı. Ve ben kimdim ki onu yargılayabilirdim?

Kendi iblislerim için planladığım şey de asıl ya da kahramanca olmayacaktı. Kanlı ve acı verici olacaktı ve bana kötülük yapanlara uygulayacağım katliamı ya da karanlığı benden başka kimse anlamayacaktı.

Annex'in yumruklarının şekil değiştireni dövmeye devam etmesini izledim, yüzü giderek bir et parçasına benziyordu. Karanlığıyla savaşmak için buna ihtiyacı varsa, öyle olsun.

"Duyduğuma göre sadece on dokuz yaşındasın..." Arkamdan gelen şehvetli bir ses, beni düşüncelerimden ve kavgadan kopardı.

Arkamı döndüğümde, az giyinmiş bir grup kadın gördüm. Mallyn'den uzak durarak, Ezra ve Creed'e yaklaşıyorlardı.

"Ama bu yalan, değil mi?" Göğüslü sarışın bir kadın Creed'in yanına kayarak, zaten daracık kırmızı elbisesinin uyluklarına kadar kayarken göğüslerini onun yanına dayadı.

Kıkırdayarak, kırmızı tırnağıyla göğsünü okşadı. "Her halükarda, genç erkekler umurumda değil." Pembe dudaklarını ısırarak daha da eğildi. "Eminim sana bir iki şey öğretebilirim."

Creed, dövüşten gözlerini ayırıp sarışına bakar. "Öyle mi öyle mi?"

Diğer taraftan kıkırdamalar duyuyorum ve iki sarışın kızın sarışın kızın Ezra'yı deponun karşısındaki küçük bir odaya doğru çektiğini izliyorum.

O kalabalıktan uzaklaşıp onlarla birlikte gitmeye hazır olduğunda kaşlarını çatıldı. Odaya girerken bakışları gizli ve kolları onun kollarına dolanmış haldeydiler. Onları tanıyor mu? Yoksa birlikte miydiler?

Sanırım Ezra gerçekten çekici *biriydi*. Bu kadar sosyal bir kişiliğe ve *bu kadar* yakışıklı bir görünüme sahipken, kızların ona atlamaması için bir neden var mıydı?

Arkamdaki sarışın küçük bir mırıldanma çıkarır ve Creed'e daha da yaklaşarak dikkatimi ona çeker. Creed'in bakışları bana doğru kayarken, dudakları onun dudaklarıyla buluşur ve Creed'in eli onun belini sararken, küçük elbisesi kıkına doğru yukarı çekilir.

Gözleri benim üzerimde kalırken, kızın dudaklarından küçük abartılı inlemeler çıkıyor. Sonra eli kıkına uzanıyor ve onu sıkıyor, kızı kendine daha da yaklaştırıyor.

Gözlerimi devirip onlardan uzaklaşarak dövuşe geri dönüyorum.

Ne kadar küçük bir röntgencilik saplantısı varsa, onu diğerlerine gösterebilirdi.

Ben naif bir bakire değildim... en azından önceki hayatımda değildim.

Akademiden mezun olduktan sonra, deneyimsizliğimi atmak için birkaç tek gecelik ilişki yaşadım. Bu, Tesis tarafından kaçırılmadan önceydi. Berbat ve kısa süreliydi, ama yine de *deneyimlerdi*.

Kalabalığın tezahüratları beni düşüncelerimden koparır ve birkaç adım daha yaklaşarak kalabalığın içinden geçip kafese yaklaşırım. Aniden bir el belimin altından aşağı kayar ve arkamdan kıkımı tutar.

Söz konusu pislik yanıma oturur, koyu renk saçları geriye taranmış ve boncuk gibi gözleri dövuşü izliyormuş gibi yaparken eli beni okşar.

O sırtışını genişletirken, sanki kıkımı okşayan yaşlı, yağlı parmaklarından zevk alıyormuşum gibi, yüzünde ahlaksız bir memnuniyet ifadesi yayılırken, ben yavaşça nefes alıyorum.

Sonra aniden sırtışı kaybolur, yüzü acı içinde bükülür.

Elini sıkıca kavradığımda bana doğru döner ve bileğimi bir kez daha çevirerek parmaklarından birini daha kırarım. Dişlerini sıkmadan önce acı içinde inler. Diğer eliyle bana doğru hamle yapar, beni yakalamaya çalışır, ama üçüncü parmağını da kırdığımda hızla düşer.

"*Sürtük*." İnlemeler arasında tükürüyor.

Elini öne doğru çekerim, dizleri çökünce elini arkasına çeviririm. Hareket ederken bana tekrar vurmaya çalışır ama ben kaçırım, en yakın dizine vururum ve öne düşerken bileğini kırarım.

"Siktiğimin orospusu..." Gözleri dehşetle büyürken sözleri yarıda kesilir. Boynunun etrafında hızla siyah izler oluşur ve neredeyse duman gibi görünürler, bir ilmek gibi etrafını sararlar. Üzerimize büyük bir gölge düşerken, nefes almakta zorlanır ve boğulur gibi olur.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da benim bölgemde sorun çıkarıyorsun?" Creed'in yüzü taş gibidir, daha önce hiç görmediğim bir öfke ve hiddet vardır.

Etrafında karanlık bir enerji oluşur, güç ve hakimiyet yayar. Gözlerim içgüdüsel olarak bir saniye için yere düşer, sonra artık kimseden ve hiçbir şeyden korkmadığımı kendime hatırlatırım.

Gözlerimi yerden kaldırıp etrafıma bakarak odayı incelerim. Kalabalık sessizleşmiş, başlarını başka yöne çevirmiş ya da eğmişlerdir. Creed'e dönerim ve gümüş irisli iki siyah, dönen gözle karşılaşırım.

Omurgamdan bir titreme geçer, içgüdülerim bana dönmemi söyler, ama kafamdaki daha yüksek bir ses bana ona bakmamı söyler.

Creed'in kaşları çatılır, koyu renkli gözleri bana bakmaya devam eder, ancak yanımızda bir gurgulama sesi duyulduğunda başını çevirir.

Tabii ya, pislik herif.

Creed'in ona yönelttiği sert bakışıyla, boynunu saran siyah halkalara bakıyorum.

Bu Creed'in yeteneği miydi, gücü mü... bu siyah halkalar?

Yakınlarda bir tıkırtı ve metalin çınlaması duyuldu, ardından birkaç nefes nefese kalma sesi geldi ve sonra kocaman, karanlık bir figür yere boğulan adama doğru atladı. Bir ayağın adamın yüzüne tekme attığını ve onu etrafımızdaki insanlara doğru savurduğunu izledim, hepsi de bu kuvvetle bowling pinleri gibi devrildiler.

Annex bana döndü, gözleri vücudumu taradıktan sonra, birkaç metre ötedeki yerde nefes nefese kalan adama doğru döndü ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Annex?"

Bana doğru hızla döner, yüzü kanla kaplıdır, gövdesi ve yumruklarından kan damlamaktadır. Sanki bir korku filmi setinden çıkmış gibidir, ama ben bu kanın sahte olmadığını biliyorum. *Ya da onun kanı olmadığını.*

"Evet, Red?" Kaşları hala aşağı doğru çekilmiş, ama bana bakarken ifadesi biraz yumuşuyor.

Bir sürtünme sesi ve düşük bir inilti duydum ve Annex'in kanlı bedeninin etrafından, o pislüğün düştüğü yere bakmaya çalıştım, ama o gitmişti.

Mallyn o yönden bize doğru geliyor ve Creed'e hafifçe başını sallıyor.

Creed'in taş gibi yüzü gevşemeye başlar, siyah ve gümüş rengi gözleri her zamanki altın sarısı rengine döner.

Arkadan bir sıcaklık beni sarar, tatlı ve sakinleştirici bir koku anında burnuma çarpar; bal ve lavanta karışımı, hafif tuzlu bir alt tonla. Bir kol beni sarar ve o yöne doğru çevirirken burnumu gıdıklar.

Ezra'nın kaşları birbirine yaklaşmış, yüzünde tuhaf bir ifade var ve gözleri beni baştan aşağı süzdürüyor. Ona baktıkça, gömleğinde ruj lekeleri olduğunu, saçlarının dağınık olduğunu ve kendi kokusuna karışan yeni, doğal olmayan tatlı bir koku olduğunu fark ediyorum. Kokuyu ne kadar uzun süre koklarsam, o kadar midem bulanıyor.

Elini çekip ondan bir adım geri çekildim. "Ben iyiyim."

Ben iğrenç kokudan uzaklaşıp Annex'e doğru dönünce yüzü hafifçe soluyor.

"*Yavaş ol.*" Creed'in benim bakışımı fark etmeden önce Annex ile yaptığı konuşmadan duyduğum tek şey bu.

"Red, seninle hiç sıkılmıyorum." Yüzündeki gülümseme neredeyse bulaşıcı. *Neredeyse.*

"O pislik nereye gitti?" Umarım kaçmamıştır. Onun gibi pisliklerin ders alması için birkaç parmağın kırılması yetmez.

Gözlerindeki iğrenç bakış beni sinirlendirmişti. Bu, Tesis'teki gardiyanlardan ve Adam Manser ve Dean Phillips gibi pisliklerden çok alıştığım çarpık bir bakıştı. Kendilerini senden üstün gören ve istediklerini hiçbir sonuçla karşılaşmadan alabileceklerini düşünen çocuklar.

Ve daha sonra genç bir kızın çapraz ateşte kalmasını istemedim.

Annex'in kıkırdadığını duyduğumda odaya bakıyorum. "Ne, onu bitirmek mi istedin, Red?"

"...Belki."

Annex'in kahkahası kesildi, bakışları bir anlığına okunamaz hale geldi daha sonra dudaklarında kötücül bir sırıtiş belirdi.

Diğerleri de etrafımızda sessizliğe büründü. Ve hepsinin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Delirdiğimi mi düşündüler? *Fazla ileri* gittiğimi mi?

"Geri dönüyoruz," diye bağırdı Barks Creed bana dönerek, "Kavga bitti."

"Yazık," diyorum.

"Katılmak ister misin, Kızıl?" Annex yaklaşır, gözlerinde karanlık bir parıltı varken vücudumu baştan aşağı süzer. "Yoksa sadece benimle bir kafese kapatılma fikrini mi seviyorsun?"

Dudaklarım bir gülümsemeyle gerildi.

Annex ılgın ve ngrlemezdi, Bay Valor'un *tam* tersiydi, bu yüzden onunla dvşme düşüncesinin beni biraz heyecanlandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Kafese ya da bir nedene kim ihtiyaç duyar ki..." Bir adım daha yaklaşırim, ayakkabımın uçları onun ayakkabısına çarparak gözlerinin içine bakarım, "Seni her zaman alırım."

Annex hafifçe titrer, gözlerini kapatır ve sonra yavaşça tekrar açar. Başıını sallar ve bana bakar, dudaklarında *günahkar* bir gülümseme belirir.

Yaklaşır, dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşır ve fısıldar. "Tutamayacağın sözler verme..."

"Tutmam." O başını bana doğru eğdiğinde gözlerine bakıyorum, dudakları benimkilerden sadece bir parça uzakta, nefeslerimiz birbirine karışmaya başlıyor.

Arkamızda bir boğaz temizleme sesi duyulur, Ezra garip bir şekilde ensesini ovuşturur, bakışları benimle Annex arasında gidip gelir.

"Creed bekliyor." Gözleri bana takılır, ağız hafifçe açılır, sonra hızla tekrar kapanır, gözlerinde sorgulayan bir bakış belirir, ama hemen kendini toplar. Başıını sallar, sonra arkasını dönüp Creed'in yönüne doğru yürür.

Annex'ten uzaklaşıp Mallyn ve Ezra'nın arkasından, artık boş olan otoparka doğru yürürdüm.

Bisikletlere doğru ilerlerken, Annex aniden kıkırdamaya başlar. "Lanet olsun Red, deri giysiler içinde çok seksi görünüyorsun. Bunu daha önce nasıl fark etmedim

?

Ah. Hâlâ onun ceketini giyiyordum. Olan biten her şey yüzünden unutmuştum.

Elini kaldırıp dudaklarını büzerek, ceketimi çıkardım. "Geri vermeni istemiyordum... sana yakışıyor."

Ceketini çıkarıp ona attım. "Senin daha çok ihtiyacın var gibi görünüyor."

Kanla kaplıydı, gövdesi ve yüzü kırmızı sıvıyla kaplıydı, sadece dövmeli çıplak derisi görünüyordu. Çıplak ve kanlı gövdesini eliyle okşadıktan sonra tekrar gözlerime baktı.

"*Ah*, kışkan tip... Hoşuma gitti. *Şimdilik* rtyorum." Bana göz kırpar ve ceketini giyer, yanaklarında yaramaz bir gülümseme belirir. Ama kısa süre sonra donar, yakasını yüzüne doğru çeker ve derin bir nefes alır, dudaklarından küçük bir inilti çıkar. "... *Lanet olsun.*"

"Annex!" Creed, Dodge Charger'dan bağıırır, ifadesi yine tanıdık soğuk ve taş gibi bakışına döner.

Ezra, Creed motoru çalıştırırken "Gidelim!" diye bağıarak yanına atlar.

"Tamam, tamam." Annex ceketinin cebine uzanır, diğeri cebi kontrol etmeden önce kaşlarını atır.

Pantolonumun cebinden anahtarları çıkarır, parmaklarımin arasında çevirerek onun kırmızı Ducati'sine doğru yürürüm. Soğuk metali elime alır, bacağımy atıp motosiklete binirim. Öne eğilip anahtarları motora soktuğumda ve motosikletin motoru gürültüyle çalışmaya başladığında tüm gözler üzerimde.

Gidonları kavradığımda yanaklarım geniş bir gülümsemeyle gerilir ve motorun gürültüsü etrafımızı sarar. Annex'e dönerim. "Gidelim."

Annex gülmeye başlar ve hızla bana doğru gelir. "Bekle," der Ezra, "Onu sürmeyi biliyor musun?" Başıyla benim altımda mırıldanan Ducati'yi işaret ediyor.

Ona ve taş gibi yüzlü Creed'e dönerek, "Hızlı öğrenirim," diyorum.

"Hayatta olmaz!" Creed arabasından bağııyor.

"*Evet*, lanet olsun." diye bağıır Annex arkama tırmanırken.

Kollarını belime doladı ve bana daha da yaklaşarak, *ok* sert ve *ok* büyük bir şey belimin alt kısmına çarptı.

"Nazik ol, Kızıl..." Dudakları kulağımda uğulduyor, elleri belimi sıkıca kavarken boynumda gülümsemesi büyüyor. "Başkasının dizginleri ele almasına alışkın değiliz."

O gülünce başımı sallarım.

Kolları sıkıca tutarak, kafamda buraya gelirken kullandığımız rotayı tekrar gözden geçirirken motoru tekrar çalıştırıyorum. Yavaşça park yerinden çıkmaya başlıyorum, tam o sırada Mallyn yanıma yanaşıyor, hızını benimkine uyduruyor, ben de çabucak alışıyorum. Kapalı dükkanları ve loş ışıklı yolları geçerken yanımda kalıyor. Ve tam kasabadan çıkıp akademiye giden yola saparken, önümüze bir araba çıkıyor.

Frenlere biraz fazla hızlı basıyorum ve Creed ile Ezra yanıma yaklaşırken, Annex ile birlikte öne doğru savruluyoruz. Bakışlar öldürebilseydi... Creed beni iki kez öldürüp gömerdi.

Annex sadece gülüyor, "Eğer ölürsem, en azından senin seksi ellerin tarafından ölmüş olurum, Kızıl." Bana yaslanıyor. "Korkmuyorum..."

"Destegin için teşekkürler." diye mırıldanıyorum. "Ama ölmek..."

Kendimi ona doğru kaydırıyorum, kığım onun zaten sertleşmiş penisine çarpıyor ve boğazından gelen bir homurtu dudaklarından dökülüyor ve sözlerini kesiyor. "Sessiz ol. Odaklanmam lazım."

Cevap olarak boğazından bir uğultu çıkar ve beni daha sıkı sarar, parmakları ön tarafımı kavrar ve dokunduğu her yeri sıcaklık kaplar.

Garip düşünceleri kafamdan atıp tekrar sürmeye başlıyorum, kasabadan uzaklaştıkça akademiye giden yollar daha boş hale geliyor.

Hızlanırken, Annex arkamda kıkırdıyor, ben ise virajlı yollarda eğilip saparken, sürüşün ve bacaklarımın arasındaki gücün tadını çıkarıyorum.

Mallyn çoğunlukla yanımda kalır. Motosikleti ileri geri zıplar, biz rahatça ilerlerken etrafımızda daireler çizer. Ve yan yana giderken yüzünde küçük bir gülümseme gördüğüme yemin ederim.

Creed ve Ezra tüm yol boyunca arkamızda kalıyor, ama biraz mesafeli.
Muhtemelen değerli arabasını çizmemden korkuyorlar.

Akademiye doğru sürerken, gri tuğlalı bina ve büyük siyah kapılar uzaktan görünmeye başlar ve içimi garip bir duygu kaplar. Bu gecenin ve bu yolculuğun biraz daha uzun sürmesini dileyen bir duygu.

BÖLÜM 27

CREED

Geçen haftaki Dövuş Gecesi'nden beri, Annex'in sevdiği kızı izliyorum. *Micai*.

Annex normalden çok uzaktı, *aslında hiçbirimiz normal değildik*, ama o karanlığını bir onur nişanı gibi taşıyor ve herkesin görmesini sağlıyordu. Diğer insanlardan uzak duruyor, sadece acı vermekle veya başkalarının kanamasını izlemekle ilgileniyordu.

Öyleyse neden şimdi değişsin... neden o?

Kabul ediyorum, o farklıydı. İnatçı, sinir bozucu ve *kontrol edilemezdi*.

Kardeşlerimin etrafındaki kadınlarda sevdiğim özellikler değildi.

İlk başta onun da diğer hayranlar gibi, bizimle yattığını övünmek isteyen ya da sosyal statüsünü yükseltmek için bizi kullanmaya çalışan biri olduğunu düşündüm. Eğer biraz akıllıysa, diğerleri gibi yakında kaçacak olan başka bir kız.

Ama beni şaşırttı.

Kavgada, o zavallı büyücünün parmaklarını tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan kırdı. Sızlanmadı ya da bizden yardım istemedi, daha önce bir kadında görmediğim bir hız ve acımasızlıkla halletti.

Bu anı hatırlayınca dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçtı. O pislik neredeyse onun iki katı büyüklüğündeydi ama o bir saniye bile tereddüt etmedi. Küçük eli, bir dalı kırar gibi onun parmaklarını kırdı. Ve tüm bunları, o küçük yumuşak yüzünde hiç görmeyi beklemediğim karanlık bir ifadeyle yaptı.

Onun ona vurmaya çalıştığını görünce biraz aklımı kaybettim ve gücümü serbest bıraktım. Hatta o gece kesin olarak *bizimle* birlikte olacak olan busty sarışını bile itip o pisliği sakat bıraktım. O *bizimle* birlikte gelmişti ve o ona dokunabileceğini mi sanıyordu?

Bizim alanımızda bize saygısızlık ettiği için, ona karşı kullandığı uzuvları olmadan gitti ve gelecekte aynı şeyi deneyecek olanlara iyi bir örnek olacak.

Annex daha önce müdahale etmeseydi, onu o anda orada öldürecektim. Belki de içinde gömülü olan şeyi biraz görmesi

belki de en iyisi olurdu, belki o zaman bu kadar inatçı olmazdı ya da bizimle birlikte olmak istemezdi.

Ve ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi.

Sonunda öyle olacaktı, ya istediğini elde ettiğinde ya da bizim gerçekte ne olduğumuzu anladığında.

Koltuğuma yaslanıp, öğrencilerin kafeteryaya girip çıkmasını izliyorum, gözleri bana sadece kısa bir süre bakıp ya kızarıyor ya da hızla başka yöne dönüyorlar.

Ezra ve Annex'in içeri girip Micai'nin iki yanına geçtiklerini izliyorum, Micai ise garsonun verdiği yemeğe salya akıtıyor. Sanki yemekten mahrum kalmış gibi davranıyor...

Kaşlarımı çatıyorum, sonra bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

O prestijli bir aileden geliyordu. Gücü ya da desteği olmasa da, yine de "Bane" soyadını taşıyordu.

Gözlerim onun küçük vücudunu takip ediyor. Akademinin üniforması içinde bile, vücudunun doğru yerlerinde bulunan çukurları ve kıvrımları görebiliyorum. Serbest elini uzatıp, gülerek yemekten uzaklaşan Annex'in parmaklarını itiyor.

Bu konuda, onun hakkında gerçekten ciddi miydi?

Kafamı salladım ve dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıktı. Ciddi olamazdı.

Bu *Annex*'ti. Ve onun ciddi olduğu tek şey kan ve katliamdı. Bu geçici bir dönemdi. Zaman geçirmek için bir şeydi. Yakında bunun farkına varacak ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Masamızın yanındaki pencereden dışarıya, uzaktaki yatakhanelere doğru bakıyorum.

Morgan'ın saldırıya uğradığı geceden beri o kişiyi hala bulamadım.

Annex ve Mallyn bir hafta boyunca her gece ormanı didik didik aradılar, Ezra da çevresindeki herkesten alabildiği her bilgiyi topladı. Ama yine de hiçbir şey bulamadılar.

O gece kimse bir şey görmemiş ya da duymamıştı. Sanki o adam hiç var olmamış gibi.

Mallyn yanıma gelir ve her *zamanki* yerine oturur.

O bile onların izini bulamamıştı ve onun canavarı... başka bir şeydi.

Morgan da o gece ona gerçekten yardım ettiklerini doğrulamıştı, ama pek fazla ayrıntı hatırlayamıyordu. Çok karanlık olduğunu ve bu konuyu kapatmamızı, ona yardım ettiklerini ve önemli olanın da bu olduğunu söyledi. Ama bence anlattıklarından daha fazlasını biliyordu.

Onların ona yardım etmelerine minnettar olsam da, yine de cevaplar istiyordum.

Ve Annex'in dediği gibi, bu *suikastçı* ya da "ninja"nın da mutlaka bir şeyler vardır. Ve ben istediğim şeyi, bir şekilde mutlaka elde ederim.

Micai'nin bakış açısı

Annex ve Ezra'yı geçip koltuğuma doğru ilerlerken, Creed ve onun her zamanki soğuk bakışlarını görmezden geliyorum. *Ve Mallyn'in benden uzak oturmayı tercih ettiğini.*

Yürürken keskin bakışları ve fısıltıları fark ettim. Her zamankinden daha fazla insan bana dikkat ediyordu.

Onların "Cehennem Dörtlüsü" ile vakit geçirmemden gerçekten *bu kadar* kıskanç mıydılar?

Kıkırdamayla zorlukla bastırıyorum. Berbat bir isimdi. Düşünün, küçük bir yazım hatası ile "The Internal Four" (İçsel Dörtlü) oluyorlar.

Aynı zamanda cehenneme mahkum bir dörtlü ya da şeytani bir erkek grubu gibi geliyordu.

Dört çocuğa bakışlarımı gezdirirken, aynı erkek grubu kostümlerini giymiş halleri zihnimi kapladı ve aptalca bir gülümseme yanaklarımı gerdi.

Oturup akşam yemeğime, üç ekstra büyük dilim pepperoni pizzaya saldırmaya başladım. Geçen hafta birlikte yemek yemek daha normal hale gelmişti, hatta Creed bile kavga gecesinden beri daha sık görünmeye başlamıştı.

Annex, Mallyn ve ben sınıfta buluşur, düşündüğümde daha fazla şey paylaşırdık. Sanırım daha önce hiç görünmemişlerdi. Sonra öğle veya akşam yemeği için birlikte kafeteryaya gider, Ezra ve Bay Sunshine ile buraya otururduk.

"Sınıfta bana bıraktığın mesaj çok hoştu, Red." Annex gülümser, Ezra'nın ilgisini çekerken Mallyn nadir görülen bir sırıtış gösterir.

"Ne mesajı?" Ezra, tavuk barbekü pizzasından bir dilim alıp yemeye başlarken, gözleri Annex ile benim arasında gidip gelir. Ben de kendi dilimimden büyük bir ısırık alırım, çıtır hamur ve ağızda eriyen mozzarella beni mutlu bir şekilde mırıldanmaya iter, onun sorusu artık unutulmuştur, çünkü

Annex beni izlerken kıkırdıyor, Mallyn ağzını açarken kendi dudakları da kocaman bir et sever diliminin etrafında dolaşıyor.

"Dünya Tarihi dersinde koltuğuna Annex'in adına küçük bir ekleme yaptı. *Annex penis yalar.*"

Bir an yemeyi bırakıp Mallyn'e bakıyorum. Bugün, tanıştığımızdan beri duyduğumdan daha fazla şeyi bu tek cümleyle söylemiş oldu.

Ona bakıyorum, gözlerim biraz açılmışken arkamda boğuk bir kahkaha patlıyor.

"Annex sik yiyor..." Ezra yarısı yenmiş dilimini masaya koyar ve gülerek dudaklarını siler.

Söz konusu psikopat bana doğru eğildi, bakışları gözlerimle yediğim yemek arasında gidip geliyordu.

"Ben dudaklarımı biraz daha tatlı bir şeye sararım, Kızıl." Masa sessizliğe büründü.

Ezra, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde Annex'e döner. Mallyn'in ağzı hafifçe açılır ve Creed'in bakışları Annex'in yüzünde büyük bir delik açıyormuş gibi görünür.

Garip bir his beni sarar, Annex'in bana attığı karanlık bakışla birlikte alt karnımda bir titreme hissedirim. Onun tatlıdan bahsettiğini sanmıyorum, en azından yenilebilir türden bir tatlıdan değil.

Kafamı sallayarak bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum. Hayır, o yemekten bahsediyordu. Öyle demek *zorundaydı*.

"O zaman git biraz al." Son dilimimi alıp büyük bir ısırık alırken, yüzünde sinsî bir gülümseme belirir.

"Bu bir davet mi, Kızıl?" Son dilimimi bitirip dudaklarımdan biraz sosu yalarken gözleri dudaklarıma düşüyor. "*Siktir*." Koltuğunda kıpırdanırken mırıldanıyor.

Yaklaşır, gözlerinde neredeyse vahşî bir bakışla bana doğru eğilir, tam o sırada bir el uzanır ve kafasının arkasına vurur.

Annex hızla dönüyor, gözleri genişliyor, sonra Ezra'ya daralıyor.

Ezra omuz silkiyor, yanaklarında küçük bir sırıtış beliriyor. "Kızlara saygılı davranmalısın, dostum."

"*Kız mı?*" Annex bu kelimeyi neredeyse boğazında kalır, kaşları saç çizgisine kadar yükselir ve Ezra'ya bakar, sonra bana döner.

Beni izlerken yüzünde günahkar bir ifade belirir. Gözleri yavaşça aşağıya doğru kayar ve sonunda dudaklarıma takılır. "Ben '*kız*' falan görmüyorum, Ez."

Onun sözleriyle boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayılmaya başladı. Gözlerindeki karanlık bakış beni hazırlıksız yakaladı ve yoğun büyüyle sardı. *Belki de yemekten bahsetmiyorduk*.

Solumdan bir boğaz temizleme sesi duyulur ve dikkatimizi geri çeker.
Creed.

"Komik," diyor, koltuğuna daha da yaslanıp ayaklarını en yakın sandalyeye koyarak. "Benim gördüğüm tek şey, paylaşma sorunu olan sinir bozucu bir kız..." Bakışlarını boş tabağıma ve sonra da altımdaki sandalyeye çeviriyor. "Ve oturduğu yer konusunda biraz psikopat."

Alaycı bir şekilde, kendini beğenmiş pislige doğru döndüm.

"Sanki sen konuşabilirsin de. Belli ki senin *paylaşma* sorunların benimkinden daha kötü." Bakışlarımı onunla hepimizin oturduğu masa arasında gezdiriyorum.

Annex kıkırdar, Ezra ise gülmesini zorlukla bastırır, bakışları Creed'e düşer, sonra gülümsemesini kontrol eder.

"*Ve* eğer ben psikotik isem... ve o açıkça deliyse," diye Annex'i işaret ettim. "Bu durumda siz üçünüz ne oluyorsunuz?" Mallyn'e, sonra Ezra'ya ve son olarak Creed'e baktım.

Ezra, Mallyn'i işaret ederken gülümser.

"O çılgın savaşı olurdu, ben de..." Dudaklarına dokunur, omuzlarını silerken dudaklarında şakacı bir gülümseme yayılır, "Sevimli romantik mi?"

Annex gülmekten boğulur, "Daha çok *takıntılı* gibi."

Ezra'nın gülümsemesi sönüyor, Annex'e dönerek alaycı bir şekilde, "Sanki *sen* konuşabilirsin de." diyor.

Annex, Ezra'nın bana doğru kayan bakışını takip eder, gözlerinde tuhaf bir ifade belirir, sonra omuz silkip sırtarak, "Kötü bir şey olduğunu söylemedim." der.

İkisinin bana attığı okunaksız bakışları silkelirim ve onların konuşmasından tamamen sıkılmış görünen Creed'e dönerim.

"O ne olacak?" Creed'i işaret ettim.

"Bana ne olacak?" diye seslenir Creed, küçük bir kaş çatmasıyla yüzünde beliren ifadeyle ilgisi artık uyanmıştır.

"Sen *nesin*?"

"Sence ne olabilir?" Diğerleri sessizleşirken, gözlerinde karanlık bir eğlence ifadesi belirir.

"Büyük pislik?" diye cevap veriyorum, Annex ve Ezra kıkırdamaya başlarken çenemi okşuyorum, "Kibirli prens... Bakışların habercisi..." Omuz silkiyorum. "Daha çok şey var ama yemek için çok kısa bir molamız var."

Creed ayaklarını yere indirip bana doğru eğilirken, gözlerinde karanlık bir parıltı belirir. "Patronluk taslayan prens mi?"

Ben sahte bir çılgılık atarak başımı salladım ve hafifçe eğildim. "Özür dilerim, karanlık Lordum... Senden daha küstahça davranan biri nasıl olabilir ki?"

olabilir ki?"

Birkaç saniye sonra başımı kaldırıyorum, öfkeli bakışların beni ikiye bölmelerini ya da öfke dolu sözlerin bana fırlatılmasını bekliyorum, ama bunun yerine donup kalıyorum.

Creed'in koyu kaşları birbirine yaklaşır, ama bakışlarında öfke yoktur. Dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrılır ve yavaşça geri çekilir, gözleri hafifçe yuvarlanır ve sandalyesinde tekrar geriye yaslanır.

Diğerleri etrafımda kıkırdamaya başlar.

"Farların ışığında donakalmış geyik gibisin,

Kızıl." Mallyn bile kıkırdıyor.

"Ne bekliyordun?" Ezra gülüyor.

"Muhtemelen ikiye bölünmeyi." Annex sırtıyor.

"... Evet," diye cevap veriyorum, Creed'e bakarak. "Bunu beklemiyordum *bunu beklemiyordum.*" Creed'in yüzünü işaret ettim. "Daha korkutucu."

Creed'in sırtışı, sözlerimle birlikte daha da genişler ve kendini beğenmiş bir hal alır, bana biraz daha yaklaşır.

"İyi ki sen..." Creed'in sözleri zil sesiyle kesilir.

Ekрана bakar, kaşlarını çatıp hızlıca bir cevap yazar. Sonra arkadaşlarına döner, yüzündeki şakacı ifade kaybolur, dik durur ve ayağa kalkar. "Halletmemiz gereken işler var."

Her birine keskin bir bakış attıktan sonra dönüp kafeteryadan çıktı. Mallyn bana hızlıca bir bakış attıktan sonra hemen onun peşinden gitti. Ezra iç çekerek koltuğundan kalktı.

Bana küçük bir gülümsemeyle "*Sonra görüşürüz*" der ve Creed ile Mallyn'in yanına gider.

Annex arkadaşlarına bakarken homurdanıyor, sonra bana dönüyor ve gözlerimiz buluştuğunda dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Beni çok özleme, Kızıl. Biraz oynamam lazım, ama hemen döneceğim."

"Oynamak mı?" diye soruyorum.

"Çok eğlenceli bir şey değil, sadece iş meselesi." Koltuğundan kalkar, gözlerini devirir ve sonra birden donar. Kafasında muhtemelen oluşan çılgın bir fikirle gözlerinde karanlık bir ışıltı belirir. "Belki yakında bir gün gelip bana yardım edebilirsin." Dudaklarında kötücül bir gülümseme yayılır, gözleri biraz sersemlemiş, kendi düşüncelerinde kaybolmuştur. "Kılıç sallarken ve kanla kaplıyken çok güzel görünürdün..." Alt dudağını ısırırken sesi boğuk bir uğultuya dönüşür, bakışları bana döner. "Ve sonra

sonra, sen ve ben güzelce eğlenebiliriz." Bana şeytani bir gülümseme atar, günahkar hayaller ve karanlık vaatlerle dolu bir gülümseme, sonra dönüp diğerlerinin peşinden çıkar.

Onun sözleriyle tanıdık bir sıcaklık yanaklarıma ve boynuma yayılır.

Çılgın piç. Kim onunla "*oynamak*" ister ki? Onun eğlence anlayışı muhtemelen bir sürü ceset ve birkaç ağır araniyor ilanı ile son bulurdu.

Ama bir şeyi doğru anlamıştı... Elimdeki bıçakla *gerçekten* çok havalı görünüyorum.

BÖLÜM 28

H Bu nasıl oldu da başıma geldi? Nasıl oldu da beni alt ettiler?

Bu kadar sessiz olmasının bir anlamı olduğunu anlamalıydım. Ve o pisliklerden birinin bir şey yapacağını.

Bu benim hatam.

Çevremdeki adamlara ve onların arkadaşlığına fazla güvenip rahatlamıştım, bir an için buranın asla rahatlanacak bir yer olmadığını unuttum. Burada benim için "güvenli" diye bir şey yoktu.

Bana verdikleri ilacı atlatmaya çalışıyorum, etrafımı anlamaya çalışırken uykululuk hala gözlerimi kapatıyor. Ama başım dönüyor ve görüşüm bulanık olsa da, etrafımın kapkaranlık olduğunu anlayabiliyorum.

Ayağa kalkmaya çalıştım, hafif bir hareketle vücudum titredi ve sonra ellerimin ve bacaklarımın bağlı olduğunu fark ettim. *Bağlanmıştım.*

Bu sabah uyanıp derse giderken beklediğim şey bu değildi.

Bunu yapan herif, tüm derslerimi bitirene *kadar* bekleyip beni uyuşturmuş. *En azından günün derslerinden kurtarabilirdi beni.*

En azından bir şey benim lehimeydi... beni hafife almışlardı.

Bileklerimi ve bacaklarımı saran bağları hissediyorum. Neyse ki metal kelepçe ya da zincir değil, ip. Onları çekip bekliyorum. Büyü ya da sıkı kısıtlama gibi bir tepki de yok.

Bir kez olsun, hakkımda dolaşan söylentiler gerçekten yardımcı olmuştu. Kaçıranlar, benim hala güçsüz ve yeteneksiz olduğumu düşünüyorlardı, öyleyse neden bana büyü harcasınlar ki?

Yine başımı salladım, oda ya da bulunduğum yer, ani hareketle hafifçe dönüyordu.

Kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum, bileklerimdeki bağları çözmeye çalışırken dik oturuyorum. Ama hareket ettiğimde etrafımdaki karanlık sırtımdan yukarı doğru tüyler ürpertici bir his uyandırıyor.

Bir kez, sonra iki kez çektim, içimi kaplayan zayıflık hissi ve ipin hareket etmemesi yüzümü buruşturdu. Böyle bir şey bir çekişte düşmüş olmalıydı.

Bana ne vermişlerdi? Ve beni nasıl uyuşturmayı başarmışlardı? Herkese karşı çok dikkatli davranmıştım.

Son hatırladığım şey, yemek yedikten sonra kafeteryadan çıkmak... Garson, yeni gibi görünüyordu ve biraz... tuhaf.

Siktir, yemeğime ilaç katmışlar. Dokunmaktan çekinmediğim tek şey ve biraz daha az tetikte hissettiğim tek an.

Bana ne vermişlerdi ki? Büyülü bir iksir mi, yoksa uyuşturucu karışımı mı?

Karanlık alanı gözlerimle tararken, içimde hafif bir panik hissetmeye başladım.

Ya yine güçsüz kalırsam? Ya Tesis'te olduğu gibi burada da kapana kısılırsam?

Etrafıma bakmaya çalışıyorum, kalbim hızla atıyor, gözlerim karanlıkta bir şey, *herhangi bir şey* arıyor.

Ya yine tek başıma kilitlenirsem? Ve kimse beni bulamazsa bula

maz Ya çıkamazsam, ölürsem...

sa? *Hayır*. O noktaya gelmeyecektim. Burası Tesis değildi. Ve bunlar o prangalar değildi.

Ben de farklı bir insandım ve her zamankinden daha güçlüydüm. Sadece sakın kalıp düşünmem gerekiyordu.

Bana sihirli bir ilaç kullanmışlarsa ve bu bir öğrenciyse, o kadar güçlü bir şey olamazdı. Geçici bir şey olmalıydı. Ya da insanlardan alınan bir ilaçsa, bir süre sonra etkisi geçecekti. Ne kadar süredir baygındım?

Hissettiğim kadarıyla, bana verdikleri şey vücudumdan çoktan çıkmaya başlamıştı, çünkü kafamdaki sis hafifçe dağılmaya ve uykululuk hissi kaybolmaya başlamıştı.

Nefesimi tuttuğumu bile fark etmeden nefesimi bıraktım.

Bu arada, birinin beni kurtarmasını bekleyemezdim.

Artık o zayıf, genç kız değildim ve şu anda gücüm ve hızım olmasa bile, yine de *bir şeyler* yapabilirdim.

Düşündükçe kalbimin çarpıntısı yatıştır, paniğim yavaş yavaş geçer ve ipi tekrar çekerim. Bir şeylerin koptuğunu hissedene kadar tekrar tekrar çekerim. Bileklerim ağrıyana ve cildim yaralanana kadar devam ederim, ama yine de vazgeçmem. *Özgür olana kadar pes etmeyeceğim.*

Birkaç acı verici çekişten sonra, sonunda ipin gevşediğini ve ellerimi kurtarabileceğimi hissettim. Bacaklarıma uzandım ve ellerimle karıştırarak, bana verdikleri büyü veya ilacın etkisiyle hala biraz başım dönüyordu, ama yine de elimden geldiğince çabuk çözmeye çalıştım.

Sonunda ayaklarımı kurtarır ve ayağa kalkarım, başım yine dönmeye başlayınca hafifçe sendelerim.

Titreyerek ilerlerken, karanlıkta etrafımı yoklayarak yolumu bulmaya çalışıyorum.

Gece miydi, yoksa hala gündüz mü? Ve ne kadar süredir baygındım; dakikalar, *saatler... günler?*

Dudaklarımdan acı bir kahkaha dökülüyor. Zaten kimse beni aramaya gelmeyecek ya da gittiğimi fark etmeyecek... Öyleyse ne önemi var ki?

Annex, Ezra, Mallyn ve Creed, kafeteryada aldıkları küçük telefonun ardından bütün hafta okula gelmemişlerdi. Hatta Bay Valor bile okuldan sonra başka işlerle meşgul olduğu için son birkaç gündür birlikte antrenman yapamamıştık. O benim son dersimdi ve ben derse katıldığım için kaybolduğumu bile bilmiyordu.

Donup kaldım. Neden *onları* düşündüm ki?

Onların arkadaşlığına çok mu alışmıştım?

Ben yokken bunu *fark edeceklerini* mi düşündüm?

Muhtemelen benim gitmeme sevineceklerdi, özellikle Creed. Hatta şu anda *gülümsüyor* bile olabilir.

Ama Annex... fark eder miydi? Ya

da Ezra?

Kendimi hafifçe sallıyorum, bunu yaptığımda oda yine dönmeye başlıyor.

Zaten neden beni umursasınlar ki? Birbirimizi o kadar da uzun süredir tanı mıyorduk. Ve artık bir başkasına olan inanç ve güveni o kadar kolay veremiyordum. Sadece kendime güvenebilirdim. Birazcık bile gardımı düşürdüğümde, zaten bu zor duruma düşmüştüm.

Elim, duvar olduğunu düşündüğüm bir şeye takıldı. Soğuktu ve ona çarptığımda hafif bir "çınlama" sesi çıkardı. *Metal di.*

Akademnin duvarlarında metal kullanılması garipti, özellikle de duvarlar çoğunlukla tuğla, taş veya ahşaptan yapılmışken. Bu, akademnin genellikle tercih ettiği eski

estetik havaya uymuyordu.

Ama akademinin içinde değilse, neredeydim? Başka nerede olabilirdi ki?

Derin bir nefes alıp, hızla akan düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ve sonra fark ediyorum.

Koku.

O kadar kötü bir koku ki, daha önce nasıl fark etmediğimi merak ettim.

Koku ciğerlerime sızıyor, midemi bulandırıyor ve kusmak istememe neden oluyor. Neydi bu? Ve ben neredeydim?

Vücudumun izin verdiği kadar hızlı hareket etmeye başladım, ciğerlerimi dolduran iğrenç koku yeni bir panik yaratıyordu. Kokunun karanlık ve tanıdık bir yanı, kafamda alarm zillerini çaldırdı ve içgüdülerim bana koşturmuş, ondan olabildiğince uzaklaşmamı söylüyordu.

Elim bir mandala takılıyor ve etrafı yoklayarak hızla bir tutamak buluyorum.

Mandalalı açtım ve tüm gücümle kapıya bastırdım, kilitli ya da daha kötüsü, *büyülenmiş* olmaması için dua ettim.

Kapı yavaşça gıcırdayarak açılır, ben itmeye devam ederken ağırlığı sert ve ağırdır.

Büyük metal kapı sadece birkaç santim açılır, ama kilitli olmadığı için rahatlarım ve ilerlemeye devam ederim.

Kapıyı daha sert iterek, tüm enerjimi ve vücudumun tüm ağırlığını ona karşı kullanıyorum. Kapı yavaşça gıcırdayarak açılıyor, sanki kayalar ya da çakıllar üzerinde sürünüyor gibi. Açtığım boşluktan geçebilecek kadar yer açılana kadar kapıyı itmeye devam ediyorum.

Ayaklarımın altında zemin çıtırdıyor, sivri kayalar çıplak tenime batıyor, ayakkabısız olduğum gerçeği ancak şimdi farkına varıyorum. O pislikler ayakkabılarımı almışlar, çoraplarımı bile giymeme izin vermemişler.

Yukarı baktığımda, üstümde hilal şeklinde bir ay ve onu çevreleyen karanlık geceyi görüyorum. Sanırım bu en azından bir sorunun cevabını verdi.

Etrafıma bakıyorum. Göz alabildiğince uzanan bir ağaç denizi ve karanlık bir orman var. Koyu yeşil ağaçlar her yönden gece gökyüzüne uzanıyor ve akademi hiçbir yerde görünmüyor.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve garip görüntüler aklımı doldururken içimi kaplayan mide bulantısını atlatmaya çalışıyorum.

Ivy Harris.

Jeremy Colton.

Jake Andrews. Ve

Alice Parker.

Yüzleri gözümün önünden geçiyor, bulanık ve titrek olsalar da onları ayırt edebiliyorum. Hızlı bir anı içinde vücudumun ileri geri sallandığını hissederken, sesleri ve kahkahaları etrafımda yankı gibi yankılanıyor.

Demek bunun arkasında onlar vardı.

Bilmeliydim. Çoğu zaman her zaman onlar yapardı. Neden bu saçmalıkla uğraşmaya devam ediyorlar?

Bunu tek başına yapma çabası beni şaşırtıyordu. Daha iyi yapacak bir şeyleri yok muydu?

Bundan ne elde etmeyi umuyorlardı ki? Ağlamamı görmek, ruhumu biraz daha kırmak mı? Bana "*yerimin*" neresi olduğunu öğretmek mi?

Yoksa beni burada bırakmayı mı planladılar?

Önümdeki ormana bakıyorum. Gözümün görebildiği kadarıyla, sıralar halinde uzanan karanlık ağaçlar ve çalılar.

Geldiğim yere geri dönüyorum ve o zaman görüyorum. Az önce kaçtığım karanlık yeri.

Üzerinde karanlık uyarı işaretleri ve mühürleme büyülerıyla kaplı, büyük bir metal baraka gibi bir şey. Ama şimdi hepsi yırtılmış ve kırılmış.

Ve o anda her şey yerine oturdu.

Burası altıncı sınıf Savunma dersinin gözaltı barınağıydı. Burası, eğitim için vahşi büyülü canavarları tuttukları yerdı. Sadece bu vahşi yaratıklarla başa çıkabilecek büyülü yeteneğe sahip son sınıf öğrencileri için. Ve genellikle gruplar veya takımlar halinde onlarla mücadele ederlerdi.

Okul, diğer öğrencilerin yaralanma veya tehlikeye maruz kalma riskini almak istemediği için onları akademinin arkasına, ormanın içinden geçip dağa doğru, akademiden en uzak noktalardan birine yerleştirmişti.

Ve şimdi ben buradaydım... ve canavarları yerinde tutan büyüler yok olmuştu.

İçeride değillerdi. İçeride olsalardı, özellikle uyuşturulmuş ve bilinçsiz haldeyken, buradan çıkamazdım.

Hızla arkayı dönüp ağaçların arasını izliyorum, bakışlarımı her yöne çeviriyorum. Orada kaç tane vardı?

Bu pislikler gerçekten beni *öldürmek* mi istiyorlardı? Bu, acımasız bir şakanın ötesinde bir şeydi.

Gece vakti, beni avlamak için serbest bırakılmış vahşi büyümlü canavarların olduğu ormana atıldım ve bana verdikleri ilaç ya da iksirle zayıflatıldım.

Onların hasta ve sapkın olduklarını, bana çektiirdikleri acı ve ıstıraptan zevk aldıklarını biliyordum... ama *bu*?

Daha önce beni *öldürmeye* kadar gitmemişlerdi.

Bu bir oyun değildi. Bu artık bir ölüm kalım meselesiydi. Ve buradan olabildiğince çabuk çıkmam gerekiyordu. Ama hangi yöne?

Tam önümdeki ağaç sınırına doğru bir adım atarken, sağımdaki ağaçlarda bir hışırtı duydum.

Donup kaldım. Bunun sevimli, kaybolmuş bir sincap olma ihtimali ne kadar?

Ardından gelen hırıltı hiç de *sevimli* değildi. Ormandan iki büyük sarı göz belirdi ve tamamen bana odaklandı.

Büyük bir şekil yavaşça ağaçların arasından çıkıyor. Yaratığın vücudu, at ile kanatsız bir wyvern karışımı gibi. Gözleri keskin yarıklar, yüzü uzun ve dişleri çarpık ve keskin. Ve ağızında, kuduz bir hayvan gibi garip, köpük benzeri bir madde yapışmış. Karanlık olduğu için derisinin rengini ayırt edemiyorum, ama bu mesafeden bile dokusu pürüzlü ve pullu görünüyor.

Ağızı açıldı ve tuhaf bir uluma ve tıkırtı sesi ağızından çıkarken, tuhaf siyah bir tükürük karışımı keskin dişlerinden damladı.

Yine kükrer, sarı gözleri bana döner ve ben bunu koşmaya başlamam için bir işaret olarak alırım.

Ormanın içinden koşarken ayaklarım kanıyor, kayalar ve ağaç kökleri ayak tabanlarımı çizip deliyor, ama beni kovalayan yaratıktan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyorum.

Bacaklarımı daha fazla zorluyorum, gücüm tam olarak geri gelmemiş olsa da vücudumu hareket etmeye ve düşmemeye zorluyorum. Canavara ya da o piçlere kolay bir avın verdiği tatmini yaşatmayacağım.

Öfkem beni teşvik ediyor, baygınlık geçirdiğimde üzerimde gülüp sırıtan bulanık yüzleri hatırlıyorum.

Bir daha asla bu kadar kolay düşmeyeceğim, bir daha asla gardımı düşürmeyeceğim ve onlar gibi küçük balıklar karşısında aptalca yenilmeyeceğim. Gelecekte Tesis ile yüzleşmek ve onu yok etmek istiyorsam, bundan daha güçlü ve şu an olduğumdan çok daha iyi olmam gerekiyor.

Bacaklarımı koşmaya zorluyorum, öfkem ve iradem bana daha fazla güç veriyor, arkamda ürkütücü bir hırıltı duyuluyor.

Yakın mesafede bir uçurum görüyorum. Tam gücüm ya da onu öldürecek bir silahım yoksa, ondan daha akıllı olmam gerekir.

Kendimi daha da zorlayarak, bacaklarım ve ciğerlerim yanarken, baş dönmesini arkamda bırakmaya çalışarak uçuşuma doğru ilerlemeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra, uçuşuma yaklaşıyorum ve kenarına doğru koşuyorum. Üstünde duran büyük ağaçlara doğru koşarken, aniden yanıma şiddetli bir güç çarparak beni yere fırlatıyor. Yuvarlanıp yuvarlanıyorum ve sonra ağaca çarpıyorum, belim ve sırtımdan şiddetli bir acı duyuyorum. Orada kesinlikle birkaç kırık, *hatta* kırılmış kemik var.

Yaklaşan vahşi canavara dönerek, ona karşı kullanabileceğim herhangi bir şey arıyorum.

Düşmüş bir dala uzanırken, canavar bana doğru atılır.

Keskin dişleri, yüzümden sadece birkaç santim uzaklıkta, kabuğa daha da girerek aramızdaki mesafeyi kapatırken, odunla buluşur. Kötü kokulu nefesi yüzüme çarpar; sanki günlerdir çürümüş gibi kokan bir şeyle karışmış lağım suyu gibidir.

Canavar aniden geri çekilip dalı ağzıyla kavrayarak beni de beraberinde çekmeye çalışınca düşüncelerimden sıyrıldım. Ayaklarımı yere sağlamca basarak beni de beraberinde götürmesini engellemeye çalıştım, üstümdeki ağaca ve birkaç metre ötedeki uçuşuma baktım.

Canavara doğru bakıyorum.

Kalan gücümü toplayarak, dalı hızla bırakıyorum ve arkamdaki ağacı iterek yarattığın hafifçe geriye sendelemesini sağlıyorum. Zıplıyorum ve alçakta asılı duran dalına uzanıyorum. Dalı yakalayıp öne doğru sallanıyorum, tüm ağırlığımı dala vererek, şimdi bana doğru koşan yaratığa doğru itiyorum.

Ayaklarım canavara çarptı, tüm ağırlığımın gücüyle canavar yana doğru ve uçuşumun kenarına doğru yuvarlandı.

Ağaçtan atladım ve ona doğru koştum, yarattığı öldürmek için uçan tekme attım.

Yaratık çılgılık atıp uluyor, sonra geriye doğru yuvarlanıp uçuşumdan düşüyor, aşağıdaki dik yamaç ve sivri kayalıklar onu anında öldürüyor.

Geriye doğru sendeleyerek ağaçlara doğru ilerlerken, bacaklarım güçsüzleşir ve artık ayakta duramam. Yere çöküyorum, en yakın ağaca yaslanırken göğsümden ağır bir nefes çıkıyor. Çok ucuz atlattım.

Bu his, tekrar zayıf ve neredeyse çaresiz olmak... Bunun ikinci kez olmasına izin veremezdim.

Birkaç derin nefes alıp, hızla çarpan kalbimi sakinleştirirken uçuruma doğru bakıyorum.

Birkaç dakika dinlendikten sonra, yavaşça kendimi yukarı çekip ağaca yaslandım. Kendimi düzeltirken, önümdeki ağaçların arasından yüksek bir uluma sesi geldi ve iki tanıdık sarı göz belirdi.

Hayır. Onu öldürmüş ve ölmesini izlemiştim, peki nasıl?

Hareket edemedim, yaratık bana doğru koşar. Jilet gibi keskin dişlerini gösterir ve yüzüme birkaç santim kala aniden yere düşer ve yanımdan yuvarlanır.

Saniyeler önce yaratığın bulunduğu yerde devasa bir canavar duruyordu.

Tanıdık, mavi gözlü devasa bir canavar.

Diğer yaratığı gölgede bırakan devasa ve karanlık vücuduyla, yerde titreyen canavara doğru kükrer.

Yaratık, kendini kaldırırken titriyor. Daha büyük canavara doğru atılırken, çenesinden daha garip koyu renkli salya damlarken, ağzını şapırdatmaya ve köpürmeye başlıyor.

Mavi gözlü canavar, küçük yaratığa kocaman pençesini savurur ve acı içinde uluyan yaratığın yanını keser. Daha büyük canavar, dişlerini gösterip pençelerini hazırlayarak ona doğru atılır. Ve tek bir hızlı hareketle, onun boynunu koparır.

Küçük sarı gözlü yaratık yere yığılır, gözleri başının arkasına kayar ve ciğerlerinden son nefesini verir.

Devasa mavi gözlü canavar sonra bana döner, çenesinden kan damlarken kararmış gözleri benimkilerle buluşur.

Nefesim kesilir. Beni öldürecek mi? Geçen sefer yapamadığını bu sefer tamamlayacak mı?

Bana doğru yavaşça adım atıyor, hareket ederken gözleri hiç benimkilerden ayrılmıyor. Aniden uzaktan başka bir tiz uluma yankılanıyor.

Büyük canavarın ağzından düşük bir hırıltı çıkar, sesin geldiği yöne bakar ve sonra tekrar bana döner.

Bir şey düşünüyordu. Belki önce beni yiyip sonra uzaktaki yeni yaratığın peşine düşecekti? Ya da beni yaşatıp başka bir gün avlayacaktı?

Her halükarda, öldürmekten çok avlanmayı seven bir tür gibi görünüyordu.

"Beni daha sonra da yakalayabilirsin?" *Aptalca*. Ne diyordum ben?

Gerçekten bir canavarı beni öldürmemesi için ikna etmeye mi çalışıyordum? O bir canavardı.

Akıllı olduğumu biliyordum, ama beni anlıyor muydu, kim bilebilirdi?

Büyük canavar homurdandı, gözleri biraz aydınlandı, bakışlarımız buluştu ve yemin ederim ki sözlerimden *eğlenmiş* gibiydi.

Ağzımı tekrar açmadan, gürültülü uluma ve onun geldiği yaratığın olduğu yöne doğru koşarak uzaklaştı.

Sanırım ikinci seçeneği tercih etti.

Ve o yaratıkları da öldürürse, ormanda benim için daha güvenli olurdu. Sadece, o işini bitirip daha küçük bir atıştırma istemeye karar vermeden buradan çıkmam gerekiyordu.

Ağaca yaslanarak dengemi sağlıyorum, bacaklarım titriyor, saldırıdan ve çok koşmaktan dolayı hala güçsüzüm. Ama neyse ki başım daha az dönüyor ve uyku da azalmış, az önce aldığım ilaçların etkisi geçmeye başlamış olmalı.

Her yönden beni çevreleyen ağaçlara bakıyorum.

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş kaçıyor.

Şimdi bu devasa ormanı geçmem gerekiyor. Kalan azıcık gücümle ve hangi yöne gitmem gerektiğini bilmeden... Etrafta dolaşan, benim kokumu bilen, entelektüel bir katil canavar varken.

BÖLÜM 29

, kim bilir ne kadar uzun ve ne kadar uzak bir mesafe yürüdüm, ayaklarım artık kan içinde ve yaralıydı. Vücudum ağır ve yorgundu, her santimetre dinlenmek için yalvarıyordu. Ama sıcak bir yatak, sıcak bir yemek ve bunu yapan piçlerin kendini beğenmiş suratlarını silme düşüncesi, buraya gelene kadar her adımımı atmamı sağladı.

"Bura" her neredeyse.

Yavaşça pürüzlü çakılların üzerinden ilerlerken, aniden tanıdık bir sesin adımı çağırdığını duydum.

Başımı kaldırıp, hızla büyüyen Bay Valor'un yeşil gözlerine baktım. Benim şu anki halimi görünce yüzü yavaşça karardı; yırtık ve kirli giysilerim, dağınık saçlarım ve kanayan çıplak ayaklarım.

"*Micai.*" Tam tökezlediğim anda bana doğru koşar, beni kaldırıp kollarında taşır.

Elleriyle beni kendine doğru çekti, ama vücudunun ısınısını hissedince, o sıcaklığı içime çekmek ve kemiklerime işlemiş soğuktan kurtulmak umuduyla ona daha da yaklaştım.

Küçük bir titreme vücudunu sarar, beni taşıırken elleriyle daha sıkı sarılır. Bakışlarını önümüzdeki ormana çevirir ve yavaşça yürümeye başlar. Bana hiçbir şey sormaz ve hemen konuşmam için zorlamaz. Bunun yerine, rahatlamam ve güvende olduğumun küçük rahatlığını hissetmem için bana biraz zaman tanır.

Yüzüne bakıyorum; bakışları soğuk ve sert, kaşları çatılmış ve çenesi gergin. Önüne bakarak ormanda ilerlerken dudakları düz bir çizgiye dönüşüyor. Hareket ederken gözlerinden garip, karanlık bir bakış sızıyor.

Bu, onun yavaş ve dikkatli hareketleri, bana karşı yumuşak tutumu ya da nazik dokunuşuyla cildime sızan sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Nasıl..." diye başlıyorum, ama o sanki sorumu zaten biliyormuş gibi cevap veriyor.

"Görevimi beklenenden erken bitirdim ve her zamanki gibi antrenman yapacağını düşündüm." Bana anlamlı bir bakış attı, soğuk ve karanlık bakışını bozdu, bana doğru bakarken daha yumuşak bir bakışa dönüştü.

"Sen orada değildiğinde..." Bir an tereddüt eder, önümüzdeki ağaçlara bakar, adımları yavaşlar, gözleri hafifçe parlar ve devam eder. "Bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Bu yüzden çevreyi kontrol etmeye başladım. Uzakta bir ses duydum..." Beni daha sıkı sarar ve ben irkilirim. Bende meydana gelen hafif değişimi fark eder, hızla tutuşunu gevşetir ve bana özür diler gibi bakar.

Yürümekten vazgeçip bana bakar, gözlerindeki soğukluk benimkilerle buluştuğunda tamamen erir. "Ne oldu, Micai?"

Derin yeşil gözleri cevapları benim gözlerimde arıyor, beni izlerken yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor.

Ama ona ne söyleyeyim? Beni nefret eden bir grup öğrenci tarafından uyuşturulduğumu mu?

Beni bağlayıp vahşi büyülü canavarları salarak bana zarar verdiklerini mi? Onlardan birini öldürdüğümü, ama hemen ardından bir başkası tarafından saldırıya uğradığımı mı? Ve daha önce savaştığım, çok daha büyük ve korkunç bir canavar tarafından kurtarıldığımı mı?

daha önce savaştığım çok daha büyük ve korkunç bir canavar tarafından kurtarıldığımı

Her şeye bağlı çok fazla ayrıntı vardı, bu noktaya nasıl geldiğimi anlamak için anlatılması gereken çok fazla hikaye ve açıklama vardı. Ve ona her şeyi anlatsam bile, bana gerçekten yardım edemezdi.

Denese bile, bu onları durdurmaz ya da fikirlerini değiştirmezdi.

Bazen şiddete şiddetle karşılık vermek gerekir. Ve ben onlara benimle uğraşarak hata yaptıklarını göstermeye niyetliydim.

"Micai..." Elimi göğsüne koymuş ve farkında olmadan sıkışmışım, o da elini benimkinin üzerine koydu. "Söyle de yardım edeyim." Orman yeşili gözleri bana yalvarırcasına bakıyordu, cevabımı beklerken bakışlarında gerçek bir endişe belirliyordu.

Ve bu bakışla göğsümde bir şey karıncalanıyor. Yüzünde endişeyi, gözlerinde ıstırabı ve başka bir şeyi görebiliyordum; tüm bunların arkasında sabırla bekleyen bir öfke ya da korku... ama bununla başa çıkmak bana düşüyordu.

Ve akademide çok uzun süre kendimi geri çekmiştim.

Tüm o kendini beğenmiş pisliklerin çok fazla şey yapmasına izin verdim ve benim hala eskisi gibi aynı kız olduğuma inanmalarına izin verdim.

Belki de bir parçam, bunların hepsinin sadece kötü şakalar olduğunu ve tahammül etmem gerektiğini kendine inandırmıştı. Ve bunların gerçek bir işkence olmadığını, ya da bana gerçekten zarar vermediklerini... Buranın Tesis gibi olmadığını.

Ama sorun da buydu.

Tesis, *kelimenin tam anlamıyla* bir hapisane ve gerçek kabusların ve cehennemin yeri idi. Hiçbir şey bununla karşılaştırılmazdı.

Onlara hala "*çocuk*" olduklarını düşünerek yumuşak davranmıştım. Ama ben de bir zamanlar çocuktum ve onlar o zaman da, şimdi de bana merhamet göstermediler.

Yeterince acı çekmiştim. Ama artık yeter.

"Micai, sen..." diye seslendi, sonra durup yavaşça nefes aldı. Gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı, bakışları artık daha sert ve kararlıydı. "Yardım edebilirim. Sana bunu yapan her kimse... bedelini ödeyecek." Gözleri kararır, bakışları önümüze döner ve tekrar yürümeye başlar. "Bana isimlerini ya da yaşlarını ver... *herhangi bir şey*." Dişlerini sıkar, kaşları aşağı doğru çekilirken çenesinde hafif bir seğirme oluşur.

Onun sert bakışlarını takip ediyorum ve uzaktan akademinin gri çatısını görüyorum. Akademiye gireceğim düşüncesi ile sırtımda hafif bir ürperti hissedince uzuvlarım kaskatı kesiliyor.

Oraya gidemezdim. *Bu* şekilde olmazdı.

Onlara bu zevki yaşatmayacaktım.

"Micai..." Devam etti, ama onu kesip, dönerek kollarından kurtulmaya çalıştım. Hareketlerimi durdurmaya çalışırken beni daha sıkı tuttu, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Akademiye gidemem." Başımı salladım, daralmış bakışlarım onun bakışlarıyla buluştu.

"Tedavi olman gerek..." Kaşları çatıldı, yüzünde daha sert bir ifade belirdi, ama ben onu yine sözünü kestim.

"Hayır."

"Hayır" diye bir şey yok, Micai. Tedavi olman gerekiyor..."

"Oraya gitmemelisin." Sesim biraz kırılır, giydiğim zırhta küçük, savunmasız bir çatlak belirir. Orada olduğunu bile fark etmediğim bir çatlak.

Bana bakar, bakışları delici, gözleri yüzümde bir şey arar. Bulduklarında yavaşça yumuşar, sonra yeni bir çatışma bakışlarına sızarken tekrar akademiye doğru kayar.

Belki başka bir yere gidebiliriz. Kimsenin bizi göremeyeceği bir yere. Ama nereye?

Sonra aklıma bir fikir gelir. "Bizim terk edilmiş eğitim binasına gidelim..."

"Orada tedaviniz için gerekenler yok." Ben cümlemi bitirmeden karşılık verir, yüz hatları yumuşak ama sesi karardır.

"Ya orası ya da benim odam. Ve buradan kızlar yurduna gitmek, eski eğitim binasına gitmekten daha uzun sürer." Etrafımıza bakıyorum.

"Neden..." diye başlar, ama elimi tekrar göğsüne koyduğumda sözleri kesilir. Dokunuşumun altında kasları gerilir ve dudaklarından hafif bir nefes kaçar. Gözleri tekrar benimkilerle buluşur ve ben de ne kadar yorgun ve zayıf hissettiğimi ifademden biraz belli ederim.

"Kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum." Yırtık pırtık, kir içindeki üniformama, bacaklarımdan ve ayaklarımdan damlayan kana bakıyorum. Sonra da açıkta kalan her yerimi kaplayan kesik ve sıyrıklara. "Lütfen, Bay Valor..."

Bana baktığında ne gördüğünü veya ne kadar anladığını tam olarak bilmiyorum, ama bana hafifçe başını sallıyor.

"*Gadriel...*" Sesi alçak ve kaşları hafifçe çatık, gözlerinde tuhaf bir ifade belirliyor, sonra sesini tekrar yükseltiyor: "Bana Gadriel diyebilirsiniz."

Yürümeye devam ediyor ama ana akademi binasından uzaklaşıp eğitim alanımıza doğru yöneliyor.

"*Gadriel.*" Düşünmeden dudaklarımdan bu isim dökülüyor.

Adını duyunca beni kendine doğru çeker, gözleri bir anlığına bana doğru kayar ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. Üzerimizdeki ay ışığı ona vururken yeşil gözleri parlar; saçları ışıktaki beyaz altın ipek gibi görünür. Kısa bir an için yüzünde beliren küçük gülümseme, yüz hatlarını daha sıcak ve... büyüleyici bir hale getirir.

Ama sonra çok çabuk kaybolur, bakışları önümüzdeki ormana geri dönerken normal ciddi ifadesi yeniden ortaya çıkar.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra, sonunda oraya vardık. Eski eğitim binası.

Beni içeriye götürdü, harap merdivenlerin yanında küçük, eski bir tahta bank buldu ve beni nazikçe oturtdu.

Bakışları benimle akademinin bulunduğu yön arasındaki bir şey arasında gidip gelir.

"Biraz malzeme alacağım... sen iyi misin?" Gözleri benden bir tepki bekliyor ama ben ona küçük bir gülümsemeyle başımı sallayarak onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Ben iyiyim."

Hızla girişe doğru yürüdü ama durup bir anlığına geri dönüp bana baktı.
"Hemen dönerim."

Saniyeler içinde, normal gücümle yapabileceğim hızda, bulanık bir hareketle ortadan kaybolur. Ama adımları o kadar sessizdir ki, onun gittiğini görmemiş olsaydım, birdenbire ortadan kaybolduğunu düşünürdüm.

Başka bir gün bana bunu nasıl yaptığını göstermesini isteyeceğim.

Birkaç dakika geçerken, üniformamdaki yırtık ve deliklere, vücudumdaki kir ve kurumuş kan lekelerine bakarım.

Baktığımda, bacağımdaki küçük bir kesik yavaşça kapanıp iyileştiğini fark ettim. Sanırım gücüm yavaş yavaş geri geliyordu.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve hem ayaklarımdaki acı hem de yan tarafımı yakan ağrıdan yüzümü buruşturuyorum. *Evet, kırık veya çatlak kemikler.*

Umarım, vücudumdaki her neyse daha hızlı yok olur ve bu yaralar sabaha kadar düzgün bir şekilde iyileşir.

Tam da bunu düşünürken, Gadriel elinde büyük siyah bir spor çantasıyla ortaya çıktı.

Önümde diz çöküp mendil, merhem ve bol miktarda gazlı bez çıkarır.

Umarım bu kadar çok ihtiyacım olduğunu düşünmemiştir. Bu miktar, muhtemelen benim iki katım büyüklüğünde bir adamın gövdesini saracak ve hala fazlası kalacaktır.

Bana doğru eğildi ama sonra aniden durdu, yüzünde garip bir ifadeyle elindeki tıbbi malzemelere bakıp sonra gözlerime baktı.

"Sana yardım etmek için... sana dokunmam gerekiyor. Sorun olur mu?" Sözleriyle burnunu hafifçe kırııştırıyor ve bu küçük ifade, yanaklarımı gülümsetiyor. Bu, sınıfta asla göstermeyeceği bir ifadeydi. Daha rahat, hatta *sevimli* bir ifade.

Gülmemi bastırıp ona hafifçe başımı salladım, benim gülümsememle onun yüzü de yumuşadı.

Bacaklarımdaki kurumuş kanı ve kiri siler, dezenfektanla temizler. Dokunuşu yavaş ve dikkatli, bana zarar vermemek için naziktir. Ama her yeni iz ve yara bulduğunda endişe kaşlarını çatır.

Ellerimi ellerine alır, etraflarındaki küçük çizikleri temizler, ama bileklerime ulaştığında hareketleri aniden donar.

Vücudunun her hücresinden gerginlik yayılır ve sertleşir. Gözleri soğuk ve sertleşir, beni ilk bulduğunda olduğundan daha karanlık bir bakışla bakar.

Kelepçelerimi nazikçe daha yukarı çekiyor ve ben irkiliyorum.

İp izlerini ve bunların cildimi ne kadar tahriş ettiğini unutmuştum. Şimdi neredeyse kabarcıklar oluşmuştu ve kendimi kurtarmak için yaptığım sürtünmeden cildimin küçük parçaları soyulmuştu.

Ellerimi çekmeye çalışıyorum ama o ellerimi kendi ellerine alıyor ve büyük ellerinde nazikçe okşuyor. Parmakları, yaralı cildimin üzerinde nazikçe dolaşüyor ve sonra bakışları bana dönüyor, orman yeşili gözleri koyulaşlıyor ve "*Kim?*" diye soruyor.

Bu tek kelimedeki öfke, omurgamdan aşağı bir titreme geçirdi. O da bunu fark etmiş olmalı ki, bir an sonra ellerimi bıraktı; göğsü hafifçe şişip söndü, bakışlarında bir çatışma savaşı vardı. Bana doğru döndü, gözlerinde neredeyse çaresizlik dolu bir bakışla ağzını tekrar açtı, ama onu kesip sözünü kestim.

"Ben iyiyim. Yarın izi bile kalmayacak." Sözlerim üzerine kaşları hafifçe çatılır, ama hemen sonra tekrar düzelir. Ben konuşmaya devam ederken bakışları tekrar bileklerime ve ayaklarıma düşer. "Her şey yoluna girecek..."

"Hayır." Yüzü tekrar sertleşir ve başını sallar. "Bunu sana yapan kişi cezasız kalamaz." Yine bana doğru eğilir ve parmakları bileklerimi nazikçe okşar. Bu temas sırtımda hafif bir karıncalanma hissi yaratır. "*Her şey... sana her şey olabilirdi...*"

Bu düşünce, göğsünden biraz nefes almasına neden olur ve gözleri bir saniye kapanır, sonra tekrar açılır.

"Asla savaşmadan pes etmeyeceğim. Ve bir daha bana bunu yapamayacaklarından emin olacağım." Onun derin yeşil gözlerine bakarak, "Bir öğretmen olarak bunu duymak istemeyebilirsin..."

Nazikçe bileklerimi ellerine alır ve bakışlarını arkamızdaki ormana çevirir. "Şu anda hissettiğim duygularla, bir öğretmenin yapmaması gereken şeyler yapardım... ve pişman da olmazdım." Bakışlarını tekrar bana çevirir ve donakalır.

O dönünce ona yaklaştığımı fark etmemiştim, yüzlerimiz artık birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Gözlerimiz buluştuğunda hafifçe nefes aldığını hissediyorum, yüzünde bir şey hızla parıltıyor ve sonra yüzünü çeviriyor.

"Yardım edeceğim." Onun sözlerine itiraz etmeden önce, kendini geri çekip ayağa kalkar. "Seni eğiteceğim, böylece kimse sana dokunamayacak, bırak

böyle incitmesin."

Gadriel eğitim konusunda şaka yapmıyordu. Daha önce beni zorladığını düşünüyorsam, yanılmışım. Artık sanki sürekli savaş modundaydı, sonsuz sparring seansları yapıyordu, sadece yemek yemek veya uyumak için duruyordu.

Hafta sonu da akademide kalmış, bütün gün benimle antrenman yapmış ve hatta yemeklerimizi birlikte yemişti. Sanırım başka bir saldırı olabileceğinden endişeleniyordu ve beni de gözetliyordu.

Doğrusu, onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Onda sadece "*Savunma öğretmeni*" ya da "*Valor klanından Elf eğitmeni*" olmaktan daha fazlası vardı. Her antrenman ve yemek sırasında bana yeni bir ifade gösteriyordu; küçük bir gülümseme, hafif bir kıkırdama ya da yumuşak bir bakış, onun yüzünde ya da bana yönelik olarak görmeyi hiç düşünmediğim şeyler.

Bugün son dersimin Savunma dersi olduğunu hatırlayınca dudaklarım küçük bir gülümsemeyle gerildi.

Koridorda ilerlerken, bana daha fazla bakışlar ve fısıltılar yöneliyor. Bu saçmalıklardan sıkılmış olmaları gerekirdi, ama son zamanlarda durum daha da kötüye gitmiş gibi görünüyor.

Her bakışa kendi gülümsememle karşılık veriyorum ve ifadelerindeki değişiklikten anladığım kadarıyla, bu hoş bir gülümseme değil. Ama artık kendimi tutmayacağım, bana sadece bakanlar veya ters ters bakanlar için bile.

Bay Finch ile "*Dünya Tarihi*" dersini bitirdikten sonra müzik odasına doğru yol alıyorum. "Öğrenci davranışları" ve "uygun eğitim" hakkında durmadan konuşuyordu, daralmış bakışları ders boyunca defalarca bana dönüyordu.

Annex ve Mallyn geçen hafta dersine gelmediklerinden beri, egosu şişkin bu herif adımlarında daha fazla canlılık ve sinir bozucu sesinde daha fazla güç kazanmış gibi görünüyor.

Sınıfa giriyorum, koltuğuma doğru yürürken hafif bir baş ağrısı başlıyor ve içeri girerken sınıfın yarısında sessizlik olduğunu fark ediyorum.

"Hiç utanmıyorlar." İkinci sınıfın arka sıralarında oturan kızlardan biri bağırırken, yanındaki başka bir kız gülmesini zorlukla bastırıyor.

Durup, kahkahasını tutan tanıdık sese doğru dönerek.

Alice Parker.

Küçük siyah saçlı kıza gözlerimi kısarak bakıyorum ve o irkiliyor. Bu küçük cadı, beni kaçıranlardan biriydi.

Hafızamdaki anılardan ve kaçırılmamda rol alanların yüzlerini hatırlıyorum. Her birinin, en beklemedikleri anda bana ağır bir bedel ödeyeceklerine karar vermiştim.

"N-ne?" Minik cadı kekeliyor, suç ortakları yanında olmadığı için sahte cesareti onu yüzüstü bırakıyor.

Daha uzun boylu, kumral saçlı bir kız onun önüne geçer ve bana dik dik bakarken onu gözlerimden korur.

Dudaklarını büzüp sonra yukarı doğru kıvrırdı, "Küçük kız kardeşini zorbalık etmek sana yetmedi, şimdi de Alice'e mi sataşmaya çalışıyorsun?"

Alice kızın kolunu çeker, gözleri benimle yanındaki uzun boylu kız arasında gidip gelir. "Sorun yok Sylvia, ben..."

"Ne iyi? Kendini olduğundan daha önemliymiş gibi davranması mı?" Dudaklarından alaycı bir kahkaha çıkar. "Ve tüm bunlar, muhtemelen adını bile bilmeyen erkeklerin biraz ilgisini çektiği için." *Yine aynı şey.*

Gözleri önümden aşağıya doğru kayar, daha önce pek çok kişinin yaptığı gibi, yüzünde tanıdık bir ifade belirir. "Onlar onu zaten tek bir şey için isteyebilirler."

Bu durumdan gerçekten rahatsız olmuşlardı, değil mi? Benim onların "Cehennem Dörtlüsü" ile vakit geçirmemden. Bu erkeklerin ünü sandığımdan daha büyük olmalı. Yoksa sadece onların ilgisini *bu kadar mı* çok istiyorlardı?

Hemen cevap vermediğimde, bana öfkeyle baktı; sınıfın geri kalanı sessizliğe bürünürken, yüzünde öfke ve kin dolu bir ifade belirdi.

"Senin bir dışlanmış olmanın bir nedeni var. Bu kadar zavallı, zayıf ve hiç sihir gücü olmayan biri burada olmamalı. Bu akademi sana göre değil. Ait olduğun çukura ve gölgelere geri dönmelisin." Sanki bir hayvanı kovuyormuş gibi alaycı bir şekilde elini kaldırdı ve sonra da konuşmasına devam etti.

"Yerini bil ve burada derslere katılmana izin verildiği için minnettar ol... Ve bu sadece ismin sayesinde. Bane olarak doğmuş ve seni tolere eden Seria gibi bir ailen olduğu için ne kadar şanslısın. Ama sen..." Dudakları yukarı doğru kıvrılır, saf bir tiksinti ifadesiyle kaşlarını çatıp başını sallar. "Sen çok acımasız, nankör bir kaltaksın"

ve kendisine gösterilen nezaketi bilmeyen bir kaltaksın." Alaycı bir kahkaha boğazından çıkar ve devam eder, "Ve şimdi de Infernal Four'la yatmaya çalışıyorsun. Ama senin ne kadar *iğrenç* olduğunu anladıklarında seni bir kenara atacaklar."

Tüm sözleri kaybolurken, tek kişilik gösterisine devam eder ve zihninde tek bir cümle yankılanır. "*Kendisine gösterilen nezaket*"... Kim tarafından?

Burada bana kim lütuf ya da merhamet gösterdi *ki*? Dean ve grubu tarafından saldırıya uğradığım ve neredeyse tecavüze uğradığım zaman mı? Yoksa savunma dersinden önce Jeremy ve Jake ile dövüşmek zorunda kaldığım ve diğer çocuklar onları tezahüratla desteklediği zaman mı?

Yoksa uyuşturulup ormandaki bir hayvan barınağına kapatıldıktan ve ölüme terk edildikten sonra uyandığımda mı?

Dudaklarımdan garip bir ses çıkıyor, kulağıma tanıdık gelmeyen, alçak ve karanlık bir ses. Sonra bir tane daha geliyor ve gülüyorum. Bütün oda bana dönüyor, yüzlerinde ve ifadelerinde soru işareti beliriyor, sonra ya soluyorlar ya da tamamen başka yöne dönüyorlar.

"Neden gülüyorsun..." Sylvia'nın sözleri kesilir, yüzündeki ifade, benim yüzümde gördüğü ifadeyle renksizleşir.

"İnsanlar genellikle komik bir şey gördüklerinde gülmezler mi?" Koltuğuma oturup arkama yaslanıyorum, bakışlarım sert kumral *saçlı Sylvia'dan* hiç ayrılmıyor. "İnsanların benim hakkımda her şeyi bildiklerini sanmaları ve sanki adaletin kılıcı ve çekiciymiş gibi, yaptığımı düşündükleri yanlışlar için beni cezalandırmaya hazır olmaları *çok* komik." Bakışlarım hala Sylvia'nın yanında duran Alice'e kayar. O yine irkilir ve bir adım geri atar, bakışları yere düşer. "Bana zavallı, zayıf ve büyüsüz diyorsunuz, sonra da aynı nefeste benim küçük kız kardeşine sataşan büyük kötü adam olduğumu söylüyorsunuz." Alaycı bir şekilde, "Bu nasıl mantıklı olabilir ki? Özellikle Seria kadar *güçlü* biri için? Hepiniz kör müsünüz yoksa bu kadar kalın kafalı mısınız?" Odaya göz gezdiriyorum, bazılarının kaşlarını çatıldığını ve sorgulayan bakışlar attığını fark ediyorum, ama hepsini görmezden gelip devam ediyorum. "Infernal Four'a gelince, şey... size bunu açıklamak için zamanımı ve nefesimi harcamaya değmez. Sizin gibiler zaten kafalarını kullanmazlar. Sadece duymak istediklerini ve eğlence için fısıldanan ve yayılan tatlı yalanları dinlersiniz. Sadece kesime giden sığırlar gibi takip edersiniz."

Sylvia'nın yanakları hafifçe kızardı, kaşları çatıldı ve ağzı açıldı ama ben elimi sallayarak onu susturdum. "Benim kötü adam olmamı *istiyorsun*, çünkü o zaman bana yaptığın tüm kötülükler mazur görünecek. Ama eğer kötü adam muamelesi göreceksen..." Odadaki herkese bakarak, beni izleyen her bir çift gözle göz göze geldim, "O zaman ben de öyle olayım."

Ve bunu ciddiylim. Artık onların tanıdığı zavallı ve zayıf kız öğrenci yok. Yeni Micai ile tanışıp, onunla uğraşmamaları gerektiğini anlamalarının zamanı geldi.

Alice'e son bir kez bakıyorum, bakışında onun oynadığı rol için gelecekte olacaklara dair bir söz var. Sylvia'ya dönmeden önce bana bakarken elleri hafifçe titriyor.

"Her neyse." Sesi alçak, neredeyse fısıldıyor gibi, başını sallayıp bir adım geri çekiliyor ve arkasındaki Alice'e çarpıyor. Alice onun yanına koşarak oturuyor, gözleri benimkilerle tekrar buluşamıyor.

Seria, Knox, Xander, Kane ve Anders gülerek ve kıkırdayarak odaya girerken, ben de tahtaya dönüyorum. Odanın sessizliğini ve ağır atmosferini fark edince hemen donup kalıyorlar.

Bakışları odanın içinde dolaştıktan sonra bana takıldı.

Seria ağzını açar, "Neler oluyor..." ama kısa süre sonra sınıfa koşarak gelen Bayan Fleur tarafından kesilir. Sınıf ödevi için sıradaki iki şarkıcıdan bahsetmeye başlayan Bayan Fleur'un konuşmasıyla yerlerine otururlar.

"Micai Bane ve George Harrison. Bugün ikiniz de solo şarkılarınızı söyleyeceksiniz." Sınıfın atmosferinden tamamen habersiz, sınıfa doğru gülümser.

Bir dakika. Benden şarkı söylememi mi istiyor?

Bu mümkün değildi, ve bunun nedeni sadece az önceki küçük çatışma değildi.

Bir daha kimseye şarkı söylemeyeceğime kendime söz vermiştim. Sadece *ona*.

Sesim *sadece* onun içindi.

"Bayan Bane," diye seslenir Bayan Fleur, "Sıra önce sizde ve..."

"Ben şarkı söylemeyeceğim." Her şeyi ve herkesi görmezden gelerek başımı sallıyorum

diğer herkesi görmezden gelerek onun çatık bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"S a ç malamayın Bayan Bane. Bu, genel notunuzun yüzde kırkını oluşturuyor. Siz..."

"Hayır." Onu kesiyorum, ses tonum istediğimden çok daha soğuk.

O bir an irkilir, sonra kendini çabucak toparlar, normal gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşür, yüzünde hayal kırıklığı belirir.

"Başarısız olabilirsiniz Bayan Bane. Emin misiniz?"

Ona kısa bir baş sallama ile cevap verdim, ama sertleşen yüz hatlarımı yumuşatmaya çalıştım. Duygularımı yanlış kişiye yansıtmak istemiyordum, göğsümde oluşan ağrı ya da boğazımda beni boğmaya çalışan yumru ile onun hiçbir ilgisi yoktu.

"Peki." Alt dudağını ısırırken omuzları hafifçe çöküyor, bunun şu anda kazanabileceği bir savaş olmadığını açıkça görüyor. "Ama bir sonraki dersinden sonra bana gel, bunu daha ayrıntılı konuşalım." Bana en "ciddi bakışını" atıyor, ama bu daha çok komik ve bir çocuğu azarlamaya çalışan bir çocuk gibi görünüyor. "Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Yine başımı salladım. Kararım konusunda çok net olmam gerekiyordu. Kimse için şarkı söylemeyecektim, özellikle de bu okuldaki insanlar için.

O iç çeker ve şarkı söylemesi için bir sonraki kişiyi çağırır.

Zorluk çıkarmaya çalışmıyordum ve aslında onu öğretmen olarak oldukça seviyordum. O, küçümseyici ya da sıkıcı değildi ve etrafta dolaşan söylentileri dinlemiyor ya da umursamıyor gibi görünüyordu.

Öğretmenlik konusunda, bazen geç kalması ve biraz dağınık olması dışında, oldukça iyiydi.

Ama diğer insanların önünde, özellikle de *bu insanların* önünde şarkı söylemek... Yapamazdım.

Bana *onu* ve geçmiş hayatımı çok fazla hatırlatıyordu. Birlikte şarkı söylediğimiz zamanlar sadece bize aitti.

Bana nasıl şarkı söyleyeceğimi, *doğru şekilde* şarkı söylemeyi öğretmişti; hissettiğim her damla acıyı ve duyguyu her bir şarkı sözüne nasıl aktaracağımı. Bu bizim kaçışımız, özgürlüğümüz ve sadece ona ve bana ait bir şeydi. Bu, Tesisteki zor günleri birlikte atlatmamızın yoluydu. Bu, birbirimizle iletişim kurma ve buradan uzaklaşıp kendi dünyamıza kaçıp özgür olmanın yoluydu... oysa biz hiç de özgür değildik.

O, şarkı söylememin sebebiydi; sözlerimin melodisi, şarkılarımın ruhu ve kalbi, o cehennem çukurunda bu kadar uzun süre hayatta kalmamın sebebiydi... Benim güzel kayıp sirenim, *Zrael*.

BÖLÜM 30

, bir sonraki ders için otomatik pilota gidiyordum. Neyse ki Gadriel, savunma dersinde hafif engel çalışmaları ve hızlı koşu ile basit tutmuştu. Ama sersemlemiş halimde bile, ders boyunca bana doğru bakışlarını hissedebiliyordum. Sanırım ders bittiğinde benimle konuşmak istedi, ama ben eşyalarımı alıp, Bayan Fleur ile buluşmaktan bahsederek hızla onun dersine gittim.

Şu anda hissettiğim gibi, kimseyle konuşmak istemiyordum. Ve bu, *"duygularını döküp kendini daha iyi hisset"* türünden bir duygu değildi. Şu anda beni tüketmeye çalışan acıyı hiçbir şey durduramazdı.

Ve Zrael'i düşünmekten kendimi alamıyordum. Dersi atlatmak bile bir savaş gibiydi. Her saniye daha uzun geliyordu, her nefes boğazımda takılı kalıyor gibiydi. Ve anıları bastırmaya ne kadar çalışsam da, şimdi içimde taşıyor gibiydiler; her acı verici düşünceyi ve duyguyu dışarı döküp sürüklemek istiyorlardı.

Meşgul olmaya ve onu çok fazla düşünmemeye çalışmışım. Ama gerçeklik, insana acımasızca vurur. En beklemediğin anda, seni vurup yıkmak için doğru anı bekler.

Müzik odasına gidip sınıfa bakındım. Bayan Fleur burada değildi.

En azından bu ders için zamanında geleceğini ummuştum, ama onun geçmişini düşününce bunu bilmeliydim.

Ona şarkı söylemeyeceğimi açıkça belirtip, geldiğim gibi hemen ayrılmam gerekiyordu.

Şu anda kendi alanıma ihtiyacım vardı, battaniyemin içine gömülüp içimden çıkmaya çalışan şeyi doğal bir şekilde akmasına izin vermem gerekiyordu. Artık bununla savaşıyordum.

Derin bir nefes alıp, vücudumu saran titremeyi durdurmaya çalışarak loş odaya bakındım. Tamamen boş olduğu için şimdi çok daha büyük görünüyordu. Işıklar sönmüştü ve alacakaranlık hızla gökyüzünü kaplarken güneş ışınları da kaybolmuştu.

Pencerenin yanındaki bir sandalyeye oturdum, bastırđığım duyguların ağırlığı yavaşça içime sızmaya başlayınca vücudum biraz daha çöktü.

Odanın arkasındaki açık pencereden gelen soğuk hava odayı doldururken, gözlerim yavaşça kapanır ve bir anı aniden aklıma gelir; onun boğuk, acı dolu sesi, dudaklarından çıkan adım ve sonra... *sessizlik*. Sonsuz ve bitmeyen bir sessizlik, rüyalarımı o kadar acı verici ve yıkıcı bir ıstırapla takip ediyor ki, ruhumu derinden delip geçiyor. Ardından, o kadar doğaüstü ve acı dolu çığlıklar geliyor ki, bunların benim çığlıklarım olduğuna inanmak zor.

Anılarımdan geri çekilip *ona* dönüyorum.

Tesis'te tanışmıştık, "tanıştık" diyorum ama aslında birbirimizi hiç görmedik.

Onun yanındaki hücreye yerleştirildim, bizi ayıran büyük eski beton bloklar ve her birimizi tutsak eden devasa metal bir kapı vardı.

Tesis'teki ilk haftam ve ilk "*testim*"den sonra, tüm gözyaşları ve çığlıklar boğazımı ve gözlerimi tahriş ettikten sonra, sonunda hüçimde sessizliğe büründüm.

O zaman onu ilk kez duydum. Arkamdaki beton tuğlalardan yavaşça yükselen düşük bir uğultu.

İlk küçük "test"lerinden sonra, vücudum kanlar içinde ve her yeri ağrıyorken, soğuk gri duvara yorgun bir şekilde yaslandım. Aniden arkamda bir ses duydum, kalın beton duvarın diğer tarafında düşük bir ses uğulduyordu. Orada oturup dinlerken, hücremin içinde etrafımda yankılanıyordu.

Buradaki sapkın gardiyanlar dışında hiçbir temas veya iletişim olmadığından, etrafımda kendiminkinden başka bir ses duymak garipti.

Ama duyduğum tek şey bu. Ses yok, kelime yok, sadece bir süre sonra kaybolan düşük, melankolik bir uğultu var.

Birkaç gün sonra ve başka bir 'test'ten sonra, onu tekrar duydum. Ve sonra ertesi gün yine. Bu sürekli hale geldi ve fark ettim ki, kim olursa olsun, ben başka bir 'test'ten döndüğümde hüçünlü melodilerini mırıldanıyordu. Sanki bana bir şekilde yardım etmeye çalışıyorlardı. Nazik mırıldanmalarıyla hissettiğim acıyı biraz olsun dindirmek için.

Başlangıçta hafif bir mırıldanmaydı ama zamanla yavaş yavaş alçak ve yatıştırıcı bir şarkıya dönüştü.

Ağzından ilk kelimeler döküldüğünde, nefesimin ciğerlerimde takıldığını, kalbimin hızlandığını ve çok az kaldığını sandığım hassas duygularımın derinliklerinden küçük bir şeyin çekildiğini hissettim.

O durana kadar onunla birlikte şarkı söylediğimin farkında bile değildim. Sonra bana seslenen ses, onun şarkı söylediği zamanki güzel melodik sesine hiç benzemiyordu. Alçak, kaba ve çok kırık bir sesiydi. Sanki konuşmaya çalışırken acı çekiyormuş gibi geliyordu.

"Ho...w? Hayır... hayır, burada... hayır..." Sözleri kaba ve sesi o kadar kırık ki, ne dediğini anlamak zordu.

Ne demek istiyordu? Bana şarkı söylemememi mi söylüyordu?

Ben de bunu yapmak niyetinde değildim. Şarkı söylemeyi sevmem, özellikle de başkalarının önünde.

Yoksa benim için bir daha şarkı söylemeyeceğini mi kastetti?

Bu düşünceyle göğsümde hafif bir ağrı hissettim. Onun sesi ve hafif melankolik mırıldanmaları, bu kabustan, aylarca süren işkence, acı ve sessizlikten kurtulmamı sağlayan tek şeydi.

Bu karanlık ve soğuk odada, yalnız olmadığımı hissettiren tek teselli buydu. Aramızda bir duvar olsa bile, geri dönebileceğim birinin burada olduğunu hissettiriyordu.

"Ben... bir daha olmayacak." Ona sesleniyorum, "Bir daha şarkı söylemeyeceğim, lütfen..." Onu tanımıyorum, adını bile bilmiyorum, ama onunla olan bu küçük bağlantıyı kaybetmemek için neredeyse çaresiz hissediyorum. "Ben..."

"Hayır... Hayır!" diye bağırdı, sesi çakıl gibi çıkıyordu, kırık sesli harflerde daha önce olduğundan daha acı dolu geliyordu. "Şarkı söylemeyi bırakma... Çok... güzel."

Güzel mi? Güzel mi buldu? Şaka mı yapıyordu?

Daha önce sesim için hiç iltifat almamıştım. Akademide müzik dersinde şarkı söylemek zorunda kaldığımda bile, sesim düşük ve zayıftı ve şarkının sözlerini hep karıştırırdım. Sınıfın geri kalanı güler ya da birbirlerine fısıldardı. Her saniyesinden nefret ederdim.

"Z...rael..." Bir an sessiz kaldıktan sonra mırıldandı. "Ne?" Onu daha iyi duyabilmek için duvara doğru eğildim. "Benim adım Zrael."

"Zrael" diye mırıldanarak soğuk gri duvara bakıyorum ve ona doğru eğiliyorum. En azından adını biliyorum.

"Ben Micai."

Duvarın ötesinde hafif bir nefes alma sesi ve hafif bir hareket duydum. Ve kulağımı duvara dayadığımı fark ettim. Sanırım

insanlarla doğru düzgün iletişim kurup konuşamamak bir insana bunu yapar.

Kapımda anahtarların tıkırdaması ve ağır ayak sesleri duyuyorum; muhtemelen gardiyanlar başka bir 'sınav' seansı için geliyorlardı. Son zamanlarda bu sınavlar giderek daha sık hale geliyordu ve her seferinde beni biraz daha zorluyorlardı.

Ayrıca, benimle dövüşmem için garip görünümlü canavarlar getirmeye başladılar, beni daha da zorlayarak neredeyse ölümün eşiğine getirmeye çalışıyorlardı. Ama ben öğreniyordum ve daha hızlı ve daha güçlü oluyordum.

Ama ben hızla büyüdükçe, onlar bunu durdurdular; beni metal kelepçelerle bağlayıp, burada yavaş yavaş iyileşmem için buraya attılar. Bir sonraki "sınav" yapılmadan önce sadece biraz iyileşmeme izin verdiler. Asla düzgün bir şekilde iyileşip en iyi şekilde savaşmam için yeterli zaman vermediler.

Ama her "seans" beni zihinsel olarak daha da yıpratıyordu. Ve geriye kalanların sonunda parçalanmasına ne kadar süre kaldığını merak ediyorum...

Gardiyan kapımı açıp hareket etmemi söylediğinde düşüncelerimden kopuyorum.

Kendimi kaldırıp onlara doğru ilerlerken, aniden yanımdaki duvardan bir gürültü duydum. Zrael.

Kırık sesinin elverdiği kadar yüksek sesle bağılıyor: "Hayır! Onu bırakın! Beni alın!"

Gardiyan beni dışarı itip Zrael'in kapısından geçirdi, Zrael'in kırık sesinin elverdiği kadar yüksek sesle bağırmaya ve duvara vurmaya devam etmesini görmezden geldi.

Zrael'in sesi, karanlık koridordan test odalarından birine doğru ilerlerken yavaşça uzaklaşıyor ve bu sefer benim için ne hazırladıklarını merak ediyorum.

Bir başka "test"in ardından hücremde uyanırım. Son seansta, acı çekmeden ayakta duramayacak kadar çok kemik kırılmış ve hücremin zemininde bir kova dolduracak kadar kan kaybetmiştim.

Burada mahkumların hijyenine pek önem vermiyorlardı, kuruyan kanı temizlemem için sadece kirli bir kova su ve "temizlenmem" için eski bir bez atıyorlardı.

Zincirleri üzerimdeyken iyileşme yavaş bir süreçti ve ne kadar süre baygın kaldığımı ya da beni ne zaman buraya geri koyduklarını tam olarak bilmiyordum.

Ama yere atılmış yemeklerden anlaşıldığı kadarıyla, ben bilinçsizken üç gün geçmişti. Bize verdikleri küçük çörekler daha da sertleşmiş ve üzerlerinde yeşil küf oluşmaya başlamıştı. Zaten başından beri 'taze' oldukları da söylenemezdi.

Kendimi duvara doğru çekip Zrael'i en iyi duyabileceğim yere gittim. Burası bizim küçük yerimiz olmuştu.

Ama uyandığımdan beri ne uğultu ne de şarkı vardı.

Onun odasında olmadığını anlamam biraz zaman aldı. Sonra bir gün geçti, geri dönmedi, sonra bir gün daha geçti ve ben hızla paniğe kapıldım.

Genelde bizi test için bir günden fazla tutmazlar. Ya onu başka bir yere götürdülerse?

Ya onun bağırışlarından sıkılıp onu cezalandırmaya karar vermişlerse?

Ya 'testlerinden' biri ona fazla gelmişse? Ya o...

gitmişse?

Panik içimde yayılmaya başladı, onu kaybetme düşüncesi göğsümde bir ağrı oluşturdu. Düşüncelerim tüm "ya eğer"lere koştu. Endişe ve korku beni sıkı bir mengene gibi sarıp sarmıştı.

Belki de benzer bir kaderi ya da benzer bir acıyı paylaştığımız içindi, ama aramızda bir bağ oluşmuştu; her mırıldanılan nota, her şarkı sözü ve her boşuk cümle ile yavaş yavaş büyüyen bir bağ. Benim için o, yaralı ruhuma merhem, bu karanlık kabus gibi hapishanede küçük bir ışık parıltısı olmuştu.

Dışarıdaki boş koridorda bir sürtünme sesi duyulur, ardından birkaç homurtu ve Zrael'in hücreesindeki duvara ağır bir çarpma sesi gelir. Ardından, birkaç gardiyanın sadistçe kahkahaları duyulur ve sonra koridora geri dönerler.

Zrael'le beni ayıran duvara yapıştım, onun olması için umut edip dua ettim.

Tanıdık, bozuk bir inilti ve zorlu nefes alıp verme sesleri duyuyorum.

"Zrael?" Umarım iyidir, umarım ona çok kötü bir şey yapmamışlardır.

Ama kimi kandırıyordum? Burada pek de çekinmediler.

Keskin bir acı göğsümü ikiye ayırır, tamamen çaresiz ve işe yaramaz olduğum hissi beni sarar.

Onun adını daha yüksek sesle çağırıyorum, ama sadece daha düşük, zorlu nefesler duyuluyor.

Panik yeniden baş göstermeye başladı, sesim daha çaresiz ve çılgınca çıkıyordu.

"Zrael? İyi misin? Lütfen..." Hafif bir hareket duyuyorum. Yavaş ve hafif ama duvarın diğer tarafında onun sesini duyana kadar yaklaşıyor.

Nefesi zayıf ve acı dolu.

Göğsümü ovuşturuyorum ve çaresiz hissi beni kesiyor. Keşke ona yardım edebilseydim... Ona ne yapmışlardı? Bana yaptıkları gibi miydi? Bu düşünceyle vücudumdan bir titreme geçiyor.

"Keşke sana yardım edebilseydim, ya da senin için bir şeyler yapabilseydim..." Sesim çatlamadan ve ona ne kadar zayıf olduğumu göstermeden önce başımı sallıyorum.

"Lütfen..." Sesi o kadar zayıf ki, onu duyabilmek için kulağımı duvara dayayıp nefesimi tutmak zorunda kalıyorum.

"Ne yapabilirim?" diye sesleniyorum, ellerimi soğuk betona dayayarak, tüm gücümle onun yanına gidebilmek için bu duvarın orada olmaması için dua ediyorum. Onun şarkılarının benim acımı dindirdiği gibi, ben de ona yardım edebilmek için.

"...ing..." Sesi o kadar kısık ki, anlamak için uğraşıyorum. Sanki her an kaybolacakmış gibi.

"Ne?" diye soruyorum, onu daha net duyabilmek için dua ediyorum. "S..ing."

Şarkı söylemek mi? Şarkı söylemek mi istiyordu? Şu anki haliyle mi?

Sonra ne demek istediğini anladım. Benim şarkı söylememi istiyordu. Onun için.

Ama benim sesim onunki gibi değildi ve başkaları için şarkı söyleme konusunda pek iyi deneyimlerim yoktu. Kimse sesimi sevmiyordu bile.

"Lütfen." Kırık kelimelerinin ardından acı dolu bir inilti geliyor, nefes alış zorlaştıkça sesi daha da çatlıyor. Bu beni güvensiz düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Sesim korkunç çıksa bile, şu anda ihtiyacı olan ve istediği buysa, yapabilirdim.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum. En sevdiğim şarkı olan Dermot Kennedy'nin Giants'ını söylerken ilk birkaç kelime biraz titrek ve alçak çıkıyor, ama devam ettikçe sesim giderek yükseliyor.

Şarkı söylerken hafifçe sallandığımı hissedebiliyorum, sesimi yükseltirken hissettiğim tüm duyguları her kelimeye döküyorum; son satıra geldiğimde odada yankılanan güçlü ve

güçlü sesin farkında bile değilim.

İki oda arasında sessizlik uzadıkça hafifçe nefes nefese kalıyorum, onun zorlu nefes alışı bile duyulmuyor.

Titrek bir elimi duvara dayıyorum. "Zrael? Zrae—" "Güzel... Çok güzel... Eşim." Sesi hala bozuk ve

kaba, ama nefes alışı daha düzenli olduğu için daha az acı çekiyor gibi geliyor.

Bir dakika. Bana "Eş" mi dedi?

O tür bir eş demek istemiş olamaz, değil mi?

Yani, birbirimizi hiç görmemiştik ki, o nasıl bilebilirdi ki?

Farklı doğaüstü varlıkların, kaderlerinde yazılı eşleri olup olmadığını anlamak için farklı yöntemleri olduğunu duymuştum. Bazıları koku veya kanla ilgiliydi, ama o zaman bile çok nadirdi.

Arkadaş ya da yoldaş olarak mı demek

istemişti? "Eş mi?" diye soruyorum,

"Arkadaş gibi mi demek istedin..."

"Kader..." Beni keser, sesi biraz daha kalınlaşır, her hecede daha kararlı ve emin bir tonla. "Sesin... Anlıyorum... Sen... benim kaderim... Micai."

Adımı o kadar sıcak ve şefkatle söylüyor ki, ses tonunda, bozuk sesine rağmen taviz vermeye yer bırakmayan net bir kesinlik var.

Aklım onun sözlerini anlamaya çalışırken dudaklarımdan hiçbir kelime çıkmıyor. Konuştuğumuz tüm anları ve sadece sesini duymakla içimde yükselen garip ve sıcak hissi hatırlamaya çalışıyorum. Bu gerçekten mümkün olabilir mi?

...Bir eş.

Kaderin eşleştirdiği bir eş.

Bu dünyadaki herhangi bir bağdan daha güçlü bir bağ.

Sesine doğru dönüp, dudaklarımdan kenarlarına küçük bir gülümseme yayılır, ama omuzlarım hemen tekrar düşer; önümdeki gri beton tuğlaları izlerken coşum kaybolur. Ve üzerime bir hüznün çöker.

Ruhum diğer yarısını bulduğu için sevinçle şarkı söylemek istese de, durumumuzun gerçekliği beni ele geçiriyor.

Bir eşim var; ruhumun bir parçası muhtemelen oturduğum yerden sadece birkaç santim uzakta... ama burada sıkışıp kaldık. Bu bitmeyen kabusta mahsur kaldık.

Onun sesini duyabiliyorum ve şarkı söylemesini dinleyebiliyorum... ama onu görebilecek miyim, ona dokunabilecek miyim?

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, göğsümden bir hıçkırık çıkmak istiyor ama onu içimde tutmaya çalışıyorum. Ne kadar istesem de ağlayamıyorum.

O beni duyacaktı ve ben ona bunu yapamazdım. Şu anda bana ihtiyacı vardı. Ve ben güçlü olmak zorundaydım. Ne hissedersen hissedeyim, eminim o da aynı şeyi hissediyordu.

Burada yeterince acı çektik. En azından birlikteyken birbirimize güç ve teselli olabiliriz.

Başımın arkasını duvara yaslayıp, sessizce gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken.

Zrael'in hücrelerinden küçük bir uğultu gelmeye başladı, melodi kulaklarıma dolarken, dudaklarımda hüznü bir gülümsemeyle dinledim.

Eşim ve ben. Bunu hak etmek için ne yaptık ki?

Zrael, sonraki günlerde benim onun eşi olduğumu nasıl anladığını yavaşça anlattı. Benimle ilk kez şarkı söylediğimde anlamış.

Bana bir Siren olduğunu, türünün geriye kalan çok az sayıdaki üyelerinden biri olduğunu ve şarkı söyleyerek eşlerini bulabildiklerini söyledi.

Zamanla, bir arkadaşını korumaya çalışırken bir kavga sırasında buraya getirildiğini anlattı. Ben gelmeden yaklaşık bir yıl önce buraya geldiğini, sesinin her zaman bu kadar bozuk ve kısık olmadığını, eskiden kadife gibi olduğunu söyledi. Bunu söylerken küçük, bozuk bir kahkaha attı.

Sesinin "normal" çıktığı tek zamanın şarkı söylediği zamanlar olduğunu, çünkü bunun bir Siren sesi olduğunu ve şarkılarının saf sihirle dolu olduğunu söyledi.

Neden transa geçmediğimi sorduğumda, güldü ve şarkılarının hepsinde güçlü büyü kullanmak zorunda olmadığını, ayrıca eşiyile birlikteyken durumun farklı olduğunu söyledi.

Normal konuşurken sesinin nasıl bu hale geldiğini sorduğumda, bunun onlara yaptığı şey olduğunu söyledi. Onun yeteneğini ve gücünü sömürmeye çalıştılar ve onu bu hale getirdiler. Bunu söyledikten sonra sessizleşti, kendi seanslarını hatırladığımda ikimizin üzerine ağır bir atmosfer çöktü.

Neredeyse beş yıl boyunca birbirimize şarkı söyledik ve buradan uzak, bize ait bir yer hakkında konuştuk. Tesiste her gün yaşadığımız tüm acı ve cehennemden uzak bir rüya.

En karanlık günlerimde beni ayakta tuttu. Onun sesi, şarkıları ve desteği sayesinde burada bu kadar uzun süre dayanabildim. İçimde hiç bilmediğim bir güç oluşturdu ve bana o kadar saf ve koşulsuz bir sevgi gösterdi ki, daha önce hissettiğim hiçbir şeyin gerçek aşk olmadığını anladım.

Aramızdaki bağ, şimdiye kadar hissettiğim ya da bundan sonra hissedeceğim her şeyden daha güçlüydü.

O gün... onu benden aldıkları gün... ruhuma sonsuza kadar kazınacak bir anı ve acı olacak.

O gün duyulan tek sesler benim çığlıklarım, hıçkırıklarım ve beni terk etmemesi için yalvarışlarımdı. Onlar, onsuz bir daha asla tam olamayacak olan bir parçamı benden aldılar.

Güzel ruhum ve kayıp sirenim. Benim Zrael'im.

Göğsümü parçalayan bir acı, yanaklarımdan akan gözyaşları ve onun sesinin adımı çağırmasıyla anılarımdan ve düşüncelerimden koparıldım.

Ondan sonra neredeyse bir yıl boyunca onsuz nasıl yaşadım, bilmiyorum.

Tek hatırladığım, çığlıklarım, bana gelen gardiyanları elimden geldiğince öldürmeye çalışmam ve birçok kanlı kavga.

Her gün uyanıp varlığımı, Tesisi ve ölümün neden benden kaçtığını lanetliyordum. Ona katılmak ve bu cehennemden kurtulmak istiyordum. Onun artık var olmadığı bir dünyada bir gün daha nefes almak istemiyordum.

Ama her yaklaştığımda, kafamın içinde onun kırık sesi bana savaşmamı söylüyordu. Onun için ve birlikte kurduğumuz hayaller için yaşamamı söylüyordu.

Derin bir nefes alıp kendimi şimdiki zamana geri çekmeye çalışıyorum, avucumu göğsüme sürterek, beni ikiye bölecek gibi olan acıyı dindirmeye çalışıyorum.

Başka bir şansım daha vardı.

Bu hayatta intikam almaktan daha fazlasını yapabilirdim. Zrael'i bulabilirdim.

Nasıl ve nerede arayacağımı bilmiyorum, ama zamanım var.

Onu bulacaktım. Ve bulduğumda, bir daha asla benden alınmasına izin vermeyecektim.

Yavaşça sakinleşirken, bu sefer daha düzenli bir nefes alıyorum.

Onun en sevdiği şarkılardan birini hatırlıyorum; tatlı melodi dudaklarımdan dökülmeden önce bir mırıldanmaya dönüşüyor, ardından sözler geliyor.

Karanlık odada gözlerimi kapatırken, sadece onun hatırası ve yankılanan sesim eşliğinde, kulaklarımda onun sesi duyulur.

BÖLÜM 31

EZRA

Koridorda ilerlerken ışıklar başımın üzerinde titriyor, boş sınıfların ve dolapların önünden geçerken sessizlik huzurlu bir rahatlama sağlıyor.

Diğer tüm öğrenciler son dersleri biter bitmez ayrılmışlardı, koridorlar artık hayat ve gürültüden yoksundu. *Neyse ki.*

Yorgun ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Şehir dışındaki operasyonlarımıza yapılan saldırı ve aptal bir yalnız kurt sürüsünün buradaki bölgemizi ele geçirmeye çalışmasıyla zaten yorucu bir hafta olmuştu. Her zamanki gibi, birçok kırık kemik ve Annex'in kanlı bir şekilde çözüldü.

Ama yine de can sıkıcı ve şu anda uğraşmak istemediğim istenmeyen bir sorundu.

O kadar meşguldük ki, akademiye gelip derslere bile katılamadık. Normalde tüm bunlardan kaçmaktan mutlu olurdum, ama son zamanlarda durum biraz farklıydı... hatta biraz eğlenceliydi.

Tanıdık olmayan düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp, loş koridorda ilerlerken son birkaç günü düşünmeye başladım.

Bir veya iki gün sürmesi gereken bir karışıklık, daha fazla müdahale gerektirir hale geldi ve dikkatimizi çok uzun süre başka yöne çekti. Creed'in yüzünden başka bir şeylerin döndüğünü anlayabiliyordum.

Yarın yine duyularımı açıp, her zamanki dostane tavrımı takınarak, Creed'e aktarabileceğim bilgileri toplamam gerekecek. Onun zihni farklı bir seviyede çalışıyor, daha büyük resmi görüyor. Küçük grubumuzun huysuz lideri olan Creed'e her zaman başvurduğumuz nedenlerden biri de bu. Bizim "*Patronluk Taslayan Prensimiz*".

Micai ona böyle dediğinde Creed'in yüzündeki ifadeyi hatırlayarak gülümsüyorum. Mutlu değildi, ama tam olarak kızgın da değildi.

Henüz bilmiyordu, ama küçük deniz yıldızına yıldızına ısınmaya başlamıştı bile.

'in bir başka gülümsemesi 'dan dudaklarımdan küçük burun kıvrımları ve kaşları çatılmıştı. Bu,

Düşünmeden dudaklarım, düşündükçe ona daha doğal bir şekilde uyum sağladı.

Denizyıldızı; görünüşü çok yumuşak ve güzel, ama kendini başkalarından korumak için daha kalın bir kabuğu olan bir şey. Parlak ve güzel, ama aynı zamanda güçlü ve dayanıklı bir yaratık.

Micai'de özel bir şey vardı. Dikkatimi sürekli onun olduğu yere çeken ve her zaman bir sonraki sözünü veya hareketini merak etmeme neden olan bir şey.

Ayrıca, daha önce tanıştığım diğer kızlardan tamamen farklıydı.

Bana parlak veya sersemlemiş gözlerle bakmıyordu; her kız ve kadının beni gördüğünde bana attığı o şehvet dolu bakışla. Benim ne olduğumu sandıklarını tatmak istiyorlar; bir Fae, Elf veya halfling... Hiçbir şey bilmiyorlar.

Onların şehvetli bakışları midemi bulandırıyor ve kusmak istememe neden oluyor. Neyse ki artık bunu kontrol etmeyi başardım ve onların gördüğü maskenin arkasına saklanabiliyorum. Ama Micai, o bana öyle bakmıyor.

Kaşlarım aşağı doğru çekiliyor... neden beni öyle istemedi?

Micai neden farklıydı? Neden diğerleri gibi görünüşümden etkilenmedi? Neden sahte maskem ve tatlı gülümsemem onda işe yaramadı?

Başka bir boş sınıfın önünden geçiyorum, açık pencerelerden karanlık gökyüzü içeri doluyor, ilk yıldızlar parıldamaya ve uyanmaya başlıyor.

Biz olmadan nasıl bir hayatı vardı? Sınıfında pek sevilmediği belliydi. *Hatta alt sınıflarda da.*

İnsanlar ona karşı kötü sözler ve bakışlar eksik etmiyorlardı ama bunların hepsi saçmalıktı. O, onların onu gösterdiği gibi biri değildi ve onunla beş dakika geçiren herkes bunu anlayabilirdi.

Hepsi lanet olası aptallardı.

Bu düşünceyle yumruklarımı sıktım. Bütün bu olayda bana bir şeyler ters geliyordu.

Neden bu kadar çok insan ona karşıydı? Tüm bu saldırganlığı ve izolasyonu kim organize ediyordu? Ve neden?

İnsanları çoğu kişiden daha iyi okuyabilirdim ve onun samimi olduğunu, benden ve kardeşlerimden hiçbir şey istemediğini anlayabiliyordum. Hatta bizimle, hatta Annex'le birlikte olmaktan *keyif aldığını* bile anlayabiliyordum.

Annex'i düşününce dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

Bütün hafta boyunca "küçük Red"ini görmek için sızlanıp durmuştu. Baştan aşağı kanla kaplı olsa bile, bir manyak gibi sırtarak "*O da bundan hoşlanırdı*" derdi.

Günlük hayatımızı ve karanlığımızı kaldırabilmek için onun ve bizim kadar deli olması gerekirdi.

Hepimizin içinde şeytanlar vardı.

Kardeşlerimin her birinin ve benim de kendimize özgü bir karanlığımız vardı. Dördümüzü birden idare etmek bir yana, birimizi bile idare etmek imkansızdı.

Bir kız, bizi çevreleyen karanlığı alt edebilecek biri olmak için yaratılmış olmalıydı. Tanrılar ve Kaderin kendisi tarafından yaratılmış biri... *bir Eş*.

Dudaklarım hüznü bir gülümsemeyle gerildi. Hâlâ o umuda tutunuyor muydum?

Bir gün kendi eşimi ve benim için yaratılmış olanı bulacağımı mı?

Küçük bir iç çekişle başımı sallıyorum. Bu sadece küçük bir çocuğun hayali; annelerinin, küçük ve saf oldukları, masallara ve gerçek aşka inandıkları zaman anlattıkları bir hayal. Ben, herkesten daha iyi bilmeliyim.

Kaderin eşini bulmak, birini ölümden geri getirmek ya da zamanda yolculuk yapmak kadar imkansızdı. Bu başlı başına bir mucizeydi. Ve bu mucizeye nail olanlar çok azdı, doğaüstü dünyada sadece bir avuç insan bu yeteneğe sahipti.

Ben kimdim ki böyle bir lütufla kutsanacağımı düşünecektim? Köşeyi dönüp müzik odasına doğru yöneldim.

Biz yokken Micai hakkında bazı yeni, tatsız söylentiler yayıldığını duymuştum. Biz ayrılmadan önce bizim varlığımızla yavaş yavaş sönümleniyorlardı, ama sanırım bizim yokluğumuzda bu saçmalıkları yayan pislikler daha da cesaretlendi. Annex bu saçmalıkları duysa cinayet şölenine çıkmak isterdi.

Ben bile sinirlenmeye başlamıştım.

Bu söylentilerin kaynağını bir an önce bulmalı ve bunları yayanların bir daha böyle saçmalıklar yayamayacak hale gelmesini sağlamalıydım.

Micai böyle bir şeyi hak edecek ne yapmıştı ki?

Geçen ay onunla geçirdiğim kısa zamandan, herkesin inandığının tam tersi olduğunu anlayabiliyordum.

Bir sorunu varsa, arkandan konuşmaz, seni çağırır, yüzüne karşı gelir ve sana söylediğin her cümleye karşılık olarak sana sevimli ve keskin cevaplar verir.

O, sevimli bir pitbull gibiydi. Parlak mavi gözleri ve dolgun pembe dudakları vardı, insan eğilip tadına bakmak istiyordu.

Yürümekten vazgeçtim.

Az önce bunu mu düşündüm? Micai'yi... öyle *mi* istiyorum?

Kafamı salladım, kaşlarımı çattım.

Daha önce çevremdeki hiçbir kızı öpmek istememiştim. Her zaman ilk adımı onlar atardı ve ben de onlara uyardım. Ama bunu kendim yapmak istediğim hiç aklıma gelmemişti, en azından daha önce kimseyle.

Micai... o farklıydı.

Müzik sesi... hayır, bir *sesle* düşüncelerimden kopuyorum.

Biri şarkı söylüyordu.

Bir adım yaklaşıyorum, sonra donup kalıyorum.

Ayaklarım olduğum yere yapışmış gibi, titreme vücudumu sarar ve en derinlerime kadar iner.

Sıcak ve hassas bir his içimde yayılıyor; her damarımdan ve kemiğimden akıyor ve beni hızla tamamen tüketirken içimi dolduruyor. Hareket ederken ciğerlerimdeki havayı bile alıyor.

Kafamda bir ses yankılanıyor, tek bir kelimeyle ona katılan bir kesinlik hissi.

Eş.

Bir bağ ve bağlantı içimde iç içe geçip çözülüyor, kulaklarımı dolduran ve ruhumu çağıran sesin sahibini çağırıyor. Nefesim geri geliyor ve boğazımda takılıyor, kalbim adrenalin patlamasından daha hızlı atıyor.

Müzik odasının kullanılmayan arka kapısına bir adım daha yaklaşıyorum. Yaklaştıkça kapı hafifçe aralanıyor. Odanın içindeki ses yükseliyor, sözler şarkısına mükemmel bir ritimle akıcı bir şekilde akıyor.

O kadar çok sevgi ve acı ile dolu bir şarkı ki, içimdeki bir şeyi çekiyor, kendi sesimin ona katılmasını ve kendi melodimle onu yatıştırıp kucaklamasını istiyor.

Kapıyı açmadan önce kendimi durduruyorum, odanın içindeki kıza koşup onu kucaklamak için beni saran bu ezici duyguyu kontrol etmeye çalışıyorum.

Kaderimdeki eş.

O kim? Daha önce tanışmış mıydık?

Bu yüzden mi sesi bana tanıdık geliyor?

Ama o ses... Daha önce böyle güzel ve ruumlu bir ses duysaydım, hatırlardım. Böyle bir şeyi unutmak imkansız. Bu kadar büyüleyici, bu kadar yürek burkan, bu kadar cezbedici bir şeyi...

titreyerek kapıya bir adım daha yaklaştım, sesi beni içine çekiyordu, hareketlerim bir kez daha durdu.

Orada, odanın karşısında oturmuş, o yürek parçalayıcı güzel şarkıyı söyleyen Micai.

Kaderimin eşi, kader ve tanrılar tarafından benim için yaratılmış olan kişi... *Micai*'ydi.

Gergin dudaklarımdan titrek bir nefes kaçar. Onun hakkında farklı ve özel bir şey olduğunu biliyordum. Onunla bir bağ *hissedebiliyordum*... Sadece bunu kendime itiraf etmek istemiyordum.

Alt dudağımı ısııyorum, içimden açıklanamayan bir duygu yükselirken dudaklarımdan çıkmak isteyen kahkahayı durdurmaya çalışıyorum.

O *Micai*'ydi. Benim küçük deniz yıldızım benim eşim ve ruhumun diğer yarısıydı.

Odanın içinde yankılanan sesini dinlerken, loş ışıktaki silüetine bakıyorum ve durduğum yere kadar sızarken, onun silüetine baktım.

Bitirene kadar bekleyip sonra ona söylemeli miyim? Ona bizim ne olduğumuzu ve benim için ne kadar değerli olduğunu açıklamalı mıyım?

Bana inanır mıydı ki? Kaderde eşler gerçekten çok nadirdi.

Ve o ne hissedirdi? O da bu bağla hissedirdi miydi yoksa... Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

Tanrıya şükür, bundan önce birbirimizi biraz tanımıştık. Umarım benim hakkımdaki tüm o playboy söylentilerine inanmaz.

Hepsini düşününce içimi bir panik kaplar ve saçlarımı karıştırırım. Sonra kavgada gördüğüm görüntüsü aklıma gelir ve kendime lanet ederim.

Beni o kadınlarla gördü.

Sadece Creed için bilgi almak içindi ve hafif öpüşmelerden başka bir şey yapmadık, ve ben kesinlikle bundan zevk almadım, ama... *Siktir*.

Ben öyle biri değilim. Sadece iş içindi ve onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama *Micai* ne düşünecek?

Elimi şimdi dağınık olan saçlarımdan geçirip çekiyorum.

Her şeyi açıklamam gerekecek. Hiçbir kız ya da kadına ilgi duymadım, hiçbirine. Her zaman Creed için bilgi topluyordum. *Ve artık bu iş bitti*.

Ona her şeyi anlatacağım.

Başka hiçbir kızın bana bir şey hissettirmediğini. Sadece onun olduğunu; şimdi ve birlikte son nefesimizi verene kadar.

Ona bakıyorum; saçları yakındaki pencereden içeri giren hava ile hafifçe sallanıyor. *Tanrım, ne kadar güzeldi.*

O da bunu hissediyor mu... bu bağı? Eninde sonunda hissedecek, değil mi? En azından zamanla.

Onunla geçirebileceğim her dakikayı değerlendirmeliyim.

Kahretsin, keşke bir yıl daha genç olsaydım, o zaman en azından aynı sınıfta olabilirdik. Belki sınıfı geçemeyebilirim? Birkaç dersten kalmak işe yarayabilir.

Odaya girmek üzereyken, beni tekrar durduran bir şey fark ettim.

Gözyaşları.

Küçük damlacıklar yanaklarından süzülürken o şarkı söylemeye devam ediyor.

Ve o anda anladım... bu sadece bir şarkı değildi. O sadece şarkı söylemek için şarkı söyleliyordu. Bunun bir anlamı *vardı*.

Göğsümü ovuşturuyorum, her kelimeyle birlikte yayılan acıyı ve duyguyu hissediyorum. Şarkı aşk hakkındaydı, ama ben onu hissedebiliyordum... *kaybı*.

Bunu nasıl gözden kaçırabildim? Kendi mutluluğumdan o kadar kör olmuştum ki, onun acısını gözden kaçırdım.

Bağırsaklarım kıvrılıyor, parmaklarım yanlarımda seğiriyor, ona uzanmak istiyorum ama geri çekiyorum.

O bir şeyi ya da *birini* kaybetmişti ve bu, onun acıyla başa çıkma yöntemi.

Yavaşça bir adım geri atıyorum. Şimdi, kulaklarımdan kulaklarıma kadar sırtarak ona birbirimiz için yaratıldığımızı söylemenin zamanı değildi. Acı çekiyordu ve ellerim ona uzanmak, onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için kaşınıyordu... ama yapamazdım.

Çünkü hissedebiliyordum. Bu tür bir kaybı öperek geçiştirebileceğim bir şey değildi. İyileşmesi zaman alacaktı ve ancak hazır olduğunda ona yardım edebilirdim.

Şu anda, bizim bir çift olduğumuzu düşünerek kendimi mutlu hayallere kaptırmam ya da ona duygularımı zorla kabul ettirmem gerekmiyordu. O bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Küçük, berrak damlaların yanaklarından düşmesini izledim, güzel, ruh dolu sesi şarkısı sona ererken büyük müzik odasında yankılanarak sönüyordu.

Eşim, iyileşmesi zaman alacak derin bir acı duyuyordu. Ve benim bolca zamanım vardı. Aslında, şu andan itibaren her an ona aitti; sahip olacağı her saniye ve ne yapacağına karar vereceği her gün.

Aniden, sınıfın üstündeki diğer kapıdan bir alkış sesi duyuldu ve ikimizin de dikkatini çekti.

Bayan Fleur ana sınıf kapısından odaya girer, dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle Micai'ye doğru yürür.

Micai pencereye doğru dönerek gözyaşlarını koluyla silerken, ben yumruklarımı sıkarım. Utanılacak bir şey yoktu.

Gözlerimi arkadaşşıma doğru ilerleyen kadına çeviririm. O aptal öğretmen odadaki durumu anlayamıyor mu? Micai bu anı bile yaşayamadı.

Gözlerimi, kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyen ve o kadar hızlı konuşan ki sözlerini zar zor anlayabildiğim, sinir bozucu derecede farkında olmayan kadına dikiyorum.

"Güzel ses" ve "mükemmellik" tek duyduğum şeyler. Ama bu çok açık. Kulakları olan herkes aynı şeyi söylerdi.

Micai'nin sesi bir meleği ağlatabilir ve herhangi bir sireni kıskançlıktan yeşile çevirebilir.

Ve o benimdi.

Bu düşünceyle göğsümde bir duygu yükseliyor.

Micai'nin biraz telaşlanmasını izlerken, ben de Bayan Fleur'un varlığından daha da öfkeleniyorum.

Daha önce müzik öğretmeniyle hiç sorunum olmamıştı ama bu sefer durum farklıydı. Nasıl bu kadar kör olabilirdi? Micai'nin rahatsız olduğu herkesin gözünden belliydi.

Aşırı hevesli öğretmen konuşmaya devam ederken, Micai'nin az önceki acı dolu ifadesi kaybolur. Şimdi yerine hafif bir rahatsızlık ifadesi yerleşir; sevimli kaşları aşağıya doğru çekilir ve dolgun, öpülesi dudakları hafifçe büzülür. Bu ifade yanaklarımı gülümsetir.

Öğretmen arkasını döndüğünde Micai gözlerini devirdi ve ben de rahat bir nefes aldım. En azından artık acı çekmiyor gibi görünüyordu.

Ama onun yaşadığı her neyse, bununla başa çıkmasına yardım etmem gerekecek.

Umarım zamanla bana daha fazla açılır.

Ona son bir kez daha bakıyorum, ifadesinin daha iyi görüldüğünden emin olduktan sonra arkayı dönüp gidiyorum.

Yapacak çok iş vardı ve bundan sonra onunla geçirebileceğim her dakikayı değerlendirmek için elimden geleni yapmam gerekiyordu.

Önce o dedikodularla ilgilenmem gerekiyor. Bundan sonra kimsenin onun hakkında kötü düşüncesine bile izin vermeyeceğim, bırakın daha fazla

.
Ve temizlikte bana yardım etmekten mutluluk duyacak
bana yardım etmekten mutluluk duyacak bir deli psikopat tanıyorum.

Parmaklarımın eklemlerini çatırdatarak karanlık koridorlarda ilerliyorum.
Annex karanlık bir tarafı olan tek kişi değildi.

Kanlanmaktan korkmuyordum, sadece bunun için bir nedenim yoktu. *Ta ki
şimdiye kadar.*

Buradaki insanların, benim neden Infernal Four'un bir parçası olduğumu
hatırlamalarının zamanı geldi.

BÖLÜM 32

MICAI

Bayan Fleur ile geçirdiğim yorucu bir akşamdı. Beni övmekten ve 'yeteneğimi' başkalarına göstermem gerektiğini söylemekten vazgeçmiyordu.

Ben reddettim ve asla başkalarının önünde şarkı söylemeyeceğimi açıkça belirttim. Onun beni dinlemesi de benim planladığım bir şey değildi.

Uzun tartışmalar ve hayal kırıklığına uğramış bakışların ardından, sonunda pes etti. Ama gelecekte bu konuyu yeniden düşünmem gerektiğini ve ihtiyacım olan her konuda bana yardım edeceğini söyledi.

Ayrıca, söylediğim şarkıyı sınıf değerlendirmem olarak kabul edip ona göre not vereceğini söyledi ve tam not alacağımı da açıkça ima etti. *Bunların hiçbirinin önemi yoktu.*

Sokağa çıkma yasağı zili çalana kadar beni orada tuttu, ben eşyalarımı toplayıp ayrılırken ve yurda giderken dudaklarını büzerek üzgün bir ifadeyle bana baktı.

Odaya girer girmez yatağıma uzandım. Günün etkinlikleri ve anıları beni duygusal olarak çok yormuştu; tüm enerjimi tüketmiş ve beni hızla uykuya daldırmıştı.

Sonra birden kapımın çalınmasıyla uyandım. Sanki sadece birkaç dakika uyumuşum gibi hissediyordum, ama pencereden içeri giren rahatsız edici derecede parlak güneş ışığı bana aksini söylüyordu.

Kapı tekrar çalındı ve ben yatağımda dönerek battaniyeyi başımın üzerine çektim.

Bugün kimseyle uğraşacak havamda değildim. Hem kim kapımı çalardı ki? Kimse ve iyi bir şey olmadığına emindim.

Kapı tekrar çalındı ve ardından melek gibi yumuşak bir ses duyuldu.

"Micai, uyanık mısın?" Donup kaldım, onun mide bulandırıcı tatlı sesi kollarımda tüylerimi diken diken etti. "Micai?" Seria tekrar kapıyı çaldı, cevap vermediğim için sesi giderek yükseldi.

Neden bu kadar önemli bir şey için bizzat bana geldi? Şimdi ne tür bir plan yapıyordu? Dün gecedен sonra, bu sabah onun manipülatif saçmalıklarıyla uğraşacak enerjim yoktu.

Yine kapıyı çalıyor, cevap verene kadar beni rahatsız etmeye kararlı olduğu belli.

Bir sonraki kapı çalmasıyla iç çekip yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda donakaldı, eli havada, tekrar kapıyı çalmak üzereydi.

Gözleri yukarı doğru dönüyor, ağzını açarken dudakları hafif bir gülümsemeyle ayrılıyor. "Micai, uyanmışsın..." Yüksek sesle esniyorum ve sözünü kesiyorum. Gülümsemesi bir anlığına sönüyor, ama hemen tekrar beliriyor. "İyi olduğuna sevindim. Duyumlar duydum..." Bana bakar, yüzümdeki ifadeyi inceler ve devam eder. Yorgun yüzümde gördüğü şey, istediği cevabı vermiş olmalı ki gözlerinde karanlık bir parıltı belirir. Kafasını sallar, hafif hareketiyle sarı saçları iki yana sallanır. "Bazı insanlar tatsız olabilir ve söylememeleri gereken şeyler söyleyebilir. Ama hepsi yakında unutulur. Sakın tepki gösterme ya da onlara aldırma, Bane'in itibarını etkilemesine izin veremeyiz." Sözleri dudaklarından dökülürken bana bir bakış attı, "Zaten gerçeği biliyoruz."

Tabii ki buraya bunun için gelmişti; tepki vermememi sağlamak ve aile adını kullanarak beni zayıf ve kontrol altında tutmak için. Eskiden bunun için her şeyi yapardım, ama şimdi... *Bane'in itibarı mı?* Güldürme beni.

Alevler içinde kalsın umurumda bile değil. Mutlulukla yakıt döker ve kibriti çıkar, daha da parlak yanmasını izlerdim.

"Konuşabilir miyiz?" Arkama bakıyor, bir adım yaklaşırken gözleri küçük odamı görmeye çalışıyor.

Elimi kapı direğine vurarak hareketini durdurur ve yolunu keserim.

"Burada konuşalım." Odaya bir adım atmasına izin vereceğimi düşünüyorsa, yanıliyordu. Onun yanında olmak bile yeterince kötüydü, onu kişisel alanıma ve dinlendiğim yere almayı düşünmek bile istemiyordum. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce bir anlığına genişlediğini gördüm. "Burası dağınık ve küçük. Oturacak yer de yok." Ona küçük bir gülümseme atıyorum. Ama ağzını hafifçe açıp hemen kapatırken, ben bir milim bile kıpırdamıyorum.

Gülümsemesi geri dönerken küçük bir adım geri attı.

"Doğru. Yeni odan hakkında bir şeyler duydum." Yine arkama bakıyor. "Biraz daha küçük olabilir, ama akademinin sınırlı alanı var. Eskisine olanlar çok talihsiz bir olay. Eminim bunu yapan kişi zamanla hak ettiğini bulacaktır." *Bulacaklar.*

Bu düşünceyle yanaklarım hafifçe gülümser. Çünkü eminim ki bunun arkasında o vardı; küçük piyonlarını, bir kuklacı gibi emirlerini yerine getirmeleri için hareket ettiriyordu.

Ve kesinlikle bu hayatta bunun bedelini ödeyecek. "Ama... *başka* söylentiler de dolaşıyordu." Kısa bir süre durakladıktan sonra başını salladı. "Senin Infernal Four ile vakit geçirdiğini söylüyorlar. Ama akli başında herkes onların kim olduğunu bilir ve onlarla uğraşmaz. Onlar... dengesizdir. Ve görünüşleri ne olursa olsun..." Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, gözleri garip bir parlaklıkla doldu ve bu bakışla göğsümde garip bir his uyandı.

Yine başını sallar. "Ama onlar buradaki kızları ya da düzgün ilişkileri umursamıyorlar. Kız arkadaş istemiyorlar, sadece kolay kızlar istiyorlar..." Konuşmayı keser, bana bakarken yüzünde sahte bir endişe ifadesi belirir. Bana yaklaşır, sesini alçaltarak devam eder. "Senin de onların sayısız kızlarından biri olmanı istemiyorum. Bane'ler, sırf biraz güçleri ya da yakışıklılıkları var diye kendilerini erkeklerin kollarına atacak kadar güçsüz ve öz saygısı olmayan insanlar değiller." Elimi tutar, yumuşak teninin arasına alır ve tüylerim diken diken olur. "Kız kardeşin olarak seni uyarmak istedim. Onların tek bir şeyi istiyorlar Micai, ve o da senin arkadaşlığın değil." Gözleri benimkilere saplanıyor, söylemediği sözleri kafama kazımaya çalışıyor... "*Seni istemiyorlar.*"

Onun sözleriyle içimden bir kahkaha çıkmak istiyor. Onun '*şefkatli ve endişe dolu*' sözleri; saf manipölasyon ve küçümsemeyle dolu sözleri.

O benim tepkimi beklerken, ben gülmemi zorlukla bastırıyorum ve okunamaz bir ifade takınıyorum.

Ama hiçbir tepki almayacak.

Onun en çok nefret ettiği iki şey olduğunu biliyorum: sözlerine kayıtsız kalınması ve sözünün kesilmesi.

Hiçbir tepki veya yanıt verme belirtisi göstermediğimde, gülümsemesi gerginleşir ve çenesinde hafif bir seğirme oluşur.

Boğazını temizledi ve sert gülümsemesini düzeltti. "Peki, bunu şimdilik bir kenara bırakıp başka bir şey konuşalım." Bir adım daha geri attı, sesi normal seviyesine yükseldi ve yanakları bir gülümsemeyle gerildi. "İkimiz için ünlü bir butiğe bir gezi planladım. Eskisi gibi kardeşçe vakit geçireceğiz." Gülümsemesi genişlerken, şakacı bir tavırla ellerini çırpır. "Ve kış balosu için birbirimize elbise seçerken de yardım edeceğiz."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, bu gün ve eski hayatımın anıları aklıma geldi. Bugün on sekizinci doğum günümdü.

Ve Seria, önceki hayatımda olduğu gibi, benzer bir şekilde gelip beni uyandırmıştı. O zamanlar konuşma biraz farklıydı, ama yine de "*kış balosu için elbiselerimizi seçmemiz için bir gezi planladım*" diyerek beni dışarı davet etmesiyle sona ermişti.

Naif genç ben, onun doğum günümü hatırladığını ve gizlice kutlamak için bir şeyler planladığını düşünmüştüm. Ama bunun yerine, gün Seria'nın her isteğini yerine getirerek ve baloya uygun elbiseler ve aksesuarlar seçerek geçti.

Günün sonunda, bana bir elbise seçti ve onunla çok güzel görüneceğimi söyledi. Fuşya pembesi bir halter yaka elbiseydi, absürt derecede parlak rengi dışında her yönüyle onun pembe elbisesini yansıtıyor gibiydi. Ve aptalca kabul ettim. *Ve onun oyununa geldim.*

Kış balosu düzenlendiğinde, "*Seria'yı taklit etmeye çalıştığım*" için aldığım karanlık bakışlar ve alaycı gülümsemeler, genç halimi küçültüp ağlatmaya yetti. O gece, sadece alaylar, gözyaşları ve korkunç anılarla doluydu.

Seria, ruh halimdeki değişikliği fark etmeden, arkasını dönüp merdivenlere doğru ilerlerken beni anılarımdan koparıp adımını seslendi.

"Öyleyse giyin ve birkaç dakika sonra aşağıda buluşalım, dışarı çıkalım." Ben ona seslendiğimde ayağını basamağa koyar.

"Alışverişe gitmeyeceğim, Seria."

Başını çevirir ama konuşmadan elimi kaldırıp devam ederim. "Kış balosuna gitmeyeceğim, o yüzden elbiseye ihtiyacım yok. Ama sen eğlenmene bak." *Mümkün olduğu kadar.*

"Ama Micai, neden gitmiyorsun?"

"Gitmek istemiyorum." Omuz silkiyorum, sözünü kesip kaşlarını çatmasını izliyorum.

Tamamen dönüp bir adım yaklaşır. "Eğer gitmek için kimseyi bulamadığın içinse, istekli birini bulmana yardım edebilirim..."

"Adam gibi mi?" Onun adını duyunca dudakları düz bir çizgiye dönüşürken başımı sallarım. "İlgilenmiyorum."

"Onu kastetmedim, biz arkadaş bile değiliz Micai. Ben..."

"Gitmeyeceğim, ama teklifin için teşekkürler." Gözlerinin kararmasını, sürekli kesintiler ve reddedilmeler yüzünden gülümsemesinin hafifçe kaybolmasını izledim.

"Şimdi dersime hazırlanmam lazım, sen de gitmelisin. Sonuçta bir randevun var. *İyi eğlenceler.*" Onun

"Emin misin?" diye soran sorularını görmezden gelerek arkamı döndüm. Ama bana ulaşmadan kapımı kapattım.

Odamın girişinde onun ayak seslerini duyuyorum. Bir iki dakika daha orada duruyorlar, sonra onun dönüp uzaklaştığını ve yatakhane merdivenlerinden aşağı indiğini duyuyorum. Sanki ona bir günümü feda etmekle kalmayıp, bir dakikamı bile boşa harcamasına izin verecekmişim gibi. *Hem de doğum günümde.*

Muhtemelen geçen seferki planı da buydu; istediğim hiçbir şeyi yapmaya vaktim kalmasın ve onun peşinden koşarak zamanımı harcamam için.

Ve bu hayatta baloya gitmeseydim, onun saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmazdım, ya da o aptallarla çevrili olmak zorunda kalmazdım. Geceyi antrenman yaparak ya da belki de cevapsız kalan birkaç soruyu araştırarak geçirmek daha iyi olurdu.

Yıkayıp giyindim ve birkaç dakika sonra ana akademi binasına doğru yola çıktım.

Seria'yı bu kadar erken gördükten sonra pek iştahım kalmadığı için kafeteryaya uğramadım. Saçmalıklarla ve kötü anılarla uğraşmak, güne iyi bir başlangıç değildir.

Merdivenlere doğru ilerleyip ilk dersime gidiyorum. Doğum günüm olsa bile, Seria ile alışverişe çıkmaktansa huysuz bir öğretmenle ve sıkıcı bir dersle uğraşmayı tercih ederim. *Onu düşünmek bile kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.*

Zaten doğum günleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Doğduğum gün ve annemin öldüğü gündü... bu yüzden hiç kutlamadım. Kutlamama izin verilmiyordu.

Sınıfıma giderken Seria'nın bana yaşattığı kötü anıları ve ruh halini silmeye çalışıyorum.

Merdivenleri çıkarken sert bir şeye çarptım. Çarpıştığım kişi, tanıdık bir kahkaha attı ve büyük elleriyle beni tutarak merdivenlerden düşmemi engelledi.

"Acelen ne, Kızıl? Bir şey mi peşinde yoksa..." Annex'in mavi gözleri yukarı doğru kıvrılır, "Beni mi arıyordun?" Arkadan başka bir tanıdık ses katılırken, dudaklarında şakacı bir gülümseme belirir.

"*Seni* neden arasın ki?" Ezra, bakışları benimkilerle buluştuğunda kolunu Annex'in omzuna atar. "Beni arıyor olabilirdi."

Ezra gülerek bana küçük bir göz kırptı. Ama bana attığı gülümseme her zamanki gülümsemesinden farklıydı. Ve gözlerinde garip bir bakış vardı

gözlerinde garip bir ifade vardı; eskisinden daha sıcak ve şefkatli bir ifade.

Ama belki de fazla düşünüyordum.

"Tabii ki seni arıyordu. Söyle ona, Kızıl..." Annex, Ezra ile benim aramda bakışlarını gezdirir, yüzünde neredeyse komik bir ifade vardır, "Benim yüzümden, değil mi?"

Ezra'ya gözlerini kısarken gülmeme engel oluyorum, ama bakışlarında öfke yok.

Sonra yüzünde bazı kırmızı lekeler fark ettim. Küçük kırmızı lekeler boynundan aşağıya doğru uzanıyor ve kollarına ve kollarının üzerine devam ediyor. Parmak eklemleri de pembe-kırmızı bir renk almış ve pantolonunda ve ayakkabılarının uçlarında küçük kırmızı izler var.

Kaşlarımı çattım.

"Bu sabah kavga mı ettin?" Bu kadar erken saatte dövüş ringinde miydi? Onun için bu hiç de şaşırtıcı olmazdı. Sonuçta bahsettiğimiz kişi Annex'ti.

Yoksa kim olduğunu bilmeyen zavallı bir ruh onunla uğraşmaya mı çalışmıştı? Ya da onun ne kadar çılgın olabileceğini?

Ezra ellerini ceplerine sokar, gülümsemesi biraz utangaç görünür. Beyaz gömleğinin yakasında, Annex'inkiyle aynı kırmızı lekeler vardır.

Ezra'nın bile bu işe karışmasına neden olan ne olmuştu? O, iyi bir nedeni olmadan kavga edecek birine benzemiyordu.

"Sadece bazı pislikler beni kızdırdı ve hak ettiklerini buldular diyelim." Annex, bir şeyi hatırlayarak gözlerinde kötücül bir parıltıyla karanlık bir kahkaha attı.

"Senin endişelenecek bir şey yok, Micai. Nereye gidiyordun ki?"

Ezra'nın sorumu kaçırıldığını görebiliyordum, ama dikkat çekmek istemiyorsa, daha iyi temizlenmeleri gerekirdi. Ama daha fazla kurcalamayacaktım, onların işi beni ilgilendirmiyordu.

"Sınıfa gidiyordum." Annex'in tutuşundan kurtulup onların etrafından dolaşmaya başladım. Ta ki tanıdık büyük bir el bana uzanıp elimi tutana kadar. Delici mavi gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi.

"Böyle bir günde mi?" Kafasını salladı, kahverengi saçları küçük hareketle bir yandan diğer yana sallandı. "Red, hava bu kadar güzelken boktan derslere gidemezsin."

En yakınımızdaki pencereden dışarı baktım. Yağmur ya da şiddetli rüzgar yoktu ve gökyüzü tüm hafta boyunca gördüğümünden daha açıktı. Sanırım Kasım ayı için

olarak oldukça iyiydi.

Ama bunun ne önemi vardı ki?

"Ama..."

"Ama yok," diye ekler Ezra, yanıma kayarak diğer elimi de tutar. "Seni eğlenmek için şehre götürüyoruz."

"Tabii ki." Annex gülümser.

Eğlence. Sanırım bu, Bay Finch'in veya Bayan Bruswick'in derslerine gitmekten daha iyi olur. Ve bu sabah olanlardan sonra, bu akademideki pisliklerden uzaklaşmak iyi gelir, birkaç saatliğine de olsa.

"Kasabada hiç fazla zaman geçirmedi. Nereye gidiyoruz?" Bakışlarımı Annex ve Ezra arasında gezdiriyorum.

"Hiç mi?" Ezra'nın gözleri hafifçe büyürken, Annex kıkırdar. "Dövüş gecesi ilk deneyimin miydi?"

Annex'in sırtışı yaramazca büyüdü. "Sanırım bunu da senden alacağım, Kızıl."

"Önce ne?" diye soruyorum, kaşlarım onun karanlık, kendini beğenmiş sırtışıyla birlikte çatılıyor. gülümsemesine kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Birçok ilklerden ilki." Bana attığı bakış neredeyse vahşi ve yanaklarımda garip bir sıcaklık hissediyorum. Gözleri yavaşça göğsümden aşağıya doğru kaymaya başlıyor, sonra Ezra yanına uzanıp Annex'in kafasının arkasına bir tokat atıyor.

Annex sadece gülümser ve o noktayı ovuşturur. "Yanlış anlama kardeşim, paylaşabilirim... biraz."

Ezra gözlerini devirdi, ağzından alaycı bir ses çıktı, sonra ikisi de garip bir bakış paylaştılar; aralarında söylenmemiş ama çabucak kabul edilmiş bir şey.

Annex bakışlarını tekrar bana çevirir. "Bir kontrol listesi lazım, Red. Hepsini almak istiyorum."

Kontrol listesi mi? Ne için? Ama ne demek istediğini sormak için ağzımı açamadan Ezra bana yaklaşır.

Elimi sıkıca tutar, parmaklarımızı birbirine geçirir ve bakışları benimkilerle buluşur, ağzını açarken beni etkisi altına alan o garip yeni bakışla.

"Ben de katılmak istiyorum," Gerçek bir gülümseme yanaklarını gerer, turkuaz gözleri parlak ve çekicidir, "Beni de say."

"Peki, ne yaptınız?" diye sorar Annex.

Onların zihinlerinin nasıl çalıştığını gerçekten anlayamıyordum. Ama sanırım kasabada yaptıklarını kastettiklerini varsayıyorum.

Omuz silkiyorum, "Sanırım pek bir şey yapmadım. Çoğunlukla akademide kalıp eğitim gördüm veya ders çalıştım."

İkisi birbirlerine bakıştılar, gülümsemeleri daha kötücül bir şeye dönüştü.

"Bu, her şeyi alacağımız anlamına mı geliyor?" Annex'in gülümsemesi daha da genişleyip karartılamazdı. Ama Ezra'nın aynı şekilde sırtması en şaşırtıcı olanıydı, o da başını sallayarak cevap verdi.

Belki biraz endişelenmeliyim?

BÖLÜM 33

ANNEX

Red'in gözleri, kasabadaki küçük caddede yürürken dükkandan dükkana kayıyor.

Daha önce biraz keyifsiz görünüyordu; sanki bir şey onu rahatsız ediyordu. Gözleri biraz daha koyu ve bitkin görünüyordu, sanki unutulması gereken bir şeyle uğraşıyormuş gibi. Ya da benim 23 santimlik bıçağım ve pirinç muşta ile uğraşması gereken bir şeyle.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. *Sonra*. Şu anda önemli olan Red ile vakit geçirmek ve o güzel pembe saçlı kafasından tüm kötü düşünceleri uzaklaştırmaktı.

Akademinin önünden bir veya iki saatte bir geçen otobüse atladık ve şehre doğru yola çıktık. Ve şimdiden onun neşelendiğini görebiliyordum. Tek ihtiyacı olan şey, o boktan akademiden ve tüm o aptal heriflerden kaçmaktı.

Onun arkasında, gevşek bir gölge gibi yürüyorum, o yol boyunca ilerledikçe ona yaklaşıyorum.

Red'e bağlanmışım. Ve hiçbir kızın yapabileceğini düşündüğümünden daha fazla. Sanki içime girmiş ve içimde sadece ona ait bir yer açmış gibiydi. Ve lanet olsun, içimdeki daha büyük bir kısmı bunu sevmiyordu.

Geçen hafta yokken onu özlemiştim, hatta geceleri onu görmek için çocuklardan gizlice kaçmaya bile çalıştım. Ama lanet olası *Mal* beni yakaladı ve Creed'e ispiyonladı.

Sadece birkaç saat uyumasını izlemek ve Red'e doyamamışlığımı gidermek istemişim, ama Creed her zamankinden daha deli olduğumu söyledi. Onun "bilinmeyen" ve "sorumluluk" olduğunu söyleyip durdu.

Ama lanet olsun, yanıliyordu. Micai özel biriydi.

Tanıştığımız ilk günden itibaren onun farklı olduğunu anlamışım; yanıma oturma şeklinden, o güzel mavi gözleriyle bana bakışına kadar... Ve o sert kız gibi bıçağıma yaslandığı anda, onun da bizden biri olacağını *anladım*.

Ama bu çocuklar... Kan bağıyla değil, seçimimle kardeşlerimdi ve bizi bir araya getiren, karanlık acılarımız ve kararmış geçmişlerimizdi.

Onlar her zaman içlerindeki karanlığı gizlice endişe ediyorlardı; karanlığın dışarı sızıp etraflarındaki her şeyi yakıp kül etmesinden korkuyorlardı.

Peki ya ben? Umurumda bile değildi.

Mutlulukla bir sandalye çekip gösteriyi izlerdim. *Ve bu bir gösteri olurdu.*

Ne yazık ki, hiçbiri henüz akademiye veya dünyaya cehennemi yaşatmak istemiyordu.

Ama hiçbirimiz bunun olacağını tahmin edemezdik; fırtınalarımızı atlatıp yanımızda durabilecek bir kız. Ve Red o kızdı.

Diğerleri henüz bilmiyor olsa da, ben biliyordum. Acının geçici olduğunu ve şu anda öldürülsem bile yarın tekrar öldürmek için dirileceğimi bildiğim kadar bunu da biliyordum.

Onun sonsuz mavi gözlerine her baktığımda, içinde derinlere gömülü bir karanlık olduğunu anlayabiliyordum. Bu karanlık, bir fener gibi benim içimdeki karanlığı çağırıyordu.

O da bizim gibi zorlu bir dönemden geçmişti ve bunu atlatmıştı. O da bizden biriydi. Mal ve Creed henüz bunu bilmiyorlardı.

Ezra gülüyor ve Red'in ona söylediği şeyle beni düşüncelerimden koparıyor.

Ama bu başka bir konuydu. *Ezra.*

Gözleri, sanki Red onun kurtuluşu ve her zaman aradığı sanki onun kurtuluşu ve her zaman aradığı taze suymuş gibi. O bakmadığında yüzündeki aptalca ifade neredeyse *komik*.

Daha geçen hafta, iyi adam rolü yapan aynı temkinli pislikti. Her zaman gülümsüyor ama asla mutlu değil, ve şimdi... ona bak. Onu bu kadar değiştiren ne oldu?

Onlar birlikte yürürken, ona birkaç santim daha yaklaştırmaya çalışırken gözlerimi kısıyorum. Onu dinlerken yüzünde tuhaf bir ifade var; daha önce gördüğüm hiçbir kızda görmediğim bir ifade.

Omuz silkiyorum. Nedeni ya da nasıl olduğu zaten önemli değildi. O da davamız için bir müttefikti. *Red'i bizim yapmamızı sağlayacak kişi.*

Ve öyle olacak, sadece henüz bilmiyor.

Onun diğer tarafına geçiyorum, tam da bir salak bize doğru gelirken. Gözleri, Ezra ile konuşan Red'in üzerinde dolaşıyor, Ezra ise onu süzülen pisliğin farkında değil.

Umarım salak manzarayı beğenmiştir, çünkü bu onun son manzarası olacak. Onun gözleri, göz yuvalarından çıkardığım ilk gözler olmayacak. *Ya da son gözler.*

O yaklaşırken Red'in önüne geçtim ve arka cebimdeki bıçağı parmaklarımla okşadım.

Beni fark edince irkilir, yağlı gülümsemesi kaybolur ve yüzü solarken olduğı yerde donakalır. Çok geç, gerzek. Yanlış kızı baktın.

O *bizim* kızdı.

Ona doğru ilerlerken, küçük bir el beni arkadan tutar. "Bugün kan ve katliam yok. Sadece eğlence, unuttun mu?" Red bana anlamlı bir bakış attı, mükemmel dolgun pembe dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Çok ısırtıcı görünüyordu.*

"Ama biraz kan olmadan *eğlence* neye yarar?" diye tartıştım, pantolonuna işemek isteyen gibi görünen pisliğe bakarak.

"Başka zaman." Der, bıçağımla taşıyan elimi sıkıca tutar. Onu çıkardığımı bile fark etmemiştim.

Adam fırsatını görür ve kaçar, ben de onu takip edip küçük ganimetlerimi almaya hazırlanırken, Red beni daha sertçe çeker. Sevimli küçük kaşları kalkmış, dudakları anlamlı bir şekilde kıvrılmıştır. Gözlerinde, dinlemezsem bedelini ödeyeceğimi söyleyen bir bakış vardır. *Ve lanet olsun*, dinlemezsem bana ne yapacağını görmek istemiyordum.

Bana bir kez daha sertçe çeker ve kavga gecesinden sonra motosikletimde bana doğru iten sıkı küçük kışını ve motorun altında sesinin bana sessiz olmamı söylediğini hatırlarım. Pantolonumu ve içinde büyüyen ereksiyonumu düzeltirim.

Red bu hareketi fark eder ve başını sallar, elimi bırakırken "*deli*" diye mırıldanır. Ama yanaklarında hafif bir kızarıklık ve dudaklarında hafif bir gülümseme olduğunu görebiliyorum.

Ezra, bana dönmeden önce Red'e bakıyor, kaşlarını çatıyor ve sonra pantolonumdaki çadırı fark ediyor.

Gözlerini devirdi. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Yardıma ihtiyacım var," Red'e bakıyorum, gülümsediğimde gözleri benimkilerle buluşuyor, "Gönüllü var mı?"

"Senden o kadar hoşlanmıyorum dostum." Ezra omzuma hafifçe vurur ve Red'in yanına geçer.

"Zaten ben küçük ve yumuşak olanları tercih ederim, senin pürüzlü, pullu parmaklarını değil. Ne dersin, Red? Yani bu senin hatan. Biraz sorumluluk almalısın, değil mi?"

Dudaklarından hafif bir kıkırdama çıkar; sesi tatlı ve baştan çıkarıcıdır ve sikimi biraz daha sertleştirir. Gülümsemesi büyür,

"Bence sen kendin halledebilirsin."

"Ama bunun neresi eğlenceli? Zaten seni düşüneneğim, o yüzden..."

Ezra kafamın arkasına bir tokat atarak sözümü keser. "Dikkat et."

Ben omuz silkiyorum ve kendimi düzeltiyorum, o da bana sevimli bir bakış atıyor.

Red'e dönmek için arkamı döndüm ama o çoktan bir sonraki dükkana doğru yol almıştı. Bir yerden diğerine hızla geçiyor, hiçbir yerde uzun süre kalmıyordu. Gözleri, sanki yeni şeyler gören bir çocuk gibi, sürekli her dükkana gidip geliyordu.

Sanırım o berbat akademide gerçekten çok fazla zaman geçirmiş ve hiç eğlenmemişti. Ama şimdi buradayım.

Köşedeki küçük bir fırına doğru ilerliyorum. Fırının önünde, üstünden uzun altın mumlar çıkan, çok katmanlı bir pasta var. Gözleri bir anlığına biraz şaşkınlaşıyor, ama hemen kendine geliyor.

"Pasta ister misin, Micai?" Ezra, onun ifade değişikliğini izlerken kaşlarını çatarak seslendi. Ama o başını salladı.

"İyiyim." Bir sonraki dükkana doğru yola çıkar, arkasını dönüp bakmaz bile. Belki de acıkmıştı.

Bir pisliğin masasından taze çikolatalı kek çaldım. Ağzını açıp ayağa kalkmaya çalıştı, ama yüzümü görünce hemen oturdu. *Korkak.*

Birkaç adım attıktan sonra Red'in yanına dönüp ona hediymemi veriyorum.

Hediymemi elimden alırken kaşlarını sevimli bir şekilde çatıyor, "Nasıl?"

Gözleri bana ve sonra dükkana kayıyor, ardından dudaklarında küçük, yumuşak bir gülümseme belirliyor. Küçük bir ısırık alıyor, gözleri hafifçe açılıyor ve bir ısırık daha alırken gözlerinde küçük bir ışıltı belirliyor. Yüzünde şefkatli bir ifade belirliyor, hayranlık ve saf sevinç karışımı bir ifade. *Kahretsin, ona daha fazla yedirmem gerekiyordu.*

Bu kadar küçük bir şey ona böyle bir ifade takındırabiliyorsa, o zaman lanet olası fırını soyup soğana çevirmem gerekiyordu. Ezra da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyordu.

Sonraki birkaç dakikayı vitrinlere bakarak geçiriyoruz, Red sadece bir iki dakika durup sonra yolumuza devam ediyor. Ta ki küçük bir elbise dükkânına gelene kadar.

Küçük mavi gözleri, vitrindeki mankenin üzerindeki ipeksi turkuaz elbiseye bakıyor. Ve lanet olsun, o elbiseyle *çok çekici* görünecekti. Her lezzetli kıvrımına yapışacak ve o kadar ince bir kumaşla, çok kolay olurdu...

"İçeri girmek ister misin?" diye sordu Ezra, düşüncelerimi keserek ve yarı ereksiyon haline gelerek. Ama gözlerindeki ateşli bakıştan, muhtemelen o da benzer şeyler düşünüyordu.

Red başını sallar ve arkasını döner, vitrine bir kez daha bakıp hızla yoluna devam eder.

Ezra hızla onun sağ tarafına geçer ve bir sonraki yere doğru ilerleriz.

Birkaç dükkân daha gezdik, konuşup şakalaştık, ta ki küçük bir metal biblo dükkânına varana kadar. Vitrininde tuhaf, süslü metal parçalar asılıydı ve Red'in tüm dikkatini çekmişti. İçeri girdik, büyük ve küçük metal süsleri ve bibloları inceledik. Burada çok farklı şeyler vardı; bazıları eski görünüyordu, bazıları ise yepyeni. Ama hepsi farklı metal türlerinden yapılmıştı.

Acaba bıçakları da var mıdır?

Red ve Ezra mücevherlerin olduğu yere doğru giderken, ben eski silahlar bölümünü buluyorum. Ya da Ezra'nın dediği gibi "*Antikalar*" bölümünü. Ama eski olsalar da, bu bıçaklar et ve kemiği kolaylıkla kesebilecek gibi görünüyordu. Koleksiyonuma ekleyeceğim galiba.

Parmaklarımın arasında bronz bir hançeri çevirirken, Ezra'ya bakıyorum. Ezra, Red'e bir şey almasına izin vermesi için elinden geleni yapıyor. Ama Red kesin bir şekilde reddediyor.

Kaşlarım birleşti, onun yüzündeki ifadeyi tanıdık bulmaya çalışırken zihnimin bir köşesinde bir şey kayıyordu. Gözlerinde garip bir bakış vardı; inatçılık ya da birine karşı temkinli olmanın ötesinde bir şey... ama ne? Ve neden bu beni yumruklarımı sıkıp öfkelenmeme neden oluyordu?

Küçük Red'im, başkalarından bir şey almaya bu kadar isteksiz hale gelmek için neyle yüzleşmek zorunda kalmıştı? Ve çalınan bir kek gibi küçük bir şeyle bu kadar mutlu olabilmek için?

Onun da bizim gibi olduğunu, kendi acıları olduğunu biliyorum... ama bu acı ne kadar derindir?

?

Biri onu incitmiş mi? Bu düşünce beni anında yumruklarımı sıkmaya itti. yumruklar daha sert, gücü parmaklarımdan damlayan kanı çekiyor ve

aşağıdaki yola bir iz bırakıyor.

Hayır. Kafamı sallıyorum. O kadar acı çekmiş olsaydı, her gün bu kadar güzel gülümseyemez ve bu kadar güçlü olamazdı.

Ben ve kardeşlerim farklıydık. Acımızı sadece birbirimize sahip olduğumuz için atlattık ve o zaman bile hala kırılmış durumdayız. Çatlaklarımız görünüyor.

Oysa Red gibi biri, eğer böyle bir acı çekmiş olsaydı ve yalnız olsaydı... Orayı ovarken göğsümden ağır bir nefes çıkar, ona bakarken elim altında garip bir his belirir.

Eğer biri ona zarar verseydi, kağıt kesiği kadar bile olsa, o pislği parçalardım.

Kemiklerinden etlerini söküp canlı canlı yakardım. Ve sonra hiçbir şey kalmayana kadar her gün aynı şeyi tekrar ederdim. Yaptıklarımın tek bir toz zerresi bile kurtulamazdı.

Red artık bizden biriydi ve kimse ona zarar veremezdi.

O benimdi, bizimdi ve dünyayı hak ediyordu. Her bıçak, her elmas ve her çikolatalı kek.

Kadınım sadece kırıntıları yemeyecekti, bütün pastayı ve diğerlerinin pastalarını da yiyecekti. Tehdit etmek, soymak ve sakatlamak zorunda kalsam, yapardım.

Biraz eğlence olmadan hayat neye benzer ki?

Ezra'nın onu tekrar ikna etmeye çalışmasını izliyorum, ama o sadece başını sallıyor.

Benim Red'im kendine nasıl davranacağını bilmiyordu. Sanırım bundan sonra bu bizim işimiz olacaktı ve onu gülümsetmek bizim bir numaralı önceliğimiz olacaktı.

Kardeşimin hayal kırıklığını fark ettim ve ona hafifçe başımı salladım, sonra dükkanın sahibine doğru yöneldim.

Görünüşe göre burada özel metal işleri yapıyorlar ve Red için mükemmel bir şey aklıma geldi. Üzerinde benim ve Ezra'nın izleri olan bir şey. Böylece, onu gören herkes onun kaplı olduğunu anlar.

Ve bizim olduğunu.

Micai'nin bakış açısı

"Ellies" adlı küçük metal biblo dükkanından çıktığımızda hava kararmaya başlamıştı. Metal işleri yapan bir dükkan için çok garip bir isim. Ama belki de bir aile ismiydi?

Her neyse, metal işçiliği, antika silahlar ve mücevherler çok güzeldi. Birçok parça dikkatimi çekti ve sanırım bir saatin büyük bir kısmını hepsini inceleyerek geçirdik.

Sokak lambaları yanmaya başladığında başımı kaldırıp baktım. Belki de geri dönme zamanı gelmişti? Dersler de şimdiye kadar bitmiş olmalıydı ve bu sabahki hayal kırıklığı ve dün gecenin ağırlığı çoktan hafiflemişti. Tam bunu söylemek üzereyken Ezra elimi tuttu ve beni hızla yolun karşısına çekti. Yüzünde o kadar geniş ve içten bir gülümseme vardı ki, söylemek üzere olduğum şeyi unuttum.

Caddenin sonunda, diğer dükkanlardan uzakta bulunan eski bir binanın önünde duruyoruz. Bu bina, kasabadaki diğer binalardan daha eski ve daha bakımsız görünüyor. *Tabii, erkeklerin mezbahası hariç.*

Duvarlarındaki bir zamanlar koyu yeşil olan boya dökülmüş ve tüm pencereleri kalın kahverengi tahtalarla kapatılmış. Üzerimizde, kırık neon ampullerin arkasında soluk pembe harflerle "The Roller-Room" yazan soluk bir tabela var.

Bu yer bu haldeyken hala faaliyette olamazdı. Öyleyse neden buradaydık?

Ezra bir anahtar takımı çıkarıp önümüzdeki büyük paslı kapıları açıyor. Ben ağzımı açamadan, elimi nazikçe tekrar eline alıyor ve beni içeri çekiyor, Annex de hemen arkamızdan geliyor.

İçerisi tamamen boştu ve tam da terk edilmiş bir 80'ler roller rinkinin nasıl olacağını hayal edebileceğiniz gibiydi.

Ezra elimi hafifçe sıkıp gülümsedi, sonra beni bırakıp odanın karşısındaki bir kabine doğru yöneldi. Birkaç dakika sonra – ve onun bir şeyle uğraştığı sesi duyduktan sonra – odadaki ışıklar yanıp söndü ve etrafımızı daha iyi görebildik.

İçeri doğru ilerlerken, odanın üçte ikisini kaplayan devasa paten pistini fark ettim. Kırmızı zemini solmuştu ve ortasına üç büyük soluk siyah yıldız basılmıştı. Pistin bir tarafında, büyük müzik setleri veya tozlu paten rafları bulunan birkaç büyük kabin vardı. Bunların en sağında ise oturmak için birkaç bank, bazı eski atari oyunları ve bir zamanlar şeker veya sıcak yemek satıldığı anlaşılan küçük bir kiosk benzeri tezgah vardı.

Ezra'nın gittiği en büyük kabin, odanın en arkasında yer alıyor ve üzerinde büyük, parlak renkli ışıklar ve her iki ucunda iki büyük hoparlör bulunuyor.

Müzik çalmaya başladığında, devasa alanı ve büyük paten pistini gözlemledim. Renkli stroboskop ışıkları, çalan şarkının ritmine göre pistin üzerinde yanıp sönmeye başladı ve tüm odaya farklı bir atmosfer kattı.

Ezra, elinde bir demet paten ve dudaklarında kocaman bir gülümsemeye bize doğru geri dönüyor.

"Bu ne lan?" Chuckles Annex, bir çift paten alıp odanın etrafındaki büyük hoparlörleri işaret ederek gülümser.

"Hepsi seksenlerin şarkılarıydı." Ezra omuz silkiyor. "Ve ben Toto'yu biraz severim."

Ezra, etrafımızda "Africa" şarkısı çalarken gülümser ve bana eski bir çift paten uzatır. Ondan beyaz ve mor ayakkabıları alırken, zihnim boşalır.

Gerçekten kaymamı mı istiyorlardı?

Roller rink'te olduğum için muhtemelen iki ile ikiyi bir araya getirmeliydim, ama daha önce hiç paten giymemiştim, patenle hareket etmeyi bırakın.

Patenlerimizi giymek için bir bankın yanına giderken tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalılar.

"Sakin bana daha önce hiç paten kaymadığınızı söyleme?" Annex, kırmızı ve beyaz patenlerini kolaylıkla giyerken sırıtıyor. Harika, bu deli pisliğin alay edeceği bir şey daha.

Ezra önümde diz çöküyor, yüzünde daha yumuşak bir gülümsemeye patenleri kaldırıyor. "Merak etme Mica. Daha önce yapmadıysan sorun değil. Sana her zaman öğretebilirim." Biraz daha yaklaşıyor, sesi biraz alçalıyor, "Ve asla düşmene ya da incinmene izin vermem. Söz veriyorum." Bana attığı bakış çok ciddi ve kararlı, sanki böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyecekmiş gibi biraz daha keskin bir ifadeyle. Bu, yanaklarımda küçük bir gülümseme oluşturur ve bununla birlikte, ifadesi tekrar yumuşar.

Ama elinde tuttuğu patenlere yine yorgun bir bakış attım. O şeylerin içinde düzgün durabilecek miydim ki?

Kaşlarını kaldırdı, patenleri sallarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Seni kolayca pes eden bir tip olarak görmemiştim, küçük denizyıldızı."

"Hayır, kesinlikle değil." Annex, patenlerinin bağcıklarını bağlarken sırıttı.

"Acele et Red.

O mükemmel tombul kıçın üzerine düştüğünde nasıl görüneceğini görmek istiyorum."

Ne yaptıklarını anlayabiliyordum; inatçı ve rekabetçi doğamı ortaya çıkarmaya çalışıyorlardı ya da ters psikolojiyi kullanarak engellerimi aşmamı sağlamaya çalışıyorlardı.

Ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Annex'in kendini beğenmiş sırıtişı ve Ezra'nın meydan okurcasına bakan gözleri ile, bu taktik işe yarıyordu.

Ayrıca denemeden vazgeçmek de istemiyordum. *Kim bilir, belki de bu işte iyi olabilirim?*

Patenleri giyip okul ceketimi çıkarıp bankın üzerine attım.

Annex çoktan pistteydi, Ezra ise pistin girişinde beni bekliyordu.

Derin bir nefes alıyorum. Bunu yapabiliyim. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymak, değil mi? O kadar da zor olamaz.

Yanılmışım.

Ezra'nın elleri beni sarar, öne doğru düşerken beni yakalar, bacaklarım birbirine zıt yönlerde gitmek ister.

Annex, deneyimli bir profesyonel gibi pistin karşı tarafından bana doğru hızla geliyor, kahkahası pistte yankılanıyor.

"Bambi'nin tekrarını izlediğimi bilmiyordum." Yüzümdeki sinirli ifadeyi görünce kahkahası daha da yükselir.

"Bu onun ilk denemesi, gerzek." Ezra beni dengelerken bağırır.

Beni döndürür, arkama geçer ve ellerini nazikçe kalçalarımın üzerine koyar. "Acele etme. Hazır olduğunda hareket edeceğim ve yavaş gideceğiz."

Nefesini boynumda hissediyorum, yaklaştıkça derin ve zengin ses tonu kulağımda çınlıyor. Elleri kalçalarımın üzerine hareket ederken, parmak uçlarının dokunduğu her yerde garip bir sıcaklık yayılırken, yanaklarım hafifçe kızarıyor.

Göğsüm garip hissediyor; burada birlikte durdukça kalbim kendine özgü yeni bir ritimle atıyor. Ezra hep bu kadar uzun boylu muydu? Elleri hep bu kadar büyük ve sabit miydi?

"Micai?" diye seslendi, beni düşüncelerimden kopardı.

"Öyle mi? Tamam..." Garip düşünceleri kafamdan atmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Peki ne yapacağım?"

"Bir adım bir adım ileri ve yavaş ol. Hareket ederken kalçalarını hafifçe sallama ve endişelenme..." Kalçalarımı hafifçe sıkıyor ve az önce hissettiğim içten içe yanan sıcaklık yeniden alevleniyor, sırtımdan aşağıya doğru kayıyor ve alt karnımda yayılıyor. "Ben buradayım, seninleyim."

Sesi, içimde kıvrılan ve kıvrılan ısıyı daha da artırıyor, bana yaklaşıyor, kokusu anında beni sarıyor ve etrafımı sarıyor;

lavanta ve tatlı bal gibi. Ona doğru eğildim, kokusu beni kendine çekti ve daha fazlasını hissetmek, küçük bir tat almak istedim... ta ki Annex koşarak gelip, düştüğüm garip trans halinden beni çıkarana kadar.

Yanaklarımın kızardığını ve nefesimin kesildiğini hissediyorum, bana olanları mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyorum. Bütün bunlar neydi?

Neden Ezra'nın yanında böyle davranıyordum? Biz sadece arkadaştık, değil mi? Ve birbirimizi o kadar da uzun süredir tanımıyorduk... Burada neler oluyordu?

Naif ya da aptal değildim. Vücudumun nasıl tepki verdiğini, ne istediğini biliyordum... ama Ezra'dan mı?

Yani, Ezra'nın çekici olduğu *açıktı*. Hepsi bu muydu? Peki ya Annex?

Söz konusu uzun boylu, sırttan pislik yine yanımdan geçerken, koyu kahverengi saçları kolaylıkla pistte ileri geri kayarken sallanıyor. Kayarken bize el sallarken kollarındaki kaslar geriliyor, pazılarının görünen her santimetresini kaplayan koyu renkli dövmeler hareket ediyor.

Onun motosikletinde belime dolanan kolları, her bir kasının ve karın kaslarının bana değdiği hissi... ve daha da *sert* bir şeyin içime girme hissi... bunları hatırladıkça yanaklarım alev alev yanıyor.

O pistte bir tur daha atarken onu izlemeye devam ediyorum. Ve yüzündeki kendini beğenmiş, sırttan gülümsemeye rağmen, yaşadığım fiziksel tepkiyi inkar edemem. *İkisi de*.

Annex ve Ezra'nın çekici olduklarını inkar etmek mümkün değildi. Ve onların görünüşlerinden veya derin ve ateşli seslerinden etkilenmemek için kör ve sağır olmam gerekirdi.

"Cehennem Dörtlüsü"nın neden ünlü olduğu ve insanların neden onlara akın ettiği açıktı. Güçleri ve kuvvetleri tek neden değildi. Görünüşleri, en korkak öğrencilerin bile gizlice iki kez bakmasına neden oluyordu. Hepsi... nefes kesiciydi.

Ama onlara karşı nasıl böyle hissedebilirdim? Zrael vardı.

O benim eşimdi. Yapamazdım...

Bizim dünyamızda birden fazla erkek partnerin olması normaldi, ama Zrael'den önce hiç *bir erkek arkadaşım* olmamıştı. Zrael ve ben hiçbir şekilde fiziksel bir ilişki yaşamamıştık. Aşkımız ruhumuzun derinliklerindeydi. Daha önce tek ihtiyacım olan oydu; hayatta kalmama yardım eden, her şeyi atlatmamı sağlayan ve bana koşulsuz sevginin ne olduğunu gösteren oydu... Öyleyse neden?

Neden Annex ve Ezra'ya böyle tepki veriyordum?

Kafamı sallıyorum. Hayır, yanılıyor olmalıyım.

Belki de bu günlerde Annex ve Ezra sık sık yanımda oldukları ve benimle birlikte olmaktan gerçekten *hoşlandıkları* gibi davrandıkları içindi. Sadece sevgi dolu ve özenli davrandıkları içindi; benim alışık olmadığım bir şeydi.

Muhtemelen uzun zamandır kimse bana dokunmadığı içindi; tüm cinsel deneyimlerim de hızlı ve sıkıcıydı. Hiçbirinde duygu yoktu ve ön sevişme ya sonradan akla gelen bir şeydi ya da hiç düşünülmemiştir.

Annex ve Ezra çok dokunaklıydılar. Onlar için bu şekilde davranmak normaldi. Ben sadece fazla düşünüyordum.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp önümdeki göreve odaklanmaya çalışıyorum.

Ezra tekrar adımı çağırır ve birlikte yavaşça hareket etmeye başlarız. Pistin etrafında ilerlerken ara sıra biraz sendelerim, ama Ezra arkamda durup beni dengede tuttuğu için kısa sürede alışırım.

Kendi ritmimi buldum, pistte ilerlerken müziğe uyum sağladım. Hızımı artırdıkça Ezra'nın ellerini benden çektiğini hissettim, artık daha hızlı temponun tadını çıkarıyordum.

Madonna'nın "Like a prayer" şarkısıyla sallanıyor ve ritmi keyifle takip ediyorum ki, aniden Ezra yanıma geliyor. Elimi eline alıyor ve bizi nazikçe birlikte döndürüyor.

İkimiz de gülüyoruz, Annex arkamdan yaklaşıp boğuk bir sesle fısıldıyor. "Bu şarkının oral seks hakkında olduğunu biliyorsun, değil mi Red?"

Çok hızlı döndüğüm için neredeyse tekrar düşüyordum. Ama iki çift el bana uzanıp belime ve kalçalarım dokunarak beni dengeledi.

Kendimi daha dik tutmaya çalışırken, önümde iki çift mavi göz ve arkamda Ezra'nın turkuaz ve leylak rengi gözleriyle karşılaşıyorum.

Aramızda bir anlık bir sessizlik geçer, hiçbirimiz uzaklaşmaz ya da gülmez. Aksine, bakışları daha da yoğunlaşır.

Annex ve Ezra arasında hızlı bir bakış alışverişi olur, sonra belimdeki eller nazikçe yanlarımdan aşağı kayar ve kalçalarımındaki eller sıkışır. İki vücut da bana doğru eğilir, beni aralarında hapsederken, az önce hissettiğim sıcaklık içimde yeniden yayılmaya başlar.

Ezra arkamdan eğilip boynuma dudaklarını değdirdi. Bu küçük temasla boynumdan sırtıma doğru bir titreme yayıldı.

Büyük elleri yavaşça belime doğru kayar; parmak uçları hareket ederken göğüslerimin alt kısmına uzanır ve okşar. Her hafif hareketle kalp atışlarımın hızlandığını ve nefesimin hızlı ve kısa hırıltılar halinde çıktığını hissediyorum, vücudu arkamdan benimkine yapışır. Her santimi bana daha da yaklaşıırken, büyük ve kalın bir şey bana karşı sertleşir.

Annex'in dolgun dudaklarından derin, boğuk bir kahkaha çıkar ve dikkatimi tekrar ona çeker. Ama bakışlarında mizah yoktur, sadece karanlık, ateşli bir bakış vardır; o kadar kötü ve günahkar bir bakış ki, uyluklarımı sıkıp orada hızla büyüyen acıyı durdurmaya çalışırım.

Alt dudağını ağzına çekiyor, gözlerim bu küçük harekete kilitleniyor, sonra yüzünü benimkinden sadece birkaç santim uzağa eğiyor. Dudakları yavaşça benimkilere doğru inerken nefesi yüzümde hissediliyor, kalçalarımı sıkıca kavıyor.

"Red..." Adımı o kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki, sanki dudaklarından bir dua çıkıyor gibi. Gözleri beni izlerken ağzı benimkine yaklaşıyor, keskin mavi irisleri daha koyu bir tona dönüşüyor ve içlerinde büyüyen açlık, omurgamdan bir titreme geçmesine neden oluyor.

Kayboldum; zihnim sersemlemiş, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, ikisinin ellerinin her dokunuşunu ve izini hissediyorum, beni aralarına sıkıştırırken vücutlarının her sert eğimini ve kıvrımını hissediyorum.

Her dokunuş ve ateşli bakış içimde yeni bir şey uyandırıyor; neredeyse beni yakıyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor. Ellerinin ve vücutlarının bana dokunmasını, dudaklarını istiyorum. Bakışlarım Annex'in dolgun dudaklarına kayıyor... Arzu ve içgüdü beni ele geçirirken daha da yaklaşıyorum, dudaklarım Annex'in dudaklarına nazikçe değiyor ve bu öpücüğün beni içten dışa yakacağından eminim.

Ama dudaklarımız birleştiği anda, odada bir patlama yankılanır ve bizi korkutur. Dönüp Creed'in pistin diğer tarafında durduğunu görürüz. Gözleri bize, *özellikle de bana* keskin bir bakışla dikilmiştir.

Ve soğuk bir buz banyosu gibi, sert bakışları beni içinde bulunduğum ateşli rüya dünyasından uyandırır. Ezra ve Annex'in kucaklamasından hızla kendimi çekiyorum, uzaklaşıırken vücudum ikisinin sıcaklığını şimdiden özlemeye başlıyor.

Ama bu en iyisiydi.

Ne düşünüyordum ki? Annex ve Ezra benim için ne ifade ediyordu ki?

Sanırım bundan sonra daha fazla düşünmem gereken bir şeydi.

Ezra iç çekerken arkama bakıyorum, Creed'e doğru bakarken yüzünde sinirli bir ifade var. Annex, Creed'e açıkça bakarak "*eğlence katili*" gibi bir şey mırıldanıyor.

Yavaşça pistin girişine doğru kayıyorum, Creed orada kırmızı görmüş boğa gibi duruyor ve hızla ayakkabılarımı giyiyorum. Annex ve Ezra kayarak Creed'in yanına geliyor ve fısıltıyla konuşuyorlar.

Ayağa kalkıp akademiye geri dönmek üzereyken, Ezra önüme geçip elini uzatarak bana yardım eder.

"Ben geri koyarım," diyor ve patenlerimi benden alıyor, "Ve birlikte geri döneriz, tamam mı?"

"Hayır," diye bağırır Creed, "Senin burada kalman lazım. O kendi başına geri dönebilir."

Bana bakarken gözlerinde her zamankinden daha keskin bir bakış var, daha karanlık bir şey dönüyor.

Ezra önüme geçerek Creed'i görmemi engelledi.

"*Hayır*" diye bir şey yok, Creed. Onu kendim götüreceğim." Ezra'nın sesi alçalır, tonunda daha sert bir kararlılık vardır. "Ve ona öyle bakma. Senin öfkeni hak etmiyor."

Annex'in gözleri büyüdü, sonra yukarı doğru kıvrıldı, dudaklarında küçük bir sırıtiş belirdi ve başını sallayarak Ezra'nın yanına geçti.

Ezra ve Annex'in arkasından Creed'in yüzünü göremiyorum ama ses tonundaki düşmanlığı duyabiliyorum.

"Ciddi misiniz... ikiniz de? *Onun* için mi?" Alaycı bir şekilde soruyor. "Onu tanımıyorsunuz bile"

tanımıyorsunuz."

Aralarında bir anlık sessizlik oluyor. "İkiniz de aklınızı mı kaçırdınız?" Ses tonu sertleşiyor, karşı karşıya geldikçe ses tonu daha da sertleşiyor.

"Uzun zaman önce yitirdik, kardeşim." Annex omuz silkiyor, Ezra hafifçe gülünce şakacı bir şekilde sırıtıyor.

"*Lanet olsun, aptal.*" Yanımızdaki bank devrildiğinde bir patlama sesi daha duydum.

"Çabuk ol." Creed, hiç duymadığım kadar sert bir sesle homurdanır. önceden. "Bu boku listeye eklemekten de yapacak yeterince işimiz var."

Annex başını sallar. "Saçmalık değil, kardeşim." Eli, Creed olduğunu tahmin ettiğim kişiye uzanır. "Yakında anlayacaksın."

"Siktir git." Dişlerini sıkarak söylüyor, ardından bir hışırtı ve ayak sesleri duyuyorum, ardından bir kapı çarpıyor.

"Onu takma kafana, Micai," diye iç geçirir Ezra, ayakkabılarını giyerken. "Creed biraz sert olabilir. İnsanlara güvenmesi biraz zaman alır."

"Ve bazen de sadece inatçı bir *pislik* olur." diye ekler Annex, beni ayağa kaldırırken, kolunu omzuma atarak gitmeye hazır olduğunu gösterir.

"Gidelim, burası soğuyor," der Ezra, pistin etrafına bakarak.

"Sorun değil, Ez. Red'i ben ısıtırım," diyor Annex, beni kendine doğru çekerek, dudaklarında kötücül bir gülümseme beliriyor. "Onu ısıtmanın *birçok* yolu var."

Ezra, Annex'in kafasına vurmak için elini uzatır, ama Annex onu yakalar.

Dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtiş belirir. "Beni yakaladığını sandın dostum, ama..." Ezra'nın diğer eli Annex'e doğru uzanır ve yumruğu

Annex'in yan tarafına çarpar.

"*Siktir.*" Annex eğilir, bir anlığına nefes nefese kalır, sonra küçük bir gülümseme yanaklarını gerer. *Deli herif.*

Ezra'ya dönüyorum, şaşkınlıktan ağzım hafifçe açık kalıyor. Onun bu kadar güçlü olacağını düşünmemiştim. Ama belki de bu haksız bir yargıydı. O da onların "Cehennem Dörtlüsü"nün bir parçasıydı.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, ama birbirlerine bakışlarında en ufak bir öfke ya da kızgınlık yok.

"Sen her zaman yanımdasın kardeşim." Ezra diğer tarafıma geçer ve elini nazikçe belime dolamıştır.

Annex dikleşir, kolunu tekrar omzuma dolayarak Ezra'ya küçük bir baş sallama yapar. İkisi de şimdi aralarında oturan bana bakar.

"Yenilmeden önce seni geri götürelim, Kızıl."

"Yenilmeden mi?" Onlar gülüşürken bakışlarım ikisi arasında gidip gelir.

Sözleriyle boynumdan bir sıcaklık yayılır; az önce ellerinin üzerimde olduğu, vücutlarının bana ve Annex'in dudaklarına yaklaştığı anlar... Roller-Room'dan çıkarken başımı ve ateşli düşüncelerimi sallarım.

Son otobüs tam da geldiği sırada otobüs durağına doğru yöneliyoruz. Ezra yanımdaki koltuğa otururken, Annex önümdeki koltuğa oturuyor ve ben pencereden manzarayı izliyorum.

Kasabanın dükkanları uzaklaşırken, üçümüz arasında nazik ve rahat bir sessizlik hakim. Sonra, tanıdık gri tuğlalı akademiye doğru ilerlerken, kıvrımlı gri yolların koyu yeşil ormana dönüştüğünü izliyoruz.

Beni yurda kadar eşlik ederler, şakacı bir şekilde sohbet edip gülerler ve odamın ışığının yandığını görene kadar beklerler.

Uyumak için yatağıma uzandığımda, aklımdan tek bir düşünce geçiyor... *Bu seferki doğum günüm çok daha güzeldi.*

BÖLÜM 34

Annex ve Ezra ile yaptığım küçük geziden bu yana bir buçuk hafta geçti.

Gadriel, Savunma dersinden sonraki gece beni bulmaya ve nasıl olduğumu görmeye gelmişti ve beni bulamayınca yine kötü bir şey olduğunu düşünmüştü.

Ertesi sabah beni kızlar yurdundan çıkarken buldu, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı ama beni görünce hemen rahatladı.

Akademiden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için şehre gittiğimi söyledim. Neyse ki, daha fazla cevap istemedi, sadece bir dahaki sefere ona haber vermemi, böylece beni aramak için ormanı didik didik aramak zorunda kalmayacağını söyledi.

Ondan sonra, her iki gecede bir eski eğitim binasında birlikte antrenman yaptık.

Hançer ve kılıçlardan mızraklara geçmiştik ve on gün sonra, sanırım çoğunu ustaca kullanmayı öğrenmiştim.

Gadriel, teknikleri ve yeni becerileri bu kadar doğal bir şekilde kavrayıp ustalaşma yeteneğimden etkilenmiş görünüyordu.

Ama benim bile hızlı öğrenme hızım ve uyum yeteneğim *beni* şaşırttı.

Bu, başlı başına yeni bir yetenek miydi ve diğer tüm yeni becerilerimle bağlantılı mıydı?

Hafızamın iyi olduğunu ve uyum sağlama konusunda oldukça başarılı olduğumu biliyorum, ama bu... bu tamamen başka bir şeydi.

Kış Balosu hazırlıkları için tamamen süslemelerle donatılmış akademi koridorlarında ilerliyorum. Koridorlar, tavandan sarkan büyük kristal kar taneleri ve buz sarkıtlarıyla kaplı. Pencereleer, sedefli bir sihirle parıldıyor; camlar, dışarıda muhteşem bir kar manzarası illüzyonu yaratıyor. Duvarlar, kışın kar temasına uygun olarak sedefli beyaz ve mavi tonlarında kaplanmıştı. Büyük holografik görünümlü posterler, kristal süslemelerin arasında düzgünce asılı duruyordu. "*Kış Balosu*" yazısı, altında

büyülü, parıldayan bir geri sayım yazısı ve altında "*Bu Cuma*" yazısı yer alıyor.

Posterlerin yanında, elbiseleri ve partnerleri hakkında gülerek ve konuşarak sohbet eden öğrenci gruplarının yanından geçiyorum. Kış Balosu ile ilgili tüm bu olayların benim için bir avantajı, herkesin bununla o kadar meşgul olmasıydı ki beni rahatsız edemiyorlardı. Aslında, bu günlerde bana bakmıyorlardı bile, hatta derslerde ve kafeteryada benden uzak duruyorlardı.

Beni taciz etmekten hoşlanan her zamanki pislik şekil değiştirenler ve büyücüler de bana hiç sataşmıyorlardı. Görünüşe göre derslere gelmiyorlardı ve akademide de görülüyorlardı. *Umurumda değildi.*

Annex ve Ezra geri dönmüşlerdi ve çoğu gün beni meşgul ediyorlardı. Birlikte yemek yiyorduk ve ders aralarında takılıyorduk, hatta Mallyn ve Creed de bize katılıp yemek yiyor ve sohbet ediyorlardı. Sanırım onları uzak tutan işleri halledilmişti.

Sınıfa girip yerime oturduğumda, birkaç kız sınıfın diğer ucunda kıkırdayarak sohbetlerine dalmışlar. Genelde "*Karanlık Canavarlar ve Yaratıklar*" dersini sever ve dikkatle dinlerim, ama Bay Heinley yoktu ve ders kendi kendine çalışmaya dönüştü, bu da sınıftaki diğer öğrencilerin yaklaşan balo hakkında sohbet edip kıkırdamalarına olanak sağladı.

Kızın yanındaki iki erkek kıkırdayınca kızın yanakları hafifçe kızarıyor, biri kollarını kızın omuzlarına dolarken diğeri elini tutuyor. Muhtemelen baloya birlikte gidecekler.

Bu düşünce aklımı erkeklere yöneltti. Onlar da baloya gidecekler miydi?

Hiçbir şey söylememişlerdi ve ben de onları kimseyle görmemiştim. Ezra ve Annex'in eşleri var mıydı, yoksa aynı kızla mı gideceklerdi?

Bu düşünce, aralarında başka bir kızın olduğu görüntüsüyle midemi hafifçe burkuyor... Kafamı sallıyorum. Neden bu kadar rahatsız oldum ki? Biz neydik ki? Arkadaş mı? Sınıf arkadaşı mı?

Bilmiyorum... ama onlar benim değildi. Öyle bir ilişkimiz yoktu...

Öyleyse neden umursuyordum?

Çok yavaş geçen bir saatlik düşünme süresinin ardından, ders zili çaldı ve bugün tek dersimin bittiğini işaret etti.

Aldeir Bey balo hazırlıklarına yardım ettiği için "*Modern Matematik ve Geometri*" dersi iptal edilmişti.

Koridora çıkıyorum, dışarı çıkıp biraz temiz hava alıp midemi burkan düğümleri gevşetmem gerektiğini düşünüyorum ve sert bir şeye çarparak

sert bir şeye çarptım. Dengemi sağlarken, üstümden düşük bir homurtu sesi geldi.

"*Micai*," Adım, onun mide bulandırıcı tatlı sesinden dökülür ve anında sanki vurulmuşum gibi yüzümü buruştururum.

"İyi misin?" Seria, Xander'ın yanında duruyor, eli onun kolunda, Xander ise bana dik dik bakıyor.

Demek çarptığım şey buydu. Bu aptal pislik. Anında o pisliği yere sermiş olmayı diledim.

"Neden durdun?" Anders, Seria'nın yanına gelirken seslenir, gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesi biraz kaybolur. Knox ve Kane de hemen ardından gelirler, ikisi de görünüşüme şaşırırlar. *Ne yazık ki* aynı okula gidiyoruz ve birkaç dersimiz ortak. *Aptallar*.

Darbeyi ve teması böcek ısırığı gibi silkeliyorum. Tam ayrılmak üzereyken bir el uzanıp beni yakaladı.

"Seninle konuşmak istedim, Micai." Seria bana bir adım yaklaşır, küçük pembe dudakları hafifçe kıvrılır, "Son zamanlarda biraz mesafeli davrandığımı biliyorum... Umarım bunun nedeni daha önce yaptığımız konuşma değildir. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum." Eli benden ayrılır, beni izlerken gözleri hafifçe hüzünlenir. Ve ben onun şimdi ne planladığını merak ederim.

Xander elini onun omzuna koyar.

"Ne konuşması?" diye sorar, sesi yumuşak ve bakışları naziktir, sonra bana döner ve soğuk bir ses tonuyla, ifadesini taş gibi bir bakışla değiştirir. "Ne dedin?"

Her zaman Seria'nın parlak şövalyesi. Nasıl böyle acınası bir aptalı sevebildim ki? Kendi aklını kullanamayan, bu kadar kör birini?

"Xander, Seria Micai'nin bir şey yaptığını söylemedi..." Knox, onun yanına ve hafifçe aramıza girerek seslenir.

"Söylemesine gerek yok. Ona bir bak." Seria'ya bir bakış attıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ve her halükarda, Micai'nin nasıl biri olduğunu hepimiz biliyoruz..."

"Öyle mi?" O pisliği kestim, başım ağrımaya başladığında sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Bugün onların saçmalıklarını dinleyecek havamda değildim. Ve benim hakkımda ne bildiğini sanıyordu ki? Hiçbir şey bilmiyordu ve öyleymiş gibi davranmasından bıkmıştım. "Ne biliyorsun, Xander? Duymak isterim." Daralmış gözlerine doğrudan baktım. "Çünkü son baktığımda, sen bana dik dik bakarken ve kim bilir neden pislik gibi davranırken, birkaç kelimedenden fazlasını konuşmamıştık. Ama..." Seria

Seria dikkatimi çekmek için adımını çağırır. Onu görmezden gelip devam ederim. "Artık umursamıyorum. Hepinizin beni istediği gibi dolaşan tüm bu saçmalıklar," dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülürken herkesin gözlerine bakarım, "Bu aralar daha iyi zevklerim var. Başkasının artıklarıyla ilgilenmiyorum."

"Micai, biz..." Knox başlar ama onu keserim.

"Beni, aşkını kaybetmiş bir kız gibi sana özlem duyacağımı düşünmen komik. Gerçekten yıllar önce terk ettiğin kızla aynı olduğumu mu sanıyorsun?"

Anders kaşlarını çatarken, Kane'in yüzünde her zamankinden daha derin bir somurtkanlık belirir ve Knox ağzını açar, bana doğru bir adım atmaya çalışır ama Seria onu keser, bana yaklaşır ve onların görüşünü engeller.

"Micai, sen..." Seria adımını çağırır, gözlerinde garip, karanlık bir ışıltı vardır ve bana uzanmaya çalışır, ama ben onu görmezden gelirim ve elinden kaçırım, o da bu sırada öne doğru sendeler.

Xander öne atılır ve Seria yere düşmeden onu yakalar, Seria'nın eli ona tutunurken yüzü sertleşir.

Bakışları saf kinle kararmış, "Tıpkı yıllar önce olduğu gibi." Dişlerini sıkarak tükürüyor. "Her zaman Seria'yı incitmeye çalışıyorsun. Kıskançlığın ve manipülasyonun sınır tanımıyor. O senin için bu kadar çabalarken, sen ona hala bok gibi davranıyorsun. Onun sevgisini hak etmiyorsun..." Yüzü buruşuyor, Anders yanında seslendiğinde dudağı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Hey Xander, sen..."

"Yapma..." Knox, önüme geçmeye çalışarak seslenir, ama Xander onu kenara iterek Kane'e doğru iter.

"Kimse senin gibi birini sevemez. O zaman senden kurtulduğumuz için şanslıydık. Sen bir..."

Bir el yandan uçarak Xander'ın yüzüne çarpar.

Morgan onu geçip önüme geçerken, Xander bir saniye donakaldı.

"O iğrenç ağzınla anneni öpüyor musun? Öpüyorsan, annen tüm o pislik lekelerini temizlemek için yanaklarını ağartmak zorunda kalır." İki iri yarısı ortağı, onun iki yanına geçerek, Xander ve diğerlerini tamamen görüşümden keserler. "Aptal olduğumu biliyordum, ama bu kadar aşağılık olduğumu kim bilebilirdi?"

"Morgan," diye seslendi Seria, "Xander sadece beni savunuyordu..." "Neden?" diye tersledi Morgan ve hepsi sessizleşti.

"Kurtarılmaman için ne oldu?" Donmuş bakışlarla karşılaşınca karanlık bir kahkaha attı. "Ne? Küçük bir düşüş mü?" Alaycı bir şekilde, "Siktir, *ne kadar da değerlisin*. İki ayağın da sol olması onun suçu mu?" Başını Xander'a doğru çevirdi. "O kadar değerli ki, sen gözü ve kulağı olmayan akılsız bir pislik mi oldun?" Ses tonunda uzlaşma için yer yok, sesi keskin ve soğuk bir şekilde devam ediyor. "Sadece yanlış kişiye karşı dikkatsizce konuşan bir dil." Kafası bana doğru dönüyor, kehribar rengi gözleri kısılıyor. "Diğer tarafı da getirmemi ister misin?" Başparmağını Xander'a doğru uzatıyor, sağ tarafını işaret ederken sol yanağında küçük kırmızı bir iz beliriyor.

Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, Morgan ve iki partnerini izlerken yüzünde şaşkınlık beliriyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, gözleri bana doğru kayarken, "O buna değmez..."

"Micai," diye seslendi Seria, "Xander'ın bunu kastetmediğini biliyorsun, o sadece düşündü ki..."

"Hiçbiri buna değmez." Morgan'ın ortaklarının etrafından dolaştım, onların dikkati tamamen Seria'nın etrafındaki erkeklere odaklanmıştı, ben de Morgan ve Xander'ın arasına girdim.

Onun sözleri içimde bir şeyler uyandırdı, geçmişte kurduğumuz dostluğu tamamen sona erdirdi, ya da içimde kalan son kırıntılarını.

Artık içimde onlara ya da paylaştığımız anılara yer yoktu. Geçmiş hayatımda ve bu hayatta da seçimlerini yapmışlardı.

Morgan'a bakıyorum. Sadece birkaç kez karşılaştığım bir yabancı bile bana onlardan daha iyi davranmıştı.

Sanki içimde bir anahtar açılmış gibi, onların beni asla hak etmediklerini fark ettim. Geçmişteki dostluk ölmüştü.

Onlar, genç ve yalnız olduğum zamanlarda bana teselli veren bir rüyadan ibaretti, hepsi bu. Artık o anıları ve duyguları geride bırakacaktım.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı, içimi garip bir rahatlama hissi kapladı.

"Ben senin için bir hiçim..."

"Micai..." Knox, Morgan'ın yanından seslendi, ben ise sadece Xander'a ve onun soğuk bakışlarına odaklanıyorum.

"Bu karşılıklı bir duygu." Xander'a doğru bir adım atıyorum, yakınlığımla gözleri hafifçe genişliyor. "Yani beni gördüğünde... bana bakma bile." Bana bakan diğer gözlerle bakıyorum, her kelimenin ciddi olduğunu anlamalarını sağlıyorum. "Birbirimizi gerçekten tanıyormuşuz gibi davranmayı bırakalım."

Geçmişte onlarla yaşadıklarımın hepsinin bir yanılsama ya da benim hayalim olduğu açıktı. Ve öyle olmasa bile, bunların hiçbir önemi yoktu... Onlar artık çocukken tanıdığım çocuklar değildi.

Bir adım geri çekilip Morgan'a dönerek omzumun üzerinden sesleniyorum. "Ve bir daha bana yaklaşma. Çünkü artık senin saçmalıklarını çekmeyeceğim."

Kızlar yurduna doğru yöneldim; üstümü değiştirip hızlı bir koşu ya da dövüş antrenmanı yapıp stresimi atmak istiyordum. Avluya varmadan önce arkamdan bir el beni yakaladı. *Morgan*.

Bütün bu zaman boyunca beni takip mi ediyordu? Neden?

Ve neden bana yardım etti ki? Sadece bir dersimiz ortaktı ve daha önce hiç konuşmamıştık, neden beni umursasın ki? Neden karışsın?

Onun ve Seria'nın anlaşılamadığını duymuştum ve geçmişteki anılarımdan Seria'nın ondan şikayet ettiğini hatırlıyorum. Ama gerçekten bu yüzden mi bana yardım etti? Seria ve kukllarına karşı duyduğu düşmanlıktan mı?

"Fazla düşünüyorsun galiba." Morgan beni nazikçe yakındaki bir bankın yanına çekiyor, biz oraya doğru ilerlerken orada oturan birkaç öğrenci hızla oradan uzaklaşıyor.

Morgan oturur, beni de yanına çeker ve arkadaşlarına gitmelerini işaret eder. Arkadaşları Morgan ile benim aramda bakışır, ama yerlerinden kıpırdamazlar.

"Ben iyiyim Grey. Git Ash'i yürüyüşe çıkar." Ash olduğunu tahmin ettiğim kişi kaşlarını kaldırır, yeşil gözleri eğlenceli bir ışıltıyla dolarken, elini kısa dalgalı koyu kahverengi saçlarının arasından geçirir. Yanında duran daha uzun boylu, kül rengi saçlı çocuk, *Grey*, ona küçük bir sırıtış atar.

Ama ikisi de kıpırdamıyor.

"Aşırı koruyucu aptallar." Bana dönerek, dudaklarından bir iç çekiş çıkar. "Onlar, benden önce kimse tuvalete girip girmediğini kontrol etmeden tuvalete bile gidemiyorum."

Ben dudaklarımın kenarında yayılmaya çalışan küçük gülümsemeyi bastırmaya çalışırken, o onlara gözlerini devirip iç çekiyor.

Morgan dürüst ve açık sözlü bir tip gibi görünüyordu, arkandan konuşmak veya küçük akıl oyunları oynamaktansa yüzüne karşı söylemeyi tercih edecek bir tipti. Belki de bu yüzden Seria ile anlaşılamıyordu.

Her halükarda, bu biraz ferahlatıcıydı. Ve bu akademideki kızların çoğunun bana davranışlarından tamamen farklıydı. Genellikle

kirli bakışlar ve kendini beğenmiş gülümsemeler, eğlence için bana nefret dolu veya aşağılayıcı sözler söylemekti.

Bana küçük bir gülümsemeyle, gözlerinde daha yumuşak bir bakışla yaklaşıyor.

"Ama ikimiz de biliyoruz ki, seninle güvendeyim."

O devam ederken kaşlarını birbirine yaklaştır.

"Sonuçta, beni bir kez kurtardın zaten." Gözlerinde anlamlı bir parıltı belirirken, küçük gülümsemesi genişliyor. Ne demek istediğini sormak için ağzımı açıyorum, ama o hemen sözümü kesiyor. "Ama bir sorum var," ince parmağını dudaklarına dokundurur. "O dar siyah suikastçı kıyafetiyle tüm o hareketleri nasıl yapabildin?" Gözleri hilal şeklinde kıvrılırken, dudaklarında geniş bir sırıtış belirir. "Çünkü *çok havalı* görünüyordun."

Onun bakışlarının kesinliğiyle yüz hatlarımdan düştüğünü hissediyorum. Benim olduğumu nasıl anladı?

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Baştan aşağı örtünmüştüm ve gece yarısıydı.

Yoksa bu onun bir tahmini miydi? Test etmek istediği bir şüphe ya da teori mi?

Ama neden ben? Akademideki söylentiler bile onun benim olduğumu düşünmesini engellemeliydi. *Zayıf, büyüsüz Micai ve diğerleri.*

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ash ve Grey Morgan'a doğru dönünce başımı sallıyorum.

"Morgan," Ash bana bakarken seslendi; benim daha küçük yapımı görünce yüzünde şaşkınlık belirdi. "O..."

Ona gülümsediğinde ve kısa bir baş salladığında sözleri kesildi. Yanındaki çocuk, Grey, mavi gözlerini bana dikti. Bir şey arıyor gibiydiler, sonra bir şey fark edince gözleri büyüdü.

Sonra anladım. O, canavarın saldırısı sırasında ormanda yerde yatan çocuktü. Bakışlarımı Ash adındaki diğer çocuğa çevirdim. Uzun boyu ve koyu kahverengi saçları da o geceki çocukla uyuşuyor gibiydi.

Yine başımı salladım. Benim olduğuma dair hiçbir

kanıtları yoktu. O zaman Morgan neden bu kadar emindi?

"Benim yeteneğim..." Morgan konuşmaya başlar ama Grey onu keser, yüzü sertleşir.

"Onu yeterince tanımıyorsun."

Morgan mükemmel şekilli kaşını kaldırır, "*Seni tanımadığım zamanlar da oldu Grey Aston, ama riski göze aldım...*" Yüz hatları biraz yumuşar, kehribar rengi gözleri hafif bir sıcaklıkla dolarken devam eder, "*Ve pişman değilim.*"

Bakışları onun bakışlarıyla buluştu; gözlerinden stoik ve ciddi bakışlar kayboldu ve ikisi nazik bir an paylaştılar.

"Ayrıca," diye gülümser ve bana doğru döner, "O riske değer."

Grey ve Ash arkalarına dönerken o bana daha da yaklaşır. Nöbetçiler gibi çevreyi izlemeye devam ederler, ama bir an olsun yanımızdan ayrılmazlar.

Morgan'ın gözleri yanardöner bir renk alır ve etrafımızda hafif bir parıltı oluşur, bizi ve Ash ile Grey'in etrafındaki alanı şeffaf bir örtü ile kaplar. Gözleri tekrar parlar ve bana utangaç bir gülümseme atar.

"Herkes benim kalkan oluşturma gibi psişik güçlerim olduğunu bilir," diye elini bizi kaplayan ışık bariyerine doğru sallıyor, ben de başımı sallıyorum.

Morgan hakkında, diğer öğrencilerin fısıldadıklarından duyduklarımdan başka pek bir şey bilmiyordum. İkinci sınıf öğrencisiydi ve Seria ya da sınıfındaki kızlarla iyi ilişkileri yoktu, sadece etrafındaki iki erkekle takıldığı biliniyordu.

Ayrıca çok açık sözlü ve sert bir mizacı vardı, ama yine de akademide kalkan ve bariyerler konusundaki yeteneği ve becerisiyle tanınıyordu. Öğretim üyeleri bile onun becerilerinden etkilenmişti.

Ancak başkalarını uzak tutan sadece güçlü yeteneği değildi, görünüşe göre kimsenin uğraşmak istemediği güçlü bir aile desteği de vardı.

"Gerçek şu ki, başka bir gücüm daha var... başkalarının bilmesini istemediğim bir güç." Yüzündeki ifade biraz kasvetli hale gelir, kendinden emin gülümsemesi kaybolur ve bakışlarında tuhaf bir endişe belirir. Ash ve Grey'e döner, bakışlarında hafif bir tereddüt belirir ve sonunda tekrar konuşur.

"Ama bu inanılmaz derecede güçlü bir güç değil," omuzlarını silkiyor ve dudaklarından mizahsız bir gülümseme çıkıyor, sonra da küçük bir kaş çatma beliriyor, "...saldırı türü bile değil."

Bir an durakladıktan sonra, titrek bir iç çekişle devam etti.

"Ama bunu gizli tutmam gerekiyor, çünkü beni bu güç için kullanmak isteyen insanlar var." Gözleri benimkilerle buluştu ve endişe dolu bir bakış

Ama gördüğü şey, gözlerinin etrafındaki kırıksıklıkları düzeltir ve bakışlarındaki yorgunluk kaybolur. "İnsanların auralarını okuyabiliyorum..."

Hepsi bu muydu? Neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Sanırım bu yaygın bir şey değildi, ama bazı cadılar bunu yapabiliirdi, değil mi? Tam da bunu söylemek üzereyken, o tekrar konuşmaya başladı.

"İnsanların ve doğaüstü varlıkların yalan söylediğini anlayabilirim; güçlerinin ve yeteneklerinin ne olduğunu, kişiliklerini... Saklamaya çalıştıkları katmanların ötesini, en derinlerine kadar okuyabilirim. Ruhlarını ve her şeylerini." Gözlerindeki tereddüt geri dönerken, ağzımın hafifçe açıldığını hissediyorum.

Bu gerçekten farklıydı.

O, temelde yürüyen bir yalan makinesiydi; her şeyi ve herkesi, iyiyi ve kötüyü görebilme yeteneğine sahipti. Doğaüstü dünyanın kurucu ailelerinin her bir üyesinin gerçek kişiliğini bildiğini hayal et. Ne tür yetenekleri sakladıklarını, yalan söyleyip söylemediklerini, yüzlerindeki gülümsemelerin altında daha karanlık bir şeyi gizleyen maskeler olup olmadığını... Seria ile anlaşılamamasının nedeni bu muydu? Gerçekten de saçmalıkları *görebiliyor* ve *duyabiliyor* muydu?

"Micae..." diye seslendi, beni düşüncelerimden kopardı. "Bu yeteneğin sayesinde beni kurtaranın sen olduğunu *biliyorum*." Ash ve Grey'e kısa bir bakış attı. "Ama bunu nasıl yaptığını, hatta neden yaptığını bilmiyorum – minnettar olmadığımından değil," diye ekledi aceleyle. "...Ama," dudakları hafifçe kıvrıldı, kaşları çatıldı. "O canavarı tek başına nasıl yenebildin? O gece neden oradaydın? Sen... bir şekilde bu işe karışmış mıydın?"

Morgan'ın sözleri Ash'in omuzlarında hafif bir gerginliğe, Grey'in sıkılmış yumruklarında ise hafif bir titremeye neden olur.

Ağzımdan derin bir nefes çıkarırken, onun berrak kehribar rengi gözlerine bakarım. Eğer gerçekten benim bu işe karıştığımı düşünseydi, daha önce Xander ve Seria konusunda bana yardım etmezdi ve kesinlikle bana gizli yeteneğinden bahsetmezdi... Belki de, hiçbir gücü olmayan birinin, onun yapamadığı bir canavarla nasıl savaşıp onu öldürdüğünü merak ediyordur? Ya da o gece onun nerede olduğunu nasıl bildiğimi?

Ya da neden ona yardım ettiğimi?

Ama her halükarda, benim olduğumu saklamaya çalışmanın artık bir anlamı yoktu.

O gece ona yardım ettiğim için mi, yoksa önceki hayatımızdaki trajik kaderimizden dolayı mı, onunla hafif bir bağ hissettim. Bir parçam ona *güvenmek istiyor*.

ona güvenmek istiyor.

"Hayır, ben dahil değildim ve nasıl savaşılabirim ki... şey," omuz silkiyorum, "eğitim alıyorum."

Bir parçam açılmak istese de, başka bir parçam, yürüyen yalan makinesi bile öldükten sonra geçmişe geri döndüğüme inanmayacağını haykırıyordu.

"Eğitim mi? O şeyi kolaylıkla hallettin, zayıf ve büyüğü olmayan Bayan Bane." Omzuma hafifçe vurdu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Onun ifadesini taklit ettim, "Bu, işlerin değişemeyeceği anlamına gelmez. Yeteneğini kullandığında ne görüyorsun?" diye sordum, belki benimle ilgili farklı veya tuhaf bir şey görebilir mi diye merak ederek.

Gözleri yanardöner bir renge büründü, ardından hafif altın rengi bir ton gözlerinin üzerine kayd. Gözlerini vücudumda gezdirdi ve yavaşça tekrar yukarı doğru kayd. Gözlerime bakmadan önce bir anlığına göğsümde durdu; gözlerinin rengi normal kehribar rengine geri döndü.

"Sen farklı birisin." Kaşlarını çatarak, "Ve yılın başında böyle değildin, bundan eminim."

Kafasını hafifçe sallar, yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirir, "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum... ya da senin ne olduğunu." Göğsüme tekrar bakar. "*O renk...*" Mırıldanır ve tekrar kafasını sallar. "Nesin sen?"

"Nereden bileyim." Omuz silkiyorum. Ben hala bilmediğim için, onun bazı cevapları olabileceğini düşündüm.

İfadem okur, kendi ifadesi yumuşar ve sonra kıkırdar. "Sanırım sen benim tipim bir kızsın, Micai."

"Dikkatli ol." Ash, şeffaf kalkan kaybolurken gülerek yaklaşır.

Morgan gözlerini devirir, "O sorun değil..."

"Ben onunla konuşuyordum," Ash sırtarak yeşil gözlerini bana çevirir, "O vahşi bir kız." Morgan'ı işaret eder, sırtışı daha da genişler.

Morgan onun yanına vurur, "Aptal."

"Sevmiyormuş gibi davranma." Ash, Morgan elini çekmeden önce elini tutar ve parmaklarına bir öpücük kondurur.

Grey yanlarında durup onları izliyor, stoik ifadesinden kısa bir süreliğine daha yumuşak bir bakış geçiyor, sonra kendini topluyor.

"Ah!" Morgan bana doğru hızla döner. "Bir balık, Annex dediğimiz psikopat ölüm meleğini evcilleştirdiğini söyledi."

"Ne?!" diye bağırır Ash, avludan geçen birkaç öğrencinin dikkatini çeker. "Annex'le *mi birlikte?* "

Annex'in adının geçmesiyle etrafına bakınır, sanki Beetlejuice gibi birdenbire ortaya çıkmasını beklermişçesine her yöne dönüp bakar.

"Annex'le ya da başka biriyle birlikte değilim. Sadece takılıyoruz." Omuz silkiyorum. Ne olduğumuzu ya da Ezra'ya karşı ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Ama *öyle* olmadığımızdan emindim.

Bu düşünceyle göğsüme hafif bir sancı saplanırken dudaklarım hafifçe kıvrıldı, ama onu hemen bastırdım.

Ash ve Grey birbirlerine bakarken Morgan sırttı.

"Annex, kardeşim ve onların arkadaşları dışında kimseyle '*takılmıyor*' ve kesinlikle kızlarla vakit geçirmiyor." Kaşlarım birbirine yaklaşırken, yanaklarında garip bir sırıtiş belirir.

Kardeş mi? Annex, Morgan'ın kardeşi ile takılıyor mu? "Kardeşin kim?"

Onu daha önce müzik dersinde Ezra ile görmüştüm, ama birbirlerine benzemiyorlardı. Ama ben kimim ki konuşuyorum, Seria ve ben de birbirimize hiç benzemiyoruz. *Tanrıya şükür.*

"Creed." diye cevapladı ve şoktan neredeyse dengemi kaybediyordum.

Creed, yani kaptan pislik, inatçılığın vücut bulmuş hali ve Karanlık Lord'un ta kendisi mi?

Bu kadar güzel, samimi ve eğlenceli biriyle nasıl bir ilişkisi olabilirdi?

Yakınlaşıp daha dikkatli baktım. Sanırım fiziksel olarak bazı benzerlikler vardı; manken gibi özellikleri, koyu siyah saçları ve kehribar rengi gözleri... Morgan'ınki biraz daha parlak olsa da.

Ama benzer görünseler de, daha farklı olamazlardı. Morgan açık sözlü olabilir, ama Creed gibi kötü ya da kibirli değildi. Ve "sert" kişiliğine rağmen, daha sıcak bir tarafı da vardı, bunu bana, Ash'e ve Grey'e attığı yumuşak ve nazik bakışlarda görebiliyordum. Kaba ya da otoriter de değildi. Belli ki anne karnında tüm iyi kişilik özelliklerini almış. Creed onu kız kardeşi olarak aldığı için nasıl bu kadar şanslı olabilirdi? *Ben ise Seria'yı almıştım.*

"Beğendin mi?" Komik bir şekilde kaşlarını oynattıktan sonra başını sallayıp iç geçirdi. "Üzgünüm Micai, beni çağırdılar." Başparmağını Ash ve Grey'e doğru uzattı. "Bu pislikler çok sahiplenici olabilirler."

Söz konusu erkekler gözlerini devirir, yanaklarında küçük bir gülümseme belirir ve onun şakalarını izlerler.

Avlunun diğer tarafında bir grup toplanmaya başlar; birkaç birinci sınıf kız ve birkaç ikinci sınıf erkek, hepsi gülerек Kış Balosu hakkında konuşuyorlar.

"Gitme zamanı." Grey seslenir, Ash başını sallar, gözlerinde daha ciddi bir ifadeyle Morgan'ın kişisel korumaları rolünü tekrar üstlenirler.

Morgan iç çeker ve sırayla gözlerini devirir.

"Daha önce de söylediğim gibi, *aşırı koruyucular*." Ama onların tarafına bakarken gözlerinde beliren sıcak bakışı görebiliyorum. Kalkıyor, eteğini silkeliyor ve onlara doğru yürüyor. Sonra son bir el sallamayla ortadan kayboluyorlar.

Onlar gözden kaybolana kadar bekledikten sonra odama çıkarım. Ama içeri girer girmez donakalırim.

Odamda farklı bir koku vardı. Garip bir şekilde tanıdık gelen kokular... tatlı ve tuzlu, sonra da dumanlı. Ve bana anında Ezra ve Annex'i hatırlattı.

Yatağıma doğru yürürken, üzerinde ipeksi siyah bir kurdele ve fiyonk olan büyük beyaz bir kutu fark ettim. Küçük bir kart da vardı.

Kartta iki farklı yazı stili vardı. İlki, "*Micai, baloda bizim partnerimiz olur musun?*" diyordu ve altında Ezra'nın adı yazıyordu. Onun altında ise daha dağınık bir yazı ile "*Bunu giy, çok seksi olacaksın*" yazıyordu ve büyük bir "*A*" harfi ile bitiyordu... Sanırım bu Annex'in yazısı olmalı.

Elim onların el yazısını okurken göğsümde sıcak bir his oluşuyor, sözleri yüzüme acı veren bir gülümseme getiriyor. Kartı dikkatlice komodinin üzerine koyup kutunun yanına geri dönüyorum. Yavaşça kutuyu açmaya başlıyorum.

İçinde küçük bir paket, siyah kağıt mendille özenle sarılmış.

Siyah kağıdı nazikçe çekiyorum ve koyu yeşilimsi mavi bir paket çıkıyor. Zengin ipeksi kumaşı yere düşmeden yakalıyorum ve elimde tuttuğum şeyin güzelliği karşısında nefesim kesiliyor.

Bu, eğik kesimli, yere kadar uzanan koyu turkuaz bir elbise. Dekadan ve nefes kesici görünüyor ve bir şekilde... tanıdık geliyor.

Sonra aklıma geldi, kasabadaki küçük elbise dükkanı. Sadece bir anlığına bakmıştım, ama onlar fark etmişti. Ve benim için satın almışlardı.

Sadece birkaç saniye içinde bu elbiseyi istediğimi nasıl anlamışlardı? Ve onu benim için almayı kendilerine görev edinmişlerdi? Birbirimizi çok uzun süredir tanı mıyorduk, ama yine de beni çok iyi okuyabiliyorlardı.

Bu iki çocuk... Nasıl oluyor da beni her zaman böyle şaşırtıp gülümsetmeyi başarıyorlar?

Elbiseyi göğsüme çekip aynaya döndüm.

Kış Balosuna gitmeyi planlamamıştım. Başka bir kötü anıyı ve öğrenci topluluğunun çoğunluğunu oluşturan aptalları görmek istemiyordum.

Ama neden kaçınayım ki?

Neden artık onlar için kendimi kısıtlayayım ya da geri çekileyim ki?

Annex ve Ezra ile iyi bir gece geçireceğime emindim. *Belki de daha fazlası.*

Elbisenin önünü düzelterip aynada gülümseyen yansıma ma bakıyorum.

Sanırım baloya gidecektim.

BÖLÜM 35

C , Kış Balosu'ndan bir gün önce dersler iptal edilmişti. Sanırım akademide prestij ve para, öğrencilerin gerçek eğitimi kadar önemliydi. Öğrencilerin saçlarını ve tırnaklarını yaptırmaları, derslere katılmak veya bir şeyler öğrenmekten daha önemli görünüyordu.

Ama bunun neden bu kadar zaman alacağına, hatta bunun için ayrı bir gün ayrılmasına, hala bir anlam veremiyordum. Hızlı bir duş ve biraz maskara sürsem işim biterdi.

Omuz silkiyorum, odamın penceresinden gruplar halinde öğrencilerin kapıdan çıkıp, kendilerini süslemek ve tımarlamak için hazırlanan arabalara doğru yürüdüklerini izliyorum. Ve muhtemelen birkaç kasaba ötesinde.

Buraya en yakın kasaba ve çevresindeki kasabalar, modaya uygun butikleri veya spa tesisleriyle pek tanınmıyordu.

Siyah kapüşonlu sweatshirt'ümü alıp ormana ve eski eğitim binasına doğru yola çıktım.

Kapüşonlu ceketimin fermuarını çekerken karnımı okşadım. Bu sabah kahvaltıda şurup ve çilekle kaplı çok fazla krep yedim. Ezra ve Annex'in bana aldığı elbiseye sığabilirsem şanslı sayılırım.

Ağzım kreplerle dolu halde onlara garip bir şekilde teşekkür ettim, bu da ikisini de güldürdü ve "*O zaman bunu evet olarak kabul ediyoruz*" dediler.

Okul balosu hakkında düşündüğümünden daha da heyecanlı görünüyorlardı ve kahvaltının çoğunu "koordinasyon" ve "stil uyumu" hakkında konuşarak geçirdiler.

Baloya başlamadan önce hepimiz yurtumun önündeki avluda buluşmaya karar verdik.

Annex ve ben en çok krep yiyen kim olacak diye tartışmaya başlayana kadar kahvaltı huzurlu geçiyordu... Tabii ki ben kazandım. Ben dokuz krep yedim, o yedi, ama yüzündeki gülümseme hiç de kaybetmiş gibi değildi, hatta bana *sevimli* dedi.

Dokuz krep yiyerek sevimli olduğumu hiç sanmıyorum, ama Ezra ona hak verdi. Sanırım onların sevimli kavramı biraz çarpıktı, ama Infernal Four lakaplı çocuklardan başka ne bekleyebilirdim ki?

Ormanın içinden geçip eski terk edilmiş patikadan aşağı iniyorum. Tüm o krep kalorilerini yakabilmek için daha ağır antrenmanlar yapmalı ve hızlı koşular eklemeliyim. Yine de her bir yumuşacık ısırık buna değer.

Kişisel spor salonum olarak benimsediğim eski binaya giriyorum ve iki derin orman yeşili gözle karşılaşıyorum.

Gadriel, parmakları arasında iki hançeri çevirirken, dudaklarında küçük, yumuşak bir gülümseme belirir.

"Geleceğini düşünmüştüm."

Kapüşonlu ceketimi çıkarıp yakındaki bir ağaç dalına atarken, o da elindeki hançerlerden birini bana fırlatır. Parmakları arasında bıçağı çevirirken, dudaklarım küçük bir gülümsemeyle gerilir ve ona doğru koşarım. Duruşu hızla savunmaya geçer.

Tam da beklediğim gibi.

Yere atlayıp onun altına kayarak ayaklarını altından tekmelemeye çalışıyorum. Ama o hızla bir takla atıp arkama düşüyor. Hareketle birlikte kılıcı bana doğru savruluyor, ama ben dönerek ondan kaçınıyor ve kendi kılıcımı onun kılıcına doğru savuruyorum. Kılıçlarımız tekrar tekrar çarpışıyor, eski binanın içinde hareket ederken her yöne kıvılcımlar saçılıyor.

Her gün yaptığımız rutin haline gelen bu hareketleri tekrar tekrar yapıyoruz. Doğrudan dövüşmeye başlıyoruz, yumruklarımız veya silahlarımız saatlerce birbirine çarpıyor, zamanın nasıl geçtiğini unutuyor ve burada kendi küçük dünyamızda kayboluyoruz.

Gadriel'e karşı kendimi kısıtlamama gerek yoktu. Onunla dövüşürken gücümü saklamam gerekmiyordu. Antrenmanlarımızda elimden gelenin en iyisini yapmak bana daha çok fayda sağlıyordu ve o da aynısını yapıyordu.

İlk kez kendimi bıraktığımda gözlerinde gördüğüm şaşkınlık, kısa sürede başka bir şeye dönüştü; beklenti ve heyecan dolu bir bakış, ve tam olarak anlayamadığım başka bir şeyin küçük bir parıltısı.

Akademinin zili uzaktan çaldı ve bizi kendi dünyamızdan çıkardı. Üzerimizdeki gökyüzü artık alacakaranlığa bürünmüştü ve uzaktan dönen öğrencilerin kahkahaları ve sohbetleri daha net duyuluyordu.

Gadriel, getirdiği büyük siyah spor çantasına hançerini koyarken, ben de boynumdan damlayan teri siliyorum.

Elimde hançeri çevirip ona doğru giderek geri veriyorum. Hançeri alıyor ama bakışları benimle bıçak arasında gidip geliyor. Ağzını açıyor

Ağzını açıyor ama hemen kapatıyor, kaşlarını çatıyor ve sonunda konuşmaya başlıyor.

"Micai, sen... Kış Balosuna gidiyor musun?"

Kaşlarım hafifçe kalktı. Neden soruyordu? Hakkımda daha fazla dedikodu mu çıkmıştı? Son zamanlarda ortalık çok sakın olduğunu düşünmüştüm.

Ama Annex ve Ezra ile gideceğimi kimsenin bilmediğinden emindim ve ikisi de bunu başkalarıyla bu kadar kolayca konuşacak tiplere benzemiyordu.

Annex birine bakması yeterdi, o kişi hemen kaçıp giderdi. Ezra bile son zamanlarda farklı davranıyordu. Artık insanlara karşı kendine özgü gülümsemesini takınmıyordu ve ona aşırı nazik davranan kızlarla vakit geçirmiyordu, hatta bazen onları tamamen görmezden geliyordu.

"Al." Gadriel küçük siyah bir paketi çıkararak beni düşüncelerimden kopardı.

Bana uzattı, ben açarken gözlerinde tereddütlü bir bakış vardı. "Yanında bir şey olması en iyisi olur diye düşündüm... ne olur ne olmaz diye."

Küçük paketi açtım; içinde küçük siyah bir kılıfa takılı siyah bir kayış ve dışarı çıkan gümüş bir sap vardı.

Onu çıkarırım, güzel kıvrımlı bıçağı görünce gözlerim fal taşı gibi açılır.

Sapını avucumda tutuyorum; çok küçük ve hafif ama bıçağı jilet gibi keskin görünüyor. Bıçağın üzerinde küçük, süslü ve zarif *bir oyma* var... *Elfçe*.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu olamazdı.

Kafamı salladım, gözlerim bıçak ile Gadriel arasında gidip geliyordu.

"Bu... *Elf* bıçağı mı?"

Bana verdiği cevap, nefes kesici bir gülümsemeydi, ağzını açtığı anda bakışlarına hafif bir mizah karışıyordu. "Beğeneceğini ummuştum."

Nasıl beğenmem ki?

Ona gösterdiğim gülümseme, tüm sorularını cevaplamış olmalı, çünkü omuzlarındaki hafif gerginlik, gülümsememi gördüğü anda anında kaybolur.

Küçük siyah kın ve kayışı işaret ediyor.

"Bunu uyluğuna tak ve kimsenin görmemesine dikkat et. Bir şey olursa daha iyi bir sürpriz olur. Ve ihtiyacın olursa, kullanmaktan çekinme."

Kaşlarım çatıldı, bu dövüşmek için değil miydi?

Sonra anlıyorum. Dans hakkında soru sormuştu.

Kılıf ve nasıl takılacağı konusunda kafamın karıştığını anlamış olmalı, çünkü bir saniye sonra kılıfı elimden alıyor ve önümde diz çöküyor.

Kayışı açar ve baldırıma gevşekçe yerleştirir, sonra uylukma doğru kaydırmaya başlar. Hareketleri yavaşlar, uylukma doğru ilerledikçe sertleşir.

Siyah tayt giyiyorum, bu yüzden kalçama dokunan ve sürtünen büyük parmaklarının her dokunuşunu hissedebiliyorum, bu küçük temasla vücudumda hafif bir titreme yayılıyor ve yanaklarıma hafif bir sıcaklık yayılıyor.

Kayışı sıkarken gözleri yavaşça yukarı doğru kayıyor ve benimkilerle buluşuyor, ama gördüğü şey onu bir an için donduracak kadar etkiliyor ve hemen başını sallıyor. Benden uzaklaşıyor ve dikleşiyor, kısa bir an duraklıyor ve sonra bana doğru dönüyor.

"Umarım kullanmak zorunda kalmazsın, ama... yine de yanında bulundurman daha iyi olur." İfadesi daha ciddi hale gelir, sesi biraz daha soğuk bir tona bürünür. "Kimsenin sana zarar vermesine izin verme. Bunun bir balo olduğunu, savaş alanı olmadığını biliyorum ama..." Gözleri ayaklarıma, sonra bileklerime kayar. "Asla fazla dikkatli olamazsın."

Şimdi anlıyorum. Daha önce olanların tekrar olabileceğinden endişeleniyordu.

Kın ve kılıcın sapını nazikçe okşadıktan sonra ona dönüp baktım. "İyi kullanacağım. Teşekkür ederim."

Bana hafifçe başını salladı. "Umarım ihtiyacın olmaz. Ve... yarın eğlenmene bak, Micai. İhtiyacın olursa ben buralardayım."

Bakışları bir an daha üzerimde kaldıktan sonra arkasını dönüp eski orman yoluna doğru yürüdü. Daha önce bana, balo için akademinin çevresindeki bariyerleri kontrol etmek üzere diğer öğretim üyelerine yardım etmek için ayrılması gerektiğini söylemişti.

Güzel küçük Elf kılıcımı çıkardım ve kapüşonlu ceketimi giydikten sonra ceketimin altına sakladım. Beni gören yurt müdürüne veya başkasına bunun ne olduğunu açıklamama gerek yoktu.

Onların da benim kadar etkilenmeyeceklerini düşünüyorum. Ve eğer biri ona dokunmaya ya da benden almaya çalışırsa, Annex'in kitabından bir not alıp onu bıçaklamak zorunda kalabilirim.

Ne de olsa, bu *bir Elf* kılıcıydı.

Akşam yemeğini kaçırdığım için kafeteryaya gidip bir elma ve soğuk jambonlu peynirli baget aldım.

Boş kafeteryadan çıkarken aniden durdum.

Çıkışın önünde bir grup öğrenci vardı; Ivy Harris, Aiden Hopps, Pearse Matthews ve Cody Dalton, hepsi birinci sınıf büyücülerdi.

Ivy'yi çevreleyerek çıkışı kapatmışlardı, Aiden'ın eli Ivy'nin uyluğundaydı ve Ivy yanındaki Cody ile dudaklarını birleştirirken eli daha yukarı kayıyordu. Pearse diğer tarafındaydı, eli ön pantolonunda ileri geri kayıyordu ve... *iğrenç*.

Boğazıma biraz safra yükseldi. Odama döndüğümde gözlerimi temizlemem gerekecek.

Aiden'ın eli Ivy'nin eteğinin altına kayarken, yüksek sesle boğazımı temizledim.

Benim gözümün önünde olmaz.

Maymunların nasıl çiftleştiğini görmek istemiyordum. Bu muhtemelen biraz sert... maymunlar için.

Ivy irkilir, eteğini aşağı çeker ve Cody'den uzaklaşır, ama etrafındaki pisliklerin hiçbirini kıpırdamaz. Neyse ki elini pantolonundan çeken Pearse hariç.

Üç çocuk da dönüp, Ivy kendini toparlamadan önce kesintiye neden olan kişiye öfkeyle bakıyor ve sonra donup kalıyor. Endişeli yüzü hızla sinirli bir ifadeye dönüşüyor.

"Ne, şimdi de insanları izleyen bir sapık mı oldun? Gösterinin tadını çıkarıyor musun Mic—"

"Hayvanların sevişmesini görmek isteseydim, hayvanat bahçesine giderdim, Ivy." Ona en ciddi bakışımı atıyorum. "Ama muhtemelen midem bulanmazdı... Normal hayvanlar beni iğrendirmez." Hafifçe genişleyen üç çift göze bakmak için dönüyorum. "Ayrıca," Ivy'ye dönüp bir adım yaklaşıyorum, "Çıkışı bedenimle tıkayan ben değilim. Küçük şovunu başka bir yere götürsen iyi olur..." Küçük burnu buruşur, gözleri kısılır ve dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "*Tabii insanların seni görmesini istemiyorsan.*" Omuz silkerim ve geri çekilirim. "Ama... ne hoşun varsa onu yap."

Ağzı açılır, burun delikleri hafifçe genişler, büyük bir el omzuma konar.

"Girmek mi istiyorsun, Micai?" Cody, ben onun elini itmeden önce sırtıttı. Az önce söylediğim şeyden nasıl böyle bir sonuca vardı?

Ivy, az önce dudaklarını ona yapışmış olan çocuğa gözlerini kısar. O, Ivy'nin bakışını fark eder ve benden bir adım geri çekilir, Ivy somurturken ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırır.

Sonra öfkesini bana yöneltir, acı bir kahkaha dudaklarından dökülürken, küçük yüz hatlarını acımasız bir bakış kaplar.

"Kendi erkeğini bulamayınca, diğer kızların erkek arkadaşlarına mı atlıyorsun? Tıpkı kız kardeşine yaptığın gibi." Alaycı bir şekilde, "Yoksa Infernal Four sonunda gerçek yüzünü mü gördü?" diye sorar. Beni baştan aşağı süzer, büyük beden hoodie'mi ve dağınık saçlarımı izlerken ağzından alaycı bir gülümseme düşer. Gülümser, ama bu gülümseme hiç de hoş değildir. "Mantıklı, Infernal Four'un zevki var. Onlar da danslara ya da balolara *asla* gitmezler... yoksa senin bir istisna olduğunu mu sandın?" Gülererek, ince dudaklarından sinir bozucu bir tiz ses çıkar, bu ses kulaklarımı çabucak tırmalıyor. "*Zavallı Micai*. Tabii ki sen bir istisna değilsin. Eminim seninle eğlenmişlerdir, ama umarım şimdi biraz öz saygı bulabilir ve standartlara uygun olmadığını anlayabilirsin. Onların standartlarına değil. Bizim standartlarımıza da değil." Ben elimdeki bageti sıkarken, muhtemelen onarılamayacak şekilde mahvederken, o sırtıyor. Tekrar alaycı bir şekilde gülümsüyor ve bana doğru bir adım atıyor, "Gerçekten çok *üzücü*. Senin tek değerlin temel görünüşün ve bacaklarının arasında olan şey..."

Elimi arkasındaki kapıya vurarak onu kapıya sıkıştırırım.

"Senin aksine, ben çöp ile yatmam ve benim değerim... senin gibiler tarafından ölçülemez."

Bir el yine omzumu kavrar, beni geri çekmeye çalışırken, diğer el de yanımdan uzanır.

Beni tutan eli kolayca itip, diğer elin saldırısından kaçındım.

Ivy'nin arkasındaki kapıyı tekmeliyorum, onu geriye doğru düşürüp kışının üstüne düşmesini sağladım. Düşerken bir çöp tenekesini devirdi, tüm çöp döküldü ve ben geçerken üstüne düştü.

Yurda doğru ilerlerken, içeri girerken bile onun çığlıklarını duyuyorum.

Ezilmiş baget ve kaybolan elmamla odama gittim. Elma muhtemelen kafeterya koridorunda bir yerlerde yuvarlanıyordu.

Ivy'nin şok olmuş yüzü ve yere yığılmış hali zihnimde tekrar tekrar canlanıyor ve dudaklarımdan küçük bir kıkırdama çıkıyor. Tam da ait olduğu yerdeydi, *diğer çöplerle birlikte*.

BÖLÜM 36

MALLYN

T Ormanın ağaçlarından çıkan yapraklar, akademinin hayvan barınağına doğru ilerlerken bana çarpıyor.

Creed'in bağlantıları, birkaç hafta önce ve bizim meşgul olduğumuz dönemde bu civarda bazı garip hareketler olduğunu öğrenmişti. Bu, bizim saldırılarımızla bir bağlantısı olabileceğinden, benim bunu kontrol etmemi istedi. Bir şey hissedip hissetmediğimi görmek için.

Neden bizim kasabamıza ve bölgemize gelmişlerdi? Ve neden akademiyle uğraşıyorlardı?

Kimdi onlar? Ve ne planlıyorlardı? Cevaplanmamış çok fazla soru vardı.

Creed, özellikle Morgan'ın saldırısından sonra, her zamankinden daha gergindi. İkisinin bağlantılı olabileceğini düşünüyordu. Ve eğer öyleyse... Kardeşimin öfkesi cehennem azabı gibidir. Bizimkilerden birine bulaşıp da sağ salim kurtulamazsın.

Barınaklara doğru ilerliyorum. O zamanlar bazı canavarların kaçtığını ya da bazı öğrencilerin şaka olarak onları serbest bıraktığını duymuştum. Ancak bu pek olası değil, çünkü bu bölgede düşük seviyeli bir yaratık bile, grup halinde savaşmadıkları sürece, onlar için başa çıkması zor bir rakip olur.

Canavar derimin altında koşuyor, barınağa yaklaştıkça tanıdık bir his uyandırıyor.

Kesinlikle kurcalanmıştı. Tutma büyüsü yok olmuştu ve baraka hala açık duruyordu, hiçbir yaratık görünmüyordu.

Muhtemelen akademi personelinin koyduğu kısıtlayıcı büyülerle çevrilmişti, ama ben onu geçip gittim. Derimde hafif bir karıncalanma hissettim, ama canavarı veya gücünü durdurabilecek pek bir şey yoktu.

Barınak içine girip, olağandışı veya tuhaf bir şey var mı diye bakıyorum.

Koku anında burnuma çarptı. Burada ne varsa, çok kötü kokuyordu. Canavarım da benimle aynı fikirdeymiş gibi altımda hırladı. Ama her neyse, çoktan gitmişti.

Alan karanlık, içinde herhangi bir sihirli sigorta veya elektrik yok, sadece dışarıdan gelen güneş ışığı barınağa biraz ışık sağlıyor.

Gözlerimi kısıyorum, canavarımın yetenekleri en karanlık yerlerde bile görmemi sağlıyor ve bana neredeyse gündüz kadar net bir görüntü sunuyor.

Etrafa bakındım ve zeminin ortasında birkaç kırık ip dışında olağandışı bir şey görmedim.

Hayvanım beni ileri iterek ipleri aldım. Birinin kokusunu, belki de tüm bunların arkasındaki kişilerden birinin kokusunu almayı umarak ipleri burnuma götürdüm, ama bunun yerine biraz tanıdık bir kokuyla karşılaştım. Tatlı bir çiçek kokusu anında burnumu gıdıkladı ve beni sardı.

Duyularımın bozulup bozulmadığını merak ederek bir kez daha derin bir nefes alıyorum.

Neden burada olsun ki? Hem de bu iplerle?

Sonra iplerde kurumuş kan olduğunu fark ettim... Canavar derimin altında kıvrılırken vücudum titremeye başladı. Karanlık bir hırıltı kulaklarımı doldurdu ve kafamda çınladı, sonra onu silkeledim ve kendime onun bütün hafta Ezra ve Annex ile birlikte olduğunu hatırlattım.

O iyiydi.

Eğer yaralanmış ya da herhangi bir tehlike altında olsaydı, bunu söylerlerdi.

Halatları yere bırakıp barınağı terk ettim, kafamdaki düşünceleri ve kulaklarımda çınlayan gürültüleri silkelemeye çalışarak.

Ama neden buraya gelmiş olabilirdi ki? Sadece altıncı sınıf öğrencileri bu civarda eğitim alabilirdi. Ama bu kesinlikle onun kokusuydu...

Vücudumda bir başka titreme daha hissediyorum, sesi içimde giderek yükseliyor. Dışarı çıkıyorum, soğuk akşam rüzgarı yüzüme çarparak yavaşça derin bir nefes alıyorum.

Onun kontrolü ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Tekrar derin bir nefes alıyorum, onu bastırıp arkama itiyorum. Burada ya da kardeşlerime yönelik bir tehdit yoktu. *Ya da ona.*

Aklım sığınağa geri döner, yıpranmış ipin görüntülerini ve sonra Micai'yi gözümün önüne getiririm.

O benim için tam bir gizemdi. Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar dirençli ve korkusuz olabilirdi?

Diğerleri gözlerimize bile bakamıyorlardı, ama o bize kafa tuttu, bakışlarımızla ve öfkemizle yüzleşti. Ve garip bir nedenden dolayı, onun varlığı içimdeki bir parçayı sakinleştiriyor gibiydi.

Canavar altımda kükremiyordu ve o yanımdayken kan dökme arzusu ya da öfke hissetmiyordum. Onu dinliyor, arkamda dikkatle izliyor, ilgisi artıyor ve katliam arzusu yatışıyordu. Bu, benim için... ve onun için, her şeyden daha korkutucuydu.

Ondan ne istiyordu? Ne planlıyordu ve neden *onu* seçmişti?

Ondan uzak durmaya, olabildiğince mesafe koymaya çalışmışım. Ama kendimi yavaş yavaş ona yaklaşıırken buldum ve farkına varmadan gözlerim bilinçsizce onu arıyordu; kokusunu, sesini ve ben bakmıyorken bana doğru kayan o derin mavi gözlerini.

Ama o, içimde yaşayan canavarın farkında değildi. *Onu çok yakından izleyen canavarın.*

Ondan uzak durmalıyım.

Benim yüzümden zarar görebilirdi. Onun katliamından ya da zulmünden muaf tutulmayacaktı. Sadece bir başka masum kurban olacaktı.

O benim ne olduğumu öğrenmeden ve incinmeden önce ondan uzak durmam gerekiyordu.

Bunu yapmam gerektiğini, yapmam gerektiğini biliyorum, ama onun varlığı bana huzur veriyor... Yıllardır böyle hissetmemiştim. Canavarım "*eğlencesini*" yaşadktan ve sakinleştğinde bile, huzur ya da rahatlama yok. Ormanda uyanıyorum ve kimin ya da neyin kanıyla kaplı olduğumu merak ediyorum. Sadece suçluluk duygusu ve onun ne yaptığına dair sorularla dolu... *bizim* şimdi ne yaptığımıza dair.

Ama *Micai'nin* yanında, her şey kayboluyor. Kokusu, sesi, gülümsemesi, bana başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin yapamadığı bir şey yapıyor...

Onun yumuşak gülümsemeleri ve nazik kahkahaları nefesimi keserken, gözlerim onun bana gösterdiği her yeni ifadeyi izliyor ve bekliyor. Onun etrafında dolaşan ve beni çağıran tatlı bir koku ve sıcaklık var, her gün beni biraz daha yaklaştırıyor.

Onunla birlikte gülmekten kendimi alıkoymak ve o bizimle konuşurken dudaklarımdan çıkmak isteyen sözleri tutmak zorundayım.

O benden birkaç adım ötede otururken, ellerimin ona uzanmasını ya da parmaklarımdan ipeksi yumuşak saçlarını okşamayı engellemeliyim.

Bu düşünceyle parmaklarım yanımda seğiriyor.

Kafamı sallıyorum. Hayır, bu *hem* onun *hem* de benim için çok tehlikeliydi. O benim içimde olduğu sürece, o güvende değildi.

Kimse güvende değildi.

Ama onu uzaklaştırabilir miydim... onu görmezden gelebilir miydim?

Annex ve Ezra onu bu gece akademinin balosuna götürüyorlardı ve kendime tamamen dürüst olursam... keşke o ben olsaydım.

Elimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum, dudaklarımdan yavaş bir iç çekiş çıkıyor.

Şimdi bunun zamanı değildi. Creed'in bizim bölgemizde kim ya da neyin karıştığını bulmasına yardımcı olacak herhangi bir ipucu ya da koku aramalıyım.

Duyularımı açtım, canavarımın gücünün süzülüp bana yardım etmesine izin verdim. Etrafımdaki ağaçlarda ve çalılarda hayvanların ve küçük avların hışırdadığını, uzaktan küçük bir derenin akışını, başımın üstünde kuşların uçuşunu duyuyordum.

ama olağandışı bir şey yoktu ve yakınlarda dolaşan kimse yoktu.

Gözlerimi kapatıp etrafımdaki kokuları içime çekiyorum; çam ve meşe kokusu anında burnuma çarpıyor, geyik, tavşan ve diğer küçük av hayvanlarının kokusu ve... başka bir şey. Hafif ve zayıf bir koku burnumu gıdıklıyor, duyularımı kaşındırıyor ve içimdeki canavarı ihtiyatla harekete geçiriyor.

Onu bastırırken, derimin altında homurdanıyor – bu onun uyarısı. Neye karşı temkinli olmak gerekiyordu?

Gözlerimi açtım ve garip kokunun geldiği yöne doğru ilerledim. Az önce duyduğum dereye yaklaştıkça koku daha da güçlendi.

Kokuya yaklaşıyorum, ta ki etrafımdaki başka hiçbir kokuyu alamayacak kadar güçlenene kadar. Bu, sihir ve kötülükle dolu, mide bulandırıcı tatlı bir koku.

Genişleyen dereye bakıyorum, ama içinden akan su değil. Saf siyah bir sıvı var, o kadar koyu ki, içinde kendi yansımanızı göremezsiniz, sadece sonsuz bir karanlık akışı vardır.

Ayrıca sihir kokuyordu. Karşılaşmak istemeyeceğiniz türden bir sihir.

Dereye yaklaşıyorum, siyah maddeyi daha iyi görebilmek için, tam da canavarım kulaklarımda ulumaya başlarken. Beni geri itmeye çalışıyor, kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyor, kükremesi kulaklarımda acı verici bir şekilde yankılanıyor.

Onu tekrar geri itiyorum, biraz daha titreyerek telefonumu çıkarıp Creed'i aramaya çalışıyorum. Bunu bilmesi gerekiyor.

Aniden başımın arkasında keskin bir acı hissediyorum.

Öne doğru düşerim, arkamdan aldığım darbeye gözlerim bulanıklaşır... ve doğrudan akan siyah sıvının içine düşerim.

BÖLÜM 37

MICAI

Morgan sırtımdaki fermuarı çekerken, göğsümdeki turkuaz kumaşı düzeltiyorum, ipek cildime yumuşak ve hafif bir his veriyor. İşini bitirip bir adım geri çekilirken dudaklarından düşük bir ıslık çıkıyor.

Birkaç saat önce odama gelmiş ve birlikte hazırlanmamız gerektiğini söylemişti. Ama onun deyimiyle "hazırlık malzemelerim"in eksikliğinden şok olmuştu. Hızlıca bir telefon görüşmesi yaptı ve on dakika sonra Ash, neredeyse bilinen tüm makyaj markaları ve saç aksesuarlarıyla dolu büyük gümüş bir çanta ile kapıma geldi.

Bir buçuk saat sonra ve Morgan'ın yoğun ısrarları ve düzeltmeleriyle, ikimiz de nihayet hazırдық. Hatta banyoya gizlice girip, Gadriel'in bana aldığı kılıcı ve hançeri, onun fark etmeden giyme fırsatı bile buldum.

Aynaya doğru yürüdüm, yansımanı görünce ağzım hafifçe açıldı; koyu yeşil elbise vücudumu sararak her kıvrımı ve eğriyi vurguluyordu. Göğüslerimi sıkıca sarıyor, ince belime kadar iniyor ve kıvrımlı kalçalarıma yapışıyor.

Oradan birkaç santim aşağıda, kumaşı eteğine kadar ayıran bir yırtmaç vardı. Hareket ettiğimde uyluklarımın bir kısmı görünüyordu ve turkuaz ipek kumaş cildime hafif ve akıcı bir his verirken, ayaklarıma kadar nazik dalgalar halinde genişliyordu.

Aynaya yaklaşıp elimi yanağımdan saçlarıma doğru gezdiriyorum. Kısa saçlarım, yüzümün bir tarafına gevşek dalgalar halinde düşüyor, doğal özelliklerimi çerçeveleyip tamamlayarak beni daha kadınsı ve olgun gösteriyor. Ayrıca, tüm görünüşüme 1940'ların havasını katıyor.

Morgan, daha modern ve göz alıcı bir makyaj stiliyle, kendi deyimiyle "göz alıcı bir görünüm" tercih etmişti. Ben ise daha klasik ve doğal bir görünüm ve koyu mor bir ruj seçmiştim.

Morgan straplez lacivert elbisesini giyiyor; hareket ettikçe elbisesinin üzerindeki boncuklar sallanıyor ve parlıyor. Rengi,

kuzgun siyah saçları ve porselen teniyle uyumlu, onu daha da yabancı bir prenses veya Vogue dergisinden çıkmış bir manken gibi gösteriyor.

Bana anlamlı bir gülümsemeyle, siyah süet kesimli stiletto topuklu ayakkabılarını bana atıyor.

"Neyse ki yedek getirmişim." Göz kırparak çıplak ayaklarıma işaret eder.

Ona utangaç bir gülümseme ve teşekkürlerimi sunarak ayakkabıları giydim. Topuklu ayakkabılarımızla yavaşça yatakhane merdivenlerinden aşağı iniyoruz.

Ama ön kapıya vardığımızda, çok daha dengeliydim. Yani, onları görene kadar.

Yani, *onları* görene kadar.

Ezra ve Annex kapıda duruyorlar; Annex duvara yaslanmış, Ezra ise Grey ve Ash ile kaygısızca sohbet ediyor. Ezra'nın kahverengi ve leylak rengi dalgalı saçları quiff şeklinde şekillendirilmiş, güneşten bronzlaşmış teni giydiği koyu kömür grisi takım elbiseyle kontrast oluşturuyor. Takım elbisesinin ceketinin altında, yakasını açmış olduğu koyu yeşil bir gömlek var. Ve işte orada, göğsünden aşağıya doğru uzanan hafif bir koyu mürekkep izi görüyorum.

Ezra'nın dövmesi olacağını düşünmemiştim.

Gözlerim göğsünden aşağıya, turkuaz gömleğinin takım elbisesinin pantolonuna girildiği yere kayıyor, kumaş benim elbisenin renginden biraz daha koyu görünüyor.

Ne kadar uzun bakarsam, yanaklarım o kadar kızarıyor, zihnimde Roller-Room'da geçirdiğimiz anlar ve vücudunun benimkine yapıştığı anlar canlanıyor.

Gözlerimi başka yere çevirip, anıları bastırmaya çalışıyorum. Ama gözlerim içgüdüsel olarak, tehlikeli ve günahkar bir hava yayan, onun yanındaki uzun boylu, esmer figüre takılıyor. *Annex.*

Ezra ve Ash'in konuşmalarını dinlerken, yüzünde neredeyse sıkılmış bir ifadeyle duvara yaslanıyor. Koyu kahverengi saçları gevşek bir şekilde geriye taranmış, kulak piercingleri ve dövmeleri açıkça görünüyor. Boynunda, metal rengi damla bıçak küpesiyle uyumlu kalın siyah bir zincir var, siyah mürekkep boynundan göğsüne doğru akıyor. Gömleği beline kadar gevşekçe açık ve gövdesinin derisine dövme yapılmış küçük bıçak ve kafatasları görünüyor.

Ezra koyu kömür rengi bir takım elbise giyerken, Annex ceketinden dışarı çıkan küçük bir parça koyu yeşil kumaş dışında tamamen siyah bir kombin tercih etmiş. *Bu kumaş, benim giydiğim kumaşla tamamen aynı görünüyor.*

Gözlerimi onların vücutlarına kaydırırken yanaklarım kızarıyor.

İkisi de ağız sulandıran bir görünümde, takım elbiseleri vücutlarına tam oturmuş ve her yeri sarar gibi *duruyor. Ve bu gece, hepsi benim.*

Morgan'ın arkasından giderken bu düşünceyle dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Kapıyı açtı ve dikkatlerini doğrudan bize çekti.

Ve hepsi sessizliğe büründü.

Ezra'nın gülümsemesi kaybolur, gözleri hafifçe büyür ve vücudumu baştan aşağı süzer.

Annex sertleşir ve Ezra'nın yakıcı bakışlarını takip ederken "*Siktir*" diye mırıldanır. Gözleri, inceledikten sonra yavaşça benimkilerle buluşur, neredeyse hayranlık dolu bir bakışla, sonra hızla kaplanır.

Dudaklarım bir gülümsemeyle gerilir, onların şaşkın yüzlerine küçük bir kahkaha atarım. Bu, onları küçük translarından çıkarır.

"Siktir, Red." Annex pantolonunu düzeltirken inler, "Seksi görüneceğini biliyordum ama... bu lanet olası bir suç." Küçük bir bıçak çıkarır ve avuçlarında tutar.

"Annex." Ezra, Annex parmağını bana doğru uzatırken bıçağa gözlerini kısar.

"O bu haldeyken biri ona gözleriyle tecavüz etmeye kalkarsa... Hatıra olarak bir koleksiyon başlatacağım, kardeşim." Gözleri bana dönünce bakışları kızışır. "Beni suçlama, Kızıl. Bana yaptığın şey neredeyse günah sayılır." Sırıtişi kötücül bir hal alır. "Neyse ki ben hayatın ahlaki açıdan daha gri tarafındayım ve birkaç günah işlemekten zevk alıyorum." Bana yaklaşır, gözleri dudaklarıma odaklanmadan önce vücudumu baştan aşağı yakar. "Baloyu unutamam ve birlikte birkaç günah işleyelim mi?"

Yanımızdan bir el aramıza girip onu kenara iter. Ezra, Annex'e başını sallar ve bana döner. Eğilir, nefesiyle boynum ve kulağımı gıdıklar ve fısıldar. "Ama o haklı..." Dudakları kulağımı okşarken, sesinin karanlık tınısı omurgamdan aşağı bir titreme yayılır. "*Kesinlikle yutulacak kadar çekicisin.*"

Geri çekilirken yanaklarım kızardı, gözleri kararmış ve dudaklarında kötücül bir gülümseme vardı. Ezra'nın sandığımdan çok daha fazlası vardı. Ve birlikte geçirdiğimiz her yeni gün, bana daha fazlasını, başkalarının kolayca görmesine izin vermediğini düşündüğüm farklı bir yönünü gösteriyor gibiydi.

Bu düşünceyle göğsümde küçük bir sıcaklık hissettim.

Arkamızda Morgan, Ezra'ya şakacı bir şekilde gözlerini kısarak boğazını temizledi.

"Burada durup ikinizin Micai'nin seksi kışına köpekler gibi yapışıp kalmanızı izlersek baloya geç kalırız. Hadi gidelim!"

"Sarılıp öpüşmek mi?" Ash, kolunu Ash'in beline dolayarak gülümser, "Sadece salya akıtmak de, bebeğim." Gülümsemesi söner, Annex'in gözleriyle karşılaşınca yüzü düşer. Annex ona kendine özgü gülümsemesinden birini atar – yani neredeyse deli gibi görünür – ve Ash titremeye başlar.

"Ö-özür dilerim." Yüzü hafifçe solduktan sonra hızla arkasını döndü.

Grey, Ash'in sırtına bir şaplak atar ve Morgan'a kolunu dolayarak, tüm dikkatini ona vermiş bir şekilde onu nazikçe ana akademi binasına doğru çeker.

"Önce biz gidelim mi?" Ezra'ya hafifçe dönerek başını hafifçe sallar ve Ash ve Morgan'la birlikte uzaklaşır.

Morgan'ın ayrılışını izlerken iki yakıcı bakış hissediyorum; Ash kulağına fısıldarken dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçıyor.

"Red." Onları takip etmek üzereyken Annex seslenir.

Ezra sol elimi tutarken, o sağ koluna elini koyar ve parmaklarımızı birbirine dolamıştır. Parmaklarımı dudaklarına götürür ve hafifçe öper, tam o sırada Annex sağ elimi dudaklarına götürür.

Ama öpmüyor... *ısırtıyor*. Cildimi incitecek veya kıracak kadar sert değil, ama Ezra'nın şefkatli dokunuşundan ve bakışlarından dikkatimi uzaklaştırmaya yetecek kadar.

Elimi Annex'ten çekmek için geri çekiyorum, ama onun tutuşu çelik gibi. Eğilip az önce bıraktığı izleri yalıyor, yüzündeki ifade Ezra'ninkinden tamamen zıt.

Omurgamdan aşağı, doğrudan alt karnıma bir titreme yayılır, onların ateşli bakışları ve hafif dokunuşlarıyla yeni bir sıcaklık yayılmaya başlar.

"Yeterince oynadın Annex... zamanı geldi." Ezra, Annex'e bir bakış atar, ikisi kısa bir an paylaşır, sonra Ezra başını sallar ve yavaşça elini geri çeker. Neredeyse isteksizce.

Ezra küçük siyah bir kutu çıkarır ve elime verir. Annex elimi hafifçe sıkar ve bırakır.

Avuç içimdeki küçük kutuya bakarım, sonra tekrar onlara. O neydi?

Ve neden bana bir şey aldıkları düşüncesi nefesimi kesmişti?

Ben orada biraz donmuş halde dururken, ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi bilemeden, bakışları benimle kutu arasında gidip geliyor. Elbise ve şimdi de bu, bana daha önce kimseden almadığım kadar çok şey vermişlerdi. Ve sırf istedikleri için.

Ezra ensesini ovuşturur. "Umarız beğenirsin."

"Kesinlikle sana yakışacak, Kızıl." diye ekliyor Annex, alt dudağını ısırırken gözlerini kutuya doğru biraz kısıyor.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. İkisi de garip davranıyor.

Neredeyse gergin görünüyorlar? Ama neden?

Kutunun içindeki şey yüzünden mi? Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Yavaşça açtım, içinden bir şey fırlayacak ya da bir tür şaka olarak boş olacak diye yarı yarıya bekliyordum.

Ama öyle değildi.

Küçük gümüş kolyeyi görünce gözlerim fal taşı gibi açılır.

Onu elimde kaldırıyorum. Zincirin ortasında küçük, parıldayan bir hançer duruyor. Bu bana hemen Annex'in damla küpesini hatırlatıyor, ancak bu tamamen gümüşten ve bıçağı biraz daha uzun.

Metal hançerin üzerindeki küçük işaretler dikkatimi çekti ve daha yakından bakmak için eğildim. Bıçağın ucunda, sapına kadar oyulmuş zarif müzik notaları vardı. Çok küçük ve süslüydüler ve oyulmaları çok emek gerektirmiş olmalıydı.

Boğazıma bir düğüm atıyor, çok güzeldi ama... nedense onlardan sadece bir mücevher almadığımı hissettim.

Gözleri benden ayrılmayan iki çocuğa baktım, sessizliğim onları daha da endişelendiriyordu.

"Beğendin mi?" diye soruyor Ezra, gözleri benimkini arayarak ifademi okumaya çalışıyor.

"Daha büyük bir bıçaklı olanı almalıydık, ya da belki gerçek bir bıçaklı olanı." diye mırıldanıyor Annex, kaşları çatılmış ve parmaklarımın arasında parıldayan narin metale odaklanmış.

"Çok beğendim." Ve gerçekten beğendim. İki çocuğun arasında kolyeyi kaldırdım, sözlerimle birlikte yüzlerindeki gerginlik anında kayboldu. "Takayım mı?"

Kime sorduğumu bilmiyorum ama ikisi de öne atlayarak elime uzanıyor.

Arkamı döndüğümde kavga ettiklerini duyunca gülümserim. "Arkadan da aynı derecede seksi." diye homurdanır Annex.

Ezra, kavgayı kazanarak kolyemi aldı. Yaklaşarak zinciri boynuma taktı. "Çok güzelsin, Micai." Omzuma yumuşak bir öpücük kondurarak mırıldandı, "Eğer çok uzun süre bakarlarsa, ben de Annex'e katılacağım."

"Ne..."

"Hiçbir şey." Ezra beni döndürür, gözlerimiz buluştuğunda dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir.

O ve Annex bana kolunu uzatır ve ben de kollarını kollarımın arasına alırken bakışları yumuşar.

Baloya doğru ilerlerken, içeri girerkenki ifadeler ve genişlemiş bakışlar neredeyse komik gibidir. İçeri girerken bazıları ağzı açık kalmış, bazıları acı bakışlar atmış ve bazıları da bana hızlıca bakışlar atmıştır. Ama bu gece, bunların hiçbiri umurumda değildi.

Odanın içine doğru ilerlerken, hafifçe açılmış mavi gözler ve sert bir ifadeyle karşılaşıyorum, ama bu ifade hızla her zamanki sahte gülümsemeye dönüşüyor.

"Micai." Seria, uzun pembe halter yakalı elbisesiyle öne çıktı, sarı saçları gevşek ve bukleler halinde göğsüne dökülüyordu.

Aniden, Ezra'nın vücudu görüşümü engelledi, onu ve etrafındaki grubu geçip dans pistine doğru ilerledik. Bana döndü, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Geçmişle zaman kaybetmeye gerek yok. Bu gece sadece sen ve biz varız, başka kimse yok."

Annex bıçağını çıkarır, bize uzun süre bakan herkese sert bir bakış atar ve odanın diğer ucunda bu tarafa bakan bir grup erkeğe hızla yaklaşır. "Sanırım koleksiyonuma erken başlayacağım..."

O cümleyi bitirmeden omzunu tutar ve onu Ezra ile birlikte dans pistine çekerim. "Başka bir gece bıçaklamaya doyamayabilirsin, ama şu anda ikiniz de benimsiniz."

Gözleri hafifçe büyüdü, sonra kapandı ve ikisini de kendime yaklaştırıp müziğe göre sallanmaya başladığımda dudaklarından bir inilti çıktı.

"Beni her zaman istediğini biliyordum," sırtışı büyür, günahkar bir şeye dönüşür, "Bana attığın sevimli küçük bakışlardan bunu anlayabiliyordum."

Annex bana daha da yaklaşırken, elleri kalçalarımın uzanırken, Ezra'nın elleri belime uzanırken, Ezra'nın vücudu sırtıma, Annex'in vücudu önüme yapışırken, içimde tanıdık bir sıcaklık oluşurken gülümsedim.

Müzik odanın her yerinde yankılanıyor, beyaz ve mavi kristaller tavanda yıldızlar gibi parıldıyor, biz kendi dünyamızda kaybolurken

birbirimizin hissettiklerine kapılıyoruz.

Müzikle birlikte yavaşça sallanıyoruz, vücutlarımız tamamen uyum içinde. Ellerimiz yavaşça yukarı aşağı kayıyor, bana Roller-Room'da geçirdiğimiz zamanları hatırlatıyor. Ve bunun istediğimi, *onları* istediğimi fark ediyorum.

Sağ elimi Annex'in kalçamdaki parmaklarının üzerine koyuyorum ve omzuna ulaşana kadar kolunu yukarı kaydırıyorum. Sol elim Ezra'ya uzanırken, başı omzuma düşüyor. Elimi saçlarında gezdiriyorum, düşük bir uğultu çıkarıyor, parmaklarım Annex'in boynundaki dövmeyle izlerken, gözleri hafifçe sersemlemiş ve ateşli hale geliyor. Dokunuşlarımız daha ateşli hale geldikçe kalbimin göğsümde bir davul gibi attığını hissedebiliyorum.

"Siktir, Red..." Annex sırtarak, gözlerinde daha şefkatli bir bakışla başını benimkine yaslar. "Sen çok mükemmelsin." Burnu benimkine hafifçe değerek sesi fısıltıya dönüşür, "Sen gelene kadar bir şeylerin eksik olduğunu bilmiyordum."

Ardından gelen bakış, nefesimi keser ve o daha da eğilip beni öper. Öpücük o kadar tatlı, yumuşak ve Annex'ten o kadar beklenmedik ki, daha fazlasını isteyerek ona daha da yaklaşıyorum. Annex, öpücüğü derinleştirmeden önce düşük bir homurtu çıkarır. Dudakları ve dili benimkileri keşfeder; dudaklarımın her bir kıvrımını ele geçirir ve tüketir. Hem cezalandırıcı hem de zevkli bir öpücük, ve *tamamen* Annex'e ait.

Beni daha da içine iterken kalçalarımı daha sıkı kavrar; her bir sert kenarı, kası ve karın kası, dillerimiz yavaşça hakimiyet için savaşıırken göğsüme yapışır. Dilinin ve dudaklarının benimkilerle her kıvrımı ve her dokunuşuyla, içimde hızla yükselen ateşi körükler.

Belimdeki eli yanıma doğru kayıyor, parmakları genişleyip göğsümü nazikçe okşuyor ve sonra hızla tekrar aşağı kayıyor. Bunu tekrarlıyor ve bu hafif hareket içimi titriyor.

Ezra'nın dudakları boynumda yumuşak öpücükler bırakırken, parmakları belimi yukarı aşağı okşuyor.

İkisinin dokunuşlarında kendimi kaybediyorum.

"*Sıra bende.*" Ezra'nın dudakları bir kez daha boynumu okşarken, derin sesi kulaklarımda çınlar. Sonra Annex'ten nazikçe çekilir ve döndürülürüm.

Annex, ani hareketle dudaklarından küçük bir rahatsızlık sesi çıkarır, ama hemen kendini toparlayıp sırtıma yaslanır. Bir eli kalçama giderken, diğeri belime düşer. Sonra Ezra'nın omzumdan

Omuzumdan yukarı doğru ilerledi. Dişleri cildimi okşarken, dili boynumda yukarı doğru yol alırken sırtımdan bir titreme geçti.

Ama iki ateşli turkuaz göz hızla beni içine çekti, bana doğru eğilirken leylak rengi benekleri dönüyordu, parmakları yanağımı okşadıktan sonra dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı.

Annex'in öpücüğü tutkulu ve baskınsa, Ezra'nınki yoğun, sevgi dolu ve her şeyi kapsıyordu. Tüy gibi hafif dokunuşları ve yumuşak dil hareketleri, dillerimiz dans edip birbirine dolanırken boğazımdan küçük bir inilti çıkmasına neden oldu ve kısa sürede birbirimizin tadına kapıldık.

Omzumda hafif bir acı hissedince Ezra'dan uzaklaşıyorum. Annex gülüyor, dilini omzumda az önce ısırdığı yeri emip öpüyor.

Ezra tekrar eğildi, dudakları yanağımı okşadı ve beni tekrar kendine çekti.

Nefesim küçük hıçkırıklarla çıkıyor, her dokunuş ve öpücükle bacaklarımın arasındaki sıcaklık yeni zirvelere ulaşıyor.

"Micai..." Ezra kulağıma alçak bir iniltiyle fısıldar, ama aniden öne itilir ve sözü kesilir.

"Ne oluyor lan!" diye bağırır Annex, beni ve Ezra'yı sabitlerken, arkamızdaki gruba karanlık ve keskin bir bakış atar.

"Çok üzgünüm." Seria Ezra'ya elini uzatmaya çalışır ama Ezra onu iterek kolunu belime dolamış, Seria'yı tamamen görmezden gelerek beni kontrol eder.

"Sana çarpmak istemedim..." Bana hafifçe kaşlarını çatarak, sempatik bir bakış atar ve sonra Ezra'nın tepkisini görmek için ona bakar. "Bu yeni ayakkabılarla ayağım kaydı."

Ona sıcak bir gülümseme atmaya çalışır ama Ezra ona bakmaz bile. Böylece dikkatini tekrar bana çevirir.

"Micai, sen..." Gözleri elbisemin üzerine kayar, çenesi hafifçe gerilir, "...gerçekten çok güzelsin."

Bakışları Annex'ten Ezra'ya kayar. "Senin kim..."

"Güzel mi?" Annex'in gözleri Seria'ya doğru daralır, yüzünde deli gibi inanılmaz bir ifade belirir. "O *nefes kesici*."

Kalçamı daha sıkı kavrar, beni yanına çeker ve sessiz kalan Seria'ya öfkeyle bakar. Onun şaşkın bakışları karşısında dudaklarımdan yayılmaya çalışan gülümsemeyi bastırmak zorunda kalırım. Kimsenin ona karşı bu kadar açıkça düşmanca davrandığını sanmıyorum. "Bizi tanıman gerekmiyor ve biz de seni

seni ve lanet olası ayakkabılarını umursamıyoruz." Dişlerini gösterdi, "Bir daha aptal gibi davranırsan, lanet olası ayaklarını keserim."

"Hey! Ona ne dediğini sanıyorsun sen?!" Xander Seria'nın önüne geçer, normal pislik bakışını Annex'e yöneltir.

"Eğer bizim yanımızda nefes almaya devam ederse, onun geleceği." Annex'in dudaklarında yavaşça çılgın bir gülümseme yayılırken, bakışları Xander'a yönelir.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Xander'ı kanatacak tüm yolları hayal ediyor olmalı. Xander'ın hafifçe irkilmesi, onun da bunu gördüğünü gösteriyor.

Annex'in her zaman pantolonunun arkasına sakladığı bıçağı çıkardığını izlerim. Knox, Kane ve Anders Seria ve Xander'ın yanına gelirken, hala kalçamı tutan eli sıkarak dikkatini bana çekmeye çalışırım.

Seria bir adım yaklaşır, elini nazikçe Xander'ın göğsüne koyar ve ona küçük bir gülümseme atar. Sonra tekrar Ezra'ya döner.

"Micai sana benim hakkımda ne anlattı bilmiyorum... ama ben..."

Ezra Seria'ya bakar, ama yüzündeki ifade o kadar sert ve soğuktur ki, Seria ona bir bakış attığında irkilir.

Bakışları daha önce hiç görmediğim kadar keskin, çenesi sıkı ve gözleri kısılmış, Seria ile arkasındaki çocuklara bakıp duruyor.

"Neden kendini bu kadar önemli sanıyorsun?" Annex'in onaylayacağı bir gülümsemeyle, sesi taş gibi ve soğuktur. "Micai senden hiç bahsetmedi, bir kez bile... ve şimdi nedenini anlıyorum."

Kız kaşlarını çatıyor, "Bir yanlış anlaşılma olmalı. Ben onun kız kardeşi..."

Annex karanlık bir kahkaha attı, sesinde mizahsız bir ton vardı, sesi bile tüylerimi diken diken etti. O bunu fark etti ve elimi eline aldı, dudaklarına götürerek her parmağıma bir öpücük kondurdu. Keskin mavi bakışları benimkilerle buluştu ve ağzını açarak, "Artık sana ya da başkasına ihtiyacı yok. Biz varız," dedi.

Ezra da onu taklit ederek parmaklarımızı birbirine doladı. "O artık *bizim* ailemizin bir parçası." Parmak eklemlerime yavaşça bir öpücük kondurdu. "Biz kendimize ait olanlara bakarız."

Seria'nın bakışları iki erkek arasında gidip gelir, sonra bana bakar, ağzı hafifçe açılır ve bana doğru bir adım atar. Annex

ileri atarak önüme geçer ve Seria aniden donar. Gözleri karanlık bir bakışla daralır ve ona bir adım daha yaklaşmaya cesaret edemez.

"Geri çekil lan." Xander, Seria'yı arkasına çekerek bağırır. "O sadece kız kardeşi için endişeleniyor..." Gözleri Annex'in arkasındaki bana kayar, "Endişelenmeye değer biri değil ama."

"Az önce ne dedin sen?!" Annex, Xander'a doğru bir adım atar, birbirlerine karşı karşıya geldiklerinde boyları birbirine yakındır. Ezra, sanki kendini tutmaya çalışır gibi elimi daha sıkı tutar.

"Hepimiz sakinleşelim," Anders, Xander ve Annex'in arasına girer, onları ayırmaya çalışır ama Annex bir milim bile kıpırdamadığı için sadece Xander'ı hareket ettirebilir. "Kavga etmeye gerek yok."

Bana ve Ezra'ya bakar, Ezra'nın bakışları karşısında yüzü hafifçe solarken, sonra bana doğru döner.

"Seria kötü bir niyetle yapmadı. O sana asla zarar vermez Micai. Bunu biliyorsun..."

"Siktir, sen de mi sağır ve körsün?" diye bağırır Annex, gözleri eskisinden daha da çılgınca.

"Sakin ol, Annex," Ezra derin bir nefes alırken seslenir, gözleri hala karanlık ve tehditkardır. "Onlara nefesini boşa harcamana gerek yok. Bırak küçük hayallerinde kalsınlar."

"Hayal mi?" Xander alaycı bir şekilde, dudaklarını bükerek, "Hayal görenler sizlersiniz, onu olmadığı bir şey sanıyorsunuz," der.

"Xander..." Seria, onun kolunu çekerken seslenir ama o, kendi öfkesine o kadar kapılmış ki, artık kimseyi dinlemeye niyetli değildir.

"Biz de eskiden onun bize söylediği tüm yalanlara ve sahte 'oyununa' inanırdık. Ama gerçek ortaya çıktı ve onun gerçekte ne olduğunu anladık..." Bana öfkeyle bakar, bana yönelttiği her acı sözde tiksinti damlar, "Korkunç, yalancı, acımasız..."

Ve sonunda içimde bir şey kopar. Sanki çok gergin ve sınırlarının çok ötesine kadar gerilmiş bir ipin sonu gibi.

Anında harekete geçtim, Annex bıçağı çıkardığı anda elinden aldım ve bir saniyeden kısa bir sürede Xander'a ulaştım. Ayaklarını tekmeledim ve bıçağı boğazına dayadım. Sözleri kesildi, bana bakarken şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sana daha önce uyarmıştım..." Bıçağı boynuna biraz daha yaklaştırdım, etrafımda birkaç kişi nefesini tutarken, derisinde küçük bir kesik oluştu. "Bana bulaşma."

"Micai..." Knox seslendi, sesi biraz titriyordu, Anders da ona eşlik etti. "Onu deş, Kızıl." Annex arkamdan yaklaşarak sırtıttı. "Eğer yapmazsan, ben sen yapmazsan ben yaparım."

"Yapma Mic..." Knox bana uzanır, ama Ezra öne çıkarak

"O ne isterse onu yapacak ve ne sen ne de başka biri

Kane, Seria'yı nazikçe Anders'ın yanına kaydırır ve Knox'un yanına geçer. Onlar ile Ezra arasında bir gerginlik başlar, Annex ise arkamda karanlık bir kahkaha atar.

Knox elini kaldırdığında Kane'in gözleri altın rengi parlar ve parmaklarının etrafında hafif bir elektriklenme oluşur. "Micai, kavga etmek istemiyoruz, lütfen..."

"Kapa çeneni." Annex dudakları kulağıma değmeden önce homurdanır, "Doğru atardamarı kesmeye dikkat et bebeğim, yanlış olanı kesersen seksi elbisen kanla lekelenecek..." Bakışları elbisenin üzerinden aşağıya kayar, gözleri ateşli bir bakışla doludur, "Boş ver, *daha da seksi* görürsün."

Bıçağın sapını sıkıca kavradım ve odada gerginlik yayılsa da kendimi sakın hissettim ve bunun Ezra ve Annex sayesinde olduğunu hemen anladım. Xander'ı öldürmeyi planlamıyordum ama onların arkamda olduğunu ve bana bu seçeneği sunduklarını bilmek... içimi sıcak bir duygu kapladı.

Kane bana doğru bir adım atmaya çalışırken, Ezra'nın derin sesi karanlık bir tona düşer. "Aklından bile geçirme."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun..." Kane, ben tüm bu saçmalıklardan bıkmadan önce söze başlar.

Xander'a yaklaşır, bıçak derisini daha da keserken titreyen gözlerine baktım.

"İkinci kez olmayacak, Xander. Artık bu saçmalıklara tahammül edemem. Uzak durun... Hepiniz," Kane, Knox ve Anders'a bakıyorum, sonra bıçağı çekip kendimi düzeltiyorum ve Annex'e geri veriyorum.

Xander'a dönüp Knox'un ona yardım etmesini izledim.

Ezra'nın eli bana uzanır, dikkatimi ona çeker ve ben de elimi onun eline koyarım, Annex'in kolu belime dolanır.

İkisine de bakarken göğsümde artan bir sıcaklık hissediyorum.

Gözleri Xander ve Knox'a kayıyor, bu bakış bana onların işi henüz bitmediğini söylüyor. Ve aklıma tek bir düşünce geliyor...

başkalarının ne düşündüğünü veya söylediğini umursamıyorlardı, *beni koruyorlardı*.

Seria adımı çağırır, ama kan donduran bir çığlık sesini bastırır.

Herkes kapılara doğru döner, kanlı gri cüppeli bir kız öğrenci dizlerinin üzerine çöker.

"Canavarlar!" diye çığlık atıyor, "Büyülü canavarlar akademiyi saldırıyor." Yanındaki büyük yaradan kan akarken, yere yığılıyor.

Bu iğrenç bir şaka mıydı? Önceki hayatımda böyle bir şey hiç olmamıştı.

Dışarıdan odaya büyük bir gürültü sızıyor ve çığlıklar ve bağırışlar hemen ardından gelince beni düşüncelerimden koparıyor.

Ezra ve Annex beni yakalayıp etrafıma geçerler, tam da oda kaosa dönüşürken.

BÖLÜM 38

W Panik içindeki kalabalığın arasından geçerek dışarıya doğru ilerliyoruz.

Annex önümüzde yürüyor, yaklaşan herkese yumruk atıyor ve bize iten herkesi de parçalayacağına söz veriyor. Ezra arkamdan kollarıyla beni sarıyor, ilerlerken kimsenin bize çarpmasını veya bana dokunmasını engelliyor.

Kapılardan geçip, önümüzdeki tüm öğrenciler gibi donup kalıyoruz.

ön

ün Tam bir kaos vardı.

de Her yerde öğretmenlerle savaşan ya da öğrencilere saldıran canavarlar vardı

ki

tü

m

öğr

enc

iler

gib

i.

. Her yönden onlara büyü yapıyordu ama hiçbir şey onları durduramıyor gibiydi, ağır yaralar veren saldırılar bile bitmek bilmeyen saldırıları durduramıyordu. Canavarlar tamamen vahşi ve çılgın görünüyordu, hareket eden her şeye ve herkese saldırıyorlardı.

Sağımdan gelen bir çığlık dikkatimi çekti. Küçük bir birinci sınıf öğrencisi yere düştü ve büyük, deforme olmuş kaplan benzeri bir canavar ona doğru yaklaşıyordu. Göz bebekleri iğne gibiydi, ağzından köpük benzeri bir madde akıyordu, yüzünden ve pençelerinden kan damlıyordu. Yüzünde görünür bir yara yoktu.

Yaratık saldırıya geçmek üzereyken, bir figür onun önüne atlayarak yaratığın uzattığı pençesini keser. Gadriel, yaratık tekrar onlara saldırmadan önce homurdanırken, ellerinde iki büyük hançer tutar. Hançeriyle hızlı bir kesik atarak canavarı geri iter ve bu sefer yaratığın uzvunu tamamen koparır.

Yaratık hareketsiz kalır, ağzından gergin bir uluma çıkar ve aniden titremeye başlar. Gadriel'e tekrar saldırmadan önce yüksek bir kükreme çıkar.

Gadriel çevik bir hareketle yaratığın üzerinden atlar, hançerlerini dışarı doğru savurur ve canavarın arkasına iner. Gadriel yardım isteyen başka bir öğrenci grubuna koşarken, yaratığın kafası yere yuvarlanır. Bay Heinley, Bay Hampton, Bayan Bruswick ve Bay Aldeir, birkaç altıncı sınıf öğrencisiyle birlikte gruplar halinde dağılmış, canavarları durdurmaya çalışmaktadır. Ancak çok fazla

birçoğu, aralarında bazı yüksek dereceli yaratıklar da vardı ve büyülerinin etkisi uzun sürmüyordu.

Aniden Ezra beni endişeli bir bakışla kenara çekiyor. "Burada kal Micai. Lütfen." Annex'e dönüyor ve ikisi arasında bir bakış değişiyor
Ceketini çıkarıp bana sardı. "Yardım edeceğiz ve hemen geri döneceğiz."

Annex parmaklarını kırıştırdı, yüzünde küçük bir somurtkanlık belirdi, sonra bakışlarını bana çevirdi ve gülümsemesi yeniden ortaya çıktı.

"Hepsini mahvedeceğim Red ve iyi bir keşifçi olduğum için ödülümü almaya geri döneceğim."

"Ödül vereceğimi kim söyledi?" Bu kaosun ortasında onun kaygısız düşüncelerinden keyif alarak sırtırım.

Annex'in gülümsemesi düzelir, bana yaklaşırken ifadesi daha ciddi hale gelir. Eğilip yanağıma hafifçe öpücük kondurmadan önce burnu yanağıma hafifçe değiyor.

"Ödül sensin, Red."

Gözlerime bakar, yüzünde saf bir kararlılık ve yeni, okunamayan bir ifade belirir, sonra kendini toparlayıp bana şakacı bir gülümseme atar. "Uslu bir kız olursan sana bir hediye bile alırım." Ceketinin ve gömleğinin kollarını sıvayıp bıçağını çıkararak dudaklarına dokundururken, canavarlara doğru bakar. "Hangi kafa en iyisi olur?" Gözlerini kısarak, öğrencilere saldıran canavarları, sanki bir katalog inceler gibi gözleriyle tarar. "O şeyin derisinden yapılmış bir ceket sana çok yakışır..." Bay Aldeir'in grubuyla savaşıyor büyük bir yaratığı işaret etti. Vücudu devekuşuna benziyordu, ancak bacaklarında jilet gibi büyük pençeleri ve kafasında yılan gibi pulları vardı. Sırtında ve bacaklarında küçük siyah ve mavi parıltı veren tüyler vardı, sanırım Annex'in bahsettiği şey buydu.

Annex bana dönüp başını salladı. "Evet, çok seksi görünüydün," diye tehditkar bir şekilde canavara gözlerini kısarak, "Ve öldüğünde derisine ihtiyacı kalmayacak." Karanlık bir kahkaha attıktan sonra canavara doğru fırladı.

Kılıcını sıkıca tutarak ilerlemesini izliyorum. Tereddüt etmeden canavara saldırıyor ve kesmeye başlıyor, canavarın saldırılarını zahmetsizce atlatarak acımasızca zayıf noktalarını vuruyor. Annex'ten beklediğim tam da bu. "Psikopat" lakabını boşuna almamış.

Ona katılmak için bir adım attım. Kenarda durup sadece izleyemezdim. Kendimi ve bu canavarları idare edebilecek kadar yetenekliydim.

Ama bir adım daha atamadan Ezra yolumu keser.

"Ezra..." Onu geçmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum, ama o yine önümü kesiyor.

"*Lütfen*, Micai." Bakışları yalvarırcasına, gözleri endişe ve... korkuyla doludur. "İzlemek istemediğini biliyorum. Gözlerinden yardım etmek istediğini anlayabiliyorum, ama..." Omuzları hafifçe düşer, elini bana doğru uzatırken titrer ve elini yanağıma hafifçe sürer. "Sana bir şey olursa..." Kaşları çatılır, gözleri bir anlığına kapanır ve sesi fısıltıya dönüşür, "Yapamam... Seni sonunda bulduğumda yapamam."

Gözlerini açarken alnını benim alnıma yaslar, turkuaz tonları leylak rengiyle karışır, beni izler, bakışlarıyla bu seferlik onu dinlemem için yalvarır.

Ağzımı açıp ona daha güçlü olduğumu söylemek için... Onların bildiğinden veya hayal edebileceğinden daha güçlü olduğumu. Daha önce canavarlarla savaştığımı ve bunu yapabileceğimi. Yardım edebileceğimi.

Ama ona söylemeden önce, tekrar konuşmaya başlar. "Ben herkesin sandığı kadar iyi bir adam değilim Micai... Başkaları umurumda bile değil. Sadece ailem önemli, ve artık sen de buna dahilsin." Hızla eğilir ve dudaklarını benimkilere sertçe yapıştırır. Öyle yoğun bir öpücük ki, ona daha da yaklaşıyorum. Beni kendine doğru çekerek dudaklarımız birbirine kaynaşır, dili her yalamada ve okşamada benimkini ele geçirir ve hızla içimde bir sıcaklık oluşturur. Ama çok geçmeden geri çekilir, gözlerinde isteksiz ama ateşli bir bakışla dilini çıkarır, beni izlerken dudaklarını yalar. "Geri döndüğümüzde buna devam edeceğiz." Gözleri önümden aşağıya doğru kayıp tekrar ağzıma doğru yükselirken bakışları kararır, dudaklarında kötücül bir gülümsemeyle bir söz verir.

Etrafımıza bakıyor, gözleri en yakınımızdaki iki öğretmene, Bayan Cheron ve Bay Finch'e takılıyor. İkisi de büyü yapıp ilahiler söylüyor, akademinin etrafında daha güçlü bir bariyer oluşturuyor ve en yakınındaki öğrencileri koruyorlar. Yanlarındaki birkaç altıncı sınıf öğrencisi, insanlara gelip güvenlik için akademiye girmeleri için sesleniyor.

"İsterseniz kalıp diğerlerine yardım edin, ama buradan ayrılmayın. *Lütfen*. Annex ile birlikte hemen döneceğim." Alnıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra

isteksizce geri çekilip Annex'in yönüne doğru koşmaya başladı.

Büyük pençeleri ve jilet gibi keskin dişleri olan garip, koyu yeşil tüylü bir yaratığın üstünde oturan Annex'e katılır. Deli bir manyak gibi gülerek, yarattığı bir boğa gibi boğuşur ve onu üzerinden atmaya çalışırken yanlarını keser.

Erza, atılmış büyük bir bıçağı kapar ve yarattığın göğsüne saplar.

Annex sırtından atlayınca yaratık yere yığılır.

Buradan ne dediğini anlayamıyorum, öğretmeninin bariyeri benim keskin duyularımı engelliyor, ama Annex'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, yardımdan rahatsız olmuş.

Başka bir canavara doğru koşarken, tanıdık bir lacivert cüppe gözüme çarpar.

Morgan.

Yüzü biraz solgun ama gözleri odaklanmış bir şekilde kızlar yurdunun yakınındaki avluya doğru koşuyor. Göğsüne büyük, metalik bir şey sıkıca tutuyor. Büyük zincirlere benziyorlar.

Ona sesleniyorum ama arkasına bile bakmıyor. Ash ve Grey neredeydiler?

Kavga eden öğrenciler ve öğretmenlere bakıyorum ama ikisini de göremiyorum. Ona doğru dönüp, gözden kaybolmasını izliyorum.

Onu öyle bir halde tek başına bırakamazdım. Tek başına bir yere giderse ne olacağını kim bilebilirdi? Son karşılaştığı canavara karşı pek de başarılı olamamıştı.

Elbisemin eteğini tutarak topuklu ayakkabılarımı çıkarır ve Bayan Cheron'un "*Kal*" diye bağırmasını görmezden gelerek onun peşinden koşmaya başlarım.

Avluya doğru koşuyorum, yatakhanelere yaklaştıkça sesleri giderek azalıyor. Ve o zaman onu görüyorum.

Morgan, bu şeye *doğru* koşmak için Annex'ten daha deli olmalı.

Yurtların hemen önünde, iki büyük hayvanla savaşıyor gibi görünen devasa bir yaratık vardı. Sanırım şekil değiştirenlerdi; devasa beyaz ve gri bir kutup ayısı ve altın gözlü bir leopar.

Devasa yaratık kükrer ve çevremizi sarsar. Yüzü bana bir boğayı hatırlatır, ama vücudu bir aslan ve keçiyi andırır. Dört toynakları, iki kol benzeri uzantısı vardır ve gövdesi ve yüzü hariç her yeri siyah ve kahverengi kürkle kaplıdır. Boyutu, onunla savaşmaya çalışan iki şekil değiştireni gölgede bırakır.

Leopar şekil değiştirenin tarafı kavgada yaralanmış, devasa canavarla savaşımaya devam ederken yarısından yavaşça kan damlıyor.

Yaratık tekrar kükrer ve kutup ayısı ona saldırmaya çalışırken dışarıya doğru saldırır. Leopar, yaratığın alt uzuvlarına saldırarak onu zayıflatmaya veya dengesini bozmaya çalışırken ikisi çarpışır. Ancak saldırıları büyük yaratığı daha da öfkeliendirir. Ağır toynaklarıyla yaralı leoparı yakalar ve onu yakındaki bir duvara fırlatır. Morgan "Ash" diye bağırarak ona doğru koşarken, leopar yere yığılır.

Ash bir leopar şekil değiştiren miydi? O zaman kutup ayısı Grey miydi?

Arkadaşına bakmaya bile fırsat bulamadan, önündeki büyük vahşi canavarın gücüne karşı mücadele ederken onu izlerim. Yardıma ihtiyacı vardı, hem de acilen.

Elbisemin yırtığını yırtıp, Morgan'ın Ash'e doğru koşarken düşürdüğü metal zincirlere doğru koşuyorum. Onları kapıp, kavgaya doğru yöneliyorum.

Canavar çok büyüktü ve diğerleri kadar çılgındı. Saldırıya uğradığında veya yaralandığında bile geri çekilmiyordu. Genellikle bu büyülü canavarlar vahşi ve yabani olurdu, ama bu öyle değildi. Sanki hiçbir mantıkları veya içgüdüleri yokmuş gibi, sadece katliam yapmak ve önlerine çıkan her şeye saldırmak istiyorlardı.

Ama bu benim lehime de çalışabilirdi. Çılgın bir canavar, akılsız bir canavardı. Bir sonraki hamlesini veya yemeğini düşünmüyordu, hayatta kalmak istemiyordu. Bu, eğlence için beni avlamaya çalışan zeki bir canavar değildi. Bu yaratığı halledebilirdim.

Grey'in kutup ayısı zorlanıyor gibi görünüyor, yaratığın büyük uzuvları ve ezici gücüyle geriye itiliyor.

Grey'in canavarı yakalayarak bana sağladığı dikkat dağınıklığını kullanarak hızlıca hareket ediyorum. Elimde tuttuğum büyük ve ağır zinciri omzumun üzerinden atıp Grey'in sırtına atıyorum. Omuzlarını kaldıraç olarak kullanarak canavara doğru atıyorum ve sırtına iniyorum.

"Onu tut!" diye Grey'e bağıriyorum, zincirleri canavarın boynuna dolayarak çekiyorum, ağır metal zincirin her iki ucunu da ellerimle kavriyorum.

Canavar çırpınmaya başlar ve başını bana doğru geriye doğru savurur. Bana ulaşmaya çalışır ama Grey uzuvlarını yakalar ve yerinde tutarken ben de bacaklarımı yaratığın büyük gövdesine dolayarak zincirleri daha sıkı çekerim.

Arka ayaklarını kaldırıp ön ayaklarıyla yere vurur, ben ileri geri sallanırken hareketleri daha da çılgınca olur, ben elimden geldiğince sıkı çekerken Grey onun hareketlerini durdurmaya çalışır. O, kol gibi uzuvlarını yakalar, keskin ayı pençeleriyle sıkıca tutar

sıkıca tutar ve ben de tüm gücümle zincirleri çekmemi sağlar.

Hareketleri yavaşlamaya başladıkça, düşük bir hırıltı sesi çıkarmaya başlar. Zinciri son bir kez çekerim, ellerimin altında metalin gıcırdamasını ve çatlamasını duyarım.

Grey bir adım geri çekilirken canavarın toynakları yerden kopar ve yere düşer. Kafası bana doğru geriye düşer, gözleri donar ve son nefesini verir.

Grey'in kutup ayısı bana hafifçe başını sallar ve ben zincirleri bırakırım. Zincirlerin yere çarpmasıyla çıkan ses etrafımızda yankılanır ve ben yaratığın sırtından kayarım.

Grey'e doğru ilerlerken, ağaçların arasından bir ses duyulur.

"Morgan!" Creed, artık insan haline gelmiş Ash'i kucagında tutan, hıçkıra hıçkıra ağlayan Morgan'a doğru koşar. Ash'in vücudu kanlar içinde, sol tarafında büyük bir yara vardır. Morgan, kanamayı durdurmak için elbisesi ile yarayı bastırmaktadır. Grey geri çekilir ve Morgan'a doğru yürür, hızla kolunu onun omzuna atar.

"Sorun yok Morgan, o zaten iyileşiyor, bak..." Ash'in yarasını gösterir, Ash'in alnını öperken yaranın kenarları yavaşça birbirine yapışmaya başlar. "Kısa sürede bizi yine sinirlendirmeye başlayacak."

"Morgan!" Creed, Morgan'ın arkasına yaklaşır ve onu kendine doğru çekerek tekrar adını söyler. Onu kontrol eder ve elbisesindeki kanın ona ait olmadığını fark edince dudaklarından küçük bir rahatlama iç çekişi çıkar. Sonra Ash ve Grey'e döner.

"Ne oldu lan?" diye bağırır, gözleri hızla kararır.

"Akademi saldırı altında." Grey'in yanına yaklaşıyorum, zavallı şekil değiştiren Creed'in karanlık bakışları karşısında geri çekilir. "Ana binada daha fazlası var. Ezra ve Annex orada yardım ediyorlar." *Kahretsin*. Ezra ve Annex. Benim gitmeme sevinmeyecekler.

Creed bana bakar, kaşları çatık ve gözleri kısık, beni baştan aşağı süzer, gözlerinde okunamayan bir ifade vardır. Bakışları arkamdaki yere düşmüş canavara kayar, sonra Morgan'a döner. Annex ve Ezra adımı çağırırken ağzını açar.

"Micai!" diye bağırırlar, avludan koşarak yaratığın cesedinin üzerinden atlarlar. "Bu da ne lan..."

"Orada kalmanı söylemiştim..."

"Red, bizi öylece bırakamazsın..."

Ağzımı açıp onların çağrılarına cevap vermek ve kendime bakabileceğimi söylemek üzereyim, ta ki onların acı dolu gözleriyle karşılaşana kadar.

"Yaralandın mı?" diye soruyor Ezra, sesinde bir tedirginlik var. O ve Annex beni çevreliyor, her yerimi inceliyor, herhangi bir yaralanma veya yara olup olmadığını kontrol ediyorlar. Annex, onlara iyi olduğumu söylerken etrafımda dolaşıyor. Elini sırtımdan aşağı kaydırıp kıcıma koyuyor ve bir tokat atıyor.

Dönüp sırttan pislige sert bir bakış atarım.

"Dinlemediğin için bundan daha fazlasını hak ediyorsun," Gözlerini baştan aşağı gezdirir, dudaklarını ısırırken sırtışı kötücül bir hal alır, "Ama bunu sonra hallederiz... sadece ikimiz kaldığımızda."

Az önce vurduğu yeri eliyle ovuşturur ve hafifçe sıkar. Onu itmek üzereyim ki Erza aniden beni kendine doğru çeker, kollarını benim kollarıma kaydırarak beni kendine yaklaştırır.

"Micai..." Sesi gergin, kaşları çatılmış, bakışları benimkilerle buluşuyor. Yerimizde kalma sözümüzü bozduğum için açıkça üzgündü.

Ama nasıl yapabilirdim ki? Morgan'ın bana ihtiyacı vardı ve ben zayıf bir kız değildim. Savaşabilirdim... Ama ona baktıkça öfkem ve kızgınlığım kayboluyor. Yüzünde kazanmış gerçek endişe ve korkuyu görüyorum. Ellerinin kollarımda hafifçe titremesi ve gözlerinin, gerçekten iyi olduğumdan emin olmak için beni tekrar tekrar baştan aşağı taraması bunu gösteriyor.

Ona nasıl kızabilirim ki? O benimle olsa bile, ben onunla olamazdım. Öfkesi gerçek endişe ve ilgiden kaynaklanıyorsa olmazdı.

Ona baktıkça göğsümde hafif bir ağrı yayılmaya başlıyor.

Elimi yüzüne uzatıp, parmak uçlarımla yüzüne düşen saç tellerini okşarken, elimi yanağına koyuyorum.

Gittiğim için özür dileyemedim. Morgan, Ash ve Grey'in bana ihtiyacı vardı ve ben kendimi idare edebileceğimi biliyordum. Ama sanırım *onlar* bunu bilmiyorlardı.

Hâlâ zayıf, büyüsüz Micai olduğumu düşünüyorlardı.

Artık daha güçlüydüm, ama bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Nasıl bu hale geldiğimi ya da şu anda ne olduğumu? Ben bile bunu bilmiyor ve anlamıyorken.

Elime yaslanarak, dudaklarında nazik bir gülümsemeyle beni düşüncelerimden kopardı.

Ve onun sevgi ve sıcaklıkla dolu ifadesi ile göğsümde küçük bir karıncalanma hissi yayıldı. Belki de o

farklıydı.

Annex'e doğru bakıyorum. Belki de *onlar* farklıydı.

Belki bir gün... ihtiyacım olan cevapları bulduğumda, onlara gerçeği söyleyebilirim. Ama şimdilik, sözlerimle yetinmek zorundayım.

"Senin düşündüğünden daha güçlüyüm Ezra. Bu konuda bana güvenmeyi öğrenmen gerekecek."

"Ama..."

"O iyi." Creed, bana bakarak seslendi. "Grey'le *baş*a çıktı."

Ezra'nın gözleri büyürken, o ölü yaratığa doğru başını sallar.

"Nasıl?" diye sorar, kaşları şaşkınlıkla çatılır.

"Siktir bebeğim, senin bizim için yaratıldığını biliyordum." diye mırıldanır Annex, arkamdan kollarıyla beni sararken, başını omzuma yaslar. "Ama bunu kaçırmış olmam çok yazık."

"Daha büyük sorunlarımız var," diye iç geçirir Creed, bakışlarını Annex ve Ezra'ya çevirerek. "Mallyn kayıp."

Onun sözleriyle kolumdan bir titreme geçer. Mallyn gitmiş mi? Nereye?

O yaratıklardan biriyle temas kurmuş olabilir mi? Ona bir şey olmuş olabilir mi? Karanlık düşünceleri kafamdan silkeliyorum. Mallyn'i o kadar da iyi tanıımıyordum. Ama birlikte geçirdiğimiz kısa sürede, sessiz ve çekingen birine benziyordu, sadece gerektiğinde yakınlaşıyor ve diğerlerinden olabildiğince uzak duruyordu.

Ama onda bir şey vardı; beni içine çeken ve aramızdaki mesafeyi biraz olsun kapatmak isteyen, o gri-mavi gözlerinde tanıdık bir şey vardı.

"Ne?" Ezra bağırarak beni düşüncelerimden koparır ve Creed'e dönerek gözlerini kocaman açar. "Nasıl?!"

"O pisliğe kim yaklaşabildi ki?" Annex başını salladıktan sonra sırttı. "Her kim ise, yakında ölecek... sorun temizlik olacak."

"Şaka yapma Annex. Bu sabahtan beri kayıp. Telefonunu takip ettim ve ormandaki kurumuş bir dere kenarında buldum..." Gözlerini kısarak onlara bakar, "Giysileri parçalanmış halde."

"Gündüz vakti mi?" Ezra sorar, Creed ise kısa bir baş sallama ile cevap verir. "*Siktir*." Ezra yorgun bir şekilde elini yüzüne sürerken, Annex ıslık çalar.

Burada neyi kaçıırıyordum? Mallyn'e ne olmuştu? Ve neden hepsinin yüz ifadeleri *böyleydi*? Endişeli ya da korkmuş görünmüyorlardı.

, sanki burada başka bir şey oluyor gibiydi. "Mallyn..."

Yüksek bir kükremeye sözüm kesildi, ardından bir tane daha, sonra bir tane daha geldi. Sonra bir çift el beni arkasına çekti.

Annex beni gözleri fal taşı gibi açılmış Morgan'ın yanına yerleştirdi. Gözleri, şu anda önümüzde duran iki canavardan, diğer taraftan bize doğru yaklaşan canavara atladı.

Önümüzdeki iki yaratık, kaçırılma olayım sırasında savaştığım sarı gözlü canavarlara benziyordu. Diğer tarafımızdaki büyümlü canavar ise yeniydi.

Tamamen siyahtı, vücudu bir yılan kadar pürüzsüz ve parlaktı, ancak pulları yoktu. Timsah gibi küçük uzuvlarıyla dört ayak üzerinde sürünüyordu, ancak başı daha kısaydı ve kanlı, sivri dişleri vardı.

Ağzından bir parça et düşüyor ve neredeyse kusuyordum.

Morgan, Creed'e döndü, titrek elleriyle baygın Ash'i tutarken nefesini sakınleştirdi ve gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, gözleri yanardönerdi ve etrafımızda bir kalkan oluşmaya başladı.

"Birden fazla sihirli canavar birlikte saldırırsa, onlara karşı koyabilir miyim bilmiyorum." Ash'i kendine yaklaştırır ve yavaşça iyileşirken onu kucağına alır. Creed ona başını sallar, sonra bana döner ve ağzını açar.

Aniden avludan tiz bir çığlık duyulur. Başka bir canavar, daha önce gördüğümüz garip görünümlü devekuşu ortaya çıkar. Toplamda dört canavar bizi çevreler. İki tanesi önümüzde, diğer ikisi ise yanlarımızda.

"Kuşu sen al Ez," diyor Annex, kılıcını avucuna alırken, "Ama derisini çok fazla zarar verme... Red'e bir hediye sözü verdim." Bana göz kırptıktan sonra kılıcını önümüzdeki iki yaratığa doğrultuyor. "Bu ucubeleri ben alıyorum."

"Annex," diye seslenir Creed ve bu, onun bir sonraki adımını durdurmaya yeter. "Grey'in yardım etmesine izin ver."

Grey yanımıza gelirken Annex iç çeker.

"Hayır!" Morgan, onun yanından ayrılırken bağırır.

"O iyi olacak." Creed, Morgan'ın omzuna hafifçe vurur ve sonra siyah timsah canavara doğru döner. "Bu sadece birkaç dakika sürecek."

"Yardım edebilirim." Ona doğru bir adım atarım, ama o elini uzatarak beni durdurur.

"Morgan ve Ash'in yanında kal."

"Yardım edebilirim, Creed..."

Bana döner, gözleri obsidiyen siyahına dönüşmeye başlar. "O zaman onu güvende tut. İkisini de. Eğer ikisinden biri bizi geçerse... onları koru

"Bana normal bakışlarından veya inatçı pislik ifadelerinden farklı bir bakış atıyor.

Hala yerde yatan Morgan ve Ash'e bakıyorum. Geride kalmaktansa savaşmayı tercih ederim, ama Morgan'ın Ash'i kucakladığını görünce, onu bu şekilde bırakamayacağımı anlıyorum. Daha önce bana yardım etmişken ve şimdi bu kadar savunmasız görünürken bunu yapamam.

Creed'e hafifçe başımı sallarım. Zamanımı bekleyeceğim ve ihtiyaç duyduğumda hazır olacağım.

Gadriel'in bana verdiği bıçağı hatırladım ve elbisesini yana çekip uyluklarımdan çıkardım.

Önümde bir inilti duyulurken onu ellerimle sıkıca tutuyorum. Annex boş eliyle pantolonunu düzeltirken, gözleri uyluklarım ve bıçak kayışına sabitlenmiş durumda. "Odaklan Annex," diyor Ezra, bakışlarını avludaki canavara dikerken.

"Senin için söylemesi kolay, az önce şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeyi görmedin." Bana dönerek, yüzünde ciddi bir ifadeyle bıçağımı işaret ediyor. "Onunla daha sonra oynayacağız."

"Hayatta kalırsan." Ezra gülümser.

"Oh, hayatta kalacağım kardeşim, hatta izlemene bile izin verebilirim."

Ezra bana bakar, gözlerinde ateşli bir parıltı vardır. "Sadece izlemekle kalmayacağım."

"İkiniz de odaklanın!" diye bağırır Creed.

"Senin için söylemesi kolay, sakin sertleşmiş halde savaşmak zorunda değilsin." diye homurdanır Annex.

Önümüzdeki iki canavar gürültülü bir uluma çıkararak dikkatimizi tekrar kendilerine çeker. Bununla birlikte, dört canavar da bize doğru harekete geçer.

Ne olursa olsun hazırlıklı olmak için kılıcımı kavradım, ama aniden ormandan gök gürültüsü gibi bir kükreme yankılandı. Sonra tanıdık, devasa bir canavar ortaya çıktı, vücudu kocaman ve gözleri alışılmadık, ölümcül bir mavi renkte parlıyordu. Siyah timsah canavara doğru hücum etti ve yaratık hareket bile edemeden onu tek ısırıkta parçaladı.

Canavar daha sonra önümüzdeki iki yaratığa doğru atlar. Büyük pençeleriyle bir darbe indirir ve ilk yaratığın yanını parçalar.

Sarı gözlü canavar yere düşer, yarasından kan akarken büyük canavar yanındaki diğer yaratığa doğru atılır. Bu yaratık savaşımaya çalışır, ancak bir öncekinden sadece birkaç saniye daha uzun süre dayanır. Daha küçük olan yaratık kısa süre sonra yere düşer ve boynu parçalanmış ve üzerinde duran canavar tarafından parçalanmış halde yoldaşının yanına katılır.

Canavar kükrer, etrafımızdaki yeri sarsar, avludaki son yaratık arkasını döner ve hızla kaçır.

"Siktir." Ezra, yüzünü yavaşça eliyle ovuştururken küfür eder.

"Bu kötü." diye mırıldanır Annex, elindeki bıçağı sıkıca tutarak.

Creed, Annex'in yanına gelene kadar yavaş ve sessiz adımlar atar. Önlerindeki mavi gözlü canavara doğru bir adım atarken iki elini de kaldırır, ancak gözleri buluştuğunda donakalır.

Canavar, boğuk ve derin bir uyarı sesi çıkararak kükrer.

"Gerekirse seni durdururum." Creed seslenir.

Onun sözleri üzerine kaşlarını çatıldı. Ne yapıyordu? Onu sakinleştirmeye mi çalışıyordu, yoksa ikna etmeye mi? Ortalama bir canavardan daha akıllı görünüyordu. Ve kesinlikle daha hızlı ve daha güçlüydü. Ama bu sefer bir şeyler yolunda değildi.

Gözleri iğne gibi, ağzı köpük ve kanla kaplıydı. Daha önce gözlerinde gördüğüm avcı ve yırtıcı hayvan zekası yok olmuştu.

Şu anda buradaki yaratıklara benziyordu; gözlerinde ilkel, çılgın ve akılsız bir bakış vardı. Artık onunla mantık yürütmek ya da konuşmak mümkün değildi.

Creed, canavar keskin dişlerini gösterirken bakışlarını daraltıp bir adım daha yaklaştı.

"Bana seni incitmek zorunda bırakma." Siyah gölgeler Creed'in ve etrafındaki alanı sarmaya başladı.

Canavar, Creed'e doğru dişlerini gıcırdatarak hırlaması daha da yükseldi.

Creed'in yeteneği veya o siyah gölgelerin ne kadar güçlü olduğu hakkında bir bilgim yoktu, ama o canavarı tanıyordum. Güçlü ve kuvvetliydi ve Creed'in o harekete geçmeden onu alt edebileceğinden emin değildim. Hızlıydı. *Çok hızlıydı.*

Bunu iyi bilirim, çünkü beni birden fazla kez kovalamıştı. Sonra aklıma geldi. Belki de beni takip ederdi?

Belki de sürekli kaçan en sevdiği küçük atıştırmağını hatırlayacaktı?

Belki canavarı herkesten uzaklaştırmayı başarabilirdim?

Son dövüşümüzden bu yana çok daha hızlı ve güçlü olmuşum.

Ama onun dikkatini nasıl çekebilirim? Ve onu nasıl takip ettirebilirim?

Ben

mi? Bir elimle bıçağı kavradım ve diğer elimle bıçağın üzerinde kaydurdım, . Bıçağı uyluğumdaki kınına geri koyarken parmaklarımdan kan damlamaya başladı. Elimi sıkarak kanın yere damlamasına izin verdim.

Canavar hareketsiz kalır, burun delikleri genişlerken hırlaması ve homurtusu kesilir. Gözleri benimkilerle buluşur, ben ağaçların arasına koşarken ağzından daha düşük bir homurtu çıkar.

"Micai!"

Adımı duydum ama cevap vermedim ve arkanı dönmedim. Ayaklarımdan beni götürdüğü kadar hızlı hareket etmeye odaklanmam gerekiyordu.

Koşarken ayaklarıma batan taşları umursamadan, canavarla aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalışıyorum.

Beni takip ettiğini anlayabiliyordum, ağır adımları benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındı.

Canavarın homurtuları kulağımda giderek yaklaşırken ormana ulaştım.

Umarım ondan kaçabilirim.

BÖLÜM 39

, ormanda koşarken, hareketlerim sırasında ağaçlara ve dallara takılan elbisem yırtılıyor ve parçalanıyor.

Canavar arkamda kükrüyor, ama ben onun daha önce savaştığı kız değilim. Hızımı artırıyorum, bacaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum, etrafımdaki orman bulanıklaşmaya başlıyor, onunla aramızdaki mesafe artıyor. Dalların ve kayaların bana çarpmasıyla kollarımda ve bacaklarımda çizikler ve kesikler oluşuyor, küçük damlalar kolumdan aşağıya doğru bir iz oluşturuyor, kesik avucumdaki izi yansıtıyor.

Canavar kükrer, hızını bana uydurur ve aramızdaki mesafeyi tekrar kapatır.

Ormanın içinden birlikte ilerliyoruz, akademiden uzaklaşarak daha da derine doğru.

Canavar yaklaşıp arkamdan saldırdığında hızımı biraz yavaşlatıyorum. Dönerek kılıcımı çekip, onun altında yuvarlanırken gövdesine bir darbe indiriyorum. Canavar önüme düşüyor ve ben Elf kılıcımı kavrarken hızla dönüyor.

Onun doğaüstü mavi gözleri ellerime doğru daralıyor. Bana doğru hareket etmeden önce tekrar kükrüyor. Arkamdaki ağacı tekmelediğim anda bana ulaşıyor ve bıçağını ona doğru savuruyorum.

O kaçıyor ve ben onun arkasına düşüyorum, geri dönüp yine savunmasız sırtına doğru atlıyorum, ama o hızla benden kaçıyor ve kılıcım onun altındaki kalın bir ağaç köküne takılıyor.

Kılıcı çekmeye çalışıyorum ama canavar tekrar bana saldırıyor ve onun yolundan çıkmak için dalmak zorundayım. Hızla dönüp geri çekiliyorum ama canavar üzerime çullanırken bir saniye geç kalıyorum.

Üzerimde duruyor, soğuk buz gibi nefesi tenime değiyor, dişleri yüzümden birkaç santim uzaklıkta. Bu benim sonum mu olacak? Canavar sonunda yemeğini yiyecek mi? Yoksa kendi kedi fare eğlencesi için beni yine bağışlayacak mı?

Bana doğru eğildi, gözleri benimkilerle aynı hizada. Daha önce hiç bu kadar parlak mavi gözler görmemiştim; o kadar büyük ve korkunç, ama aynı zamanda o kadar

derin ve sonsuz. O anda gözlerinin artık iğne ucu kadar küçük olmadığını, artık çılgın ya da akılsız olmadığını fark ettim.

İlk tanıştığım canavara dönüşmüştü, zeki ve daha önce tanıdığım devasa avcıya.

Bana doğru dişlerini gösteriyor, yüz yüze otururken ağzından düşük bir hırıltı çıkıyor. Çenesini açıyor ve ben içgüdüsel olarak gözlerimi kapatıyorum.

Tekrar ölmek istemiyordum, ölemezdi... Bu hayatta yapmam gereken çok şey vardı; intikamım, özgürlüğüm ve... Annex ve Ezra.

Hayır. Kendime asla pes etmeyeceğime ve her zaman savaşacağıma söz vermiştim.

Gözlerimi açtım, bu piç kurusuna benden hiç beklemediği bir mücadele vermeye hazırdım, ama aniden elimde sıcak ve ıslak bir şey hissettim.

Canavar eğilip avucumdaki yarayı yalıyor. Piç kurusu önce biraz tatmak mı istedi?

Elimi hareket ettirmeye çalıştım, ama o kükredi ve ben donakaldım. Elimi yalamaya devam etti, tüm kan kaybolana ve yara tamamen temizlenene kadar, ve... *iyileşene kadar?*

Derim yavaşça kapanıyor, ellerimdeki kesik hızla iyileşiyor.

Gözlerimi kısıarak elime, sonra da kollarımdaki ve bacaklarımdaki çiziklere geçip aynı şeyi yapan canavara baktım. Ne oluyordu böyle?

Bana yardım mı ediyordu? Ama neden?

Yoksa bu da onun oyunlarından biriydi, beni iyileştirip bir güvenlik hissine kapılmamı sağlamak için mi, sonra da beni makarna gibi parçalamak için?

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama canavar yine kükrüyor, bu sefer kollarımı okşuyor, siyah ve beyaz uçlu kürkü cildime gıdıklanıyor ve bana yaklaşıyor.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor, içimde küçük bir şey çekiyor. Bu gözler bir hayvanın ya da vahşi bir canavarın gözleri değildi. Derinlikleri vardı, daha yüksek bir zeka seviyesi ve kolayca tanıyabileceğim bir öfke ve ıstırap vardı.

Elimi yüzüne doğru uzattım ve bu sefer beni durdurmadı. Parmaklarımı kürkünün üzerinde gezdirdim; ellerime yumuşak ve sıcak bir his verdi.

Göğsünden bir ses geliyor, hırlama ya da homurtu değil, daha çok tıslama gibi bir ses.

Elim çenesinin üstüne uzanır ve gözleri yavaşça kapanır. Dokunuşumla dudaklarından küçük bir nefes çıkar.

Aniden canavar titremeye ve sallanmaya başlar, vücudu üstümde kasılırken, ben de değişen başı ve vücudu arasında gözlerimi gezdiririm.

Ne oluyordu, neden...

Düşüncelerim, vücudu küçülmeye başladığında kesildi, kolları ve bacakları yavaşça dev canavarın şekliyle başka bir şeye dönüşüyordu.

Bu, daha önce gördüğüm bir dönüşümdü... şekil değiştirenler tarafından.

Katil canavar bir şekil değiştiren miydi? Ama daha önce bu kadar büyük ve güçlü bir şekil değiştirenin olduğunu hiç görmemiştim ya da duymamıştım.

Gözlerim üstümde şekillenen vücuda kayıyor... çok *çıplak* bir vücut. Tonlu bacaklarından *çok büyük*... paketine doğru kayıyor... Hızla gövdesine ve sıkı altı pakete doğru kayıyorum, sonra başımın iki yanındaki kaslı kollara doğru kayıyorum. Ve o anda karşılaşıyoruz. İki gri-mavi göz.

Çok tanıdık bir çift gri-mavi göz.

Mallyn'in.

Yüzü artık tamamen görünür ve kapüşonla gizlenmiyor. Beyaz saçları neredeyse gümüş gibi parlıyor, cildi neredeyse porselen renginde, gözleri ise gri ve parlak mavi tonlarında dönüyor. Ama nefesimi kesen yüzü.

Creed'in manken gibi özellikleriyle bile rekabet edebilecek bir yüz. Ama Creed'in klasik Yunan tanrısı gibi bir güzelliği varken, Mallyn'in görünüşü aydınlık ve karanlık, yumuşak ve heykel gibi bir karışımdı. Ona bakmak, düşmüş bir melek görmek gibiydi. Gerçekten nefes kesici ve dokunulmaz bir şey.

O benim üstümde oturuyor, gözleri bana sabitlenmiş, elim hala yanağını okşuyor.

Elimi geri çekmek için hareket ettiğimde, aniden öne doğru eğildi ve gözlerini benden ayırmadan avucuma daha da yaklaştı.

Bana bakarken yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor, gözleri hafifçe genişliyor, ama hemen ardından yumuşuyor. Ağzını açıyor, "*Micai, ben...*"

"Micai!"

"Red!"

Ezra ve Annex'in sesleri arkamızda yankılanıyor, ayak sesleri de hemen ardından geliyor.

"Mic..." Ezra'nın sesi kesildi, ayakları göz hizamdaydı, sonra Mallyn'i benden kaldırmaya yardım etmek için harekete geçti.

"Ne yapıyorsun..." diye bağırır Annex yanlarına gelerek. "Oh."

Ezra, Annex'e Mallyn'e ceketini verip onu sarmalamasını söylerken, kendisi de kendi ceketini çıkarır. Beni kendine doğru çeker ve turkuaz gömleğini bana sarar.

Turkuaz gözlerine bakıyorum, beni kendine doğru çekip alnını alnıma yaslarırken dudaklarından titrek bir iç çekiş kaçıyor.

"Bir daha asla, Mica. Bana bir daha bunu yapma." Ellerini belime dolarken burnumun ucunu öper, beni çıplak göğsüne çekerken parmakları hafifçe titrer. "Bir daha asla bu kadar tehlikeli bir şey yapma ve benden ayrılma. Nereye gidersen git, seni her zaman takip edeceğim." Geri çekilir, gözleri kısılır, "Yolu göster... ama beni bir daha asla geride bırakma."

Annex kolunu Ezra'nın omzuna atar, gözleri benimkilerle alaycı bir bakışla buluşur, sonra sırtarak gülümser.

"Sana onun benim tarzım bir deli olduğunu söylemiştim." Elini yanağıma koyar, pürüzlü parmaklarıyla tenimi okşar, sonra sırtı daha ciddi bir ifadeye dönüşür. "Ama Ez haklı. Bu..." Aramızdaki herkesi işaret eder. "Bu tartışmaya açık değil. Sen nereye gidersen biz de oraya gideriz, tersi de geçerli, Kızıl. Bir daha bizi asla geride bırakma." Bakışları hafifçe yumuşar, dudaklarında sıcak bir gülümseme belirir. "Bizden kaçmak için çok geç... Artık sen bizimlisin."

Ezra başını sallar, arkasında gri-mavi bir çift göz parlar. Mallyn bize bir adım yaklaşırken yüzünde tuhaf bir ifade belirir.

Mallyn her zaman bir muamma olmuştu, ama şimdi bunun bir parçası ortaya çıkmıştı. O, tanıdığım ve korktuğum canavar ve avcıydı, ormandaki rakibim ve düşmanımdı.

Bu yüzden mi benden hep uzak duruyordu?

Şu anda baktığım gözler, birkaç dakika öncesinin gözleri gibi görünmüyor...

Aklım bir sürü soruyla doldu, düşüncelerim bir o yana bir bu yana koşuştururken, aniden etrafımda bir çığlık duyuldu.

Düşünmeden bir çift el beni yakaladı ve yere attı, orman zeminine yuvarlandım.

Kalkıyorum, görüşüm biraz bulanık ve etrafımda sesler duyulurken başım çınlıyor.

Ağrıyan başımı ve çizilen kollarımı ovuşturduktan sonra kendimi düzeltirim. Geriye dönüp baktığımda, Mallyn'in büyük gri bir canavarın boynunu kırdığını görürüm. Kafasındaki büyük, kavisli siyah boynuzdan kan akar ve canavar yere yığılır. Ağzından yeşil bir sıvı sızar. Ama bu onun kanıysa, boynuzundaki kırmızı kan...

"Bana bak, Annex." Ezra'nın sesi titriyor, ona ve az önce durduğum yere bakıyorum.

Ezra, Annex'in vücudunun üzerine eğilir, elleriyle göğsündeki büyük yarayı bastırır. Kanamayı durdurmak için elinden geleni yaparken, parmaklarının arasından kan sızar.

Ezra, Mallyn'e Creed'i çağırmasını, yardım istemesini söylerken ben de aceleyle yanlarına koşarım... ama Annex'in yanına yaklaştıkça kulaklarımda her şey beyaz gürültüye dönüşür.

Ona bakarken kalbim birden durur. Annex...

Altında bir kan gölü oluşuyor, gözleri açılıp kapanıyor, yüzü her saniye daha da soluyor, nefes alışı hırıltılı ve boğuklaşıyor.

Yavaşça yanına çömelıyorum, ellerim onun ellerini tutmak için titriyor. Soğuk parmakları zayıf bir şekilde elimi kavrarken, başını hafifçe çevirip bana bakıyor.

Ağzını açıp bana gülümsemeye çalışıyor ama bunun yerine öksürmeye başlıyor, her acı verici öksürüğünde ağzından kan fışkırıyor.

Elini daha sıkı tutuyorum, göğsümü bir mengene sıkıştırıyormuş gibi hissediyorum ve boğazım daralıyor.

"Bizimle kal, Annex," diye yalvarır Ezra, elleriyle yarayı daha sert bastırarak. "Mica'i'yi dinlemediği için cezalandırmamız gerekiyor. Bunu kaçırmak istemezsin, değıl mi?"

Annex'in kanlı dudaklarından zayıf bir gülümseme yayılırken, küçük bir hırıltı sesi çıkar. Boğazından zayıf bir ses çıkar, ama normaldeki karanlık, şakacı tonu yoktur.

"Hayır... bunu... kaçıramam." Sesi zayıf ve titriyor, her hecede daha da zayıflıyor.

Ama bu düşüncüyü kafamdan silip attım. Odaklanmam gerekiyordu.

Annex iyi olacaktı, bu psikopatı hiçbir şey öldüremezdi. Birisi gelene kadar ona yardım etmem gerekiyordu.

Ama ne yapabilirdim ki? Gözlerim omuzlarımdın üzerine atılmış gömleğe kaydı.

Ezra'nın turkuaz gömleğini çıkarıp Annex'in yarasına koyuyorum. Ezra başını sallıyor, gömleği benden alıyor ve kanamayı durdurmak için kullanıyor.

"Red..." Annex zayıf bir sesle seslenir. Elini elimde tutar ve eğilip ona yaklaşıyorum, yardım gelene kadar onu bilinçli ve bizimle birlikte tutmak için ne yapabileceğimi düşünürüm.

Gözleri titrerken, ağzının kenarından bir damla kan sızar ve ten renginin koyulaştığını görünce içimi benzeri görülmemiş bir panik kaplar.

Elini sıkıca tutup kendime doğru çekerken, ağzımdan anlamsız sözler dökülür.

"Bana hep *Red* dersin. Red şunu, Red bunu... Neden, hiç mantıklı değil!" Sesim istediğimden biraz daha tiz çıkıyor, Ezra yardım çağırmaya çalışırken paniğim biraz sızıyor.

Kanla lekelenmiş dudaklarında zayıf bir gülümseme belirir, "Daha yakın Red..."

O bana doğru eğilirken, sesi neredeyse kulağıma fısıldar gibi, beni kendine çağırır. Tekrar gülmeye çalışırken dudaklarından boğuk bir ses çıkar, ben elini sıkarken gözleri biraz titrer.

"Çünkü... sen o rengin temsil ettiği her şeysin... ve daha fazlası. Tehlikeli. Korkusuz... Ve bir cazibe... Dokunmamam ya da istememem gereken... ama geri dönmeden duramadığım... Sen, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim kurtuluşumsun. *Benim Kırmızım*."

"Annex..." Hafifçe geri çekilirim, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktadır, parmakları elimde seğirir. Elini alıp yanağıma koyarım, zayıf gülümsemesi biraz daha belirginleşir. Tekrar öksürür, ağzından ve boynundan daha fazla kan sızarken zihnim boşalır. Nefes alıp verme sesi her geçen saniye daha da zayıflar ve panik sırtımı kaplar, göğsümü parçalar.

Bu olamazdı.

Annex ölemez. O olamaz, kan delisi, beni sonsuza kadar sinirlendiren, yemeğimi almaya çalışan ve beni güldüren ve gülümseten deli psikopat olamaz.

Göğsümdeki ağrı artmaya başlar, her uzvuma yayılır, parmak uçlarım zayıflar, onun elini tutarken gözlerinin bulanıklaşıp karardığını izlerim. Boğazım kurur, nefesim küçük nefesler halinde çıkar, ciğerlerime alabildiğim kadar hava çekmeye çalışırım.

Zrael'i kaybettiğim günün anıları zihnimi doldururken ellerim titriyor. Sevdiğim başka birini daha kaybedemezdim... Yeterince güçlü değildim.

Keder ve acı ilk seferinde beni neredeyse öldürüyordu.

Zrael beni terk ettiğinde hayat yaşamaya değer değildi, sadece acım ve intikam duygum beni ayakta tutuyordu.

Ama Annex ve Ezra... Onlar, bir daha asla sahip olamayacağımı sandığım bir parçamı geri getirdiler. Kalbimi ve ruhumu tüketmeye çalışan kocaman boşluğu doldurdular ve beni tekrar gülümsettiler. Onlar, belki de benimle birlikte olurlarsa, bu hayatta düşündüğümde daha fazlası olabileceğini hissettirdiler. Bana *umut* verdiler.

Ezra'nın sesi yakınlarda duyulduğunda gözyaşlarım yüzümden süzülür.

Yanağımdaki parmaklar cildimi zayıfça okşadıktan sonra aniden gevşedi. Elini tuttum, dudaklarıma doğru kaldırdıkça ağırlığı artıyordu. Parmaklarına titrek bir öpücük kondurdum ve var olan tüm tanrılara yardım etmeleri için dua ettim. Onu kurtarmaları için. *Ve onu benden almamaları için.*

Gözlerimiz buluşur ve o delici mavi gözlerin parıltısının kararmasını izlerim, elimi sıkarken onun eli artık gevşemiştir.

Etrafımdaki her şey kararır, içimdeki kırık parçalar daha da çatlayıp parçalanırken, her ses ve his uyuşur.

Ölüm ruhumun bir parçasını daha alırken, bir parçam onun son nefesiyle birlikte gidiyor.

YAZAR HAKKINDA

Isla Davon, okumayı seven İrlandalı bir yazardır. Özellikle Paranormal Romantizm ve Why Choose kitaplarını sever. Sihir, güçlü kadın karakterler ve zihninin kaldırabileceği kadar çok aşk ilgisi içeren hikayeler yaratmaktan hoşlanır.

Yazmadığı zamanlarda ailesiyle ve üç Jack Russell köpeğiyle vakit geçirir. Ya da iyi bir film izleyerek ya da Netflix maratonu yaparak, yiyebileceği kadar çikolata yiyerek keyif yapar.

Isla'nın Facebook grubu Davons Shadows'u veya Tik Tok ve Instagram hesaplarını takip ederek gelecekteki kitaplarından haberdar olun: [Author.isladavon](https://www.facebook.com/Author.isladavon).

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
Telif	
Hakkı	
İçerik Uyarısı	
Adanma Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39 Yazar](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

